

ЛИЙ ЧАЙЛД

**МЯСТО
ЗА УБИВАНЕ**

KILLING

HOOD

ОБСИДИАН

Лий Чайлд

Място за убиване

Моят литературен агент е Дарли Андърсън от Лондон.
Редакторите ми са Дейвид Хайфил от Ню Йорк и Мариан
Велманс от Лондон.

Те работиха усърдно, за да ми помогнат да пробия.

Тази книга е посветена на тях тримата с признателност за
всичките им усилия, които далеч надхвърлят служебните
задължения.

1

Арестуваха ме в закусвалнята на Ено. Точно по пладне. Бях поръчал яйца и кафе. Не обядвах, просто закусвах късно. Чувствах се изтощен и подгизнал след дългото ходене под проливния дъжд. Чак от магистралата до покрайнините на градчето.

Закусвалнята беше малка, но чиста и светла. Съвсем нова, изградена като вагон-ресторант. Тясна, с дълъг тезгях от едната страна и външна кухня. От другата страна покрай стената имаше сепарета. Входът се намираще точно по средата.

Седях край прозореца в едно от сепаретата и четях в нечий забравен вестник каква кампания подхващал президентът, за когото не бях гласувал предния път и не смятах да го сторя сега. Навън вече не валише, но стъклото още бе обсипано с лъскави капки. Видях как полицейските коли нахлуха на паркинга. Караха бързо и когато заковаха на мястото, изпод гумите им с хрущене се разхвърча чакъл. Лампите отгоре се въртяха и мигаха. Вратите се отвориха рязко и отвътре изскочиха полицаи. По двама души от всяка, готови за стрелба. Два револвера, две пушки. Дебела работа. Един с револвер и един с пушка изтичаха отзад. Другите двама се втурнаха към вратата.

Седях си и ги гледах. Знаех какви хора има в закусвалнята. Готвачът отзад в кухнята. Две сервитьорки. Двама старци. И аз. Тази операция беше за мен. Нямаше и половин час, откакто пристигнах в града. Останалите петима вероятно живееха тук открай време. Ако някой от тях си имаше неприятности, в закусвалнята щеше да се домъкне сконфузен сержант. Щеше да се извини. И да измънка смутена покана за посещение в участъка. Значи суматохата и тежката артилерия не бяха за някого от тях. Бяха за мен. Налапах едното яйце и пяхнах пет долара под чинията. Стъгнах забравения вестник на квадрат и го прибрах в джоба на самото си. Допих кафето, като внимавах ръцете ми да са над масата.

Онзи с револвера остана на прага. Приклезна, стисна оръжието с две ръце и се прицели. В главата ми. Другият пристъпи напред. Момчетата бяха стройни, мускулести. Чисти и спретнати. Всеки ход беше по устав. От своята позиция онзи с револвера до вратата можеше да обстрелва почти цялото заведение. А пушката можеше да ме размаже от упор по цялата витрина. Обратното би било грешка. При близък бой

револверът можеше и да не улучи, а един далечен изстрел с пушката откъм вратата щеше да надупчи заедно с мен полиция и старчето в съседното сепаре. Дотук действаха както трябва. Дума да няма. Предимството беше на тяхна страна. Без никакво съмнение. Тясното сепаре ме стягаше като капан. Заклещен така, не можех да сторя кой знае какво. Разперих ръце върху масата. Полицаят с пушката се приближи.

– Не мърдай! Полиция! – изрева той.

Крещеше с все сила. Разтоварваше се от напрежението и се опитваше да ме сплаши. Все уставни положения. Много шум и много ярост, за да стреснеш заподозрения. Вдигнах ръце. Полицаят с револвера тръгна към нас. Онзи с пушката пристъпи още по-напред. Първата им грешка. Ако ми се налагаше, можех да скоча и да блъсна нагоре дулото. Вероятно щеше да последва изстрел в тавана, сетне един лакът в лицето на полица и пушката ставаше моя. Другият вече нямаше добра видимост и не би поел риска да улучи партньора си. Нещата можеха да свършат много зле за тях. Но аз просто си седях с вдигнати ръце. Онзи с пушката продължаваше да крещи и да подскача.

– На пода! – изрева той.

Бавничко се измъкнах от сепарето и протегнах китки към полиция с револвера. Нямах никакво намерение да лягам на пода. Не и за тия селски момчета, та дори и да докарат целия си участък с тежката артилерия.

Онзи с револвера се оказа сержант. Беше много спокоен. Докато пушката ме държеше на прицел, сержантът прибра револвера в кобура, откачи белезниците от колана си и ги шракна на китките ми. Втората двойка се зададе откъм кухнята. Заобиколиха тезгяха. Заеха позиции зад гърба ми. Опипаха ме. Много старателно. По изражението на сержанта разбрах, че му кимнаха. Нямах оръжие.

После двамата ме хванаха за лактите. Пушката продължаваше да ме държи на прицел. Сержантът мина отпред. Беше бял, стегнат и атлетичен. Слаб, загорял от слънцето. На моя възраст. Върху пластмасовата табелка над джобчето на ризата бе изписано името му – Бейкър. Изгледа ме от долу на горе.

– Арестуван сте по подозрение в убийство – каза той. – Имате правото да мълчите. Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас. Имате право на адвокат. Ако се окаже, че нямате средства за адвокат, ще ви бъде назначен служебен за сметка на щата Джорджия. Разбирате ли правата си?

Справяше се чудесно. Говореше ясно, без да чете от картонче. Сякаш знаеше какво означава всичко това и защо е толкова важно. За мен

и за него. Не отговорих.

– Разбирате ли правата си? – повтори той.

Пак премълчах. Дългият опит ме бе научил, че най-добрата тактика е пълното мълчание. Кажеш ли нещо, може да чуят погрешно. Да сбъркат. Да го изопачат. Една дума може да те вкара в затвора. Или в гроба. Мълчанието обърква полицаия. Той е длъжен да ти каже, че имаш право да мълчиш, но ужасно се дразни, когато го използваш. Арестувах ме по подозрение в убийство. Не бях казал нищо обаче.

– Разбирате ли правата си? – пак запита Бейкър. – Говорите ли английски?

Изглеждаше спокоен. Мълчах. Той запази присъствие на духа. Беше спокоен като човек, който знае, че страшното вече е минало. Сега щеше да ме откара в участъка, а там вече някой друг да си блъска главата с мен. Озърна се към останалите трима.

– Добре, запишете, че не казва нищо – изръмжа той. – Да вървим.

Поведоха ме към вратата. На прага се подредихме в колона. Първо Бейкър. После онзи с пушката – отстъпваше заднишком, продължавайки да се цели в мен с грамадната черна цев. На табелката му пишеше Стивънсън. Той също беше бял, среден на ръст и добре сложен. Оръжието му приличаше на водопроводна тръба. Сочеше право в корема ми. Зад мен крачеше втората двойка. Един от тях опря длан в гърба ми и ме избута през прага.

Навън жегата се засилваше. Навярно бе валяло цяла нощ и значителна част от утрото. Сега приличаше здравата и от земята се вдигаше пара. А иначе мястото сигурно беше горещо и прашно. Днес го обгръщаше онзи чудесен, опияняващ аромат на мокър асфалт под палещо обедно слънце. Докато полицаите се преподреждаха, аз обърнах лице към слънцето и дълбоко си поех дъх. За няколкото крачки до колите ме оградиха плътно от двете страни. Стивънсън продължаваше да се перчи с пушката. При първата кола той отстъпи на крачка, докато Бейкър отваряше задната врата. Натиснаха главата ми надолу. После ловък тласък с бедро отляво ме бутна вътре. Добре действаша. В такова затънтено градче едва ли имаха кой знае какъв опит. Значи бяха тренирали дълго и старателно.

Останах сам на задната седалка. От предната ме делеше дебело стъкло. Предните врати още бяха отворени. Бейкър и Стивънсън се настаниха в колата. Бейкър подкара. Стивънсън се извъртя, за да ме държи под око. Не обелваха нито дума. Другата кола ни последва. Автомобилите бяха нови. Движеха се тихо и плавно. Вътре беше прохладно и

чисто. Нищо не подсказваше, че на моето място са седели съсипани и отчаяни хора.

Надникнах навън. Джорджия. Плодородни полета. Тежка и влажна червеникава пръст. Безкрайно дълги и прави редове от някакви ниски храсти из нивите. Може би фъстъци. Капризна култура, носи обаче добри пари на производителя.

Или на собственика. Дали хората тук бяха земевладелци? Или се бяхтеха за големите корпорации? Нямах представа.

Градът не беше далеч. Колата свистеше по мокрия гладък асфалт. След по-малко от километър зърнах две нови спретнати сгради, изцяло разположени наред пейзажа. Полицейският участък и пожарната. Стояха уединено зад обширната морава със статуя в средата. Намирахме се в северните покрайнини на града. Приятна общинска архитектура, подкрепена от щедър бюджет. Равни асфалтирани улици, тротоари от червени плочки. На триста метра в южна посока забелязах ослепително бяла църковна камбанария зад къщички, сгущени плътно една до друга. Прясно боядисани стени, навеси и зелени градини с пилони за националния флаг. Всичко изглеждаше свежо след проливния дъжд. От жегата се вдигаше пара, която сякаш подчертаваше цветовете още по-силно. Благоденстваща община. Навярно изградена с доходите от процъфтяващи ферми и високите данъци на онези местни жители, които работят в Атланта.

Стивънсън все още ме зяпаше, когато колата намали ход и свърна към участъка. Отклонението описваше широк полукръг. Върху ниската тухлена ограда прочетох надпис: „Полицейско управление на град Маргрейв“. Трябваше ли да се тревожа? Бях арестуван. В градче, където стъпвах за пръв път. Очевидно за убийство. Аз обаче знаех две неща. Първо, не можеха да докажат нещо, щом не е станало. И второ, не бях убивал никого.

Във всеки случай не в техния град и не наскоро.

2

Спряхме пред вратата на дългата ниска сграда. Бейкър излезе от колата и се огледа. Момчетата от втората двойка застанаха до него. Стивънсън заобиколи нашата кола. Зае позиция срещу Бейкър. Насочи пушката. Добър екип бяха. Бейкър отвори задната врата.

– Добре де, да вървим, да вървим – рече той тихо, почти шепнешком.

Полюшваше се от пети на пръсти и оглеждаше околностите. Аз бавно се завъртях и изпълзах от колата. С белезниците беше ужасно неудобно. Жегата се усилваше. Втората двойка застана зад мен. Отпред беше входът на участъка. Над него имаше дълга каменна плоча със същия надпис: „Полицейско управление на град Маргрейв“. По-долу – двойна стъклена врата. Бейкър дръпна едното крило. Гумените уплътнители изсъскаха. Двамата отзад ме бутнаха вътре. Вратата отново изсъска и се затвори.

Вътре беше прохладно. Бели стени и хромиран метал. Лампите бяха луминесцентни. Приличаше на банка или застрахователна компания. Имаше дори килим. Дежурният сержант стоеше зад дълга преграда. В подобна обстановка би трябвало да запита: „Какво ще обичате, сър?“ Но той си мълчеше. Само ме гледаше. Зад него имаше още доста място. Край ниско широко бюро седеше тъмнокоса жена в униформа. Вкарваше в компютъра данни от някакви папки, но шом влязох, спря и ме погледна. Аз стоях с по един полицаи от двете страни. Стивънсън се отдръпна към преградата. Пак се целеше в мен. Дежурният сержант и униформената жена ме зяпаха като невидели. Отвърнах им със същото.

После ме поведоха наляво. Пред една врата наредиха да спра. Бейкър отвори и ме бутнаха в тясно помещение. Беше стая за разпити. Без прозорци. Бяла маса и три стола. Килим. Горещ в ъгъла – камера. Климатикът бълваше леден въздух. А аз още бях мокър от дъжда.

Търпеливо изчаках Бейкър да прерови джобовете ми един по един. Вещите ми бавно се струпаха на масата. Снопче банкноти. Малко монети. Разписки, билети, хартийки. Бейкър прегледа вестника и го върна в джоба ми. Хвърли едно око на часовника, но не го свали. Тия работи не го интересуваха. Всичко останало бе изсипано в голям найлонов плик с цип. Плик за хора, носещи в джобовете си много повече от мен. Върху найлона беше залепено бяло етикетче. Стивънсън надраска на него

някакъв номер.

Бейкър ми каза да седна. После всички напуснаха стаята. Стивън-сън носеше плика с вещите ми. Излязоха, затвориха вратата и чух ключалката да изщраква. Тежък звук на добре смазана машинария. Звук на точност. На голямо стоманено резе. Ако се съдеше по звука, нямаше начин да изляза.

Предполагах, че искат да ме оставят известно време затворен. Обикновено така се прави. Самотата поражда желание да говориш. То пък може да се превърне в желание да признаеш. Брутален арест, последван от един час в изолация – доста добра стратегия.

Но предположенията ми се оказаха погрешни. Нямаха намерение да ме оставят в изолация. Може би тук допускаха втората си дребна тактическа грешка. Бейкър отключи вратата и влезе. Носеше кафе в пластмасова чашка. После кимна на униформената жена да го последва. Същата, дето я бях видял зад бюрото. Тя носеше метално куфарче, което сложи на масата. Отвори го и извади дълга черна табелка с бели пластмасови цифри върху нея.

Подаде ми табелката с онова смутено, малко грубовато съчувствие, което проявяват сестрите в зъболекарски кабинет. Аз я поех с окованите си ръце. Извъртях очи надолу да видя дали не е наопаки, после я вдигнах под брадата си. Жената извади от куфарчето грозен фотоапарат и седна отсреща. За по-стабилно опря лакти върху масата. Приведе се. Гърдите ѝ опряха в ръба. Добре изглеждаше. Черна коса, страхотни очи. Фотоапаратът изщрака и светкавицата ме заслепи. Преди жената да ме помоли, аз се извъртях в профил. Вдигнах табелката пред рамото си и вперих поглед в стената. Фотоапаратът изщрака отново. Завъртях се и ѝ подадох табелката. Тя я пое с неловка усмивка, сякаш казваше: знам, неприятно е, но няма как. Точно като в зъболекарски кабинет.

После извади комплекта за снемане на отпечатъци. Новичко, вече номерирано картонче. Както винаги квадратчетата бяха по-малки, отколкото трябва. На обратната страна имаше два големи квадрата за отпечатъци от дланите. Белезниците усложняваха работата. Бейкър не предложи да ги сваля. Жената намаза ръцете ми с мастило. Пръстите ѝ бяха гладки и хладни. Не носеше халка. След това ми подаде тампон. Мастилото се избърса съвсем лесно. Не бях виждал такова досега.

Жената извади касетата и я сложи на масата до картона с отпечатъците ми. После прибра фотоапарата в куфарчето. Бейкър почука на

вратата. Ключалката отново изщрака. Жената си събра багажа. Не размениха нито дума. Тя излезе, а Бейкър остана при мен. Затвори вратата и я заключи – вече познавах това изщракване на смазан механизъм. После се облегна назад и ме огледа.

– Шефът пристигна – каза той. – Съветвам те да поговориш с него. Голяма каша се е забъркала. Трябва да изясним нещата.

Не му отговорих. Нямах намерение да изяснявам каквото и да било. Но човекът се държеше културно. С уважение. Затова реших да го проверя. Протегнах ръце към него. Мълчалива молба да свали белезниците. Той застана за момент, после извади ключ и ги разкопча. Закачи ги на колана си. Погледна ме. Аз също го погледнах и отпуснах ръце. Не въздъхнах от облекчение. Не разтърках ожулените си китки. Не исках да влизам в каквито и да било отношения с него. Но все пак проговорих.

– Добре – рекох. – Да вървим при началството.

Отварях уста за пръв път, откакто бях поръчал закуска.

Бейкър видимо се ободри. Почука два пъти на вратата и отвън му отключиха. Той отвори и ми кимна да изляза. Стивънсън чакаше, обърнал гръб на откритата канцелария. Вече не носеше пушка. Вторият екип също бе изчезнал. Положението се нормализираше. Застанаха от двете ми страни. Бейкър леко ме хвана за лакътя. Заобиколихме откритата канцелария и тръгнахме към вратата в дъното. Стивънсън я отвори и ме въведе в просторен кабинет с ламперия от палисандрово дърво.

Зад голямо и скъпо бюро седеше някакъв дебелак. Отзад стърчаха две големи знамена. Отляво беше националният флаг, поръбен в златисто, а дясното трябва да беше щатското знаме на Джорджия. Между тях висеше стенен часовник. Грамадна заоблена антика с махагонова рамка. Личеше, че е полиран десетилетия наред. Вероятно го бяха взели от стария участък, преди да разчистят с булдозери място за новия. Сигурно архитектът бе решил чрез него да придаде исторически вид на новата града. Стрелките показваха точно дванайсет и половина.

Докато ме избутваха напред, дебелакът хвърли поглед към мен. Видях го как се понавъси, сякаш се опитваше да ме разпознае. После погледна отново, по-внимателно. Направи презрителна гримаса и заговори с глухо хъхрене, което би трябвало да е кръсък, но явно дробовете му не бяха наред.

– Затваряй си гадната уста и сядай на оня стол.

Този дебелак ме изненада. Личеше, че е задник и половина. Просто не подхождаше на видяното досега. Бейкър и неговият екип си гледаха работата. Професионално и ефикасно. Жената с отпечатъците се

държеше прилично. Но този дебел полицейски шеф не пасваше в картинката. Имаше мръсна оредяла коса. Потеше се въпреки климатика. Кожата по лицето му беше цялата в червени и сиви петна, както се полага на отпуснат, затлъстял скапаняк. Кръвно налягане до тавана. Задръстени артерии. От пръв поглед си личеше, че е некадърник.

– Казвам се Морисън – изхъхри той, сякаш това ме интересуваше. – Аз съм началник на полицията тук, в Маргрейв. А ти си мръсен пришествиел и убиец. Дошъл си в моя град да вършиш гадости в частната собственост на мистър Клайнър. Тъй че сега ще направиш пълни самопризнания пред моя старши детектив.

Млъкна и ме огледа от глава до пети. Сякаш все още се чудеше къде ме е виждал. Или може би чакаше отговор. Не го получи и вирна към мен дебелия си показалец.

– После отиваш в затвора. След това на електрическия стол. А накрая ще дойда да ти се издрискам на скапания гроб.

Той измъкна туловището си от креслото и се загледа настрани. Сетне добави:

– Бих се заел лично с тая работа. Само че съм зает човек.

Тромаво заобиколи бюрото. Аз стоях между него и вратата. На минаване покрай мен той спря. Безформеният му нос беше точно срещу средното копче на палтото ми. Продължаваше да ме гледа, сякаш нещо го озадачаваше.

– Виждал съм те и преди – рече той. – Къде?

Озърна се към Бейкър, после към Стивънсън. Сякаш изчакваше да запомнят какво казва и защо точно го казва.

– Виждал съм го и преди – повтори той.

Началникът затръшна вратата и аз останах да чакам с двете ченгета, докато дойде старшият детектив. Висок, чернокож, сравнително млад, но вече с прошарена оредяла коса. Тъкмо колкото да му придаде изискан вид. Енергичен и самоуверен. Облечен в елегантен старомоден костюм от туид. Обувките – лъснати до блясък. Изглеждаше точно както се полага на старши детектив. Даде знак на Бейкър и Стивънсън да излязат. Затвори вратата след тях. Седна зад бюрото и кимна към отсрещния стол.

Отвори чекмеджето, порови из него и измъкна касетофон. Вдигна го високо, за да изтегли усуканите кабели. Включи захранването и микрофона. Зареди касета. Натисна бутона за запис и почука с нокът по

микрофона. Изключи и пренави касетата обратно. Натисна другия бутон. Чу изтракването. Кимна. Пак пренави и включи на запис. Аз седях и го гледах.

За момент настана тишина. Чуваше се само леко бръмчене – може би климатикът, лампите или компютър в съседната стая. Или пък беше от касетофона, който бавно въртеше лентата. Чувах и ленивото тракане на старинния часовник. Този звук беше изпълнен с търпение, сякаш възнамеряваше да продължава до безкрайност, каквото и да сторя. После детективът изпъна плещи и ме погледна втренчено. Събра връхчетата на пръстите си, както умеят да правят високите елегантни хора.

– И тъй – каза той. – Имаме да изясним няколко въпроса, нали?

Имаше плътен глас. Като далечна гръмотевица. Без следа от южняшки акцент. По костюма и маниера на говорене приличаше на босънски banker, само дето беше чернокож.

– Казвам се Финли – продължи той. – Имам чин капитан. Ръководя детективския отдел на управлението. Доколкото знам, при арестуването са ви съобщили какви права имате. Но не сте потвърдили, че ги разбирате. Преди да продължим, трябва да изясним тази дребна подробност.

Отказах се от сравнението с banker. По-скоро приличаше на харвардски възпитаник.

– Разбирам правата си – казах аз.

Той кимна.

– Добре. Радвам се. Къде ви е адвокатът?

– Не ми трябва адвокат – отвърнах аз.

– Обвинен сте в убийство. Нуждаете се от адвокат. Знаете, че можем да ви го осигурим. Безплатно. Искате ли да ви намерим адвокат?

– Не, не ми трябва адвокат – повторих аз.

Финли замислено ме огледа над връхчетата на пръстите си.

– Добре – каза той. – Но ще трябва да подпишете декларация. Нали разбирате, че сме ви посъветвали да си вземете адвокат и сме обещали да го осигурим безплатно, но вие категорично отказвате.

– Добре – кимнах аз.

Той измъкна от чекмеджето формуляр и погледна часовника си, за да попълни часа и датата. После бутна листа към мен. На мястото, където трябваше да се подпиша, бе отпечатан голям кръст. Финли ми подаде писалка. Подписах и върнах формуляра. Той го огледа. След това го прибра в кожена папка и каза:

– Подписът е нечетлив. Поради това нека започнем за протокола с вашето име, адрес и рождена дата.

Отново настана тишина. Огледах го. Личеше, че е упорит. Беше на около четирийсет и пет години. Ако си чернокож и живееш в Джорджия, трябва да бъдеш много упорит, за да станеш старши детектив на такава възраст. Нямаше смисъл да го разтакавам. Въздъгнах и казах:

– Името ми е Джак Ричър. Нямам адрес.

Той записа отговора. Не че имаше кой знае какво за записване. Казах му и кога съм роден.

– Добре, мистър Ричър – продължи Финли. – Както казах, имаме доста неизяснени въпроси. Прегледах личните ви вещи. Не носите никакви документи. Нито шофьорска книжка, нито кредитни карти – нищичко. Казвате, че нямате и адрес. Естествено е да се запитам: що за човек сте? – Явно не чакаше отговор, защото веднага изстреля: – Кой беше онзи с бръснатата глава?

Не отговорих. Гледах големия часовник и чаках кога ще мръдне минутната стрелка.

– Разкажете какво се случи – настоя той.

Нямах представа какво се е случило. Ни най-малка представа. Нещо бе станало с някого, но не и с мен. Продължих да седя мълчаливо.

– Какво означава плурибус? – запита Финли.

Погледнах го, свих рамене и подхвърлих:

– Да не е от девиза на Съединените щати? „E Pluribus Unum“. Утвърден от Втория континентален конгрес през 1776 година, нали така беше?

Той изпъшка. Продължих да го гледам. Реших, че ако му задам въпрос, може и да отговори.

– Какво толкова е станало? – запитах аз.

Пак мълчание. Този път той се вторачи в мен. Усетих, че се колебае дали да отговори и как точно.

– Какво е станало? – повторих аз.

Той се облегна назад и отново събра пръсти.

– Знаете какво е станало. Убийство. С някои много тревожни подробности. Жертвата беше намерена тази сутрин в склада на Клайнър. В северния край на областното шосе, близо до отклонението от магистралата. Свидетел е видял висок мъж да се отдалечава от мястото. Малко след осем сутринта. Описание: много висок бял мъж с дълго черно палто, светла коса, без шапка и без багаж.

Тишина. Аз съм бял. Много висок. Със светла коса. Седях пред детектива, облечен с дълго черно палто. Нямах нито шапка, нито багаж. Тази сутрин бях вървял по шосето почти четири часа. От осем докъм

дванайсет без четвърт.

– Колко е дълго областното шосе? – запитах аз. – От магистралата до града.

Финли се замисли.

– Трябва да са към двайсет километра.

– Точно така – казах аз. – Извървах целия този път от магистралата до града. Сигурно доста хора са ме видели. Това не означава, че съм сторил каквото и да било.

Той мълчеше. Взе да ми става интересно.

– Ваш ли е районът? – запитах аз. – Чак до магистралата?

– Да, наш е – каза той. – Няма съмнение в чия юрисдикция се намира. Тъй че не търсете вратички, мистър Ричър. Градският район се простира на двайсет километра, чак до магистралата. Не се съмнявайте, аз отговарям за онзи склад.

Изчака. Кимнах и той продължи:

– Клайнър го построи преди пет години. Чували ли сте за Клайнър?

Поклатих глава.

– Откъде да съм го чувал? За пръв път стъпвам тук.

– По тия места той е голяма клечка – рече Финли. – Върти солидна дейност и плаща доста данъци. Общината печели от него приличен доход, а проблеми никакви, защото складът е извън града. Затова гледаме да му го пазим. Но сега там е извършено убийство и чакам от вас обяснения.

Човекът просто си вършеше работата, само че губеше моето време.

– Добре, Финли – казах аз. – Ще направя изявление и ще опиша до най-малки подробности какво съм вършил, откакто навлязох в района на скапания ви град до момента, когато ме грабнаха наред закуската. Ако откриете нещо нередно, готов съм да ви закача медал. Защото не съм сторил нищо, освен че трамбовах под поройния дъжд почти четири часа – всичките тия гадни двайсет километра.

От шест месеца насам не бях говорил толкова дълго. Финли седеше и ме гледаше. Усещах го как се бори с основния проблем на всеки детектив. Инстинктът му подсказваше, че не съм онзи, когото търси. Аз обаче седях пред него. Какво да прави сега? Оставих го да разсъждава. Изчаквах подходящ момент, за да го разколебая още малко. Смятах да кажа нещо в смисъл, че истинският убиец още броди на свобода, докато той си прахосва времето с мен. Той обаче нападна пръв. В погрешна посока.

– Никакви изявления. Аз задавам въпроси, вие отговаряте. Значи

сте Джак Ричър, и толкоз. Без адрес. Без документи. Да не сте скитник?

Въздъгнах. Днес беше петък. Големият часовник показваше, че денят отминава. Тоя Финли се канеше да ме разпитва до премаляване. Предстоеше ми да прекарам почивните дни в затвора. Сигурно щяха да ме пуснат в понеделник.

– Не съм скитник, Финли – казах аз. – Бездомник съм. Има голяма разлика.

Той бавно поклати глава.

– Не ми се прави на хитър, Ричър. Здравата си загазиш. Кофти неща са станали на онова място. Свидетелят те е видял да се отдалечаваш. Ти си пришълец, без документи и без причина да бъдеш тук. Тъй че не ми се прави на хитър.

Продължаваше да си върши работата, но и да ми губи времето.

– Не съм се отдалечавал от местопрестъплението – казах аз. – Прос-то си вървях по пътя, дявол да го вземе. Има разлика, нали? Когато напуска местопрестъпление, човек бяга и се прикрива, а не крачи безгрижно. Престъпление ли е да си вървиш по пътя? Хората го вършат всеки ден, по дяволите, нали така?

Финли се приведе напред и поклати глава.

– Не – каза той. – Откакто съществува автомобилът, никой не е вървял пеш по този път. И тъй, защо нямаш адрес? Откъде си? Отговаряй на въпросите, че да приключваме.

– Добре, Финли, дай да приключим – рекох аз. – Нямам адрес, защото не живея никъде. Един ден може да се заселя някъде. Тогава ще имам адрес и ще ти пратя картичка, та да си я сложиш в проклетата адресна книга, щом толкова те вълнува.

Финли се втренчи в мен и обмисли как да продължи. Избра търпеливия подход. Търпелив, но упорит. Да покаже, че е непоклатим.

– Откъде идваш? – запита той. – Какъв е последният ти адрес?

– Какво точно искаш да знаеш, като питаш откъде съм? – отвърнах аз.

Финли прехапа устни. Започвах да му лазя по нервите. Но той запази спокойствие. Към търпението добави хладен сарказъм.

– Добре. Ти не разбираш въпроса, затова нека се опитам да го разясня. Искам да знам къде си роден или къде си живял през онзи преобладаващ период от своя живот, който инстинктивно смяташ за най-важен в обществено или културно отношение.

Гледах го, без да отговоря.

– Ще ти дам пример – каза той. – Лично аз съм роден в Бостън,

учих в Бостън и след това работих двацет години в Бостън, затова, бих казал, и ти навярно ще се съгласиш, че съм от Бостън.

Прав бях. Харвардски възпитаник. Харвардски възпитаник, който губи търпение.

– Добре – казах аз. – Ти зададе въпросите. Ще отговоря. Но първо искам да ти кажа нещо. Не съм онзи, когото търсиш. До понеделник ще разбереш, че не съм. Затова направи си една услуга. Не прекратявай издирването.

Финли едва удържа усмивката си. Бавно кимна.

– Оценявам съвета ти. И дълбоката загриженост за моята кариера.

– Моля – отвърнах аз.

– Продължавай.

– Добре. Според твоето мъдро определение излиза, че аз не съм отникъде. Идвам от един необятен град, наречен Военна база. Роден съм в американска военна база в Западен Берлин. Баща ми беше морски пехотинец, а майка ми французойка, с която се запознал в Холандия. Оженили се в Корея.

Финли кимна. Записа си нещо.

– Бях войнишко дете – продължих аз. – Изкарай списък на американските военни бази по цял свят, и ще имаш адресите ми. Докато завърша гимназия, учих в двацетина различни страни, а после изкарах четири години в Уест Пойнт.

– Продължавай.

– Останах в армията. Военен полицаи. И пак обиколих всички ония бази. А после, Финли, след като трийсет и шест години бях най-напред офицерско хлапе, а след това сам станах офицер, изведнъж се оказа, че вече нямаме нужда от толкоз голяма армия, понеже руснаците опънали петалата. Ура, преминаваме на мирновременен режим. Кое то за теб означава просто, че данъците ти ще се харчат за нещо друго, мен обаче ме прави безработен военен полицаи на трийсет и шест години, принуден да слуша как го обвинява в скитничество някаква цивилна гнида, дето и пет минути не би изтраяла в онзи ад, през който съм минал.

Той се позамисли. Но не изглеждаше впечатлен.

– Продължавай.

Свих рамене.

– Сега просто я карам по течението. След време може да си намеря някаква цел, може и да не намеря. Може да се заселя някъде или пък ще продължа да скитам. Но поне засега нищо не търся.

Той кимна. Надраска още нещо.

- Кога напусна армията?
- Преди шест месеца – казах аз. – През април.
- Работил ли си някъде през тези шест месеца?
- Майтапиш ли се? Кога си търсил работа за последен път?
- През април – присмехулно отвърна той. – Преди шест месеца.
- Е, голям късмет си извадил, Финли.

Не се сещах какво повече да кажа. Финли продължаваше да ме гледа.

- От какво се издържаш? – запита той. – Какъв чин имаше?
- Майор. Преди да ти бият шута, получаваш обезщетение. Още не съм изхарчил и половината. Гледам да пестя, нали разбираш?

Този път мълчахме по-дълго. Финли потропваше с опакото на химикалката.

– Да поговорим за последните двайсет и четири часа – рече той накрая.

Въздъгнах. Идваше най-неприятното.

– Пристигнах с автобус на „Грейхаунд“. Слязох при отклонението. В осем тази сутрин. Вървах пеш до града, пристигнах в закусувалнята, поръчах и тъкмо започвах да ям, когато вашите момчета нахълтаха и ме грабнаха.

– Имаш ли работа тук? – запита той.

Поклатих глава.

– Безработен съм. Нямам работа където и да било.

Той записа отговора и продължи:

– Откъде хвана автобуса?

– От Тампа. Потегли точно в полунощ.

– Тампа във Флорида ли?

Кимнах. Той издърпа другото чекмедже. Извади разписание на „Грейхаунд“. Разгърна го и плъзна по страницата дълъг кафяв пръст. Беше много старателен детектив. Погледна ме и каза:

– Това е експресен автобус. Направо за Атланта. Пристига там в девет сутринта. Не спира тук.

Кимнах.

– Аз помолих шофьора да спре. Той рече, че не е разрешено, обаче склони. Спря и изчака да сляза.

– Бил ли си тук друг път? – запита Финли.

Поклатих глава.

– Роднини ли имаш?

– Не и по тези места.

– А изобщо имаш ли някъде роднини?

– Брат ми е във Вашингтон – казах аз. – Работи в Министерството на финансите.

– Имаш ли приятели в Джорджия?

– Не.

Финли записа всичко. После настана дълго мълчание. Бях сигурен какъв ще е следващият въпрос.

– Тогава защо? – запита той. – Защо си слязъл от автобуса на сред път и си бхътил двацет километра под дъжда до едно градче, в което нямаш абсолютно никаква работа?

Това беше въпросът убиец. Финли го надуши веднага. Един прокурор също не би го изпуснал. А аз няхах свестен отговор.

– Какво да ти кажа? Просто така ми хрумна. Чувствах се неспокоен. Все някъде трябва да бъда, нали така?

– Но защо точно тук? – настоя той.

– Не знам – казах аз. – Човекът до мен имаше пътна карта и по нея избрах градчето. Исках да се отдалеча от големите пътища. Мислех евентуално да заобиколя на запад, към Мексиканския залив.

– Избрал си градчето? – повтори Финли. – Я не ме будалкай. Как може да го избереш? Та то е само название. Точка на картата и нищо повече. Трябва да си имал причина.

Кимнах.

– Мислех да поразпитам за Блейк Слепеца.

– Кой, по дяволите, е Блейк Слепеца? – запита Финли.

Виждах го как светкавично анализира възможните варианти като шахматен компютър. Дали Блейк Слепеца ми е приятел, враг, съучастник, помощник, подстрекател, кредитор, длъжник или следваща жертва?

– Блейк Слепеца е бил китарист – обясних аз. – Починал преди шейсет години, може и да са го убили. Брат ми купил плоча с негови изпълнения, на обложката пишело, че е станало тук, в Маргрейв. Писа ми за това. Тая пролет минавал на два пъти оттук по някаква работа. Реших да дойда и да поразпитам.

Финли ме гледаше безучастно. Сигурно му звучеше като изсмукано от пръстите. Във всеки случай, ако бях на негово място, точно така щеше да ми звучи.

– Значи си дошъл да търсиш някакъв китарист? Китарист, умрял преди шейсет години. Защо? Ти свириш ли на китара?

– Не – казах аз.

– Как получи писмо от брат си? – запита той. – Нали нямаш адрес?
– Беше писал до поделението – обясних аз. – Те препращат пощата ми в банката, където вложих парите от обезщетението. Когато тегля пари с телеграфен запис, получавам си и писмата.

Финли поклати глава. Записа нещо.

– Значи нощният автобус на „Грейхаунд“ от Тампа, така ли?

Кимнах.

– Пазиш ли си билета? – запита той.

– Сигурно е в торбата – казах аз. Спомнях си как Бейкър прибра всичките ми вещи в плика, а Стивънсън го надписа.

– Мислиш ли, че шофьорът те е запомнил?

– Може би. Все пак спря извънредно. По моя молба.

Чувствах се като страничен наблюдател. Положението ставаше все по-абстрактно. Предишната ми работа не се различаваше особено от тази на Финли. Имах странното чувство, че двамата с него обсъждаме някакъв страничен случай. Като колеги, които разчепкват заплетен казус.

– Защо не работиш? – запита Финли.

Свих рамене. Помъчих се да обясня.

– Защото не ми се работи. Работих тринайсет години и виж докъде стигнах. Мисля, че опитах да върша каквото ми казват, но всичко отиде по дяволите. Сега ще опитам както аз си знам.

Финли седеше и ме гледаше.

– Имал ли си неприятности в армията? – запита той.

– Не повече, отколкото ти в Бостън – отвърнах аз.

Той трепна.

– Какво искаш да кажеш?

– Изкарал си в Бостън двајсет години. Сам ми го каза, Финли. Тогава какво търсиш в това затрито градче? Трябва вече да си пенсионер и да ходиш за риба. Нејде в Кейп Код или където ти душа иска. Какво е станало?

– Това си е моя работа, мистър Ричър – рече той. – Отговаряйте на въпросите.

Свих рамене.

– Питай армията.

– Ще я питам – каза той. – Хич не се и съмнявай. Да не са те извърлили дисциплинарно?

– Ако беше така, щяха ли да ми дадат обезщетение?

– Откъде да знам, може да не са ти дали пукната пара. Живееш като най-долен скитник. Уволниха ли те дисциплинарно? Да или не?

– Естествено, че не – рекох аз.

Той пак си записа. Замисли се.

– Как се почувства, когато те уволниха?

Аз също се замислих и вдигнах рамене.

– Никак не се почувствах. Бях в армията, вече не съм.

– Не се ли чувстваш огорчен? – запита Финли. – Изоставен?

– Не – рекох аз. – Трябва ли?

– Изобщо ли нямаш проблеми? – настоя той, сякаш трябваше непременно да имам.

Искаше ми се да му дам някакъв отговор. Но не ми хрумваше нищо. Служех в армията още от първия си ден на този свят. Сега бях навън. И се чувствах чудесно. Чувствах се свободен. Като че цял живот съм имал леко главоболие. И не съм го забелязвал, преди да изчезне. Единственият ми проблем беше как да си изкарвам насъщния. А това е сложна задача да се издържаш, без да загубиш свободата си. За шест месеца не бях припечелил нито цент. Там ми беше проблемът. Но нямаш намерение да го споделям с Финли. Той би сметнал това за мотив. Би допуснал, че съм решил да си подсигурия волен живот, като ограбвам разни хора. По складовете. И после да ги убивам.

– Ами преходът май трудно се превъзмогва – казах аз. – Особено ако живееш тъй още от малък.

Финли кимна. Обмисли отговора.

– Защо точно теб уволниха? Сам ли поиска?

– Не се пиша доброволец за нищо – рекох аз. – Първо правило на войника.

Ново мълчание.

– Имаше ли някаква специалност? – запита той. – В армията.

– Най-напред обща служба – казах аз. – Такава е системата. После пет години охранявах секретната секция. А през последните шест години се занимавах с друго.

Оставих го да попита.

– С какво? – заинтересува се той.

– С разследване на убийства.

Финли се облегна назад. Изсумтя. Отново събра пръсти. Огледа ме и въздъхна. Приведе се. Посочи ме с пръст.

– Ясно. Ще те проверя. Взехме ти отпечатъци. В армията трябва да ги имат. Ще ти получим служебното досие. Цялото. С подробности. Ще се свържем с автобусната компания. Ще проверим билета. Ще намерим шофьора, пътниците. Ако казваш истината, скоро ще разберем. Може

пък и да се отървеш. Естествено, това ще го решат някои подробности около точното време на всяка твоя крачка. – Той помълча и отново въздъхна. Погледна ме втренчено. – Аз обаче съм предпазлив човек. На пръв поглед не правиш добро впечатление. Скитник. Бездомник. Без адрес, без причини да бъдеш тук. Всичко, дето ми го наприказва, може да е шито с бели конци. Току-виж, се окажеш беглец. Може да си трепал хора наляво и надясно из десетина щата. Просто не знам. Едва ли очакваш да ти повярвам на честна дума. Пък и какво има за вярване в момента? Оставаш на топло, докато изясним всичко, разбрахме ли се?

Очаквах го. Точно това бих казал и аз. Изгледах го и поклатих глава.

– Значи си предпазлив, а? Браво бе!

Той не приведе очи.

– Ако съм сбъркал, в понеделник ще те черпя един обяд. При Ено, като компенсация за днешното.

Пак поклатих глава и рекох:

– Не съм дошъл да си търся приятели.

Финли сви рамене. Изключи касетофона. Пренави касетата. Извади я. Написа нещо на нея. Натисна бутона на интеркома върху голямото бюро от палисандрово дърво и помоли Бейкър да дойде. Аз чаках. Все още ми беше студено. Но дрехите ми вече изсъхваха. Дъждовните капки от небето на Джорджия бяха попили в тях. Сега се изпаряваха в сухия канцеларски въздух. Климатичната инсталация ги засмукваше и отпращаше навън.

Бейкър почука и влезе. Финли му заръча да ме придружи до килията. После ми кимна. Жестът казваше: ако не си онзи, когото търсим, помни, че просто си гледах работата. Аз също кимнах. Отговорях му: докато гледаш да си прикриеш задника, нейде навън обикаля убиец.

Затворническото отделение се оказа всъщност просторна ниша встрани от откритата канцелария. Вертикални решетки го делиха на три килии. Вместо предна стена също имаше само решетки. Металът имаше великолепен матов отблясък. Заприлича ми на титан. И в трите килии на пода имаше мокет. Но иначе бяха съвсем празни. Нито мебели, нито нар. Просто малко по-скъп вариант на добрите стари зандани.

– Няма ли тук къде да се спи? – запитах аз.

– Няма – рече Бейкър. – По-късно ще те прехвърлим в щатския затвор. Автобусът пристига към шест. В понеделник ще те върнат.

Той затръшна със звън решетестата врата и превъртя ключа. Чух как резетата хлътват на място по цялата рамка. Електрическа система. Извадих вестника от джоба си. Свалих палтото и го сгънах на четири. Проснах се на пода и подложих палтото вместо възглавница.

Настроението ми съвсем се скапа. Отивах за два дни в затвора. Нямаше да остана в участъка. Не че имах никакви планове за почивните дни. Познавах обаче цивилните затвори. Мнозина армейски дезертъори попадат в тях. За едно или друго. Властите уведомяват армията. После военни полицаи отиват да ги приберат. Тъй че бях виждал доста цивилни затвори. Не изгарях от желание да ги зърна отново. Лежах навъсен и се вслушвах в шумовете из участъка. Телефонен звън. Потропване на компютърна клавиатура. Темпото ту се засилваше, ту спадаше. Полицаяте крачеха насам-натам и разговаряха тихичко.

После се опитах да дочета намерения вестник. Беше пълен с тъпогии за президента и намерението му да бъде преизбран. Дъртият пън беше пристигнал в Пенсакола край Мексиканския залив. Канел се да балансира бюджета, преди внуците му да остареят. И наистина кълцаше наляво и надясно, като че си пробиваше път през джунглата. В Пенсакола се бе заял с бреговата охрана. През последните дванайсет месеца тамошните момчета работеха по нов почин. Цяла година се разпръскваха масово като щит покрай бреговете на Флорида и претърсваха всеки кораб, който не им допаднаше. Около инициативата се вдигна страхотен шум. А успехът надмина и най-смелите им мечти. Какво ли не изловиха. Най-вече наркотици, но също така оръжия и нелегални емигранти от Хаити и Куба. След няколко месеца тази преграда предизвика драстично спадане на престъпленията из целите Щати, на хиляди километри от крайбрежието. Голям успех.

И затова им теглиха шута. Излизло много скъпо. В бюджета на бреговата охрана имало сериозен дефицит. Президентът казваше, че не можел да отпусне повече средства. Дори трябвало да ги съкрати. Икономиката била закъсала. Не зависело от него. Тъй че след седмица бариерата паднаше. Президентът се мъчеше да реши въпроса като държавник. Голямото полицейско началство се сърдеше, понеже смяташе, че е по-добре да предотвратиш болестта, отколкото да я лекуваш. Вашингтонските бюрократи ликуваха, защото похарчиш ли петдесет цента за тъпите ченгета, всички го виждат. Друго си е да прахосаш пет пъти повече нейде из океана, на хиляди километри от данъкоплатеца. Всеки гледаше да прехвърли топката. А на мътните вестникарски снимки президентът се хилеше лъчезарно – точно като държавник, който обяснява, че нищо не

може да стори. Спрях да чета, защото съвсем се ядосах.

За да прогоня гнева, представих си, че слушам музика. Хорът от „Лятна мълния“. В аранжирката на Виешия вълк има великолепен задавен крясък към края на първия ред. Разправят, че за да разбереш скитническия блус, трябвало сам да поскиташ по релсите. Но грешат. За да го разбереш, трябва да те затворят някъде. Зад решетките. Или в армията. Нейде, където да се почувстваш в капан. Нейде, където лятната мълния е като далечен фар на недостъпната свобода. Лежах с глава върху палтото и слушах музиката в главата си. Към края на третия хор задряхах.

Събудих се, когато Бейкър взе да рита решетките. Металът издаваше приглушен звън. Като погребални камбани. До Бейкър стоеше Финли. И двамата ме гледаха. Не помръднах. Добре си ми беше на пода.

– Къде каза, че си бил около полунощ? – запита Финли.

– Качвах се на автобуса в Тампа.

– Имаме нов свидетел – рече Финли. – Видял те е близо до склада. Снощи. Да се мотаеш наоколо. В полунощ.

– Глупости дрънкаш, Финли – възразих аз. – Невъзможно. Кой е тоя свидетел, по дяволите?

– Свидетелят се нарича Морисън – каза Финли. – Началникът на полицията. Сигурен беше, че те е виждал и преди. Сега си спомни къде.

3

С белезници на ръцете отново се озовах в луксозния кабинет. Финли седеше зад голямото бюро под флаговете и стария часовник. Бейкър придърпа стол пред бюрото. Седнах срещу Финли. Той извади касетофона. Изопна кабелите. Насочи микрофона към мен. Изпробва го с нокът. Пренави касетата. Готово.

– Последните двацет и четири часа, Ричър – каза той. – В подробности.

Двамата полицаи едва съдържаха възбудата си. Рехавото обвинение изведнъж бе станало желязно. Обземаше ги тръпката на победата. Познавах признаците.

– Снощи бях в Тампа – казах аз. – В полунощ се качих на автобуса. Пътниците могат да потвърдят. Слязох от автобуса в осем сутринта близо до областното шосе. Ако Морисън казва, че ме е видял в полунощ, вероятно греша. По това време бях на около шестстотин километра от тук. Друго не мога да добавя. Проверете.

Финли ме изгледа втрещено. После кимна на Бейкър, който разгърна кожена папка и зачете:

– Жертвата не е идентифицирана. Няма документи. Няма портфейл. Бял мъж на около четирийсет години, много висок, с бръсната глава. Трупът е открит в осем тази сутрин край оградата, близо до главната порта. Частично прикрит с празен кашон. Успяхме да вземем отпечатъци. Никакъв резултат. Няма ги в архивите.

– Кой беше този човек, Ричър? – запита Финли.

Бейкър чакаше да реагирам по някакъв начин. Не му доставих това удоволствие. Просто си седях и слушах тихото потракване на стария часовник. Стрелките пълзяха към два и половина. Мълчах. Бейкър порови из папката и подбра нов лист. Озърна се и продължи:

– Жертвата е простреляна с два куршума в главата. Вероятно малокалибрен пистолет със заглушител. Първият изстрел е даден отблизо в лявото слепоочие, вторият от упор зад лявото ухо. Очевидно куршумите са били с мек връх, защото на излизане са раздробили цялото му лице. Дъждът е отмил барутните следи, но формата на изгарянията подсказва заглушител. Смъртта вероятно е настъпила след първия изстрел. Куршумите са изчезнали. Гилзите също.

– Къде е пистолетът, Ричър? – запита Финли.

Погледнах го и направих гримаса. Не казах нищо.

– Смъртта е настъпила в периода от единайсет и половина до един след полунощ – продължи Бейкър. – Трупът не е бил там в единайсет и половина, когато приключва смяната на пазача. Човекът е сигурен в това. Другият пазач открил мъртвеца, когато дошъл да отключи портата. Около осем сутринта. Видял те да се отдалечаваш и ни позвъни.

– Кой беше този човек, Ричър? – повтори Финли.

Не му обърнах внимание и продължих да гледам Бейкър.

– Защо смятате, че е станало преди един? – запитах на свой ред.

– Защото точно тогава заваля – отвърна Бейкър. – Земята под трупа беше съвсем суха. Значи е бил там, преди да завали. Според доктора трябва да са го застреляли около полунощ.

Кимнах. Усмихнах се и на двамата. Времето на смъртта беше в моя полза.

– Кажете ми какво стана после – тихо изрече Финли.

Погледнах го и свих рамене.

– Ти ми кажи. Не съм бил тук. До полунощ бях в Тампа.

Бейкър се приведе и измъкна от папката нов лист.

– Станало е това, че си откачил – каза той. – Полудял си.

Поклатих глава и повторих:

– В полунощ не съм бил тук. Качвах се на автобуса в Тампа. Нямаше от какво да откача.

Двамата не реагираха. Изглеждаха ужасно мрачни.

– Първият изстрел го е убил – каза Бейкър. – После си го прострелял пак, след това си обезумял и си ритал трупа, додето стане на пихтия. След смъртта са нанесени жестоки телесни повреди. Застрелял си го, а сетне си се опитал да го направиш на парчета. Ритал си мъртвеца къде ли не. Обзелo те е безумие. После си се успокоил и си опитал да скриеш трупа под кашона.

Дълго мълчах и накрая запитах:

– Значи телесни повреди след смъртта?

Бейкър кимна.

– Ужасни. Все едно, че го е прегазил камион. Здрава кост не е останала. Но според доктора онзи вече е бил мъртъв. Бога ми, Ричър, ти си направо побъркан.

– Кой беше този човек? – запита Финли за трети път.

Гледах го мълчаливо. Бейкър имаше право. Работата ставаше смахната. Много смахната. Откачените убийци са неприятен народ. Има обаче и още по-неприятни от тях – онези, дето се разбесняват над мъртвите.

Срещал бях подобни случаи. И никак не ми се искаше пак да ги срещна. Но както ми го описвах, звучеше съвсем нелепо.

– Как се срещна с човека? – запита Финли.

Не отговорих, само продължих да го гледам.

– Какво означава плурибус? – запита той.

Мълчаливо свих рамене.

– Кой беше този човек, Ричър?

– Не съм бил тук – казах аз. – Нищо не знам.

Финли помълча, после изведнъж изтърси:

– Кажу ми телефонния номер.

Погледнах го тъй, сякаш бе откачил.

– По дяволите, какви ги дрънкаш, Финли? Нямам телефон. Не чу ли какво ти говорих досега? Нямам адрес, значи и телефон нямам.

– Говоря за мобифона – рече той.

– Какъв мобифон? Нямам такова нещо.

Обзе ме страх. Бяха ме нарочили за убиец. Смахнат бездомен наемник с мобифон, които обикаля от място на място и убива. После се навърля с ритници върху труповете. Обажда се на някаква тайна организация, за да узнае следващата жертва. И продължава по пътя.

Финли се приведе напред. Побутна към мен някакво листче. Беше откъснато парче от компютърна лента. Не много старо. Леко излъскано и протрито. Хартията овехтява така, след като престои в нечий джоб около месец. Върху листчето бе отпечатана и подчертана една дума. Плурибус. Под нея имаше телефонен номер. Огледах хартиятката. Без да я докосвам. Не исках после да се разправяме за отпечатъци.

– Твой ли е този номер? – запита Финли.

– Нямам телефон – повторих аз. – Снощи не бях тук. Колкото повече се заяждаш с мен, толкова повече време губиш, Финли.

– Номерът е на мобифон – каза той. – Знаем това. Обслужван от централа в Атланта. Но до понеделник няма как да открием на кого принадлежи. Затова питаме теб. По-добре си признай, Ричър.

Пак погледнах листчето и запитах:

– Къде го намерихте?

Финли обмисли въпроса. Реши да отговори.

– Беше в обувката на жертвата ти. Сгънато и скрито.

Дълго мълчах. Бях изплашен. Чувствах се като герой от детска книга, който пропада в яма. Озовава се в странен свят, където всичко е

непознато и налудничаво. Като Алиса в Страната на чудесата. Тя ли беше пропаднала в яма? Или беше слязла от автобус където не трябва?

Седях в скъпа, изискана канцелария. Такива не се срещат често и в швейцарските банки. До мен имаше двама полицаи. Интелигентни и опитни. Общо сигурно им се събираха към трийсет години трудов стаж. Свестен участък, способни хора. Плюс добро финансиране. Вярно, имаха слабо звено – онзи тъпанар, шефът Морисън, – отдавна обаче не бях виждал толкова добре организирана работа. Само че всички търчаха презглава към задънена улица. Май твърдо вярвах, че земята е плоска. Че необятното небе на Джорджия всъщност е похлупак, плътно прилепнал за хоризонта. Само аз знаех, че земята е кръгла.

– Две неща – казах аз. – Човекът е прострелян в главата отблизо с автоматично оръжие със заглушител. Първият изстрел го повала. Вторият е за всеки случай. Гилзите липсват. Какво мислите за това? Като професионалисти?

Финли не каза нищо. Главният заподозрян обсъждаше случая с него като колега. В ролята си на следовател не можеше да позволи подобно нещо. Трябваше да ме прекъсне. Но искаше да чуе. Усещах го как се двоуми. Седеше съвършено неподвижно, но мислите му се мятаха като котета в чувал.

– Продължавай – рече той най-сетне. Важно, като че ми правеше кой знае каква услуга.

– Това е екзекуция, Финли – казах аз. – Не кражба или сбиване. Хладнокръвно и безучастно убийство. Не са оставени улики. Значи после някой умник е лазил с фенерче наоколо, за да дири две малокалибрени гилзи.

– Продължавай – повтори Финли.

– Изстрел отблизо в лявото слепоочие. Убитият може би е седял в кола. Стрелецът разговаря с него и вдига пистолета. „Бам.“ Привежда се и стреля повторно. После прибира гилзите и си тръгва.

– Как така си тръгва? – трепна Финли. – Ами останалото? Да не мислиш, че са били двама?

Поклатих глава.

– Били са трима. Ясно е като бял ден, нали?

– Защо трима? – запита той.

– На практика минимумът е двама, не мислиш ли? – рекох аз. – Как е пристигнал убитият в склада? С кола, прав ли съм? Много е далеч за ходене пеш. Тогава къде е колата? Убиецът също не е вървял пеш. Значи излиза, че са били най-малко двама. Пристигат заедно, а си тръгват

отделно, като единият кара колата на жертвата.

– Обаче? – подкани ме Финли.

– Обстоятелствата обаче доказват, че са били поне трима. Погледни като психолог. Там е ключът. Човек, който използва малокалибрен пистолет със заглушител за точен изстрел в главата и после се застрахова с още един куршум, определено не е такъв, дето после изведнъж озверява и се нахвърля с ритници върху мъртвеца, нали така? А пък онзи, дето изпада в такава ярост, няма скоро да се опомни, та да прикрие трупа под някакъв вехт кашон. Тук имаш три съвсем отделни действия, Финли. Значи са замесени трима.

Финли сви рамене.

– Може и да са двама. Стрелецът е искал да поразчисти.

– Няма начин – възразих аз. – Такъв човек не изчаква. Нямаше да му допадне подобна ярост. Би го притеснила. И дори би го изплашила, защото прави нещата по-ярки и следователно по-опасни. А пък ако се беше заел да разчиства, щеше да го стори както трябва. Нямаше да зареже тялото там, където да го открие първият минувач. Значи имаме работата с трима души.

Финли се замисли дълбоко.

– И какво?

– Само това, че питам за кого от тримата ме гласиш. За стрелеца, лудия или идиота, дето е скрил трупа.

Финли и Бейкър се спогледаха. Не казаха нещо.

– Кажете де, за кого ме гласите? – настоях аз. – Пристигам там с двама приятели и претрепваме онзи човек в полунощ, после другите двама изчезват, а аз предпочитам да остана. Защо? Това са глупости, Финли.

Той не отговори. Размишляваше.

– Нямам приятели – продължих аз. – И кола нямам. Значи в най-добрия случай можеш да твърдиш, че жертвата е дошла пеш и аз също. Срецам човека и го застрелвам много внимателно, като професионалист, после прибирам гилзите, взимам портфейла и всичко от джобовете му, но забравям да претърся обувките. След това изхвърлям оръжието, заглушителя, фенерчето, мобифона, гилзите, портфейла и тъй нататък. Изведнъж се променям напълно и почвам да ритам трупа като смахнат. Следва нова коренна промяна и аз правя неуспешен опит да прикрия мъртвеца. Накрая чакам осем часа под дъжда и тръгвам насам. Това можеш да кажеш в най-добрия случай. А излиза пълна тъпотия, Финли. Защо, по дяволите, ще чакам осем часа под дъжда, та чак по светло да

напусна местопрестъплението?

Той се вторачи в мен, дълго мълча и накрая рече:

– Не знам.

Човек като Финли казва подобно нещо само след дълга вътрешна борба. Сега изглеждаше някак смачкан. Обвинението бе мижаво и той отлично го знаеше. Но имаше много сериозни проблеми със свидетелството на шефа си. Не можеше току-така да отиде при него и да рече: Морисън, ти ме будалкаш. Не можеше да се заеме с каквато и да било друга следа, щом началството му е поднесло виновния на тепсия. Можеше само да ми проучва алибито. И толкоз. Никой не би го критикувал за излишно усърдие. И чак в понеделник можеше да поеме по друга следа. Затова беше вкиснат – защото цели седемдесет и два часа отиваха на вятъра. А вече усещаше, че го чакат сериозни неприятности. Предстоеше му да каже на шефа си, че не съм могъл да бъда тук в полунощ. Трябваше любезно да помоли за оттегляне на показанията. Трудна работа, особено когато си новак в управлението. И когато насреща стои пълен дръвник. При това твой началник. Както и да го погледнеш, все отива на зле. Нищо чудно, че бе повесил нос. Седеше и дишаше тежко. Знаех, че е закъсал. Крайно време бе да му помогна.

– Телефонният номер – обадох се аз. – Как разбрахте, че е на мобифон?

– По кода – рече той. – Вместо код на населеното място има комбинация за влизане в радиомрежата.

– Добре. Не можете обаче да узнаете на кого принадлежи, понеже за мобифоните няма обратен списък, а централата отказва да разкрие абоната, така ли?

– Искат прокурорско нареждане – поясни Финли.

– Но все пак трябва да разберете чий е, нали?

– Знаеш ли как да го направим без прокурора? – запита той.

– Може би. Защо не вземеш просто да позвъниш и да видиш кой ще се обади?

Не беше им хрумнало. Отново настана мълчание. Чувстваха се смутени. Не смееха да погледнат един към друг. Нито пък към мен. Тишина.

Бейкър пръв откри изход от положението. Прехвърли топката на Финли. Събра папките и се престори, че отива да поработи с тях. Финли кимна и му махна да си върви. Бейкър стана и излезе. Затвори вратата

съвсем тихичко. Финли отвори уста. Затвори я. Трябваше да спаси поне част от престижа си. На всяка цена.

– Добре де – каза той. – Дори да се обадя, няма как да разбера чий е и къде се намира.

– Слушай, Финли – рекох аз. – Пет пари не давам чий е. Интересува ме само чий не е. Разбра ли? Разбра ли? Затова набери номера и чакай да ти отговори еди кой си от Атланта или Чарлстън. Тогава ще знаеш, че не е мой.

Финли ме гледаше. Потропваше с пръсти по бюрото и мълчеше.

– Знаеш как да го направиш – продължих аз. – Обаждаш се, скалъпваш някаква измислица за техническа повреда, неплатена такса или нещо с компютъра и молиш човека да ти даде име и адрес. Давай, Финли, нали уж си детектив, дявол да го вземе.

Той се приведе към листчето. Придърпа го с дългите си кафяви пръсти. Завъртя го към себе си и вдигна слушалката. Набра номера. Включи високоговорителя, за да чувам и аз. Сигналът изпълни кабинета. Не беше звучен и бавен като на домашен телефон. Остър, настоятелен електронен звук. Прекъсна. Отсреща бяха вдигнали.

– Пол Хъбъл – изрече мъжки глас. – Какво ще обичате?

Южняшки акцент. Самоуверен глас. Личеше, че е свикнал да говори по телефона.

– Мистър Хъбъл – каза Финли. Беше навел глава и записваше името. – Добър ден. Обаждаме се от телефонната компания, отдел мобифони. Аз съм техническият заместник. Докладваха ни, че имате повреда.

– Повреда? – повтори гласът. – Всичко ми изглежда наред. Не съм се обаждал за повреда.

– Набирането трябва да е нормално – каза Финли. – Сигурно има проблеми във връзката с вас, сър. В момента измервам силата на сигнала и наистина ми се струва слабичък.

– Аз ви чувам добре – рече гласът.

– Ало! Заглъхвате, мистър Хъбъл. Ало! Много ще ми помогнете, ако кажете точно къде се намира мобифонът, сър. Нали разбирате, положението в момента спрямо нашите предаватели.

– Тук съм си, у дома.

– Много добре – каза Финли. Отново взе писалката. – Бихте ли потвърдили точния си адрес?

– Нямате ли адреса ми? – отвърна гласът. Без изненада, просто шеговит мъжки разговор. – Досега май не сте имали трудности да ми прачате сметката всеки месец.

Финли ме погледна. Усмихнах се. Той направи гримаса.

– Аз съм в техническия отдел, сър – рече той. Със същия шеговит тон. Сякаш бяха съюзници срещу повредата. – Сведенията за клиенти са при колегите. Мога да ги намеря, но ще ми трябва време, нали знаете как става. Освен това, сър, тъй и тъй ще трябва да поговорите, докато измерваме силата на сигнала. Можете да ми съобщите адреса си, освен ако предпочитате някое стихотворение.

От високоговорителя долетя смехът на човека, на име Хъбъл.

– Добре, да започнем, проба, проба. Говори Пол Хъбъл. Намирам се у дома, адрес Бекман Драйв двайсет и пет, повтарям, Бекман Драйв нула-две-пет в добрия стар Маргрейв, пише се М-А-Р-Г-Р-Е-Й-В, щата Джорджия, САЩ. Как е сигналът?

Финли не отговори. Изглеждаше много разтревожен.

– Ало! – обади се гласът. – Чувате ли ме?

– Да, мистър Хъбъл – рече Финли. – Чувам ви. Не откривам нищо нередно, сър. Май е било фалшива тревога. Благодаря за помощта.

– Моля – отвърна човекът на име Хъбъл.

Връзката се прекъсна и сигналът отново изпълни кабинета. Финли остави слушалката. Облегна се назад и забодя поглед в тавана. После си заговори сам:

– Мамка му! Значи тук, в града. Кой е тоя Пол Хъбъл, по дяволите?

– Не го ли познаваш? – обадох се аз.

Той ме изгледа малко печално. Сякаш бе забравил, че съм в кабинета.

– Работя тук едва от шест месеца. Не съм опознал всички в града.

Той се приведе напред и натисна бутона на интеркома върху разкошното бюро. Отново повика Бейкър.

– Чувал ли си за някакъв тип на име Хъбъл? – запита Финли. – Пол Хъбъл, живее тук, в града, на Бекман Драйв двайсет и пет.

– Пол Хъбъл? – повтори Бейкър. – Ами да. Тук живее, както сам казваш, от местните е. Семееен. Стивънсън го познава, май се падат роднини по женска линия. Мисля, че са приятели. Ходят заедно на боулинг. Хъбъл е banker. Нали разбираш, финансист от големите риби. Работи в Атланта, в някоя от големите банки. Виждам го от време на време.

Финли го погледна и рече:

– Той е онзи с номера.

– Хъбъл ли? – сепна се Бейкър. – Тук, в Маргрейв? Ама че работа!

Финли пак се обърна към мен.

– Сигурно ще речеш, че изобщо не си го чувал.

– Изобщо не съм го чувал – потвърдих аз.

Беше готов да ме изяде с поглед. Завъртя се към Бейкър.

– Най-добре иди да го докараш този Хъбъл. Бекман Драйв двайсет и пет. Бог знае какво общо има с цялата работа, ама ще трябва да поговорим с него. Обаче карай по-кратко, нали разбираш, сигурно е почтен човек.

Пак ми се озъби и напусна кабинета. Затръшна масивната врата. Бейкър се пресегна и изключи касетофона. Изведе ме от кабинета. Обратно към килията. Влязох. Той ме последва и свали белезниците. Закачи ги на колана си. Отстъпи назад и затвори вратата. Заклучи. Електрическите резета щракнаха и се наместиха. Бейкър си тръгна.

– Хей, Бейкър – подвикнах аз.

Той се обърна и направи няколко крачки назад. Гледаше ме безизразно. Май не му се харесвах.

– Искам нещо за ядене – казах аз. – И кафе.

– Ще ядеш в щатския затвор – рече той. – Автобусът пристига в шест.

И се отдалечи. Трябваше да доведе онзи Хъбъл. Щеше да му се мазни. Да го покани най-смирено да дойде в участъка, където Финли щеше да е любезен и кротък. Докато аз киснех в килията, Финли щеше учтиво да разпитва Хъбъл как телефонният му номер е попаднал в обувката на мъртвец.

Палтото ми още лежеше смачкано на пода. Изтръсках го и се наметнах. Пак ми ставаше студено. Пъхнах ръце в джобовете си. Облегнах се на решетките и отново се опитах да почета вестника, колкото да минава времето. Но нищо не ми влизаше в главата. Мислех за онзи, който е гледал как партньорът му застрелва човек. Който се е нахвърлил с ритници по агонизиращото тяло. И то с такава свирепа сила, че да натроши вече мъртвите кости. Стоях и си мислех за неща, с които доскоро вярвах, че съм приключил веднъж завинаги. Никак не ми се мислеше за тях. Затова хвърлих вестника на мокета и се опитах да мисля за нещо друго.

Открих, че ако се притисна в ъгъла на килията, мога да виждам цялата открита канцелария. Отвъд бариерата можех да виждам дори остъклената врата и улицата зад нея. Навън следобедът изглеждаше слънчев и топъл. Градчето отново ми се стори сухо и прашно. Дъждът бе отминал. А вътре беше хладно и някак безжизнено под светлината на

луминесцентните лампи. Дежурният сержант седеше на табуретка. Тракаше нещо на компютъра. Сигурно попълваше данни. Виждах какво има под преградата – разни неща, дето не са за гледане. Отделения със спретнати купчинки документи и папки. Флакони с нервнопаралитичен газ. Пушка. Алармени бутони. Малко по-нататък работеше жената, която ми взе отпечатьци. И тя на компютър. В участъка беше тихо, но го усещах как тръпне от напрегнатото разследване.

Хората харчат за уредби хиляди долари, понякога десетки хиляди. В Щатите има специална индустрия, която е докарала стерео апаратура-та до невъобразими стандарти. Усилватели, струващи повече от къща. Тонколони, по-високи от мен. Кабели като градински маркучи. Някои момчета в армията имаха подобни чудесии. Слушал съм ги из базите тук-там по света. Великолепно. Момчетата обаче си хвърляха парите на вятъра. Защото най-добрата уредба на света е безплатна. Намира се в черепа. Свири толкова чисто, колкото искаш. И точно толкова мощно, колкото трябва.

Подпирах се в ъгъла и мислено слушах едно парче на Боби Бланд. Той ми е стар любимец. Затова го надувах до дупка. Парчето се казваше „По-нататък по пътя“. Боби Бланд пее в сол мажор. Тая тоналност създава странно, слънчево, весело настроение. Премахва жлъчното високомерие на песента. Превръща я в жалба, предсказание, утеха. Дава точно това, което очакваш от истинския блус. Спокойният сол мажор прави песента едва ли не сладникава. Без капка злоба.

Точно тогава обаче зърнах дебелия шеф. Морисън мина покрай ки-лиите и се запъти към кабинета в дъното. Тъкмо за началото на третия куплет. Моментално превключих на ми бемол. Мрачна и заплашителна тоналност. Звук на истински блус. Зарязах кроткия Боби Бланд. Трябваше ми по-груб глас. Нещо по-злобно. Музикално, ала прегракнало от цигари и уиски. Може би Дивия Чайлд Бътлър. Човек, с когото е по-добре да си нямаш работа. Надух музиката в главата си още по-мощно, за да го чуя как ще пропее, че нейде нататък по пътя жънеш каквото си сяд.

Морисън бе излъгал за снощи. Нямахме как да ме е видял в полунощ. Отначало бях готов да допусна, че е сбъркал. Може да бе зърнал човек, който прилича на мен. Но така му давах възможност да се измъкне. А в момента не ми се щеше да му дам каквото и да било освен един по зъбите. Да му размажа тлъстия нос по цялата физиономия. Затворих очи. Двамата с Дивия Чайлд Бътлър обещахме, че и това ще стане. Нейде нататък по пътя.

Отворих очи и изключих музиката в главата си. От другата страна на решетките стоеше жената в униформа. Връщаше се откъм

кафеварката.

– Да ти предложи ли чаша кафе? – запита тя.

– Чудесно – рекох аз. – Черно, без захар и сметана.

Тя остави чашата си на най-близкото бюро и се върна към кафеварката. Наля от каната и се върна. Добре изглеждаше. Около трийсетгодишна, чернокоса, не много висока. Малко над среден ръст. В нея имаше нещо жизнено. При първата ни среща то се бе проявило под формата на грубоватото съчувствие. Почти професионална черта. Сега ми се струваше по-естествена. И сигурно беше точно така. Правилата на тлъстия шеф едва ли ѝ разрешаваха да носи кафе на престъпника. Тъкмо затова я харесах.

Тя ми подаде чашата през решетките. Отблизо изглеждаше още по-добре. Приятен аромат. Не си го спомнях от предния път. Тогава ми бе заприличала на сестра в зъболекарски кабинет. Ако всички сестри бяха такива, щях по-често да ходя на зъболекар. Поех чашата. С радост. Бях жаден, а кафето ми е любимото питие. Падне ли ми, заприличвам на алкохолик с шише водка. Отпих малко. Добро кафе. Вдигнах пластмасовата чаша като за тост и рекох:

– Благодаря.

– Моля – отвърна тя и се усмихна. Не само с устните, но и с очите. Аз също се усмигнах. Очите ѝ бяха като дългоочакван слънчев лъч в мрачен ден.

– Значи мислиш, че не съм го направил? – попитах аз.

Тя взе чашата си от бюрото и отвърна:

– Да не смяташ, че нося кафе само на невинните?

– Знам ли, до тях може и да не припарваш.

– Знам, че нямаш вина за нещо сериозно – рече тя.

– Откъде знаеш? Да не е заради сините ми очи?

– Не, глупчо – разсмя се тя. – Защото още нямаме вести от Вашингтон.

Смееше се прекарсно. Искеше ми се да погледна името върху джобчето на ризата ѝ. Не исках обаче да помисли, че я зяпам в гърдите. Помнех как ги опря в ръба на масата, докато ме снимаше. Погледнах. Чудесни гърди. Името беше Роскоу. Тя се озърна през рамо и пристъпи по-близо до решетките. Аз отпих от кафето.

– Пратих по мрежата отпечатъците ти във Вашингтон – обясни тя. – Беше в дванайсет и трийсет и шест. Нали знаеш, ФБР има огромен архив. В компютрите им се пазят милиони отпечатъци. Сравняват с тях всичко, което пристига. Има си определен ред. Първо те сравняват с

десетте най-търсени престъпници, после със стотицата, хилядарката и тъй нататък, разбираш ли? Ако беше някъде горе, искам да кажа активен и неразкрит досега, вече щяхме да знаем. Всичко става автоматично. Не искат някой голям престъпник да им се изплъзне между пръстите, защото системата отговаря по най-бързия начин. Твоите данни обаче са там вече близо три часа и още няма вест. Значи не те търсят за нещо сериозно.

Дежурният сержант бе надигнал глава и я гледаше неодобрително. Трябваше да се махне. Допих кафето, протегнах чашата през решетките и рекох:

- Не ме търсят за каквото и да било.
- Да – кимна тя. – Нямах престъпна жилка.
- Тъй ли?
- Веднага усетих – усмихна се тя. – Имаш нежни очи.

Намигна ми и се отдалечи. Хвърли чашите в кошчето и се върна при компютъра. Седна. Виждах само тила ѝ. Минах в ъгъла и се подпях на коравите решетки. От шест месеца насам се скитах сам-самичък. И бях научил нещо. Също като героинята в онзи стар филм, скитникът зависи от добрината на непознати хора. Не за нещо особено или материално. За кураж. Погледнах тила на Роскоу ѝ се усмихнах. Харесвах я.

Бейкър бе тръгнал преди около двацет минути. Където и да живееше Хъбъл, вече трябваше да е стигнал. За двацет минути сигурно можеше да отидеш дотам и да се върнеш. Дори пеш. Градчето беше малко, нали така? Точица върху картата. Вероятно за двацет минути човек можеше да го обиколи цялото. Ходейки на ръце. Макар че градският район изглеждаше доста разтеглен. Зависеше дали Хъбъл живее в самото градче или нейде из околностите. Според днешния ми опит излизаше, че и на двацет километра от града пак се оказваш в него. Ако тия двацет километра се простираха във всички посоки, значи Маргрейв беше горедолу колкото Ню Йорк.

Бейкър бе споменал, че Хъбъл е семеен. Банкер, който работи в Атланта. Значи трябваше да живее близо до града. Близо до училището и приятелчетата на децата. Близо до магазините и местния клуб. По областното шосе лесно се стигаше до магистралата. А оттам – право към кантората в големия град. Дори самият адрес звучеше по градски. Бекман Драйв двацет и пет. Не прекалено близо до главната улица. Навярно почваше от центъра и водеше към покрайнините. Хъбъл беше

финансист. Вероятно богат. С голяма бяла къща сред просторен терен. Сенчести дървета. Може би и басейн.

Зад голямата стъклена врата следобедното слънце клонеше към хоризонта. Лъчите му ставаха червеникави. Сенките се издължаваха. Видях как полицейската кола на Бейкър рязко свърна и се зададе по отклонението. Нямаше нито сирени, нито мигащи лампи. Намали скоростта, описа полукръг и спря. Леко потрепна върху ресорите. Изпълваше цялата ширина на вратата. Бейкър излезе от другата страна, тръгна да заобикали и изчезна от поглед. След миг отново се появи и пристъпи към дясната предна врата. Отвори я като наемен шофьор. За човек, който познава езика на жестовете, поведението му беше страшно объркано. Отчасти почтително, защото си имаше работа с банкир от Атланта. Отчасти дружелюбно, защото човекът играеше боулинг с неговия колега. Отчасти официално, защото телефонният му номер беше скрит в обувката на мъртвец.

Пол Хъбъл излезе навън. Бейкър затвори колата. Хъбъл чакаше. Бейкър избърза покрай него и отвори голямата остъклена врата на участъка. Гумените уплътнители изсъскаха. Хъбъл прекрачи прага.

Беше висок бял мъж. Приличаше на снимка от списание. Рекламна снимка. От онези, на които непременно има и куп пари. Малко над трийсетгодишен. Добре сложен, но не особено силен. Леко разрошена тъмноруса коса, почваща да оредява тъкмо колкото да разкрие интелигентно чело. Един вид да каже: вярно, доскоро бях колежанче, но я ме вижте какъв мъж съм сега. Носеше кръгли очила със златни рамки. Квадратна челюст. Дискретен слънчев загар. Много бели зъби. Показва ги, кажи-речи, всичките, когато се усмихна на дежурния сержант.

Носеше избеляло поло с някаква малка картинка и памучни панталони, които изглеждаха прани безброй пъти. Тъкмо заради тоя вид такива дрехи струват по петстотин долара парчето. На гърба му висеше дебел бял пуловер. Ръкавите бяха вързани хлабаво отпред. Не виждах краката му, защото ми пречеше бариерата. Сигурен бях, че носи кафяви мокасини. Мислено се обзаложих на тлъста сума, че ги е обул на босо. Тоя човек се валяше в модерната американска мечта като прасе във фъшките.

Изглеждаше поразвълнуван. Опря длани в преградата, после се завъртя и отпусна ръце. Зърнах над китките му русоляви косъмчета и проблясък на масивен златен часовник.

Вече усещах – типичният му подход ще е да се държи като

дружелюбен богаташ. Гостува в участъка както кандидат-президент посещава фабрика. Но в момента беше разсеян. Напрегнат. Не знаех какво му е казал Бейкър. Какво е разкрил. Навярно нищо. Добър сержант като Бейкър би оставил бомбите за Финли. Следователно Хъбъл нямаше представа защо е тук. И все пак знаеше нещо. В известен смисъл бях работил като полицаи тринайсет години и надушвах страха от километри. Хъбъл се страхуваше.

Останах на място и продължих да се подпирам на решетките. Бейкър кимна на Хъбъл да го последва към другия край на канцеларията. Към скъпия кабинет в дъното. Докато Хъбъл заобикаляше преградата, зърнах краката му. Кафяви мокасини. На босо. Двата хлътнаха в кабинета. Вратата се затвори. Дежурният сержант напусна мястото си и излезе да паркира колата на Бейкър.

Върна се заедно с Финли. Финли пое право към кабинета, където го чакаше Хъбъл. Пътьом не ми обърна и капка внимание. Отвори вратата и влезе. Не мръднах от ъгъла, чаках кога ще излезе Бейкър. Той не можеше да остане вътре. Поне докато партньорът по боулинг на неговия колега се намираще в сянката на убийство. Не би било етично. Никак. А Финли ми приличаше на човек, който ужасно си пада по етиката. Нямаше как да не си пада по нея, щом носеше костюм от туид и беше учил в Харвард. След малко вратата се отвори и Финли излезе. Прекоси канцеларията и се отправи към бюрото си.

– Хей, Бейкър – обадих се аз.

Той промени курса и тръгна към мен. Спря пред решетките. Точно където бе стояла Роскоу.

– Трябва да ида до тоалетната – казах аз. – Само да не речеш, че и това ще го правя, като ме прехвърлят.

Бейкър се усмихна. Неохотно, но се усмихна. Имаше златен кътник. Това му придаваше порочен вид. Правеше го малко по-човечен. Той подвикна нещо на дежурния. Сигурно кодов номер за процедурата. Извади ключовете и задейства електрическата система. Резетата щракнаха. Зачудих се какво ли правят, ако спре токът. Дали можеха да отключат без ток? Щеше ми се да вярвам, че могат. По тия места сигурно често вилнееха бури. Потрошени стълбове, скъсани жици...

Бейкър бутна навътре тежката метална врата. Минахме в дъното на канцеларията. Не към скъпия кабинет, а в другия ъгъл. Там имаше коридорче с две тоалетни. Бейкър се пресегна покрай мен и отвори мъжката.

Знаеха, че не съм онзи, когото търсят. Не се пазеха. Изобщо не се пазеха. Можех да перна един на Бейкър и да му грабна револвера. С

лекота. Щях да бъда въоръжен още преди да рухне. После да си пробия път със стрелба и да взема някоя от колите. Всички бяха паркирани отпред. С ключовете на място, не ще и дума. Додето организират що-годе свястно преследване, вече щях да съм отпрашил към Атланта. И да изчезна. Фасулска работа. Но аз кротко влязох в тоалетната.

– Не заключвай – подхвърли Бейкър.

Не заключих. Страшно ме подценяваха. Бях им казал, че съм военен полицаи. Дали вярваха – тяхна си работа. Може пък и да не ги впечатляваше. А би трябвало. Военният полицаи си има работа с военни престъпници. Тоест престъпници на военна служба. Отлично обучени за боравене с оръжие, саботаж и ръкопашен бой. Рейнджъри, зелени барети, морски пехотинци. Не просто убийци. Обучени убийци. Извънредно добре обучени за сметка на щедрия данъкоплатец. Тъй че военните полицаи трябва да са още по-добри. Подобри в стрелбата. По-добри в ръкопашния бой. Бейкър сигурно си нямаше и представа. Не му бе хрумвало. Иначе щеше да ме помъкне към тоалетната поне с две пушки отзад. Разбира се, ако мислеше, че съм онзи, когото търсят.

Закопчах се и излязох в коридорчето. Бейкър чакаше. Върнахме се към килиите. Влязох. Подпрях се в ъгъла. Бейкър затръшна вратата. Включи системата. Резетата се наместиха. Той ми обърна гръб и тръгна към канцеларията.

За двадесетина минути настана мълчание. Бейкър работеше на бюрото си. Роскоу също. Дежурният сержант седеше на табуретката. Финли беше в големия кабинет с Хъбъл. Над предната врата висеше модерен часовник. Не чак толкова елегантен като антиката в кабинета, но цъкаше също тъй бавно. Тишина. Четири и половина. Подпрях се на титановите решетки и зачаках. Тишина. Пет без петнайсет.

Малко преди пет времето пак тръгна нормално. Откъм големия кабинет долетя шумотевица. Викове, крясъци, думкане. Някой се беше ядосал здравата. Интеркомът върху бюрото на Бейкър избръмча. Чух гласа на Финли. Звучеше напрегнато. Викаше Бейкър да дойде. Бейкър стана и се отправи към дъното. Почука и влезе.

Голямата стъклена врата прошумоля и в участъка влезе дебелият шеф Морисън. Той се запъти право към кабинета. Докато влизаше, отвътре се измъкна Бейкър, който побърза към преградата. Развълнувано пошушна на дежурния сержант някакво дълго изречение. Роскоу се присъедини към тях. Скупчиха се плътно. Май имаше някаква важна

новина. Не разбрах каква. Бях твърде далеч.

Интеркомът върху бюрото на Бейкър избръмча отново. Той се върна в кабинета. Следобедното слънце пламтеше ниско над хоризонта. В участъка влезе Стивънсън. Виждах го за пръв път, откакто ме арестуваха. Сякаш оживлението подмамваше всички насам.

Стивънсън размени няколко думи с дежурния. Отговорът явно го развълнува. Сержантът посегна да го хване успокоително за ръката. Стивънсън се дръпна и хукна към кабинета. Тичаше на слалом покрай бюрата като футболист. Тъкмо наближи вратата, и тя се отвори. Отвътре излезе цяла тълпа. Морисън. Финли. И Бейкър, който държеше Хъбъл за лакътя. Лека, но сигурна хватка – същата, която бе използвал и с мен. Стивънсън се вторачи с недоумение в Хъбъл, после сграбчи ръката на Финли. Дръпна го обратно в кабинета. Морисън извъртя потното си туловище и ги последва. Вратата се затръшна. Бейкър поведе Хъбъл към мен.

Сега Хъбъл изглеждаше съвсем различно. Беше потен и прежълтял. От загара нямаше и следа. Стори ми се смален, като че някой му бе изпуснал въздуха. Превиваше се, сякаш го мъчеше болка. Зад златните рамки очите му бяха изцъклени и изпълнени с панически страх. Разтреперан от глава до пети, той изчака, докато Бейкър отключваше съседната килия. Не помръдна. Тресеше се. Бейкър го хвана за ръка и го въведе вътре. Дръпна вратата и я заключи. Електрическите резета щракнаха. Бейкър се върна към луксозния кабинет.

Хъбъл така и не помръдна. Зяпаше с празен поглед в пространството. По някое време бавно отстъпи назад, докато стигна дъното на килията. Опря гръб в стената и се плъзна надолу. Главата му клюмна върху коленете. Отпусна ръце на пода. Чух как треперещите му пръсти шумолят тихичко по жиливия найлонов мокет. Роскоу го гледаше откъм бюрото си. Дежурният сержант също зяпаше. Гледаха как един човек се сгромолясва.

Откъм скъпия кабинет в дъното се надигна гълчавя. Възразяващ тенор. Удар с длан по бюрото. Вратата се отвори и Стивънсън излезе заедно с шефа Морисън. Стивънсън изглеждаше бесен. С яростна крачка заобиколи откритата канцелария. Вратът му се бе вдървил от гняв. Не обръщаше каква внимание на дебелия шеф. Профуча покрай преградата, бутна масивната стъклена врата и излезе под яркото следобедно слънце. Морисън го последва.

Бейкър изникна от кабинета и се приближи към килията ми. Не каза нищо. Само отключи и ми направи знак да изляза. Загърнах се по-плътно с палтото и заряхах на пода вестника с големите снимки от посещението на президента в Пенсакола. Излязох и последвах Бейкър към кабинета.

Финли седеше зад бюрото. Касетофонът чакаше. Включен, с опънати кабели. Въздухът беше неподвижен и хладен. Финли ми се стори изтормозен до немай-къде. Беше разхлабил вратовръзката. Въздъхна дълбоко и жално. Седнах отсреща и Финли направи на Бейкър знак да излезе. Вратата тихичко се затвори.

– Имаме неприятности, мистър Ричър – рече Финли. – Големи неприятности.

Млъкна и се замисли за нещо. До идването на затворническия автобус оставаше по-малко от половин час. Трябваше незабавно да стигнат до някакви изводи. Финли вдигна глава и очите му пак се избистриха. Заговори бързо, явно забравил под натиска елегантната словесност от Харвард.

– Викнахме тук онзи Хъбъл, нали така? Може и да си го видял. Банкер от Атланта, ще знаеш. Дрехи за хилядарка от Калвин Клайн. Златен „Ролекс“. Много напрегнат. Отначало си рекох, че просто е ядосан. Щом заговорих, веднага ми позна гласа. От обаждането по телефона. Обвини ме в измама. Рече, че не бивало да се представям за човек от компанията. Прав е, разбира се.

Пак млъкна. Бореше се с любимата си етика.

– Хайде, Финли, изплюй камъчето – обадох се аз.

Оставаше ми по-малко от половин час.

– Добре де, видях, че е напрегнат и ядосан – продължи Финли. – Питам го аз дали те познава. Джек Ричър, бивш военен. Не, казва. Не бил и чувал за теб. Вярвам му. Почва той да се отпуска. Излиза, че цялата работа била заради някой си Джек Ричър. А пък той не е чувал за Ричър, значи напразно сме го повикали. Олеква му, нали разбираш?

– Продължавай – подканих го аз.

– После питам дали познава висок мъж с бръсната глава. Питам за плурибус. Божичко! Все едно, че му заврях главня в задника. Вцепени се. Като от шок. Направо на камък стана. Не отговаря. Казвам тогава, че бръснатият е мъртъв. Застрелян. Ето ти още една главня в задника. Едва не се свлече от стола.

– Продължавай – повторих аз.

Двайсет и пет минути до затворническия автобус.

Той млъкна. Взе да опипва джобовете си един по един. Накрая продължи:

– Нищо не пожела да каже. Нито дума. Беше се вдървил от страх. Прежълтя като свещ. Уплаших се, че ще го тръшне сърдечен удар. Отваряше и затваряше уста като риба на сухо. Но не обели и дума. Разправих му тогава как са ритали мъртвеца. Попитах го кой друг е замесен. Казах, че знаем още как са скрили тялото под кашона. А пък той си мълчеше, мътните да го вземат. Само се озърташе. По някое време осъзнах, че си напряга ума до побъркване. Мъчи се да реши какво да ми каже. Тъй продължи да мълчи и да мисли близо четирийсет минути. Касетата се въртеше през цялото време. Четирийсет минути мълчание.

Финли пак млъкна. Беше време за театрален ефект. Погледна ме.

– И накрая призна. Аз го направих, рече. Аз го застрелях. Призна си, разбираш ли? Пред микрофона.

– Продължавай.

– Питам го иска ли адвокат. Не щял адвокат, само повтаря, че убил онзи тип. Е, аз му прочитам правата високо и ясно пред микрофона. После си викам, може пък да е бръмнал или нещо такова, нали разбираш. „Та кого уби?“ , питам го. „Високия с бръснатата глава“, отвръща той. „Как?“ , питам аз. „С куршум в главата“, казва. „Кога?“ „Снощи към дванайсет.“ „Кой размаза трупа? – питам аз. – Кой беше? Какво означава плурибус?“ Той не отговаря. Пак се вдървява от страх. Не ще да добави каквото и да било проклетникът. „Не ми се вярва да си сторил такава работа“, викам аз. Той скача и ме сграбчва. „Признавам, крещи, признавам, аз го убих, аз го ритам.“ После млъква.

Финли се облегна назад. Събра ръце зад тила си. Погледна ме въпросително. Хъбъл в ролята на убиец? Не ми се вярваше. Заради паниката. Ако някой застреля човек при свада или от гняв с вехт пищов, ако го гръмне левашки в гърдите – да, такъв образ после се паникьосва. Но човек, който стреля със заглушител два пъти в черепа, а после събира гилзите, това вече е съвсем друга работа. Подобен тип не се стряска. Просто обръща гръб и забравя цялата работа. Хъбъл не беше убиецът. Инак нямаше да влезе в участъка тъй напето.

Кротко свих рамене и се усмигнах.

– Добре. Сега можеш да ме пуснеш, нали?

Финли ме погледна и поклати глава.

– Бъркаш. Не му вярвам. Били са трима. Сам ми го доказва. Кой от тях ще е Хъбъл? Не ми прилича на лудия. Няма чак толкова сила. В ролята на тъпака също не го виждам.

И, за бога, определено не е убиецът. Такъв като него и камион не би уцелил.

Кимнах. Като партньор на Финли. Все едно, че заедно си блъскахме главите.

– Засега няма как, трябва да го бутна на топло – продължи той. – Друго не ми остава. Призна си, описа го правдоподобно. Но личи като бял ден, че признанието е скърпено.

Пак кимнах. Усещах, че се задава още нещо.

Финли ме погледна. Съвсем спокойно.

– В полунощ не е и помирисвал склада – каза той. – Бил на рожден ден при някакви старци. Семейно тържество. Съседи. Пристигнал там снощи около осем. Пеш, заедно с жена си. Стояли до към два след полунощ. Поне двайсет души са ги видели да пристигат и още толкова ще потвърдят кога са си тръгнали. Откарал ги зетят на снаха му. По това време вече валеше, та не искали да се мокрят.

– Продължавай, Финли – рекох аз. – Кажу го докрай.

– Знаеш ли кой е зет на снаха му? – запита той. – Дето го откарал в два след полунощ, та да не се намокри. Полицай Стивънсън.

5

Финли се облегна назад. Дългите му ръце бяха все тъй скръстени зад тила. Висок, елегантен мъж. Харвардски възпитаник. Културен. Опитен. И ето, че ме пращаше в затвора за нещо, което не бях извършил. Изведнъж той се поизправи. Разпери ръце върху бюрото с дланите нагоре.

– Съжалявам, Ричър.

– Съжаляваш значи? – рекох аз. – Пращаш в затвора двама невинни и ми се правиш на опечален.

Той сви рамене. Май не му беше весело.

– Тъй го иска началникът. Разправя, че работата е в кърпа вързана. Затваряме до понеделник. А пък тук става каквото той каже, разбираш ли?

– Сигурно се майтапиш – казах аз. – Ами че той е пълен гад. Да нарече Стивънсън лъжец. Своя собствен човек!

– Не е точно така – възрази Финли. – Казва, че може да е било заговор, нали разбираш, Хъбъл може и да не е бил там, но да те е наел за мръсната работа. Заговор излиза, нали така? Смята, че Хъбъл е прекалил със самопризнанието, защото още не смее да те посочи за съучастник. Според Морисън, когато те арестувахме, ти си отивал към Хъбъл, за да получиш парите. Затова си изчакал осемте часа. И затова Хъбъл си е бил у дома. Не отишъл на работа, защото чакал да ти плати.

Мълчах. Стана ми страшно. Шефът Морисън беше опасен. Теорията му звучеше съвсем приемливо. Поне докато Финли я провереше подробно. Ако изобщо получеше тази възможност.

– Тъй че много съжалявам, Ричър – каза той. – Двамата с Хъбъл отивате на топло до понеделник. Ще изкарате криво-ляво. Затворът е в Уорбъртън. Калпаво място, но килиите не са лоши. Виж, да останеш там би било по-зле. Много по-зле. А междуременно аз ще свърша едно-друго до понеделник. Ще помоля Роскоу да идва в събота и неделя. Роскоу е онази хубавица отвън. Знае си работата момичето. Ако излезе, че казваш истината, в понеделник си чист и свободен. Става ли?

Изгледах го. Почвах да побеснявам.

– Не, Финли, не става. Знаеш, че не съм сторил нищо, по дяволите. Знаеш, че не съм бил аз. Просто си готов да се надрикаш от страх пред онзи тлъст некадърник Морисън. Значи отивам в затвора, защото ти си

безгръбначно страхливо мекотело.

Той устоя на обидата. Тъмното му лице стана още по-тъмно. Дълго седа, без да проговори. Аз дишах дълбоко и го гледах с ярост. Яростта обаче стихна малко по малко. Отново се овладях. Сега дойде негов ред да се вторачи в мен.

– Две неща ще ти кажа, Ричър – изговори той бавно и ясно. – Първо, ако трябва, в понеделник ще се погрижа за Морисън. Второ, не съм страхливец. Изобщо не ме познаваш. Нищо не знаеш за мен.

Гледах го право в очите. Шест часът. Време за автобуса.

– Знам повече, отколкото си мислиш – казах аз. – Знам, че си изкарал специализация в Харвард, че си разведен и през април си зарязал цигарите.

Финли направи непроницаема физиономия. Бейкър почука и влезе, за да съобщи, че затворническият автобус е пристигнал. Финли стана и заобиколи бюрото. Каза на Бейкър, че ще ме придружи лично. Бейкър отиде да доведе Хъбъл.

– Откъде знаеш тия неща? – запита Финли.

Беше заинтригуван. Губеше по точки.

– Лесна работа – казах аз. – Ти си умно момче, нали? Сам спомена, че си учил в Бостън. Навремето обаче в Харвард доста рядко приемаха чернокожи момчета. Вярно, имаш ум в главата, но не си ракетен инженер, тъй че дипломата ти трябва да е от Бостънския университет, прав ли съм?

– Прав си – призна той.

– А после специализация в Харвард – продължих аз. – Добре си се справил в Бостънския, междуременно нещата се промениха и ето те в Харвард. Говориш като харвардски възпитаник. Веднага го усетих. Докторат по криминалистика, нали?

– Прав си – повтори той. – Криминалистика.

– А през април си постъпил тук. Сам го каза. Имаш право на пенсия, понеже си изкарал двайсет години в бостънската полиция. Значи идваш тук с пачка в джоба. Но пристигаш без жена и деца, защото, ако имаше жена, тя непременно щеше да ти купи нови дрехи. Сигурно щеше да ненавижда тоя дебел костюм от туид. Щеше да го изхвърли и да ти купи нещо по-леко, та да започнете новия живот като хората. Ти обаче още ходиш като плашило, значи жената я няма. Или е починала, или се е развела, тук вече шансът е петдесет на петдесет. Май налучках верния отговор.

Той кимна мълчаливо.

– А за пушенето беше лесно – добавих аз. – Преди малко се беше стегнал и опипваше джобовете си за цигари. Значи си ги зарязал съвсем наскоро. Лесно беше да се досетя, че е било през април. Нали разбираш, нов живот, нова работа, край на цигарите. Решил си, че ако спреш навреме, може и да излъжеш рака.

Финли ме погледна втренчено. И малко сърдито.

– Много добре, Ричър. Елементарна дедукция, а?

Вместо отговор само свих рамене.

– Щом те бива толкова, познай кой е претрепал онзи в склада – рече той.

– Не ми пука кой кого е претрепал където и да било. Проблемът си е твой. И не това е въпросът, Финли. Първо трябва да откриеш кой е убитият, разбра ли?

– Много си умен бе! Ха кажи как ще го направиш. Без документи, без лице, без резултат от проверката на отпечатъците. И отгоре на всичко Хъбъл мълчи като пън.

– Пусни отпечатъците още веднъж – казах аз. – Говоря сериозно, Финли. Накарай Роскоу да ги пусне.

– Защо?

– Нещо не е наред.

– Какво точно?

– Просто ги пусни – казах аз. – Ще го направиш ли?

Той само изсумтя. Нито отказваше, нито се съгласяваше. Отворих вратата на кабинета и прекрачих навън. Роскоу бе изчезнала. Нямахше никого освен Бейкър до решетките и Хъбъл зад тях. През стъклената врата видях сержанта да стои отвън. Попълваше някакъв формуляр, а шофьорът на затворническия автобус му бе подложил папка за по-удобно. Самият автобус им служеше като фон. Беше спрял точно отпред и запълваше цялата гледка. Обикновен училищен автобус, само че боядисан в сиво. Отстрани по цялата дължина под прозорците минаваше надпис: ОТДЕЛ „ЗАТВОРИ“, ЩАТ ДЖОРДЖИЯ. И отдолу щатският герб. На прозорците имаше решетки.

Финли излезе от кабинета. Хвана ме леко за лакътя и ме поведе към Бейкър. Онзи бе нанизал на палеца си три чифта белезници, покрити с полющен слой оранжева боя. Оголените места мътно лъщяха. Бейкър щракна по един чифт на двете ми ръце поотделно. Отключи килията и направи на стреснатият банкер знак да излезе. Хъбъл беше като замаян, но все пак пристъпи напред. Бейкър хвана свободната халка, провиснала под лявата ми ръка, и я щракна около дясната китка на Хъбъл. После

закачи третия чифт на другата му ръка. Готови за тръгване.

– Вземи му часовника, Бейкър – рекох аз. – Ще го загуби в затвора.

Той кимна. Знаеше какво намеквам. Балама като Хъбъл може много неща да загуби в затвора. Бейкър разкопча масивния ролекс. Верижката не минаваше над белезниците, та се наложи Бейкър да се мотае сума ти време, додето ги свали и пак ги сложи. Шофьорът шумно отвори вратата и ни изгледа сърдито. Разписание гонеше. Бейкър пусна часовника върху най-близкото бюро. Точно там, където днес моята приятелка Роскоу си бе оставила кафето.

– Добре, момчета, хайде на път – каза Бейкър.

Поведе ни към вратата. Приковани един за друг. Не беше много удобно. Преди да тръгнем към автобуса, Хъбъл спря. Изпъна шия и старателно се огледа наоколо. Беше по-бдителен от шофьора и Бейкър. Може би се страхуваше да не го види някой познат. Но наоколо нямаше жива душа. Бяхме на триста метра северно от града. В далечината видях църковната камбанария. Закрачихме към автобуса в топлата привечер. С лявата си буза усещах лъчите на залязващото слънце.

Шофьорът бутна вратата навътре. Хъбъл се извъртя на една страна и неловко изкачи стъпалото. Аз го последвах. С известно усилие се провряхме между седалките. Автобусът беше празен. Шофьорът направи на Хъбъл знак да сяда. Той се намести до прозореца и веригата ме дръпна подир него. Шофьорът коленичи на предната седалка и закопча свободните халки на белезниците за хромираната тръба, която минаваше отгоре. Разтръска ги да види дали всичко е наред. Искаше да е сигурен. Не го упреквах. И аз съм правил същото. Няма нищо по-лошо от това да возиш затворници без окови.

Шофьорът отиде отпред и седна зад волана. Дизеловият двигател заработи с глухо боботене. Автобусът се разтресе. Вътре беше горещо. Задушно. Нямаше климатик. Нито един отворен прозорец. Усещах мириса на отработени газове. Скоростите прещракаха, ухапаха и автобусът потегли. Погледнах надясно. Никой не ни махаше с кърпичка.

От полицейския паркинг потеглихме на север, обърнахме гръб на града и поехме към магистралата. След половин миля подминахме закусвалнята на Ено. Паркингът беше празен. Изглежда, на никой не му се вечеряше толкова рано. Известно време карахме все на север. После рязко завихме наляво, напуснахме шосето и продължихме по черния път между нивите. Автобусът тракаше и подскачаше. Зад стъклата прелитаха безкрайни редове ниски храстчета. А между тях безкрайни ивици червеникава пръст. Отпред слънцето бавно залязваше. Беше като

огромна пурпурна топка, падаща към полята. Шофьорът спусна козирката. Върху нея бяха отпечатани фабрични инструкции за експлоатацията на автобуса.

Хъбъл се люшкеше до мен. Мълчеше. Седеше с клюмнала глава и запаше пода. Лявата му ръка беше вдигната, защото белезниците я свързваха с хромираната тръба. Дясната лежеше безжизнено между нас. Скъпият му пуловер все още бе наметнат на плещите му. На мястото на ролекса имаше ивица по-бледа кожа. Силите му бяха изцедени до капка. Страхът го парализираше.

Почти цял час се друсаме из необятната равнина. Отдясно се мярнаха няколко дървета. После в далечината зърнах сграда. Стърчеше съвсем самотна сред хиляди декари ниви. На фона на кървавия залез изглеждаше като някакво адско творение. Сякаш пъкълът я бе изтласкал нагоре през земната кора. Всъщност не беше една сграда, а цял комплекс. Приличаше на химическа фабрика или ядрен завод. Масивни бетонни бункери и лъскави метални мостчета. Тук-там минаваха тръби, над които се виеше пара. И около всичко това – ограда с високи кули. Когато приближихме, забелязах прожектори и бодлива тел. Въоръжени пазачи в кулите. Няколко реда телени мрежи с разорана земя между тях. Хъбъл не вдигна глава. Оставих го да клюма. Нямаше какво толкова да гледа.

Автобусът намали скорост. Най-външната ограда беше отдалечена почти на сто метра и опасваше огромна територия. Солидна ограда. Висока над четири метра, гъсто осеяна с двойки мощни прожектори. От всяка двойка единият сочеше навътре, към стоте метра разорана земя. Другият беше обърнат към околните ниви. Всички светеха. Целият комплекс грееше в жълто сияние. Отблизо едва се издържаше. Под жълтите лъчи червеникавата земя придобиваше зловещ кафяв оттенък.

Автобусът изхърка и спря. Двигателят заработи на празни обороти и разтърси цялата каросерия. Вече нямаше и помен от вентилация. Стана непоносимо задушно. Хъбъл най-сетне надигна глава. Озърна се през златните очила. Първо из автобуса, после навън. Изстена – стон на унила безнадеждност. После пак отпусна глава.

Шофьорът чакаше сигнал от пазача на първата порта. Пазачът говореше нещо по радиостанцията. Шофьорът приглуши двигателя и превключи на скорост. Пазачът размаха радиостанцията като диригентска палка – минавайте! Автобусът потегли и навлезе в същинска клетка.

Минахме покрай дълга ниска табела: ОТДЕЛ „ЗАТВОРИ“, ЩАТ ДЖОРДЖИЯ. ИЗПРАВИТЕЛНО ЗАВЕДЕНИЕ УОРЪРТЪН. Зад нас портата се затвори. Бяхме хванати в телен капан. Мрежа отпред, мрежа отзад, мрежа отгоре. Вратата отсреща се отвори. Автобусът с бучене мина през нея.

Продължихме още сто метра до следващата ограда. Там ни чакаше нова клетка. Автобусът влезе, изчака малко и пак се измъкна. Насочихме се към центъра на затвора. Спряхме срещу един бетонен бункер. Приемното отделение. Бученето на автобуса кънтеше между бетонните стени. После двигателят зачегърта, спря и настана тишина. Шофьорът се измъкна иззад волана и тръгна приведен между седалките, като се хващаше за тях с две ръце. Извади ключовете си и откачи безелниците от тръбата.

– Добре, момчета, да вървим – ухили се той. – Време е за купон.

Изнизрахме се от седалката и повлякохме нозе. Веригата дърпаше лявата ми ръка към Хъбъл. Отпред шофьорът ни нареди да спрем. Свали трите чифта безелници и ги хвърли в кошче до кабината. Завъртя един лост и вратата се отвори. Слязохме от автобуса. Отсреща излезе пазач. Повика ни. Ядеше поничка и говореше с пълна уста. По горната устна имаше мустак от пудра захар. Голям мърляч изглеждаше. Влязохме през отворената врата и се озовахме в бетонна стаичка. Вътре имаше боядисана маса и няколко съгъваеми стола. Зад масата друг пазач четеше някакъв формуляр.

– Дайте да се разберем – рече онзи с формуляра. – Вие, момчета, сте Ричър и Хъбъл. Идвате от Маргрейв. Засега без обвинение. Пращат ви временно, докато тече разследването. Не сте подали молби за освобождение под гаранция. Слушате ли какво ви приказвам? Засега без обвинение. Това е важното. Спестява ви сума ти неприятности, разбрахте ли? Без униформа, без предварителна обработка и прочие шуротии, ясно? Настаняваме ви удобно на най-горния етаж.

– Точно така – подкрепи го пазачът с поничката. – Вижте сега, ако бяхте затворници, щяхме да ви подгоним с ритници и палки да наденете униформите, а после да ви натъпчем на някой по-долен етаж при останалия добитък и да погледаме отстрани веселбата.

– Вярно – каза неговият партньор. – Затова разберете едно. Не сме дошли тук да ви тровим живота, тъй че и вие недейте да тровите нашия, ясно? Тоя проклет затвор е закъсал за надзиратели. Губернаторът изхвърли половината персонал, разбирате ли? Трябвало да оправи бюджета. Голям дефицит имало. Затуй не ни стигат хора да си вършим

работата както е редно. Гледаме да се оправим някак с половин бройка. Обяснявам ви го затуй, щото, като ви бутнем вътре, не искаме нищо да чуем чак додето излезете в понеделник. Без побоища, ясно? Нямаме персонал за такива работи. Не можем да се оправим и с побоищата по затворническите етажи, камо ли в предварителния арест, разбрано? Ти разбра ли бе, Хъбъл?

Хъбъл вдигна очи към него и тъпо кимна. Не каза нищо.

– Ричър? Разбра ли?

– Напълно – казах аз. Много добре го разбирах. Човекът беше останал без персонал. Имаше си проблеми заради бюджета. Докато колегите му получават помощи за безработни. Намерил на кого да разправя.

– Добре – рече той. – Значи така се разбираме. Смяната свършва в седем. Което е точно след минута. Няма да оставаме извънредно заради вас. Не сте ни чак толкова симпатични, пък и профсъюзът не разрешава. Значи получавате вечеря, после ви заключваме тук, докато се намери кой да ви откара нагоре. Свободен пазач обаче няма да има, преди да загасим лампите в десет, разбрано? А пък никой не се навива да обикаля със затворниците по тъмно, нали? Профсъюзът не разрешава. Значи Спайви лично ще се погрижи за вас. Заместник-началникът. Той командва тук тая вечер. Някъде около десет, разбрахте ли? Ако не ви се нрави, не го разправяйте на мен, ами на губернатора, ясно?

Любителят на понички излезе в коридора, позабави се и накрая до мъкна поднос. Върху него имаше чинии, картонени чашки и термос. Остави подноса на масата и двамата се изнизиха в коридора. Заключиха вратата отвън. Стана тихо като в гробница.

Заехме се с вечерята. Рибa и ориз. Петъчно меню. Кафе в термоса. Хъбъл мълчеше. Остави повечето кафе за мен. Писах му червена точка. Събрах остатъците върху подноса и го сложих на пода. Имахме три часа за убиване. Килнах стола назад и вдигнах крака върху масата. Не беше много удобно, но по-добро нямаше да намеря. Топла вечер. Септември в Джорджия.

Огледах Хъбъл без особено любопитство. Той продължаваше да мълчи. Изобщо не го бях чувал да говори, освен по телефона с Финли. Той също ме погледна. По лицето му бяха изписани страх и отчаяние. Гледаше ме тъй, сякаш идвах от някакъв друг свят. Сякаш го плаших. После извърна очи.

Реших, че може и да не тръгна към Мексиканския залив. Но

годината вече беше твърде напреднала, за да поема на север. По ония места застудяваше. Дали пък да не отпраша направо към островите? Например Ямайка. Хубава музика имат там. Колиба край плажа. Да изкарам зимата на плажа в Ямайка. Да пуша по половин кило хашиш седмично. Да живея като местен жител. Ако си взема съквартирант, може и по кило да пушим на седмица. Роскоу обаче непрекъснато се намесваше в картинката. Униформената ѝ риза беше фантастично изгладена. Чистичка, стегната синя риза. Никога не бях виждал дреха да стои по-добре. На плажа в Ямайка нямаше да ѝ трябва риза. Но не вярвах това да се окаже сериозен проблем.

Цялата работа беше, защото ми намигна. Пое чашата от кафето. Каза, че имам нежни очи. И ми намигна. Все трябва да е имала нещо наум, нали? За очите, искам да кажа. И друг път съм го чувал. Една англичанка ми беше харесала очите и си прекарахме доста добре. Все за тях говореше. Сини са. Други пък казват, че приличали на айсберги в ледовит океан. Ако се съсредоточа, мога да не мигам. Така погледът става страшен. Полезна работа. Намигването на Роскоу обаче беше най-хубавото нещо през целия ден. Всъщност единственото, с изключение на яйцата в закусвалнята, които не бяха лоши. Е, яйца има навсякъде. Но Роскоу щеше да ми липсва. Унесох се в празни мисли.

Малко след десет някой отключи вратата към коридора. Влезе човек с униформа. Носеше формуляр. И пушка. Огледах го. Южняшко чедо. Едър, охранен. Червендалест, с изгънало здраво шкембе и масивна шия. Малки очички. Мръсната стегната униформа прасчеше по шевове. Сигурно се беше родил тук, във фермата, на чието място по-късно е израснал затворот. Спайви, заместник-началник. Най-важната клечка в днешната смяна. Изтормозен от работа и липса на персонал. Дотолкова, че трябва лично да съпровожда неканените гости. С пушка в едрите си селяшки ръце.

Той хвърли едно око на формуляра и запита:

– Кой от вас е Хъбъл?

Имаше писклив глас. Не му подходеше на физиката. Хъбъл плахо вдигна ръка като ученик. Очичките на Спайви примигаха насреща му. Огледаха го от глава до пети. Като змийски очи. Той изсумтя и ни махна с формуляра. Подредихме се един зад друг и излязохме. Хъбъл крачеше с тъпо покорство. Като изтощен пехотинец.

– Вървете наляво покрай червената линия – рече Спайви и посочи с

пушката.

На височина около метър по стената беше изрисувана червена ивица. Указател за евакуация. Сигурно водеше навън, само че ние вървахме в обратна посока. Не към изхода, а към центъра на затвора. Следвахме червената линия по някакви коридори, стълбища и завои. Първо Хъбъл, след него аз. Най-отзад крачеше Спайви с пушката. Беше много тъмно. Мъждукаха само аварийните лампи. На една площадка Спайви заповяда да спрем. Извади ключ и отвори електронната брава. Противопожарна врата – от ония, дето се отключват автоматично при тревога.

– Никакви приказки – рече той. – Правилникът изисква абсолютно мълчание след десет вечерта. Килията в дъното.

Прекрачихме прага. Лъхна ме гнусната миризма на затвор. Нощният дъх на безброй отчаяни хора. Отсреща мътно блещукаше самотна лампа. Не толкова зърнах, колкото усетих дълга редица килии. Чух приглушените нощни звуци. Дишане и хъркане. Брътвежи и хленч. Спайви ни поведе към края на коридора. Посочи една празна килия. Въмъкнахме се. Спайви затръшна решетката зад нас. Ключалката щракна автоматично. Спайви се отдалечи.

В килията беше съвсем тъмно. Едва различих легло на два етажа, мивка и тоалетна чиния. Свалих палтото и го метнах на горното легло. Възглавницата беше откъм решетките. Пресегнах се и я сложих на другия край. Така предпочитам. Чаршафът и одеялото бяха вехти, но поне миришеха на чисто.

Хъбъл тихичко седна на долното легло. Използвах тоалетната и се напихах на мивката. Изкатерих се върху леглото. Свалих обувките и ги сложих до краката си. Държах да знам точно къде са. Можеха да ги откраднат, а бяха добри обувки. Купени преди години в Оксфорд, Англия. Това е университетско градче близо до базата, където служех. Тежки, масивни обувки с дебели подметки и яко горнище.

Леглото се оказа прекалено късо за мен, но така е с повечето легла. Лежах в тъмното и слушах неспокойната затворническа нощ. После затворих очи и се пренесох в Ямайка с Роскоу. Трябва да съм заспал с нея, защото изведнъж открих, че е събота. Все още бях в затвора. И ме чакаше още по-тежък ден.

6

Събудиха ме ярките лампи. Затворът нямаше прозорци. Електричеството твореше деня и нощта. Точно в седем из цялата сграда изведнъж лумна светлина. Нито зора, нито блед полумрак. Просто в седем някой дръпна шалтера.

На светло килията не изглеждаше по-добре. Вместо предна стена имаше решетки. Половината бяха на панти и щяха да се отворят като врата. Двуетажното легло заемаше половината ширина на килията и почти цялата дължина. До задната стена имаше стоманена мивка и стоманена тоалетна чиния. Стените бяха масивни. Отчасти бетон, отчасти тухлена зидария. Покрити с дебел слой боя. Много яки стени. Като в средновековен зандан. Над главата ми надвисваше нисък бетонен таван. Килията не приличаше на помещение със стени, под и таван. Беше си като плътен бетонен блок, сред който неохотно е отделено мъничко празно място.

Навън неспокойното нощно бръщолевене отстъпваше място на дневната шумотевица. Всичко наоколо беше само метал, бетон и тухли. Всеки звук се засилваше и отекваше надалеч. Адска глъчка. През решетките не се виждаше нищо. Срещу килията имаше плътна стена. От леглото нямаше как да видя нещо повече. Отметнах одеялото и потърсих обувките. Обух се и стегнах връзките. Пак си легнах. Хъбъл седеше на долното легло. Кафявите му мокасини сякаш бяха залепнали за бетонния под. Зачудих се дали е спал, или е седял така цяла нощ.

Следващият, когото видях, беше чистачът. Зад решетките изникна старче с метла. Престарял негър с венче от снежнобяла коса. Изнемощял и прегърбен. Крехък като съсухрена птица. Оранжевата му униформа беше почти съвсем избеляла от пране. Изглеждаше на около осемдесет години. Поне шейсет от тях трябва да беше прекарал тук. Кой знае за какво – може би заради откраднатото пиле през Голямата криза. Още си плащаше дълга към обществото.

Старецът шареше напосоки с метлата из коридора. Тътреше се прегънат на две и зяпаше право към пода. За да види нещо, извърташе глава настрани като плувец. Зърна ни и изведнъж спря. Подпря се на метлата и поклати глава. Изкиска се тихичко и замислено. Пак поклати глава. Кискаше се неудържимо. Весело, със задоволство. Сякаш след всичките тези безкрайни години най-сетне му бяха разрешили да види нещо

приказно. Например еднорог или русалка. Упорито се мъчеше да проговори, вдигайки ръка, сякаш държеше да каже нещо важно. Но при всеки опит пак го превиваше смях и трябваше да дири опора в метлата. Оставих го да си се киска. Не бързах за никъде. Разполагах с цели два дни. А той – с остатъка от живота си.

– Ами да, тъй си е – ухили се старчето. Нямаше нито един зъб. – Тъй си е то.

Огледах го и се усмихнах на свой ред.

– Кое си е тъй, старче?

Той се разкиска. Изчаках търпеливо, докато се овладее.

– Ами да, точно тъй си е. В тоя затвор съм откакто псето на дядо Господ е било още кутре, да, сър. Откакто Адам е бил малко момче. Ама едно нещо не бях виждал. Да, сър, нито веднъж за толкоз години.

– Какво не си виждал, старче? – запитах аз.

– Ами... Толкоз години съм тук, ама не бях виждал в тая килия арестант с таквиз дрехи, мой човек.

– Не ми ли харесваш дрехите? – изненадах се аз.

– Не, сър, таквоз нещо не съм рекъл – възрази той. – Хич не съм рекъл, че не ми харесват. Много даже си ми допадат. Хубави дрехи, да, сър, направо чудесни.

– Какво има тогава?

Старецът пак се разкиска тихичко.

– Не е там работата хубави ли са, или не – рече той. – Не, сър, хич не е там работата. Чудното е, че изобщо ги носиш, мой човек, вместо да си с оранжева униформа. Ей-туй не го бях виждал, а пък както ти рекох, мой човек, тук съм откакто земята изстина и динозаврите хвърлиха топа. Е, сега вече всичко съм виждал, да, сър, няма грешка.

– Че нали в предварителния арест никой не носи униформа – възразих аз.

– Вярно, така си е – рече старчето. – Проверен факт, дума да няма.

– И пазачът го каза – добавих аз.

– Ще каже я – кимна старецът. – Щото тъй е по правилник, а пък пазачите знаят правилника, да, сър, как да не знаят, като те са го писали.

– Щом е тъй, какво толкова има, старче?

– Ами нали ти рекох – туй, че не си с оранжев костюм.

Май обикаляхме в кръг.

– Добре де, нали не съм длъжен да го нося.

Старецът се слиса. Впери в мен лъскавите си птичи очички.

– Не си ли? Защо, мой човек? Обясни ми.

– Защото в предварителния арест не сме длъжни да носим униформа – рекох аз. – Преди малко го изяснихме, нали така?

Настана мълчание. Двамата проумяхме едновременно.

– Значи мислиш, че това е предварителният арест? – запита той.

– Това не е ли предварителният арест? – запитах аз в същото време.

Старчето застина за миг. Вдигна метлата и закуцука назад. Колкото можеше по-бързо. И през цялото време надаваше смаяни вопли:

– Тук не е предварителен арест, мой човек. Той е най-горе. На шестия етаж. Тук е третият. На трети етаж си, мой човек. При доживотните. Това тук се води опасна зона. Не какви да е затворници, ами от най-страшните. Вие, момчета, сте на сбъркано място, дума да няма. Здравата сте загазили, тъй да знаеш. Чака ви посещение. Идват да видят що за стока сте. Аз се пръждосвам, мой човек.

Преценка. Дългият опит ме е научил да преценявам и разсъждавам. Когато нещо ти се стовари изневиделица върху главата, не губи време. Не питай как или защо. Не обвинявай. Не се чуди кой е виновен. Не разсъждавай как да избегнеш грешката друг път. Всичко това е за после. Ако си жив. Най-напред преценяваш. Анализираш положението. Издирваш минусите. И плюсовете. Планираш според тях. Сториш ли го, имаш по-добър шанс подир време да се заемеш с останалото.

Не бяхме в предварителния арест на шестия етаж. Там, където е мястото на следствените. Бяхме на третия, сред доживотните. Плюсове никакви. Минуси колкото щеш. Бяхме нови момчета сред банда пресъпници. Без престиж нямаше да оцелеем. А престиж няхмахме. Щяха да ни предизвикат. Да ни тласнат насила към най-долното стъпало в глутницата. Предстояха два неприятни дни. Може би смъртоносни.

Спомних си за един дезертър от армията. Младо момче, добър войник, беше хлътнал по някаква тъпа религия и избяга. Във Вашингтон тръгнал по демонстрации и си докарал белята. Вкарали го в затвора при такива като на нашия етаж. Умрял още през първата нощ. Изнасилен. Около петдесет пъти по най-скромна преценка. При аутопсията открили в корема му половин литър сперма. Новак без престиж. На най-долното стъпало. Подлога за всички, стоящи малко по-горе.

Разсъждение. Можех да разчитам на упоритите бойни тренировки. И на опита. Тия неща не бяха предвидени за затвора, но щяха да са от полза. Усвоил съм множество неприятни уроци. Не само в армията. Още от детски години. Докато стигнат от забавачката до гимназията,

военните хлапета като мен минават през двайсет, понякога и трийсет училища. Кога в базите, кога в съседни градчета. На кофти места. Филипините, Корея, Исландия, Германия, Шотландия, Япония, Виетнам. По цял свят. През първия ден влизах във всяко училище като новак. Без престиж. Не веднъж или дважд. Бързо разбрах как да си завоювам престиж. На двора, сред горещия пясък или сред студената кал, двамата с брат ми опирахме гръб до гръб и се биехме. Така се печели престиж.

А по-късно в армията този жесток опит придоби лустро. Обучавахме експерти. Хора, дето са тръгнали от Втората световна война, Корея или Виетнам. И са видели какво ли не. Неща, за които съм чел само по книгите. Те ме учеха на методи, подробности, умения. А най-много ме учеха на поведение. Казваха, че задръжките означават смърт. Удряй пръв, с всичка сила. Убивай от пръв опит. Отмъщавай, преди да те за-сегнат. Лъжи. Доблестните мъже, които постъпват почтено, няма да те научат на нищо. Вече са мъртви.

В седем и половина по целия коридор се разнесе продрано метално тракане. Часовниковият автомат беше отключил килиите. Решетката се откряна. Хъбъл продължаваше да седи неподвижно. Още мълчеше. Нямах никакъв план. Най-добре би било да намеря някой пазач. Да обясня всичко и да чакам преместване. Но не се надявах. На такива етажи никой не влиза сам. Патрулират по двойки, понякога дори по трима-четирима. А затворът беше закъсал с персонала. Снощи го казаха съвсем ясно. Едва ли имаха толкова хора, че да осигурят група пазачи за всеки етаж. Най-вероятно никой нямаше да се мерне през целия ден. Пазачите щяха да си седят в помещението. И да излизат само вкупом, при крайна необходимост. Пък и да видех пазач, какво щях да му кажа? Че не ми е тук мястото? Тая приказка вероятно я слушат по цял ден. „Кой те е вкарал тук бе, човек?“ „Ами, Спайви, заместник-началникът.“ „Е, тогава значи тъй трябва, разбра ли?“ В крайна сметка единственият план се проваляше. Оставаше ми да чакам. И да действам според обстоятелствата. Цел – да дочакам жив понеделника.

Раздаде се металическо скърцане – другите затворници отваряха килиите си. Чух стъпки и приглушени гласове. Излизах да започнат нов безсмислен ден. Чаках.

Чакането не бе дълго. Опънат върху леглото, с лице към вратата, зърнах как съседите ни лениво излизат навън. Сляха се с друга групичка. Всички бяха еднакво облечени. Оранжеви униформи. Червени кърпи

върху бръснатите глави. Все грамадни негри. Явно си падаха по културизма. Неколцина бяха раздрали ръкавите на ризите си. Да подскажат, че никоя дреха не ги побира. Сигурно имаха право. Гледката беше внушителна.

Най-близкият носеше почти прозрачни слънчеви очила. От онези, дето потъмняват на светло. Едва ли бе виждал слънце от двайсет години насам. И не ми се вярваше пак да го види. Тъй че очилата бяха съвсем излишни, но му стояха добре. Като мускулите. Като забрадките и скъсаните ръкави. За вид. Чаках.

Онзи с очилата ни забеляза. Изненадата му бързо се превърна във възбуда. Той блъсна по лакътя най-едрия от групата. Онзи се завъртя. Изгледа ни тъпо. После се ухили. Продължавах да чакам. Групичката се скупчи пред килията. Занадничаха през решетките. Едрият дръпна вратата. Другите взеха да си прехвърлят ръба от ръка на ръка, додето я опряха в стената.

– Я виж какво са ни пратили – рече едрият. – Знаеш ли какво?

– Какво са ни пратили? – запита очилатият.

– Пратили са ни пресни мръвки.

– Да бе, мой човек. Пресни мръвки.

– Пресни мръвки за всички – уточни едрият.

Ухили се. Огледа бандата – всички побързаха да се ухият. Размениха на шега по някой юмрук. Чаках. Едрият бавно пристъпи в килията. Беше направо огромен. Може би с три-четири сантиметра по-нисък от мен, но два пъти по-тежък. Изпълваше цялата рамка. Мътните му очи примигаха към мен, после към Хъбъл.

– Я ела тук, бяло момче – рече той. На Хъбъл.

Усетих как Хъбъл примря от страх. Не помръдна.

– Ела тук, бяло момче – повтори едрият. Съвсем тихо.

Хъбъл стана. Направи половин крачка към човека на прага. Едрият го стрелна с онзи свиреп поглед, който би трябвало да вледени противника.

– Тук е територия на Червените, мой човек – рече той. Обясняваше цвета на кърпите. – Какво търси при Червените бледолик като теб?

Хъбъл не отговори.

– Тук взимаме курортен данък, мой човек – продължи едрият. – Като ония хотели във Флорида. Трябва да плащаш. Дай си пуловера, бяло момче.

Хъбъл се бе вдървил от страх.

– Дай си пуловера, бяло момче – повтори едрият. Тихичко.

Хъбъл смъкна скъпия бял пуловер и го протегна напред. Едрият взе дрехата и небрежно я метна през рамо.

– Дай си очилата, бяло момче.

Хъбъл ме стрелна с отчаян поглед. Свали златните очила. Подаде ги. Едрият пусна очилата на пода. Смаза ги с пета. Завъртя крак. Очилата се разпаднаха на парчета. Едрият дръпна крака си на място и подритна заднишком парчетата към коридора. Останалите се изредиха да ги тъпчат с крака.

– Добро момче – рече едрият. – Плащаш си данъците.

Хъбъл трепереше.

– А сега ела тук – продължи неговият мъчител.

Хъбъл се затътри напред.

– По-близо, бяло момче.

Хъбъл пристъпи още. Вече беше само на педя от него. Трепереше цял.

– На колене, бяло момче – рече едрият.

Хъбъл коленичи.

– Разкопчай ми гащите, белчо.

Хъбъл не помръдна. Беше се шашнал.

– Разкопчай ги – повтори онзи. – Със зъби.

Хъбъл изохка от страх и погнуса, после отскочи назад. Пролази заднишком към дъното на килията. Опита се да се скрие зад тоалетната чиния. Прегърна я с две ръце.

Време беше да се намеся. Не заради Хъбъл. Той изобщо не ме вълнуваше. Трябваше обаче да се намеся заради себе си. Жалката сцена с Хъбъл щеше да опетни и мен. Тук ни приемаха като двойка. Капитулацията на Хъбъл щеше да провали и двама ни. В битката за престиж.

– Ела бе, бяло момче, не ме ли харесваш? – провикна се едрият към Хъбъл.

Вздъгнах дълбоко и тихо. Преметнах крака през ръба на леглото и лекичко се приземих пред едрият. Той се вторачи в мен. И аз го изгледах. Спокойно.

– Тук си в моя дом, дебелак – казах. – Ще ти предложа обаче избор.

– Какъв избор? – запита онзи. Тъпо. С изненада.

– Избор как да излезеш, дебелак.

– Яда чуем.

– Искам да кажа следното – обясних аз. – Че ще си вървиш, това е ясно. Ти избираш как да го сториш. Можеш иди да си излезеш сам, или другите дебелаци отзад да те изнесат в кофа.

– А, тъй значи?

– Именно – рекох аз. – Ще броя до три, разбра ли, тъй че гледай да се поразмърдаш.

Той се озъби насреща ми.

– Едно – изрекох аз.

Никаква реакция.

– Две.

Никаква реакция.

И тук постъпих нечестно. Вместо да преброя до три, забих глава право в лицето му. Отблъснах се с двата крака, изхвърлих глава напред и му размазах носа. Беше чудесно изпълнение. Откъдето и да го погледнеш, челото е идеален свод, при това извънредно здрав. Отпред черепът е много дебел. А пък аз имам там и ръб, як като бетон. Човешката глава тежи доста. Крепят я цял куп мускули в шията и гърба. Все едно да те блъснат в лицето с топка за боулинг. А това винаги изненадва. Хората са готови за юмрук или ритник. Никога не очакват удар с глава. Идва им изневиделица.

Цялото му лице хлътна навътре. Май освен носа му бях потрошил и двете скули. Ако изобщо имаше мозък, трябва да бе станал на пихтия. Той подгъна крака и грохна на пода като изпуснатата марионетка. Като бик в кланица. Черепът му изкълтя върху бетона.

– Кой е следващият? – запитах аз. – Само че да ви кажа, при мен е като във Вегас – двойно или нищо. Тоя тук отива в болницата, сигурно ще изкара шест седмици с гипсова маска. Тъй че следващия го чакат дванайсет седмици, разбрахте ли? Смятам да му потроша лактите, ясно? Е, кой да бъде?

Никой не отговори. Вдигнах пръст към онзи с очилата.

– Дай пуловера, дебелак.

Той се наведе и вдигна пуловера. Подаде ми го. Протегна се отдалече. Не смееше да пристъпи по-близо. Взех пуловера и го метнах върху леглото на Хъбъл.

– Дай сега очилата.

Той се наведе и събра изкривените златни останки. Подаде ми ги. Замерих го с тях в лицето.

– Потрошени са, дебелак. Дай твоите.

Настана дълго мълчание. Той ме гледаше. Аз гледах него. Без да мигам. Той свали очилата и ми ги подаде. Прибрах ги в джоба си.

– А сега махайте тая мърша оттук.

Мъжете с оранжеви униформи и червени забрадки разкършиха

изтръпналите си крайници и повлякоха падналия навън. Изкатерих се на леглото. Цял треперех от прилива на адреналин. Задъхвах се и стомахът ми изгаряше. Кръвта ми сякаш беше готова всеки момент да избие навън. Чувствах се ужасно. Но все пак не чак толкова зле, колкото сякаш да се чувствам, ако не го бях направил. Досега сякаш да са свършили с Хъбъл и да подхванат мен.

Не закусих. Нямах апетит. Просто си лежах, докато ми пооекна. Хъбъл седеше отдолу. Клатеше се напред-назад. Още не бе обелил и дума. По някое време слязох на пода. Измих се. Разни типове идваха по коридора и надничаха през решетките. Тръгваха си. Вече се бе разчуло. Новият от килията в дъното пратил един от Червените в болница. Идваха да проверят. Бях знаменитост.

Хъбъл спря да се клати и ме погледна. Отвори уста и пак я затвори. Отново зяпна.

– Не мога да го понеса – рече той.

Това бяха първите думи, които чувах от него след онзи самоуверен брътвеж по телефона. Говореше малко глухо, но разбирах какво има предвид. Не хленчеше, не се оплакваше, просто констатираше факт. Не можел да го понесе. Огледах го. Позамислих се над казаното.

– Тогава защо си тук? Какви ги вършиш?

– Нищо не върша – отвърна той. Безучастно.

– Направи признание за нещо, което не си извършил. Сам си го изпроси.

– Не – каза Хъбъл. – Извърших го и признах на детектива.

– Глупости, Хъбъл – възразих аз. – Та ти дори не си бил там. Бил си на гости. И после те е откарал полицаи, за бога. Не може да си го сторил, сам знаеш и всички други знаят. Не ме баламосвай.

Хъбъл заби поглед в пода. Замисли се.

– Не мога да обясня – каза той. – Нищо не мога да кажа. Просто трябва да знам какво ще стане сега.

Пак го огледах.

– Какво ще стане сега ли? Оставаш тук до понеделник сутринта, после се връщаш в Маргрейв. А там сигурно ще те пуснат.

– Дали? – запита той. Сякаш спореше сам със себе си.

– Дори не си бил там – повторих аз. – Знаят го. Сигурно ще те разпитват защо признаваш, след като не си направил нищо. И ще искат да знаят защо онзи е имал телефонния ти номер.

- Ами ако не мога да им кажа?
- Не можеш или не искаш? – запитах аз.
- Не мога. На никого не мога да кажа.

Извърна глава и потръпна. Много беше изплашен.

- Но и тук не мога да остана – добави той. – Няма да издържа.

Хъбъл беше финансист. Такива хора разхвърлят визитни картички за щяло и нещяло. С всеки срещнат бърбят за изгодни капиталовложения и данъчни облекчения. Готови са на каквото и да било, само и само да придърпат към себе си още някой честно спечелен долар. Но онзи номер беше отпечатан на късче компютърна хартия. Не върху визитна картичка. И скрит в обувка, а не прибран на топло в портфейла. И като ритмичен музикален фон от този тип през цялото време лъхаше страх.

- Защо не можеш да кажеш на никого? – попитах го аз.
- Защото не мога – рече той и млъкна.

Изведнъж ме налегна умора. Преди двайсет и четири часа скочих от автобуса край отклонението и тръгнах по нов път. С бодра, широка крачка под топлия утринен дъжд. По-далеч от хората и досадните връзки. Без багаж, без задължения. Свобода. Не исках да я жертвам заради Хъбъл, Финли или някакъв тип, дето си е изпросил куршум в бръснатата глава. Не желях да се забърквам. Исках просто мирно и кротко да поразпитам за Блейк Слепеца. Исках да намеря някое старче, дето е пило с него по кръчмите. Не с Хъбъл ми се говореше в момента, а с онзи престарял чистач. Гадно богаташко копеле.

Той мислеше напрегнато. Сега разбирах какво имаше предвид Финли. Никога не бях виждал човек да мисли тъй очевидно. Кършеше пръсти и безмълвно шаваше с устни. Като че сверяваше плюсовете и минусите. Мъчеше се да прецени нещата. Усетих как взе решение. Обърна глава и ме изгледа.

- Трябва ми съвет – рече той. – Имам проблем.

Разсмях се.

– Гледай ти каква изненада. Аз пък не подозирах. Мислех, че си дошъл тук, защото ти е писнало да играеш голф през почивните дни.

- Трябва ми помощ – добави той.

– Повече помощ няма да видиш – рекох аз. – Без мен в момента щеше да си заклежен на ръба на леглото с цяла опашка натопорчени типове пред вратата. И ако трябва да бъдем точни, засега не усещам да преливаш от благодарност.

Той наведе глава за момент. Кимна.

- Извинявай. Много съм ти благодарен. Истина е, повярвай. Ти ми

спаси живота. Погрижи се. Затова те питам какво да сторя. Заплашват ме.

За една-две секунди оставих признанието без отговор. После казах:

– Знам. Очевидно е.

– Не само мен. И семейството ми.

Мъчеше се да ме замеси. Погледнах го. Пак беше почнал да мисли. Устните му потръпваха. Кършеше пръсти. Стрелкаше поглед насам-натам. Сякаш стоеше пред огромен куп аргументи, а отстрани имаше още един. Кой куп е по-голям?

– Имаш ли близки? – запита той.

– Не – отвърнах аз.

Какво друго да кажа? Родителите ми бяха мъртви. Имах някъде брат, с когото отдавна не се бяхме виждали. Значи нямах близки. И не знаех дали искам да имам. Може би да, може би не.

– Женен съм от десет години – каза Хъбъл. – Преди месец станаха десет. Отпразнувахме го. Имам две деца. Момче на девет, момиче на седем. Чудесна жена, чудесни деца. Обичам ги страшно много.

Говореше искрено. Усещах го. Той пак млъкна. Беше се унесъл в мисли за семейството. Питаше се как, по дяволите, е стигнал дотук. Не беше първият, дето си задава подобен въпрос зад решетките. Нито щеше да е последният.

– Имаме си хубава къща – продължи Хъбъл. – На Бекман Драйв. Купихме я преди пет години. Скъпа е, но си струва. Бил ли си на Бекман?

– Не – пак казах аз.

Явно не смееше да говори по същество. Тепърва имаше да разправя какви са тапетите в тоалетната на долния етаж. И как смята да оправи зъбите на дъщеря си. Оставих го да си бърри. Кротък разговор в килията.

– А сега всичко отива по дяволите – рече той.

Седеше пред мен със скъпото си поло и памучния панталон. Пак бе наметнал белия пуловер. Без очилата изглеждаше по-стар, по-занесен. Когато останат без очила, хората винаги стават някак объркани, уязвими. Като на длан. Беззащитни. Приличаше на грохнал старец. Беше протегнал напред единия си крак. Виждах шарките по подметката.

За каква заплаха говореше? Дали беше нещо позорно и компрометиращо? Нещо, което да съсипе идиличния му живот на Бекман Драйв? Може би жена му се беше замесила в нещо. Може би я прикриваше. Може да бе имала връзка с високия. Цял куп „може би“. Или пък нищо

подобно. Може би над семейството му надвисваше заплаха от позор, банкрут, оплюване и изхвърляне от местния клуб. Тъпчех в задънена улица. Не познавах света на Хъбъл. Не споделях неговите ценности. Бях го видял как се тресе от страх. Но нямах представа какво може да го докара до това състояние. Можеше да се окаже нещо съвсем дребно. Когато го видях вчера в участъка, той изглеждаше възбуден и разтревожен. По-късно ту трепереше, ту застиваше, ту направо се вцепеняваше от страх. От време на време изпадаше в безпомощно примирение. Явно нещо го плашеше здравата. Облегнах се на стената и зачаках кога ще проговори.

– Заплашват ни – повтори той. – Казват, че ако спомена някому какво става, щели да нахълтат при мен. Да съберат всички ни. В спалнята. Щели да ме заковат за стената и да ми отрежат топките. После да накарат жена ми да ги изяде. След това да ни прережат гърлата. Всичко щяло да стане пред децата, а като умрем, щели да им сторят такива неща, за които вече никога нямамо да узнаем.

7

– Какво да правя сега? – запита Хъбъл. – Ти какво би направил?

Гледаше ме напрегнато. Чакаше отговор. Какво бих направил? Ако някой ме заплаши така, просто ще умре. Ще го смеля. Или докато говори, или след ден, месец, година. Ще го гоня, докато е жив. Но Хъбъл не можеше да постъпи така. Той имаше семейство. Трима заложници, чакащи да ги спипат. Не, вече спипани. Още когато някой е произнесъл заплахата.

– Какво да правя? – отново запита той.

Трябваше да отговоря нещо. А челото ме болеше. Почваше да посиная след жестокия удар в лицето на Червения. Пристъпих до решетката и хвърлих едно око към коридора. После се подпрях на леглото. Замислих се. Открих единствения възможен отговор. Не беше онова, на което се надяваше Хъбъл.

– Нищо не можеш да направиш – рекох. – Наредили са ти да си затваряш устата, значи ще я затваряш. Не казвай никому какво става. За нищо на света.

Хъбъл заби поглед надолу. Зарови лице в шепите си. Нададе глух, жалостив стон. Сякаш го бях смазал от разочарование.

– Трябва да поговоря с някого – каза той. – Трябва да се измъкна. Разбираш ли, не мога повече. Трябва да поговоря с някого.

Поклатих глава.

– Не можеш. Казали са ти да мълчиш, значи ще мълчиш. Така си спасяваш живота. И семейството.

Той вдигна глава. Потръпна.

– Става нещо много голямо. Трябва да го спра. Ако мога.

Пак поклатих глава. Щом хора с подобни заплахи вършеха нещо много голямо, той не можеше да го спре. Беше в кюпа и там щеше да си остане. Усмихнах се мрачно и поклатих глава за трети път. Той кимна, като че разбираше. Сякаш най-сетне бе приел неизбежното. Пак взе да се люлее и впери поглед в стената. Очите му бяха широко разтворени. Някак голи и зачервени без златните рамки. Дълго седя, без да каже и дума.

Едно не разбирах – защо си призна. Трябваше да си затваря устата. Да отрича каквато и да било връзка с мъртвеца. Да заяви, че няма

представа как номерът е попаднал в обувката на онзи тип. И че не знае нищо за плурибус. След това да си върви у дома.

– Хъбъл – рекох аз. – Защо си призна?

Той надигна глава. Изчака малко, преди да отговори.

– Не мога да обясня. Свързано е с неща, които не бива да казвам.

– Вече знам много от тия неща – казах аз. – Щом Финли спомена за мъртвеца и плурибус, ти моментално се скапа. Следователно знам, че съществува връзка между теб, убития и плурибус, каквото и да означава това.

Той ме погледна. Колебливо.

– За онзи, черния детектив ли говориш?

– Да, за Финли. Старшият детектив.

– Той е нов – рече Хъбъл. – За пръв път го виждам. Открай време с тия работи се занимаваше Грей. Помня го още от хлапе. Между нас казано, има само един детектив, чюдя се защо ли му викат старши, като няма подчинени. В целия участък работят всичко на всичко осем души. Първо Морисън, той е шеф от години, после сержантът, четирима униформени, жената и Грей. Сега го замести Финли. Новак. За пръв път имаме чернокож детектив. Грей се самоуби, ще знаеш. Обеси се в гаража. Май беше през февруари.

Оставих го да си бъбри. Кротък разговор зад решетките. Колкото да минава времето. Това е целта. Хъбъл умееше да приказва. Но все още държах да отговори на въпроса. Челото ме болеше и исках да го наплискам със студена вода. Исках да се поразтъпча. Да хапна нещо. Да пийна кафе. Чаках, без да се вслушвам особено в бръщолевенето на Хъбъл за общинската история на Маргрейв. Изведнъж той млъкна за миг и рече:

– Какво ме попита одеве?

– Защо призна, че си убил онзи тип?

Той се озърна. После ме погледна право в очите.

– Има връзка. Нищо друго не мога да ти кажа в момента. Детективът спомена за онзи човек и добави думата „плурибус“, от която настърхнах. Бях изненадан. Направо не вярвах, че знае за връзката. После осъзнах, че изобщо не е знаел за нея, но аз я бях разкрил чрез реакцията си. Разбираш ли? Бях я разкрил. Издъних се. Разкрих тайната. А не биваше да го правя заради заплахата.

Хъбъл провлачи последните думи и млъкна. Спомняше си паническият страх в кабинета на Финли. Пак надигна глава. Въздъхна дълбоко и продължи:

– Обзе ме ужас. Но после детективът каза, че онзи е мъртъв.

Застрелян. Хвана ме страх, понеже, след като бяха гръмнали него, можеха да убият и мен. Няма да обяснявам защо. Но както казваш, има връзка. Щом са очистили онзи човек, значи ли това, че идва и моят ред? Или не? Трябваше да обмисля. Дори не бях сигурен кой точно го е убил. Но после детективът спомена за ритниците. Каза ли и на теб?

Кимнах.

– За ритниците ли? Много неприятна работа.

– Именно – рече Хъбъл. – И доказва, че е бил онзи, за когото си мислех. Тъй че здравата се изплаших. Питам се дали търсят и мен. Или може би не? Просто не знаех. Вцепених се от ужас. Размишлявах цяла вечност. Мислите просто прелитаха и прелитаха из главата ми. Детективът взе да побеснява. Не казвах нищо, защото мислех. Стори ми се, че минаха часове. Бях уплашен, разбираш ли?

Той млъкна. Отново премисляше всичко. Навярно за хиляден път. Мъчеше се да прецени дали е избрал най-доброто.

– Изведнъж съобразих какво да правя – каза той. – Имах три затруднения. Ако ме бяха взели на мерник, трябваше да ги избягвам. Да се укривя, нали разбираш. За да отърва кожата. Но ако нямаше такова нещо, трябваше да мълча, прав ли съм? Заради жена ми и децата. А от тяхна гледна точка онзи човек трябваше да умре. Три затруднения. Затова си признах.

Не схващаш логиката. Обяснението звучеше съвсем безсмислено. Изгледах го с недоумение.

– Три затруднения, нали така? – повтори той. – Реших да вляза в затвора. Тъй се предпазвах, ако бяха тръгнали подир мен. Защото тук няма как да ме спипат, нали? Те са вън, а аз вътре. Първи номер отпада. Но отгук нататък става по-трудно. Рекох си, че ако в крайна сметка не гонят мен, то защо пък да не вляза в затвора, без да спомена и дума за тях? Щяха да си помислят, че съм прибран по грешка или нещо такова, но не проговарям. Става им ясно, нали? Виждат, че съм надежден. Че могат да разчитат на мен. Един вид доказателство. Изпитание. Втори номер също отпада. А като призная, че аз съм го убил, категорично заставам на тяхна страна. Все едно давам клетва за вяност, нали така? Рекох си, може пък и да се зарадват, че за ден-два отправям хайката в грешна посока. Свършено и с трети номер.

Гледах го смаяно. Нищо чудно, че пред Финли беше мълчал цели четирийсет минути. С един куршум три заека. Затова бе размишлявал трескаво толкова време.

Идеята да докаже, че знае да си мълчи, не беше лоша. Които и да

стояха отсреща, щяха да забележат това. Да не пропееш в затвора е като рицарско изпитание. Знак за доблест. Всеки го признава. Добре измислено, Хъбъл.

За жалост втората част понакуцваше. Нямамо как да го спипат? Голям майтап. Гониш ли някого, най-лесно ще го очистиш в затвора. Знаеш къде е и няма защо да бързаш. Сума ти хора са готови да свършат мръсната работа. Възможности колкото щеш. А и не струва скъпо. Колко ще ти излезе навън? Най-малкото един-два бона. Плюс риска. Вътре струва един стек цигари. Без риск. Защото никой няма да обърне внимание. Не, затворът не беше тихо пристанище. Зле измислено, Хъбъл. А имаше и още една грешка.

– Какво ще правиш в понеделник? – запитах аз. – Пускат те у дома да си гледаш работата. Обикаляш из Маргрейв, Атланта или нейде си там. Ако си в списъка, няма ли да те очистят?

Той пак се напрегна. Мислеше като смахнат. Плановете му още не стигаха чак до понеделник. Вчера бе действал под натиска на страха. Да оправим днешния ден, пък после ще видим. Принципът не е лош. Само че бъдещето идва ужасно бързо и също трябва да се справи.

– Просто разчитам на късмета – рече Хъбъл. – Имах чувството, че ако са ме нарочили, до понеделник може и да им мине. Аз съм много полезен. Надявам се да не го забравят. В момента положението е доста напечено. Но съвсем скоро ще се уталожи. С малко късмет може и да отърва кожата. Пък да става каквото ще. Вече не давам пет пари. За семейството се тревожа.

Той млъкна и сви рамене. Въздъхна. Не беше лош човек.

Личеше, че не е искал да става престъпник. Дошло му е изневиделица. Неусетно, като тресавище. Докато разбере, вече е затънал до гуша и напразно се опитва да се измъкне. Ако имаше късмет, щяха да му потрошат костите едва след смъртта.

– Какво знае жена ти? – запитах аз.

Той вдигна глава. По лицето му се изписа ужас.

– Нищо. Нищичко. Дума не съм й казвал. Не можех. Тайната си е моя. Никой не знае.

– Сега обаче ще трябва да й кажеш нещо – рекох аз. – Сигурно вече е забелязала, че не си излязъл да чистиш басейна или каквото там правиш през почивните дни.

Исках само да вмъкна весела нотка, но не се получи. Хъбъл млъкна. Пак се оклюма при мисълта за задния двор под топлото есенно слънце. Жена му сигурно подрязва розите или нещо подобно. Децата крещат и

лудуват. Сигурно имат и куче. И гараж с три врати, а вътре европейски лимузини чакат за миене. Над средната врата – баскетболен обръч. И той чака – докато момчето порасне още малко, та да подмята тежката топка. Знаме над верандата. Първите есенни листа чакат греблото. Семейна събота. Но не и днес. Не и за него.

– Може да помисли, че е било грешка – промърмори Хъбъл. – Нямам представа какво са й казали. Познаваме се с единия от полицаите, Дуайт Стивънсън. Брат ми е женен за сестрата на жена му. Не знам какво би й обяснил. Ще му бера грижата в понеделник. Може да кажа, че е било ужасна грешка. Тя ще ми повярва. Всички знаят, че стават грешки.

Не говореше с мен, просто разсъждаваше на глас.

– Хъбъл – прекъснах го аз, – какво толкова им е сторил високият, та да заслужи куршум в главата?

Той стана и се подпря на стената. Вдигна крак върху стоманената тоалетна чиния. Погледна ме. Но не каза нищо. Идваше ред за най-важното.

– Ами ти? – попитах го аз. – Какво си им сторил, та да заслужиш куршум в главата?

Той пак не отговори. Тишината в килията беше ужасна. Оставих я да тегне над нас. Нямах представа какво повече да кажа. Хъбъл потрепваше по металния капак. Бързо, ритмично. Звучеше като соло на Бо Дидли.

– Чувал ли си за Блейк Слепеца? – запитах аз.

Той спря да тропа и ме погледна с недоумение.

– Кой?

– Няма значение – рекох. – Отивам да търся банята. Трябва да си сложа мокра кърпа на челото. Боли ме.

– Нищо чудно – отвърна той. – Идвам с теб.

Не смееше да остане сам. Разбирах го. До понеделник щях да му бъда бавачка. Не че имах някакви други планове.

Тръгнахме покрай килиите и накрая излязохме в нещо като зала. Видях аварийния изход, през който ни бе довел Спайви. Малко по-нататък имаше проход, облицован с плочки. Над него висеше часовник. Наближаваше дванайсет. Странно нещо са часовниците в затвора. На кого са му притрябвали часове и минути, когато тук хората мерят времето в години и десетилетия?

Проходът беше задръстен от хора. Пробих си път през навалицата и

Хъбъл ме последва. Озовахме се в голямо квадратно помещение, също облицовано с плочки. Вонеше на препарати за дезинфекция. Откъм нашата страна беше входът. Отляво имаше редица кабинки с душеве. Без врати. Отсреща бяха тоалетните. Пак без врати, отделени една от друга с ниски преградки. Дясната стена беше за мивките. Като в общежитие. Ако си минал през армията, не прави впечатление, но Хъбъл провеси нос. Не беше свикнал с такъв живот.

Всички кранове бяха стоманени. Там, където обикновено се използва порцелан, имаше само неръждаема стомана. За по-безопасно. От строшена порцеланова мивка излизат доста едри парчета. Стават за оръжие. Пак по същата причина над мивките вместо огледала имаше листов полирана стомана. Малко са мътни, но вършат работа. Можеш да се огледаш, не можеш обаче да ги строшиш и да наръгаш някого.

Отидох до най-близката мивка и пунах студената вода. Взех от рафта няколко книжни кърпи и ги намокрих. Сложих ги върху подутото си чело. Хъбъл се мотаеше наоколо. Подържах кърпите и взех нови. По лицето ми протече вода. Беше приятно. Всъщност нищо ми нямаше. Челото е само кожа и здрава кост. Няма какво да нараниш, а за чупене и дума не може да става. Идеален свод, най-стабилната структура на света. Затова избягвам да удрям с ръце. Ръцете са крехко нещо. Имат сума ти костички и сухожилия. За да поваля онзи здравеняк, трябваше да си размажа ръката. И да идем заедно в болницата. Чиста глупост.

Избърсах се и приведох глава към стоманения лист, за да видя как е положението. Не беше зле. Сресях се с пръсти. Докато се привеждах над мивката, зърнах в джоба си очилата на Червения. Военен трофей. Сложих си ги. После огледах мътното си отражение.

Докато се кипрех пред огледалото, забелязах отзад някакво раздвижване. Чух как Хъбъл възкликна задавено и се обърнах. Очилата смекчаваха ярката светлина. През залата бавно крачеха петима бели. Тип рокери. С оранжеви униформи, естествено. Цепнатите ръкави също не липсваха, но към тях се прибавяха допълнения от черна кожа. Фуражки, колани, ръкавици без пръсти. Буйни бради. И петимата бяха едри, яки мъже, целите в провиснала плътна сланина, която прилича на мускул, но всъщност не е. По ръцете и лицата им се тъмнееха първобитни татуировки. Свастики. По бузите и челата. Арийско братство. Банда бели боклуци.

Докато крачеха през банята, другите почнаха да се изнизват. Недосетливите биваха сграбчени и откънати към вратата. Оттам изхвъркваха в коридора. Дори и ония под душовете, както си бяха голи и

сапунисани. За броени секунди банята опустя. Останахме само ние с Хъбъл и петимата рокери. Те спряха в полукръг около нас. Едри и грозни. Свастиките по мутрите им бяха като надраскани с пирон. А после напоени с мастило.

Предположих, че са дошли да ме вербуват. Един вид да се възползват от факта, че съм натупал Червените. Да подкрепят своята кауза с изненадващата ми популярност. Да превърнат успеха в расов триумф на Братството. Но грешах. И то жестоко. Оказах се неподготвен. Онзи в средата гледаше ту Хъбъл, ту мен. Свинските му очички шареха напред-назад. После се втренчиха в мен.

– Добре, този е – рече той. Без да ме изпуска от поглед.

Две неща станаха едновременно. Крайните двама рокери сграбчиха Хъбъл и тичешком го помъкнаха към вратата. А шефът им стрелна грамадния си юмрук към лицето ми. Забелязах го късно. Отскочих наляво и неволно подложих рамо. Ударът ме завъртя. Изотзад някой ме сграбчи за врата. Две огромни ръчища се впиха в гърлото ми. Исках да ме удушат. Шефът се прицели за нов удар, този път в корема. Ако улучеше, с мен беше свършено. Знаех го. Затова се отметнах назад и замагнах с крак. Улучих топките му с такъв шут, сякаш исках да ги изритам от стадиона. Тежката оксфордска обувка направо ги размаза. Не по-зле от капски чук.

Бях превил рамене и напругах шия, за да устоя на удушвача. Онзи стискаше здравата. Губех борбата. Посегнах и строших малките пръсти на двете му ръце. Чух пращане и яростен рев. После строших средните пръсти. Ново пращане. Все едно, че разфасовах пиле. Онзи ме пусна.

Третият трмаво се зададе насреща. Беше същинска планина от лой. Отрупан с провиснали буци сланина. Като броня. Нямаше къде да го ударя. Обсипа ме с юмуруци в ръката и гърдите. Бях заклещен между две мивки. Лоената грамада напредваше. Нямаше уязвимо място. Освен очите. Пъхнах палец в окоето му. Закачих пръсти зад ухото и стиснах. Палецът ми избута очната ябълка настрани. Пъхнах го по-навътре. Окоето му взе да изхвърква. Той изпищя и дръпна ръката ми. Продължавах да стискам.

Шефът се надигаше на коляно. С всичка сила го ритнах в лицето. Не улучих. Ритникът попадна в гърлото. Размаза го. Той отново се просна. Посегнах към другото око. Не улучих. Продължих да натискам с палец. Сякаш човърках кървав бифтек. Онзи се свлече. Завъртях се и отскочих от стената. Врагът със строшените пръсти бягаше към изхода. Онзи с изваденото око се гърчеше на пода. Пищеше. Шефът се давеше

от кръвоизлив в смазаното гърло.

Някой пак ме сграбчи изотзад. Завъртях се. Двама Червени. Зави ми се свят. Вече щях да загубя. Но те само ме помъкнаха към изхода. От нейде долетя вой на сирена.

– Изпарявай се, мой човек – кресна единият през шумотевицата. – Тия са наши. Ние бяхме. Червените го направиха. Ние поемаме удара.

После ме изхвърлиха сред тълпата. Вече разбирах. Щяха да кажат, че те са го сторили. Не защото искаха да ме опазят. Искане да оберат лаврите. Расова победа.

Забелязах Хъбъл да се шура из навалицата. Зърнах пазачи. Сториха ми се стотици. Между тях беше и Спайви. Грабнах Хъбъл и хукнахме към килията. Сирените виеха оглушително. От една врата продължаваха да извира пазачи. Мъкнеха пушки и палки. Тропот на подковани обувки. Викове, писъци. Сирени. Стигнахме до килията. Хлътнахме вътре. Едва дишах и всичко наоколо се въртеше. Чувствах се като пребит. От сирените нищо не чувах. Нямах сили да говоря. Наплисках се с вода. Очилата ги нямаше. Сигурно бяха паднали.

Някой крещеше откъм вратата. Обърнах се и видях Спайви. Крещеше ни да излизаме. Грабнах палтото си от леглото. Спайви стисна Хъбъл за лакътя. После хвана мен и ни изтика навън. Изкрещя да тичаме. Сирените продължаваха да вят. На бегот стигнахме до вратата, през която бяха нахлули пазачите. Той ни бутна напред и хукнахме нагоре по стълбището. Все по-нагоре. Дробовете ми не издържах. На последната площадка имаше врата с голяма бяла шестица. Минахме с трясък през нея. Спайви ни помъкна покрай килиите. Блъсна ни в една от тях и затръшна решетестата врата. Ключалката щракна. Спайви изчезна на бегот. Стромолясах се на леглото и затворих очи.

Когато пак ги отворих, Спайви седеше до мен и ме гледеше. Бяхме в просторна килия. Може би двойно по-голяма от предишната. Отделни легла едно срещу друго. Мивка, тоалетна. Решетки откъм коридора. Всичко беше по-чисто и лъскаво. Пълна тишина. По-свеж въздух. Тук беше предварителният арест. На шести етаж. Трябваше да сме тук от самото начало.

– Какво ти сториха ония гадове? – запита Хъбъл.

Мълчаливо свих рамене. Зад решетката изникна количка с подноси. Влачеше я някакъв бял старец. Не пазач, а сигурно общ работник. Приличаше по-скоро на престарял стюард от презокеански лайнер. Той

подаде един от подносите през продълговатия отвор в решетките. Покрити чинии, картонени чашки, термос. Обядвахме седнали на леглата. Аз изпих всичкото кафе. После закрачих напред-назад из килията. Побутнах вратата. Оказа се заключена. Шестият етаж беше спокоен и тих. Голяма чиста килия. Отделни легла. Огледало. Кърпи. Тук се чувствах далеч по-добре.

Хъбъл събра остатъците върху подноса и го избута под решетката към коридора. Просна се на леглото. Кръстоса ръце зад тила си. Заби поглед в тавана. Гледаше да убие времето. Аз сторих същото. Но през цялото време мислех напрегнато. Защото петимата определено не действаха напосоки. Огледаха ни много внимателно и избраха мен. Именно мен. После се опитаха да ме удушат.

Щяха да ме убият. Сбъркаха само в едно. Онзи, който ме хвана за гърлото, допусна грешка. Стискаше изотзад, което бе в негова полза, при това беше едър и силен. Но не сви пръсти. Най-добрият метод е да положиш палци върху врата и да свиеш всички останали пръсти. Вместо с пръсти, вършиш го с натиск на кокалчетата. А той стискаше с цяла ръка. Тази грешка ми спаси живота. Определено. А щом успях да го изкарам от строя, останаха двама срещу един. При това положение никога не съм имал проблеми.

И все пак беше ясно като бял ден, че искаха да ме убият. Дойдоха, избраха ме, опитаха се да ме очистят. А Спайви съвсем случайно се оказа пред вратата на банята. Всичко беше негова работа. Той бе заръчал на Арийското братство да ме убие. Бе уредил нападението и чакаше да нахълта, след като вече съм мъртъв.

И планът му е бил готов още от вчера, преди десет вечерта. Без съмнение. Затова ни заряза на друг етаж. Не на шестия, а на третия. Не в предварителния арест, а при доживотните. Всички знаеха, че мястото ни е в предварителния. Снощи в приемното отделение двамата пазачи го казаха недвусмислено. Тъй пишеше на формуляра им. Но в десет вечерта Спайви ни вкара на третия, където можеше да организира убийство. Бе казал на арийците да ме нападнат днес, точно в дванайсет. И в дванайсет чакаше пред банята, готов да нахълта. Готов да види трупа ми долу на плочките.

Само че планът му се провали. Аз оцелях. Арийците отнесоха пердаха. Червените побързаха да използват момента. Пламнаха побоища. Всеки миг можеше да избухне бунт. Спайви изпадна в паника. Натисна бутоните и викна подкрепления. После светкавично ни домъкна на шестия етаж и изчезна. По документи излизаше, че през цялото време сме

били тук.

Хитро измислено. Колкото до мен – никакво разследване не можеше да ме пипне. Спайви си бе осигурил резервен вариант, според който изобщо не бяхме стъпвали на третия. А сега на врата му увисаха двама тежко пребити, може би дори мъртвец. Предполагах, че шефът може да се е удавил в собствената си кръв. Без съмнение Спайви знаеше кой го е сторил. Но беше с вързани ръце. Защото според него изобщо не бях стъпвал там.

Лежах и гледах бетонния таван. Тихо въздъгнах. Планът бе ясен. Нямах и капка съмнение относно намеренията на Спайви. Резервният вариант също не ме смущаваше. Неуспешен план с добре нагласена задна вратичка. Но защо? Това не разбирах. Да речем, че удушвачът бе свил пръсти. Тогава щяха да ме очистят. Отивах си. Проснат на плочките с изплезен подут език. След малко Спайви щеше да ме открие. Защо? Какво целеше Спайви? Какво имаше против мен? Никога не го бях виждал. Не бях и припарвал до скапания му затвор. Дявол да го вземе, защо ще организира толкова сложен план, та да ме очисти? Нямах представа.

8

Хъбъл беше задрямал на отсрещното легло. По някое време се събуди. Размърда се. Зашари объркано с очи наоколо, докато накрая си спомни къде е попаднал. Искаше да погледне колко е часът, но вместо ролекса видя само ивица по-светла кожа. Плъзна пръст по носа си и се сети, че вече е без очила. Въздъхна и пак отпусна глава върху раираната затворническа възглавница. Беше много нещастен.

Страхът можеше да разбере. Но той изглеждаше примирен. Сякаш вече бе хвърлил губещ зар. Сякаш бе разчитал на нещо и след като то не бе станало, вече не виждаше изход.

Изведнъж проумях.

– Онзи човек се е опитвал да ти помогне, нали? – запитах аз.

Въпросът го стресна.

– Няма как да ти кажа, нали разбираш? – рече той.

– Трябва да знам – настоях аз. – Може би си потърсил помощ от него. Може да сте разговаряли. И затова да са го убили. Може би сега почваш да разговаряш с мен. И това да ми струва живота.

Хъбъл кимна и взе да се люшка напред-назад. Въздъхна. Погледна ме в очите.

– Той водеше разследване. Аз го доведох тук, защото исках да сложа край на цялата работа. Не желая повече да се замесвам. Не съм престъпник. Умирам от страх и искам да се измъкна. Той обеща да ме отърве и да види сметката на престъпниците. Някъде обаче сбърка и сега е мъртъв, а аз няма къде да мърдам. Ако узнаят, че аз съм го довел, ще ме убият. А и да не ме убият, сигурно ще отида в затвора за хиляда години, защото сега цялата проклетия е уязвима и адски опасна.

– Кой беше той? – запитах аз.

– Не си каза името. Даде ми само код за свързка. Тъй било по-безопасно. Направо не вярвам, че са го очистили. Струваше ми се много опитен. Право да си кажа, на теб приличаше. И ти ми се струваш опитен.

– Какво е търсил в склада?

Той сви рамене и поклати глава.

– Точно това не ми е ясно. Свързах го с един друг тип и трябваше да се срещнат там, но тогава защо онези не са застреляли и другия? Нямам представа защо са убили само единия.

– С кого трябваше да се срещне? – попитах аз.

Хъбъл млъкна и пак поклати глава.

– Много се разприказвах. Сигурно съм откачил. Онези ще ме убият.

– Колко души участват?

– Не слушаш ли какво ти приказвам? – рече той. – Край на разговора.

– Не питам за имена. Нещо голямо ли е?

– Огромно. Такова нещо не си и сънувал.

– Колко души? – повторих аз.

Той сви рамене и се замисли. Броеше наум.

– Десет. Без мен.

Погледнах го и вдигнах рамене.

– С десет души голяма комбина не става.

– Е, наемат и други хора – каза той. – Когато потрябват. Говоря за тукашното ядро от десет души. Десет посветени, без мен. Напоследък стана много напечено, но, повярвай, играят на едро.

– Ами онзи, с когото трябваше да се срещне твоят човек? – запитах аз. – Той от десетте ли е?

Хъбъл поклати глава.

– И него не включвам.

– Значи ти, той и още десет души. Някаква голяма комбина.

Той мрачно кимна и повтори:

– Такова нещо не си и сънувал.

– И в момента е уязвима, така ли? – запитах аз. – Защо? Да не би заради онзи човек?

Хъбъл пак поклати глава. Гърчеше се, сякаш въпросите го изгаряха.

– Не. По съвсем друга причина. Все едно в момента се е отворил прозорец и всичко попада под удар. Става уязвимо.

Работата поначало си беше рискована и нещата вървят все по-зле. Но сега може да тръгнат и тъй, и инак. Ако изкараме още малко, никой никога няма да знае. Но не успеем ли, ще гръмне най-голямата сензация, която си чувал, повярвай. Сега всичко виси на косъм.

Погледнах го. Не ми се виждаше способен да предизвика най-голямата сензация, която някога съм чувал.

– И още колко време ще трае рискът?

– Вече му се вижда краят – каза той. – Може би още седмица. Според мен толкова. До другата неделя. Може и да доживее.

– Значи след идната неделя вече не сте уязвими – рекох аз. – Защо? Какво ще стане в неделя?

Той поклати глава и се обърна. Сякаш вярваше, че ако не ме вижда, ще изчезна заедно с въпросите.

– Какво означава плурибус? – запитах аз.

Той не отговори. Само продължи да клати глава. От страх беше затворил очи.

– Да не е някакво кодово название?

Той не ме чуваше. Разговорът бе свършил. Не настоях и отново настана тишина. Нямах нищо против мълчанието. За какво ми беше да знам повече? Нищо не исках да знам. Едва ли бе здравословно външен човек да си вре носа в работите на Хъбъл. Във всеки случай онзи, високият, с бръснатата глава, си беше изпатил здравата. Не държах да свърша като него – проснат под стар кашон край портата, с две дупки в главата и потрошени кости. Исках само да доживея до понеделник и да си плюя на петите. До другата неделя разчитах да съм нейде много далеч отгук.

– Добре, Хъбъл – казах аз. – Край на въпросите.

Той сви рамене и кимна. Дълго седя мълчаливо. После изрече тихо, с безкрайно примирение:

– Благодаря. Така е най-добре.

Проснат върху тясното легло, аз се опитвах да потъна в забрава. Но Хъбъл не го свърташе на едно място. Въртеше се насам-натам и въздишаше тежко. Почваше да ме дразни. Завъртях лице към него.

– Извинявай – рече той. – Много съм напрегнат. Беше голямо облекчение да поговоря с някого. Сам сигурно щях да полудея. Не може ли да поприказваме за нещо друго? За теб например. Разкажи ми за себе си. Кой си ти, Ричър?

Свих рамене.

– Никой. Случаен минавач. В понеделник ще си отида.

– Никой не е безличен – възрази той. – Всеки си има история. Разкажи ми.

И както си лежах, аз му разправих надълго за последните шест месеца. Той лежеше отсреща, гледаше бетонния таван и слушаше, за да не обсъжда проблемите си. Разказах му как напуснах войската. Вашингтон, Балтимор, Филаделфия, Ню Йорк, Бостън, Питсбърг, Детройт, Чикаго. Музеи, музика, евтини хотели, барове, автобуси и влакове. Самота. Пътувах из страната, чийто гражданин бях, като някакъв беден турист. Повечето неща виждах за пръв път. Запознавах се с историята, изучавана в

прашни учебни стаи някъде на другия край на света. Разглеждах великите спомени от градежа на нацията. Бойни полета, фабрики, декларации, революции. Търсех по-дребните спомени. Родни селища, клубове, пътища, легенди. Всичко това, голямо и малко, което трябваше да ми бъде отечество. Не всичко намерих.

Разказах на Хъбъл за дългото пътешествие през безкрайни равнини и делти от Чикаго до Ню Орлиънс. За обиколката по брега на Мексиканския залив чак до Тампа. За автобуса на „Грейхаунд“, устремен с пълна газ към Атланта. После щурата идея да скоча близо до Маргрейв. Дългото ходене под дъжда вчера сутринта. И всичко това заради една прищявка. Заради някакъв смътен спомен от писмото на брат ми – че бил минавал през едно градче, където преди шейсет години може да е умрял Блейк Слепеца. Изведнъж се почувствах пълен глупак. Хъбъл се бореше с кошмарите си, а аз бях тръгнал на идиотска експедиция. Той обаче разбра импулса и рече:

– И на мен ми се случи веднъж. През медения месец. Заминахме за Европа. По пътя спряхме в Ню Йорк и аз половин ден обикалях да търся сградата „Дакота“ – нали знаеш, където застреляха Джон Ленън. Покъсно в Англия три дни търсихме из Ливърпул клуб „Пещерата“. Откъдето са тръгнали „Бийтълс“. Така и не го намерихме. Сигурно отдавна е разрушен.

Продължи да приказва. Предимно за пътешествия. Доста свят беше пребродил с жена си. И двамата обичали да пътуват. Къде ли не обикаляли – Европа, Мексико, Карибите. Целите Щати и Канада. Било чудесно.

– Не ти ли става самотно? – попита той. – Непрекъснато бродиш сам.

– Напротив – казах, – много ми харесва. Обичам да бъда сам, непознат сред тълпата. Все едно, че съм невидим.

– Как тъй невидим? – запитва той с нескрит интерес.

– Бродя по пътищата – обясних аз. – Само по пътищата. Пеш или с автобус. Понякога хващам влак. Винаги плащам в брой. Така не оставям следа. Нито кредитни карти, нито наложен платеж – нищичко. Никой не може да ме издири. Не казвам името си. Ако отседна в хотел, плащам на ръка и се записвам с измислено име.

– Защо? Гони ли те някой?

– Няма такава работа. Просто се забавлявам. Обичам да съм в сянка. Така имам чувството, че побеждавам системата. А тъкмо в момента ми е дошло до гуша от нея.

Видях го как се замисли отново. За доста време. Сякаш бавно рухваше под тежестта на проблемите, които не му даваха мира. Усещах как страхът го връхлита на приливи и отливи.

– Посъветвай ме за срещата с Финли – рече той. – Ако попита защо съм признал, ще отговоря, че съм бил много изнервен заради неприятели в службата. Че някакъв конкурент праща заплахи срещу семейството ми. Че не знам нищо за мъртвеца и телефонния номер. Ще отричам докрай. После ще се помъча да замажа работата. Ти как мислиш?

Мислех, че планът е съвсем плитък.

– Ще те питам нещо, без да влизаш в подробности – казах аз. – Вършиш ли полезна работа за ония хора? Или си само случайна фигура?

Той сплете пръсти и се замисли.

– Да, върша им работа. Много полезна, дори решаваща.

– Ами ако те нямаше? Щяха ли да привлекат някой Друг?

– Да, щяха. И като се имат предвид условията на задачата, нямаше да е много лесно.

Обмисляше шансовете си да оцелее, сякаш седеше в банката и разглеждаше молба за кредит.

– Добре – казах аз. – По-добър план няма как да измислиш. Действай по него.

Не виждах какво друго може да стори. Беше дребно колелце в някаква едра комбина. Дребно, но важно. А никой не би съсипал такава комбина без солидни причини. Тъй че засега бъдещето му беше пределно ясно. Ако откриеха, че именно той е вкарал външен човек, с него бе свършено. Не откриеха ли, спасяваше кожата. Просто като две и две. Според мен имаше добри шансове – доказваше го един убедителен факт.

Той бе признал, понеже смяташе затвора за нещо като тих пристан, където никой не може да го докопа. Поне така мислеше той. И грешеше. Не беше в безопасност, дори напротив. Ако искаха, досега можеха да му видят сметката. Само че зарът се завъртя другояче. Не нападнаха него, а мен. В такъв случай трябва да имаше някакво доказателство, че Хъбъл е вярно куче. Не го бяха взели на мерник, защото, ако искаха, досега имаха куп възможности да му надупчат кожата и щяха да ги използват. Но не ги използваша. Макар че в момента явно бяха настроили заради опасния период. Всичко изглеждаше съвсем логично. Почвах да мисля, че ще му се разминие.

– Да, Хъбъл – повторих аз. – Действай по плана, по-добър няма как да измислиш.

Килията остана заключена през целия ден. На етажa цареше тишина. До вечерта лежахме и мислехме – всеки за нещо свое. Не разговаряхме. Всичко бе казано. Скучаех и съжалявах, че не взех от участъка онзи вестник. Можех пак да го изчета от край до край. Как президентът орява борбата с престъпността, за да го изберат повторно. Как пести днес някой и друг долар от бреговата охрана, та утре да хвърля хиляди за затвори като този тук.

Към седем часа старецът ни донесе вечеря. Нахранихме се. Той дойде да вземе подноса. Вечерта се точеше бавно и скучно. В десет шалтерът изтрещя и настана мрак. Нощ. Спах неспокойно, без да си свалям обувките. За в случай, че Спайви си е наумил още нещо.

В седем сутринта лампите светнаха. Неделя. Не бях отпочинал, но си наложих да напусна леглото. Наложих си да разкърша вцепенено си тяло. Хъбъл беше буден, но мълчеше. Гледаше ме разсеяно как правя гимнастика. Умът му пак се рееше някъде. Закуската дойде малко преди осем. Докара я пак същото старче с количката. Закусих и изпих кафето. Тъкмо привършвах, когато ключалката издрънча. Бутнах вратата, присътпих навън и едва не се сблъсках с идващия пазач.

– Днес имаш късмет – рече той. – Пускаме те.

– Само мен ли?

– И двамата. Ричър и Хъбъл, излизате по разпореждане на участъка в Маргрейв. След пет минути да сте готови, ясно?

Прекрачих обратно в килията. Хъбъл се бе подпрял на лакти. Закуската му стоеше недокосната. Изглеждаше по-уплашен от друг път.

– Страх ме е – каза той.

– Всичко ще бъде наред – успокоих го аз.

– Дали? Щом изляза, могат да ме докопат.

Поклатих глава.

– Много по-лесно е да те докопат тук. Повярвай, ако искаха да те убият, вече щеше да си мъртъв. Не те подозират, Хъбъл.

Той кимна безмълвно и седна. Взех палтото и излязохме да чакаме пред килията. Пазачът се върна след пет минути. Поведен по коридора. Минахме две заключени врати и стигнахме до товарен асансьор. Пазачът влезе и го задържа с ключа си. Натисна долния бутон и излезе, преди да се затворят вратите.

– Прав ви път – подвижна. – Гледайте да не се връщате.

Асансьорът ни свали в някаква зала, от която излязохме на горещ

бетонен двор. Вратата на затвора се затръшна зад нас. Вдигнах лице срещу слънцето и вдъхнах свежия въздух. Сигурно съм изглеждал като в сладникав стар филм – най-сетне на свобода след цяла година карцер.

На двора имаше две коли. Едната беше голяма и черна – английско бентли отпреди двайсет години, но изглеждаше чисто нова. Вътре седеше руса жена и предположих, че е жената на Хъбъл, защото той се втурна на среща ѝ, като че виждаше най-прекрасната гледка в живота си. В другата кола седеше полицай Роскоу.

Тя излезе и тръгна право към мен. Изглеждаше великолепно. Беше без униформа – с джинси и мека памучна блуза. Кожено яке. Спокойно, интеллигентно лице. Пухкава черна коса. Огромни очи. В петък бях решил, че е хубава. Така си беше.

– Здравсти, Роскоу – рекох аз.

– Здравсти, Ричър – усмихна се тя.

Имаше страхотен глас. Фантастична усмивка. Гледах я, докато престана да се усмихва, тоест доста дълго. Отпред съпрузите Хъбъл ни магнаха с ръце и подкараха. Аз също им магнах и се запитах какво ли ги чака. Сигурно нямаше да узная. Освен ако нещата тръгнаха зле и ми се случеше да прочета в някой вестник.

Двамата с Роскоу седнахме в нейната кола. Всъщност не била нейна, обясни тя, а на управлението, само че без отличителни знаци. Чисто нов шевролет – голям, мощен и тих. Двигателят и климатикът работеха, тъй че вътре беше прохладно. Бавно напуснахме двора и почнахме да се провираме през телените клетки. Щом отминахме последната, Роскоу настъпи педала и се понесохме по пътя. Не погледнах назад. Седях си и ми беше добре. Да напуснеш затвора е едно от най-хубавите неща на света. Както и да не знаеш какво крие утрешният ден. Или да те вози красавица по слънчев път.

– И тъй, какво стана? – запитах аз след втория километър. – Разкажи ми.

Разказа ми го просто и ясно. Късно вечерта в петък почнали да разнищват алибито ми. Тя и Финли. Полумрачен участък. Две-три настолни лампи. Купища документи. Чаши кафе. Телефонни справочници. Двамата въртят телефон след телефон и дъвчат моливите. Тихи гласове. Търпеливи въпроси. Виждал съм го хиляди пъти.

Позвънили в Тампа, после в Атланта. Още преди полунощ открили един пътник и касиера от автогарата. И двамата си спомняли за мен.

После открили шофьора. Той потвърдил, че в петък около осем сутринта е спрял по моя молба на отклонението за Маргрейв. Към полунощ алибито ми изглеждало желязно – всичко било точно както им казах.

В събота сутринта от Пентагона пристигнал подробен факс със служебното ми досие. Тринайсет години от моя живот сведени до няколко странички. Животът сякаш принадлежал на съвсем друг човек, но съвпадал напълно с казаното от мен. Финли доста се впечатлил. После от архива на ФБР пристигнали отпечатъците ми. Неуморният компютър ги бил издирил в два и половина след полунощ. Отпечатъци, взети при постъпване в американската армия преди тринайсет години. Стабилно алиби, проверено минало.

– Финли се убеди окончателно – каза Роскоу. – Ти наистина си такъв, за какъвто се представяш, и в четвъртък вечерта си бил на шестстотин километра от Маргрейв. Нито капка съмнение. За всеки случай той пак позвъни на съдебния лекар да го пита дали няма нови идеи за времето на смъртта, но онзи рече, че е било към полунощ и точка.

Поклатих глава. Предпазлив човек беше Финли.

– Ами убитият? – запитах аз. – Пуснахте ли отпечатъците му още веднъж?

Тя помълча, докато задминаваше някаква селска камионетка. Първият автомобил, който виждахме от четвърт час насам. После ме погледна и кимна.

– Финли каза, че си помолил да го направя. Защо?

– Отговорът беше прекалено бърз за отрицателен резултат.

– Прекалено бърз ли? – повтори тя.

– Ти самата ми каза, че системата е като пирамида, нали така? Първите десет, после първите сто, първите хиляда и тъй нататък чак до основата.

Тя кимна отново.

– Да вземем например мен – продължих аз. – Има ме нейде в архива, но доста надолу. Както казваш, четиринайсет часа им трябвали, за да стигнат до мен, нали?

– Точно така. Пуснах отпечатъците ти на обяд, около дванайсет и половина, а са ги открили в два и половина след полунощ.

– Добре. Четиринайсет часа. Щом е необходимо толкова време, за да наближиш дъното, значи за пълно изчерпване трябва още повече. Логично, нали?

– Логично – потвърди тя.

– Но какво е станало с онзи мъртвец? Намират трупа около осем

сутринта, значи кога ще изпратите отпечатъците? Не по-рано от осем и половина. Но когато ме разпитваха в два и половина, Бейкър вече знаеше, че подобни отпечатъци липсват в архива. Спомням си точно, защото гледах часовника. Това прави само шест часа. Щом им трябваша четиринайсет часа, за да открият мен, как може за по-малко от половината време да кажат, че онзи го няма?

– Божичко! – възкликна тя. – Прав си. Сигурно Бейкър е събркал нещо. Финли взе отпечатъците, а Бейкър ги прати. Може би не е настроил скенера както трябва. Ако не внимава човек, образът се размазва. Компютрите ровят, ровят и накрая връщат отпечатъка заради нечетливост. Бейкър сигурно го е помислил за отрицателен резултат. Кодовете са почти еднакви. Както и да е. Скоро ще разберем.

Продължихме на изток и Роскоу ми разправи как още от вчера натискаше Финли да ме измъкне. Финли помърморил и накрая се съгласил, но възникнал проблем. Трябвало да изчакат до днес, защото вчера следобед в Уорбъртън имало едва ли не военно положение. Казали на Финли, че избухнали някакви размирици в банята. Един затворник бил мъртъв, друг останал без око, вдигнал се истински бунт и почнала война между бели и черни банди.

Седях си до Роскоу и гледах как хоризонтът лети насреща. Бях убил човек, а на друг бях извадил окото. Сега би трябвало да се преборя с чувствата си. Но не изпитвах кой знае какви чувства. Всъщност никакви. Нито вина, нито угризения. Нищичко. Все едно, че в онази баня бях подгонил две хлебарки, за да ги стъпча. Но хлебарката поне е кротичко, разсъдливо, развито създание. Онези арийци в банята стояха по-долу и от паразитите. Бях изритал единия в гърлото и той се бе удавил в собствената си кръв. Е, толкоз по-зле за него. Сам си го изпроси, нали? Да ме нападне човек е като да отвори забранена врата. Има ли нещо отгътк, то си е негов проблем. Негов риск. Ако не му харесва, да не е пипал проклетата врата. Свих рамене и забравих за станалото. Обърнах се към Роскоу.

– Благодаря ти. Наистина. Много труд си хвърлила, за да ме измъкнеш.

Тя се изчерви, махна смутено с ръка и продължи да кара.

Почвах здравата да я харесвам. Но не чак толкова, че да не се пръждосам от Джорджия при пръв удобен случай. Най-много да поостана за ден-два, а после да я помоля да ме откара до някоя автогара.

– Искам да те покания на обяд – казах аз. – От благодарност.

Тя се позамисли и някъде след половин километър ми се усмихна.

– Дадено.

Зави надясно по областното шосе и подкара на юг, към Маргрейв. Отминахме новичкото лъскаво заведение на Ено и приближихме града.

9

Пред полицейското управление я помолих да спре и да ми донесе плика с личните вещи и парите. После продължихме. Слязох в центъра и си уговорихме среща до участъка след около два часа. Махнах ѝ за довиждане и постоях на тротоара в неделната жега. Вече се чувствах далеч по-добре. Отново бях в действие. Щях да проверя историята за Блейк Слепеца, после да обядвам с Роскоу и завинаги да обърна гръб на Джорджия.

Поскитах насам-натам да огледам града и да свърша каквото си бях планирал още за петък. Нямаше кой знае какво за гледане. Старото областно шосе пресичаше Маргрейв от север на юг и по протежение на четири-пет пресечки се превръщаше в главна улица. Видях дрогерия, бръснарница, магазин за конфекция, адвокатска кантора, лекарски и зъболекарски кабинет. По-нататък имаше парк с декоративни дървета и ограда от белосани летвички. Магазините и канторите бяха разпънали над широките тротоари платнени навеси. Тук-там имаше пейки, но все празни. Целият град изглеждаше опустял. Неделно утро далеч от цивилизацията.

Покрай парка главната улица водеше право на север, към пожарната и полицейското управление, а на по-малко от километър след тях беше закусувалнята на Ено. След няколко километра идваше селският път на запад, към затвора Уорбъртън. А още по-нататък нямаше нищо чак до складовете и магистралата. Двайсет километра пущинак.

В южния край на града забелязах малка квартална градинка с бронзова статуя и тиха улица, водеща на запад. Тръгнах натам, без да бързам, и зърнах дискретна зелена табелка: Бекман Драйв. Улицата на Хъбъл. Не виждах много надалеч, защото почти веднага платното се раздвояваше около затревена площ с бяла дъсчена църква в средата. Покрай нея растяха вишни, в чиято сянка бяха паркирани чистички автомобили. Смътно дочувах бученето на орган и песента на богомолците.

Статуята в градинката се оказа на някой си Каспар Тийл, живял преди стотина години. От другата страна, приблизително срещу Бекман Драйв, още една улица се отдалечаваше на изток. На ъгъла стърчеше самотна дрогерия. И това беше всичко. Градче като градче. Без кой знае какви забележителности. За по-малко от половин час бях огледал каквото имаше да ми предложи.

Но по-спретнато селище не бях виждал през целия си живот. Просто поразително. Всяка една сграда бе или чисто нова, или наскоро ремонтирана. Улиците – гладки като стъкло, тротоарите – равни и чисти. Никакви дупки, чупки или пукнатини по асфалта. Канторите и магазините изглеждаха тъй, сякаш всяка седмица ги боядисват. Тревните площи, живите плетове и дърветата бяха подрязани до съвършенство. Бронзовата статуя на Каспар Тийл лъщеше, като че някой имаше грижата да я търка по два часа всяка сутрин. Белите стени на църквата направо ме заслепяваха. А националното знаме искреше навсякъде в бяло, червено и синьо под яркото слънце. Цялото градче бе тъй чистичко, че човек да не смее да стъпи с кални обувки.

Дрогерията отсреща продаваше стоки, заради които си струва да бъде отворено и в неделя. Вътре не гъмжеше от купувачи. Всъщност нямаше жива душа освен човека зад касата. Но сервираха кафе. Поръчах едно двойно, седнах отстрани до тезгяха и си купих сутрешен вестник.

Президентът пак се мъдреше на първа страница. Сега беше в Калифорния. Обясняваше на военните производители защо влакът им отива в трета глуха след петдесет славни години. След гръмотевиците около бреговата охрана ехото още не бе заглъхнало. В събота вечер катерите се връщаха в пристанищата. И повече нямаше да излязат, докато не намерят средства. От уводната статия личеше, че редакторите са разтревожени.

Спрях да чета и надигнах глава, защото вратата се отвори. Някаква жена влезе. Седна в другия край на тезгяха. Беше по-възрастна от мен, някъде към четирийсет. Тъмнокоса, стройна, облечена в черно. Имаше бледа кожа. Толкова бледа, че почти светеше. Движеше се някак нервно, отривисто. Зърнах как сухожилията по китките ѝ се изпъват като въженца. Лицето ѝ ми се стори удивително напрегнато. Продавачът пристъпи към нея и тя си поръча кафе толкова тихо, че едва я чух, макар да седях наблизо.

Жената не се задържа дълго. Изпи половината кафе, като през цялото време надничаше навън. После отпред спря голям черен пикап и тя трепна. Пикапът бе чисто новичък и личеше, че още не е превозвал нещо по-едро. За момент зърнах шофьора, който се приведе да отвори вратата на кабината. Изглеждаше як. Много висок. Широки плещи и масивна шия. Черна коса. Дълги – мускулести ръце, целите обрасли с черни косми. Около трийсетгодишен. Бледата жена се надигна от

табуретката като призрак. Преглътна на сухо. Когато отвори вратата на магазина, чух шума от двигателя. Жената влезе в кабината, но пикапът не тръгна. Завъртях се към продавача.

– Коя беше?

Той ме погледна, като че бях паднал от Марс.

– Това е мисис Клайнър. Не познавате ли семейство Клайнър?

– Чувал съм за тях – рекох аз. – Не съм тукашен. Клайнър има складове край магистралата, нали?

– Аха. И още доста неща. Голям човек е Клайнър по тия места.

– Тъй ли?

– Ами да. Чували ли сте за фондацията?

Поклатих глава. Допих кафето и поръчах още едно.

– Клайнър основа фондация на свое име – обясни продавачът. – Подпомага града в сума ти отношения. Дойде преди пет години и оттогава всеки ден е като Коледа.

Кимнах и попитах:

– Тая мисис Клайнър добре ли е?

Той поклати глава, докато наливаше кафето.

– Болна жена. Много болна. Нали видяхте колко е бледа? И някак унесена. Много болна жена. Може да е туберкулоза. Виждал съм туберкулозни, точно тъй изглеждат. По-рано беше красавица, но сега е като нещо израсло в гардероб, нали? Много болна жена, дума да няма.

– А какъв ѝ е онзи в пикапа? – запитах аз.

– Заварен син. От първата жена на Клайнър. Сегашната му е втора. Чувал съм, че не се спогаждали много с момчето.

Той леко кимна в знак, че разговорът е свършен. Отиде да бърше някаква, хромирана машинария в другия край на тезгяха. Черният пикап още беше навън. Продавачът имаше право – жената наистина приличаше на нещо израсло в гардероб. Беше като някаква рядка орхидея, вех-неща без вода и светлина. Но не смятах, че има вид на болна. Още повече от туберкулоза. Мислех, че страда от нещо друго. Нещо, което бях виждал един-два пъти. Страдаше от ужас. Нямах ни най-малка представа какво я плаши. И не исках да знам. Не ми влизаше в работа. Станах и пузнах пет долара на тезгяха. Продавачът ми върна само монети. Нямах банкноти по един долар. Пикапът продължаваше да си стои до тротоара. Шофьорът се бе надигнал и опираше гърди във волана. Гледаше покрай мисис Клайнър право към мен.

Срещу мен зад тезгяха имаше огледало. Изглеждах точно като човек, който от нощния автобус е отишъл в затвора за два дни. Май преди

срещата с Роскоу трябваше да се пооправя. Продавачът усети какво мисля и рече:

– Отскочете до бръснарницата.

– В неделя? – изненадах се аз.

– Те са си там – отвърна той. – Никога не е съвсем затворено. Нито пък съвсем отворено.

Кимнах и излязох навън. Зърнах как хората напускат църквата, разменят по някоя дума и се разотиват по колите. Иначе градчето бе все тъй пусто. Но черният пикап търпеливо стоеше пред дрогерията. Шофьорът продължаваше да ме гледа.

Тръгнах на север под топлото слънце и пикапът бавно се плъзна до мен. Все тъй приведен напред, шофьорът ме наблюдаваше упорито иззад волана. Разтеглих крачка и той веднага ускори. После рязко спрях и колата ме подмина. Останах на място. Онзи явно реши, че не върви да даде заден ход. Натисна газта и пикапът се отдалечи с рев. Свих рамене и продължих. Стигнах до бръснарницата. Мушнах глава под раирания навес, прекрачих напред и бутнах вратата. Тя се отвори. Влязох.

Както всичко останало в Маргрейв, бръснарницата изглеждаше великолепно. Всичко беше излъскано с обич – от старинните столове до крановете. Една от онези бръснарници, дете изчезнаха преди трийсетина години. Сега пак си ги искаме. Хората хвърлят луди пари за тях, защото се опитват да върнат някогашната Америка. Смятат, че така е изглеждала. Аз поне смятам така. Едно време седях из училищните дворове на Мюнхен или Манила и си представях зелени градинки, пищни дървета, знамена и лъскави бръснарници като тази тук.

Бръснарите бяха двама престарели негри. Просто си седяха. Нито съвсем отворено, нито съвсем затворено. Но нямаха нищо против да ме обслужат. Тъй и тъй сме се събрали, защо пък не? А че ми трябва обслужване, личеше и от километър. Поръчах да карат наред. Бръснене, подстригване, гореща кърпа и лъскане на обувките. Тук-там по стените висяха вестници в рамки. С грамадни заглавия. Рузвелт умира, край на войната, Кенеди мъртъв, Мартин Лутър Кинг убит. На масата в дъното тихичко свиреше старо махагоново радио. Неделният вестник лежеше сгънат на пейката под прозореца.

Старците разбиха пияна в легенче, наточиха старовремския бръснач, накснаха четката. Омотаха ме с чаршаф и се хванаха на работа. Единият взе да ме бръсне. Другият се туткаше. Сигурно още не му бе дошло

времето. Първият подхвана разговор, както става в бръснарниците. Разправи ми цялата история на заведението. Двамата били приятели още от детинство. Открай време си живеели в Маргрейв. Захванали се с бръснарство между двете войни. На младини чиракували в Атланта. След това отворили бръснарница. Когато съборили стария квартал, двамата се преместили тук. Човекът разказваше историята на градчето през погледа на бръснар. Описа ми какви хора са сядали на този стол. Всякакви хора.

– Разкажете ми за семейство Клайнър – рекох аз.

Старецът беше бърбив, но изведнъж млъкна. Вдигна бръснача и се замисли.

– Няма как да ви помогна по този въпрос – каза накрая. – Определено няма как. Тук предпочитаме да не го обсъждаме. Най-добре питайте някой друг.

Свих рамене под чаршафа.

– Добре. Да сте чували за Блейк Слепеца?

– А, за него съм чувал, дума да няма – рече старецът. – За тоя човек можем да бървим колкото щете.

– Чудесно. И какво ще ми разкажете?

– Навремето идваше сегиз-тогиз по нашия край – каза той. – Разпавят, че бил родом от Джаксънвил, Флорида, дете е точно отвъд границата. Минаваше пеш, нали разбирате – оттук през Атланта и на север чак до Чикаго, а после обратно към къщи. Други времена бяха, ще знаете. Ни магистрала, ни коли за един беден негър и неговите приятели. Всички ходехме пеш или най-много да хванем някой камион.

– Чували ли сте го да свири? – запитах аз.

– Аз съм на седемдесет и четири бе, човек – рече старецът. – По онуй време бях малко момче. За Блейк Слепеца говорим. Таквиз като него свиреха по кръчмите. А пък аз като малък не припарвах до кръчма. Инак много бой щеше да ми яде задникът. Трябва да поговорите с моя колега. Той е доста по-стар. Сигурно го е чувал как свири, ама може и да не помни, щото взе да забравя. Вече не помни и какво е ял на закуска. Прав ли съм? Хей, приятел, какво яде тая сутрин?

Другото старче изкуцука към нас и се приведе над съседната мивка. Беше съсухрено и по цвят приличаше на махагоновото радио.

– Не знам какво съм ял на закуска – рече. – Дори нямам представа дали съм закусувал. Ама чуйте. Може и да съм стар, истината обаче е, че старите хора помнят много добре. Не каквото става сега, нали разбирате, ами отдавнашното. Да ви кажа, паметта сигурно е като вехта кофа.

Напълниш ли я със стари неща, не остава място за новите. Няма място, разбирате ли? Затуй не помня днешните работи, щото вехтата кофа е препълнена с друго, дето е станало някога си. Разбрахте ли какво ви казвам?

– Напълно. И тъй, чували ли сте го някога да свири?

– Кого? – запита старчето.

Погледнах първо единия, после другия. Чудех се дали не ми разиграват театър.

– Блейк Слепеца. Чували ли сте го да свири?

– Не, не съм го чувал да свири – отвърна старчето. – Но сестра ми го е чувала. Имам си сестра, на деветдесет, че и отгоре години, Господ да я пази. Още е жива. Пееше едно време, та е пяла и с Блейк Слепеца.

– Тъй ли? Значи е пяла с него?

– И още как. Само който не е минал оттук, с него не е пяла. Туй градче, ще знаете, беше на големия път за Атланта. Едно време старото областно шосе стигаше на юг чак до Флорида. Нямахме друг път от север на юг през Джорджия. Е, сега вече бръмчите по магистралите, имате си самолети и какво ли не още. Днес никой не дава пет пари за Маргрейв, никой не минава оттук.

– Значи Блейк Слепеца е спирал тук – подсетих го аз. – И сестра ви е пяла с него.

– Всички спираха тук. Северният квартал беше направо гъмжило от кръчми и странноприемници за всичкия оня народ, дето минаваше. Нямахме ги разните му там градинки оттук до пожарната. Само кръчми и странноприемници. После всичко туй го събориха или пък само се разпадна. Щото отдавна нямахме пътници. Ама по онез времена градът беше съвсем различен. Хората идваха на тумби ден подир ден. Работници, ратаи, барабанисти, побойници, скитници, шофьори, музиканти. Всякакви хора сядаха да посвирят за малко и сестра ми пееше с тях.

– И помни ли Блейк Слепеца? – запитах аз.

– Как да не го помни? Едно време си мислеше, че по-велик от него няма в целия свят. Казваше, че свирел божествено. Тъй си беше наистина.

– Какво стана с него? Знаете ли?

Старецът се замисли дълбоко. Бродеше сред избледнелите спомени. Веднъж-дваж поклати побелялата си глава. После взе от нагревателя влажна кърпа и я сложи върху лицето ми. Зае се да ме подстригва. След като свърши, тръсна глава някак решително.

– Право да си кажа, не знам точно. От време на време минаваше по

пътя. Туй го помня много добре. Подир три-четири години изчезна. Аз тогава бях в Атланта, та не разбрах какво стана. Чух да казват, че някой го убил. Може би в Маргрейв, а може и другаде да е било. Станала някаква си голяма разправа и го убиха на място.

Известно време мълчах и слушах старото радио. После им дадох двайсетачка и излязох на главната улица. Тръгнах на север. Наближаваше пладне и слънцето приличаше здравата. За септември денят беше доста горещ. Не видях друг пешеходец. Откъм асфалта лъхаше жегата. Може би и Блейк Слепеца бе вървял като мен по този път в някое горещо пладне. Отдавна, още когато бръснарите са били малки момчета и отгук е минавало цялото движение на север към Атланта, Чикаго, надеждите за работа и пари. Жегата не би спряла човек, устремен към всичко това. Но сега имаше само гладък асфалтов път за никъде.

След пет минути стигнах до полицейското управление. Прекосих меката трева, минах покрай още една бронзова статуя и отворих масивната стъклена врата. Вътре пак беше прохладно. Роскоу ме чакаше, облегната на преградата. Зад нея видях Стивънсън да говори напрегнато по телефона. Роскоу ми се стори много бледа и разтревожена.

– Открихме още един труп – каза тя.

– Къде?

– Пак при складовете. Само че оттатък шосето, под надлеза.

– Кой го намери? – запитах аз.

– Финли. Той отиде натам тая сутрин да търси някакви нови улики за първото убийство. Хубава улика, а? Още един труп.

– Разбрахте ли кой е?

Роскоу поклати глава.

– Неизвестен. Също като първия.

– Къде е Финли сега?

– Отиде да доведе Хъбъл – каза тя. – Смята, че Хъбъл може да знае нещо.

Кимнах.

– Колко време е лежал там?

– Сигурно два-три дни. Според Финли може и двамата да са убити в четвъртък вечерта.

Кимнах отново. Хъбъл наистина знаеше нещо. Той бе пратил този човек да се срещне с бръснатия. Чудеше се как е успял да избяга. Но човекът не бе успял.

Чух как отвън спря кола и стъклената врата изшумоля. Финли подаде глава през процепа.

– Към моргата, Роскоу – рече той. – Ти също, Ричър.

Последвахме го навън под горещото слънце. Всички седнахме в цивилната кола на Роскоу. Колата на Финли остана пред участъка. Аз бях отзад, Роскоу караше. Финли седеше до нея, обърнат наляво, за да говори и с двама ни. Роскоу напусна полицейския паркинг и пое на юг.

– Не открих Хъбъл – каза Финли. Гледаше мен. – У тях няма жива душа. Да ти е казал, че смята да ходи някъде?

– Не – рекох аз. – Нищо такова. Почти не сме разговаряли.

Финли изсумтя.

– Трябва да разбере какво знае за всичко това. Работата е гадна, а той знае нещо, сигурен съм. Какво ти е казал, Ричър?

Не отговорих. Още не бях наясно в чий лагер съм. Вероятно на Финли, но ако той се разбърбеше в какво е замесен онзи нещастник, с Хъбъл и цялото му семейство бе свършено. Сто на сто. Тъй че май беше най-добре да стоя настрана и при първа възможност да си плюя на петиците. Не исках да се забърквам.

– Опита ли с мобифона?

Финли изръмжа и поклати глава.

– Изключен е. Отговаря само някакъв автомат от централата.

– Дойде ли да си вземе часовника? – запитах аз.

– Кое?

– Часовникът. В петък остави при Бейкър ролекс за десет хиляди долара. Когато ни слагаха белезници, преди да тръгнем за Уорбъртън. Дойде ли да си го вземе?

– Не – каза Финли. – Не съм чул такова нещо.

– Добре. Значи има някаква спешна работа. Дори глупак като Хъбъл не би забравил часовник за десет хиляди долара, нали така?

– Спешна работа ли? – запита Финли. – Какво точно ти каза?

– Нито дума. Нали вече ти казах, почти не разговаряхме.

Финли ме изгледа свирепо.

– Не се будалкай с мен, Ричър. Докато не докопам Хъбъл, ще държа теб и ще те разпитвам до сто и едно, та да кажеш какво си чул. Само не ми разправяй, че бил мълчал два дни наред, защото такива мухълъвци не могат да си затварят устата. Аз го знам и ти го знаеш, тъй че не ме будалкай, разбра ли?

Вместо отговор свих рамене. Нямаше как да ме арестува повторно. Не знаех къде е моргата, но може би нейде наоколо минаваше автобус.

Роскоу щеше да мине и без обяд с мен. Жалко.

– И какво е станало с днешния мъртвец? – попитах аз.

– Горедолу каквото с предишния. Май е било по едно и също време. Прострелян с малокалибрен пистолет. Не са го ритали след това, но вероятно става дума за същия инцидент.

– Не знаеш ли кой е?

– Името му е Шърман – рече Финли. – Нищо друго не знам.

– Разкажи ми.

Питах по навик. Финли се позамисли. Усетих го как реши да отговори. Все едно, че сме колеги.

– Неидентифициран бял мъж. Също като първия без документи, портфейл и отличителни белези. Носеше обаче златен часовник и на задния капак е гравирано: „На Шърман с обич от Джуди“. Възраст трийсет, може би трийсет и пет години. Трудно се определя, защото е лежал там три нощи и са го нагрязали дребните животинки, нали разбираш? Устните и очите ги няма, но дясната ръка е оцеляла, защото беше под трупа, тъй че взех прилични отпечатащи. Пуснахме ги преди час и ако имаме късмет, може да излезе нещо.

– Значи, прострелян? – запитах аз.

Финли кимна.

– Прилича на същия пистолет. Малокалибрени куршуми с мек връх. Изглежда, първият само го е ранил и той успял да избяга. Улучили го още два пъти, но се добрал до надлеза. Там паднал и умрял от кръвоизлив. Не е ритан, защото не са го намерили. Поне така ми се струва.

Замислих се. Бях минал оттам в петък сутринта. Точно между двамата мъртвци.

– И смяташ, че името му е Шърман, така ли?

– Тъй пише на часовника – каза Финли.

– Може да не е негов. Може да е краден, наследен, купен от вехтошар или намерен на улицата.

Финли пак изръмжа. Вече бяхме на петнайсет километра южно от Маргрейв. Роскоу караше бързо по старото областно шосе. Внезапно намали скорост и свърна наляво по разклонение, чезнещо отвъд далечния хоризонт.

– Накъде караш, по дяволите? – обадох се аз.

– Към областната болница – обясни Финли. – В Йелоу Спрингс. Предпоследното градче в южна посока. Скоро ще стигнем.

Продължихме. Йелоу Спрингс се очерта като неясно петно сред маранята по хоризонта. Областната болница стърчеше самотно в

покрайнините. Бяха я сложили тук още по времето, когато хората са гледали да стоят по-настрани от заразата. Беше голяма болница – истински лабиринт от ниски, просторни сгради, които заемаха десетина декара. Роскоу намали скоростта и зави по отклонението към главния вход. Пролазахме през две гърбици и заобиколихме към някакви здания, струпани най-отзад. Моргата приличаше по-скоро на склад с вдигната нагоре врата. Спряхме на прилично разстояние от нея и оставихме колата наскреда двора. Спогледахме се, после тръгнахме навътре.

Някакъв доктор чакаше на прага и ни отведе в кабинета си. Седна зад метално бюро, а на Финли и Роскоу кимна към две табуретки отсрещата. Аз се настаних на ръба на някаква маса с компютър и факс. От пръв поглед личеше, че тук не се радват на щедър бюджет. Бяха ги обзавели евтино, и то преди доста години. Всичко беше захабено, нащърбено и нечисто. Не можеше и да се сравнява с участъка в Маргрейв. Човекът зад бюрото изглеждаше уморен. Нито стар, нито млад, може би връстник на Финли. Бяла престилка. Един от онези хора, за чието мнение никой пет пари не дава. Не се представи. Сигурно смяташе, че и тримата знаем кой е и с какво се занимава.

– Какво да ви кажа бе, хора? – рече той.

Огледа ни един по един. Изчака. Ние също го гледахме.

– В същия инцидент ли е убит? – запита Финли.

Плътният му харвардски говор някак не звучеше на място в мизерната канцелария. Докторът сви рамене.

– Вторият труп е при мен едва от един час. Но бих казал, че да, прилича на същия инцидент. За оръжието съм почти сигурен. И в двата случая имаме малокалибрени куршуми с мек връх. Летели са бавно, което вероятно подсказва за заглушител.

– Значи малък калибър? – обадох се аз. – Колко малък?

Докторът завъртя към мен уморените си очи.

– Не съм оръжеен експерт. Но бих казал двайсет и втори калибър. Така ми изглежда. Според мен имаме работа с оловни куршуми двайсет и втори калибър. Да вземем например главата на първия. Две малки, наръбени входни отверстия и две грозни грамадни дупки на излизане. Типично за малокалибрен куршум с мек връх.

Кимнах. Точно това прави куршумът с мек връх. Влиза и при това се сплесква. Превръща се в топче олово колкото четвърт долар, което размазва каквото срещне. На излизане пробива грамадна дупка. А като

имаш работа с бавния малокалибрен куршум, струва си да сложиш и заглушител. При свръхзвукова скорост от заглушителя няма никаква полза. Тогава куршумът вдига шум по целия път до мишената – досущ като миниатюрен изтребител.

– Добре – казах аз. – И двамата ли са убити където ги намериха?

– Без съмнение. Хипостазисът е ясен и при двата трупа. Погледна ме. Искаше да запитам какво е хипостазис.

Знаех, но предпочетох да бъда учтив и направих озадачена физиономия.

– Хипостазис постмортем – обясни докторът. – С други думи, трупни петна. Когато човек умре, кръвта му спира, нали така? Сърцето вече не бие. Кръвта се подчинява на гравитацията. Слиза към долната част на тялото, в най-долните кръвоносни съдове. Обикновено това са тънките капиляри по кожата най-близо до пода или земята. Червените кръвни телца се утаяват първи. Те оцветяват кожата. После се съсирват и петното остава фиксирано като снимка. След няколко часа петната се стабилизират. При първия труп те напълно съвпадат с положението му в двора на склада. Застрелват го, пада, ритат го като луди пет-шест минути и накрая остава да лежи около осем часа. Няма съмнение.

– Какво ще речеш за ритниците? – запита Финли.

Докторът сви рамене и поклати глава.

– Не бях виждал такова нещо. Само съм чел в медицинските списания. Очевидно работа на психопат. Няма разумно обяснение. На мъртвеца му е било все едно. Колкото и да го ритат, той си е мъртъв. Значи сигурно живеят е изпитвал някаква потребност да го стори. Невероятна ярост, чудовищна сила. Пораженията са страховити.

– Ами вторият? – запита Финли.

– Той е хукнал да се спасява – отвърна докторът. – С първия изстрел са го улучили отблизо в гърба, но е останал на крака и е продължил да тича. По пътя е отнесъл още два куршума. Един в шията и един в бедрото – той е бил смъртоносен. Разкъсал е бедрената артерия. Човекът се е добрал до надлеза, паднал е отдолу и кръвта му е изтекла. Няма съмнение. Ако не беше валяло цяла нощ, сигурно щяхте да видите кръвава дияра по пътя. Пет литра все трябва да са се излели някъде, защото в него определено няма и капка.

Замълчахме. Представях си как онзи човек отчаяно бяга през пътя. Мъчи се да намери укритие, а куршумите с плясък разкъсват плътта му. Хвърля се под бетонния надлез и умира сред тихото шумолене на нощните животинки.

– Добре – каза Финли. – Значи можем да предположим, че двамата са били заедно. Идват още трима, единият ги изненадва и двукратно прострелва първата жертва в главата.

Втората жертва побягва и по пътя е простреляна три пъти, нали така?

– Значи смяташ, че са били трима? – рече докторът.

Финли кимна към мен. Теорията си беше моя.

– Три съвсем различни характера – обясних аз. – Опитен стрелец, бесен психопат и некадърник, който се опитва да прикрие трупа.

Докторът бавно кимна.

– Добре звучи. Първия са го простреляли почти от упор, значи би трябвало да предположим, че е познавал нападателите и им е позволил да се приближат.

Финли кимна.

– Тъй трябва да е било. Петима се срещат. Трима от тях нападат другите двама. Прилича на някаква уговорка, нали?

– Знаем ли кои са нападателите? – запита докторът.

– Жертвите не знаем, камо ли нападателите – отвърна Роскоу.

– Нещо друго да кажеш за жертвите? – обърна се Финли към доктора.

Онзи взе да прелиства хартиите по бюрото си, но телефонът го прекъсна. Той вдигна слушалката към ухото си и след малко я подаде на Финли.

– За теб е.

За да я поеме, Финли се приведе напред. Послуша около минута, сетне каза:

– Добре. Отпечатай всичко и ми го прати по факса, ако обичаш.

Върна слушалката на доктора и се изпъчи. По устните му трепна едва забележима усмивка.

– Стивънсън беше. Обажда се от участъка. Най-последно имаме данни за отпечатъците на първия. Май добре сторихме, че ги пуснахме пак. Стивънсън ще ми ги прати по факса, тъй че казвай каквото ще казваш, докторе, та да си правим изводите.

Умореният човек с бяла престилка сви рамене и взе лист от бюрото си.

– За първия нямам кой знае какво. Тялото е в ужасно състояние. Бил е висок, добре сложен, с бръсната глава. Най-интересни бяха зъбите. Май са му ги оправяли къде ли не. Една част от работата е американска, друга прилича на американска, а трета определено е чуждестранна.

До бедротото ми факсът взе да бръмчи и писука. Лист тънка хартия плъзна навътре.

– И какво следва? – рече Финли. – Че е бил чужденец? Или американец, живял в чужбина? Или какво?

Тънкия лист изпъзля от факса, вече покрит с печатен текст. После машината спря и настана тишина. Откъснах листа и го огледах. Прочетох го. После още веднъж. Изтръпнах. Обзе ме ледено вцепенение и нямах сили да мръдна. Просто не вярвах, че виждам всичко това върху хартия. Небето рухна над мен. Втренчих се в доктора и проговорих:

– Израснал е в чужбина. Където е живял, там са му оправяли зъбите. На осемгодишна възраст си е счупил ръката и са му я гипсирали в Германия. Сливците му са извадени в Сеул.

Докторът вдигна очи към мен.

– И всичко това са го разбрали по отпечатъците?

Поклатих глава.

– Този човек е бил брат ми.

Веднъж гледах армейски филм за експедиции сред арктическите ледове. Вървиш си по плътен ледник. Изведнъж всичко почва да се цепи и да подскача. Някакъв невъобразим натиск изтласква нагоре блоковете. Всичко наоколо се променя за броени секунди. Ледени планини там, където преди миг е било равно. Зад гърба ти бездънни пропасти. Отпред ново езеро. Само секунда, и светът вече не е същият. Точно това изпитавах. Седях вцепенен от потресението между факса и компютъра като полярен изследовател, който вижда как, додето направи крачка, целият свят се променя.

Поведоха ме към хладилната камера в дъното да разпозная трупа. Лицето му беше отнесено от куршумите, всичките кости бяха начупени, но зърнах на шията му белега като звездичка. Носеше го вече двайсет и девет години – спомен от една хлапашка игра със строшено шише. После ме откараха в управлението. Този път караше Финли. Роскоу седна отзад до мен и по целия път ми държа ръката. Пътувахме само двайсет минути, но за това време преживях два живота. Неговия и моя.

Брат ми Джо. С две години по-голям. Беше роден в някаква база в Далечния изток към края на епохата Айзенхауер. Сетне аз съм се родил в европейска база по времето на Кенеди. И израснахме по цял свят сред онзи херметично затворен кръг, който създават семействата на военните. Животът ни беше непрестанно скитане през неопределени периоди. Да изкараме в едно училище повече от срок и половина изглеждаше в сферата на фантастиката. Случваше се години наред да не видим зима. Грабват ни например през есента от Европа, отлитаме нейде в Тихия океан и лятото почва отново.

Приятелите ни вечно изчезваха. Прехвърлят някой полк и сума ти деца тръгват с него. Понякога ги срещаме подир месеци из други места. С мнозина никога повече не се виждахме. Нямаше нито здрасти, нито довиждане. Или си там, или те няма.

Като пораснахме малко, прехвърлянията зачестиха. Виетнамската история налагаше на армията да размества частите си по света все по-бързо и по-бързо. Животът се превърна в поредица от безлични бази. Не притежавахме нищо свое. Във военните самолети разрешават само по една торба багаж на човек.

Тоя мъглив вихър продължи шестнайсет години. Джо беше

единственото стабилно нещо в моя живот. И аз го обичах като брат. Но в тия думи се криеше строго определен смисъл. С шаблонните изрази невинаги е така. Да речем, някой казва, че е спал като пеленаче. Значи ли това, че е спал добре? Или че на всеки десет минути се е пробуждал с писъци? Обичах Джо като брат, а в нашето семейство това означава много.

Истината е, че така и не разбрах със сигурност дали го обичам, или не. А и той не разбра. Деляха ни само две години, но той беше роден през петдесетте, а аз през шейсетте. Затова разликата изглеждаше много по-голяма. И както става с всички братя, ужасно се дразнехме един от друг. Биехме се, карахме се и мълчаливо чакахме да пораснем, та да се разделим веднъж завинаги. През тия шестнайсет години така и не разбрахме дали се обичаме, или се мразим.

Но при нас беше като във всички армейски семейства. Семейството е твоята военна част. Мъжете от базите свикваха да бъдат верни до смърт на частта си. Това бе най-важното в техния живот. Момчетата им подражаваха. Прехвърляха същата непреклонна вярност към близките си. Тъй че от време на време може да мразиш брат си, но не даваш никому с пръст да го пипне. Това ни свързваше с Джо. Тази вярност до гроб. В двора на всяко ново училище опирахме гръб до гръб и с юмруци си пробивахме път през враговете. Както се полага на братя, аз пазех него, той пазеше мен. Цели шестнайсет години. Не беше кой знае колко нормално детство, но друго никога няма да имам. А Джо стоеше в началото и края му. И сега някой го бе убил. Седях в полицейския шевролет и слушах как някакво тъничко гласче в главата ми пита какво ще правя сега, по дяволите.

Финли прекоси Маргрейв и спря пред полицейското управление. Точно срещу голямата стъклена врата. Двамата с Роскоу излязоха и ме изчакаха, както бяха сторили Бейкър и Стивънсън преди четирийсет и осем часа. Застанах до тях под горещото обедно слънце. Постояхме така, после Финли дръпна вратата и влязохме вътре. Прекосихме празната канцелария и се уптихихме към кабинета в дъното.

Финли се настани зад бюрото. Аз заех същия стол, както и в петък. Роскоу дръпна още един, за да седне до мен. Финли шумно отвори чекмеджето. Извади касетофона. По навик провери микрофона с нокът. После спря да се движи, погледна ме и рече:

– Много съжалявам за брат ти.

Кимнах мълчаливо.

– За съжаление се налага да ти задам куп въпроси – продължи той.

Пак кимнах. Разбирах го. Неведнъж съм изпадал в подобно положение.

– Кой е най-близкият му роднина? – запита той.

– Аз. Ако не се е оженил, без да ми пише.

– Мислиш ли, че е възможно?

– Не общувахме много – рекох аз. – Но не ми се вярва.

– Живи ли са родителите ви?

Поклатих глава. Финли кимна. Записа ме като най-близък роднина.

– Как му беше пълното име?

– Джо Ричър. Нищо повече.

– Да не е съкратено от Джоузеф?

– Не – казах аз. – Просто Джо. Както и аз съм просто Джек. Баща ни харесваше кратките имена.

– Разбрано. По-голям или по-малък?

– По-голям. – Продиктувах му датата на раждане. – С две години по-голям от мен.

– Значи е бил на трийсет и осем?

Кимнах. Бейкър бе казал, че убитият изглежда на четирийсет. Може пък да е остарял малко по-бързо.

– Имаш ли сегашния му адрес?

Поклатих глава.

– Не. Живееше някъде във Вашингтон. Както казах, не общувахме много.

– Разбрано – повтори Финли. – Кога го видя за последен път?

– Преди около двацет минути. В моргата.

Финли кимна търпеливо.

– А по-рано?

– Преди седем години. За погребението на майка ни.

– Имаш ли негова снимка?

– Нали ми видя личните вещи – рекох аз. – Никаква снимка нямам.

– Можеш ли да опишеш лицето му?

– Преди да го гръмнат, искаш да кажеш?

– Знаеш, че може да е от полза – каза Финли. – Трябва да разберем дали някой не го е виждал. Кога и къде.

– Мисля, че приличаше на мен. Един-два сантиметра по-висок, четири-пет кило по-лек.

– Значи към метър и деветдесет и пет?

– Там някъде. И около деветдесет килограма.

Финли записа всичко.

– И си е бръснел главата, така ли?

– Не и когато се видяхме за последно – казах аз. – Тогава беше с коса като всеки друг.

– Преди седем години, нали така?

Свих рамене.

– Може би е взел да оплешивява. Суетност, нали разбираш.

Финли кимна.

– Какво работеше?

– Последното, което знам, беше, че работи в Министерството на финансите – казах аз. – Нямам представа къде точно.

– Какво образование имаше? И той ли е служил в армията?

Кимнах.

– Във военното разузнаване. По някое време напусна и отиде на държавна служба.

– Писал ти е за Маргрейв, нали? – запита Финли.

– Споменаваше за Блейк Слепеца. Не и защо е идвал. Но едва ли е трудно да разберете.

Финли кимна.

– Утре сутрин ще завъртим телефона. А междувременно сигурен ли си, че нямаш представа защо е идвал?

Поклатих глава. Нямах ни най-малка представа защо е идвал. Но Хъбъл знаеше. Джо беше високият мъж с бръсната глава и кодово име, дошъл да разследва нещо. Хъбъл бе довел брат ми и знаеше точно защо. Най-напред трябваше да го открия и да му задам въпроса.

– Нали каза, че не можете да намерите Хъбъл? – запитах аз.

– Никакъв го няма – рече Финли. – Не е в дома си на Бекман Драйв и никой не го е виждал из града. Хъбъл знае нещо, нали?

Мълчаливо свих рамене. Предпочитах да си запазя козовете. Ако трябваше да изцедя от Хъбъл нещо насила, предпочитах да го сторя подалеч от хорски очи. Не държах Финли да ми наднича през рамото. Можеше да реши, че не съм деликатен. А пък още по-малко държах аз да надничам през рамото на Финли. Току-виж, ми се сторило, че е прекалено деликатен. Така или иначе, пред мен Хъбъл щеше да пропее по-бързо, отколкото в полицията. Вече бяхме стигнали до половината. Тъй че Хъбъл оставаше моя тайна. Поне засега.

– Нямам представа какво знае Хъбъл – казах аз. – Нали ти рече, че се е разкиснал.

Финли пак изръмжа и се вторачи в мен. Усетих как мислите му тръгват по нов път. Знаех накъде. Отдавна го чаках. При убийствата има едно основно правило. То идва от статистиката и дълголетния полицейски опит. Правилото гласи: има ли убит, най-напред огледай в семейството. Защото ужасно много убийства са дело на роднини. Съпрузи, съпруги, синове. И братя. Такава е теорията. За своите двайсет години в Бостън Финли я бе виждал на дело стотици пъти. Сега се опитваше да я приложи в Маргрейв. Трябваше да му попреча. Не исках да мисли за това. Не исках да губя още време зад решетките. Сигурно щеше да ми потрябва за нещо друго.

– Проверихте алибито ми, нали? – рекох аз.

Той разбра накъде бия. Все едно, че обсъждахме като колеги някакъв заплетен случай. Усмихна се за момент.

– Твърдо алиби. Когато е станало всичко, ти си бил в Тампа.

– Много добре – казах аз. – Шефът Морисън радва ли се?

– Още не знае. Звъних му, но не отговаря.

– Не искам други случайни грешки. Онзи дебел тъпак разправяше, че ме видял там. Нека разбере веднъж завинаги, че повече няма да му търпя номерата.

Финли кимна. Пресегна се към телефона и набра някакъв номер. От слушалката долетя тихото мъркане на сигнала. Това трая доста дълго, докато най-сетне Финли остави слушалката.

– Не си е у дома – рече той. – Какво да се прави, неделя.

После измъкна от едно чекмедже телефонен справочник.

Отвори на буквата Х. Намери домашния номер на Хъбъл. Набра го, но резултатът бе същият. Само сигнал и никакъв отговор. После опита с мобифона. Някакво електронно гласче взе да обяснява, че апаратът е изключен. Той затвори, без да изслуша докрай.

– Намеря ли Хъбъл, моментално ще го прибера – каза Финли. – Много неща има да ни разкаже. А дотогава нищо не мога да сторя, нали?

Вдигнах рамене. Имаше право. Вървеше по отдавна изстинала следа. Единственият светъл лъч бе уплахата на Хъбъл в петък.

– Какво ще правиш ти, Ричър? – запита той.

– Ще си помисля.

Финли ме погледна в очите. Не враждебно, но много сериозно, като че искаше да побере в един-единствен строг поглед и заповед, и молба.

– Остави тия неща на мен, бива ли? Скоро ще се почувстваш зле, ще жадуваш за мъст, но не искам своеволия в този град, разбра ли? Това

е работа за полицията. Ти си цивилен. Остави всичко на мен, бива ли?

Свих рамене и кимнах. После станах, огледах ги и рекох:

– Отивам да се поразходя.

Оставих ги в кабинета и пресякох участъка. Излязох през стъклена-та врата под яркото слънце. Минах през паркинга, после поех по тревата към бронзовата статуя. Още един мемориал на онзи загубеняк Каспар Тийл. Същият, дето се кипреше сред градинката в южния край на град-чето. Облегнах се на топлата метал и потънах в мисли.

Съединените щати са огромна страна. Милиони квадратни кило-метри. Почти триста милиона души население. Дватама с Джо не се бях-ме виждали от седем години, но ето че попаднахме в една и съща ни-щожна точка с разлика само от осем часа. Бях минал на петдесет метра от безжизнения му труп. Изумително съвпадение. Направо невероятно. Тъй че Финли ми правеше огромна услуга, приемайки всичко за съвпа-дение. Би трябвало да разкопае алибито ми до дъно. А може би точно това правеше. Може би вече отново звънеше до Тампа, за да провери още веднъж.

Но нямаше да открие нищо, защото наистина бе съвпадение. Беше излишно да тъпче на място. Намирах се в Маргрейв заради едно тъпо случайно хрумване. Ако бях се загледал в картата още минута-две, авто-бусът щеше да мине край отклонението и щях да забравя за Маргрейв. Щях да слеза в Атланта, без да зная за Джо. И можеха да минат още се-дем години, докато узная. Затова бе излишно да рови из съвпадението. Оставаше само един въпрос. Какво щях да сторя аз, по дяволите?

Бях на около четири години, когато разбрах що е вярност. Извед-нъж проумях, че от мен се очаква да пазя Джо също тъй, както той пази мен. След време това се превърна в рефлекс, втора природа. Все тази мисъл ми беше в главата – да погледна добре ли е Джо. Неведнъж се бе случвало да дотичам в двора на новото училище и да видя как банда хлапаци пердаши високия мършав новак. Хуквах натам и почвах да бия когото сваря. После пак отивах да ритам топка с приятелите. С чувство-то за изпълнен дълг. Навик. Навикът трая дванайсет години, докато най-сетне Джо ни напусна. Тия дванайсет години сигурно бяха оставили смътни следи в главата ми, защото и сетне винаги носех със себе си ти-хото ехо: къде е Джо? Беше пораснал, беше далеч и нямаше смисъл да питам. Ала вечно долавях отзвук от стария навик. В дъното на душата си никога не забравях, че ако потрябва, съм длъжен да се бия за него.

Но сега той бе мъртъв. Вече го нямаше. Подпирах се на статуята пред полицейското управление и слушах как тънкото гласче в черепа ми повтаря: трябва да направиш нещо.

Вратата на участъка изсъска и се отвори. Присвих очи и видях Роскоу да излиза. Слънцето я огряваше отзад и превръщаше косата ѝ в ореол. Тя се озърна и ме видя до статуята. Тръгна към мен през тревата. Отлепих гръб от топлия бронз.

– Добре ли си? – попита тя.

– Нищо ми няма.

– Сигурен ли си?

– Не съм се скапал – рекох аз. – Може би трябва, но не съм. Честно казано, само се чувствам замаян.

Така си беше. Не усещах почти нищо. Може да беше някаква ненормална реакция, но тъй се чувствах. Нямаше смисъл да крия.

– Добре – каза Роскоу. – Да те откарам ли някъде?

Може би искаше да ме държи под око по поръчка на Финли, но не смяхах да възразявам. Под яркото слънце изглеждаше великолепна. Осъзнах, че колкото повече я гледам, толкова повече ми харесва.

– Ще ми покажеш ли къде живее Хъбъл? – попитах аз.

Усетих я как се замисли.

– Не трябва ли да оставим това на Финли?

– Искам само да видя дали се е прибрал – рекох аз. – Няма да го изям. Ако е там, веднага ще позвъним на Финли, бива ли?

– Бива. – Тя сви рамене и се усмихна. – Да вървим.

Върнахме се през тревата и седнахме в нейния полицейски шевролет. Тя завъртя ключа и изкара колата от паркинга. Зави наляво и подкара през лъскавото градче. Беше разкошен септемврийски ден. Яркото слънце превръщаше всичко наоколо в приказка. Тухлените тротоари пламтяха, белите стени ме заслепяваха. Цялото градче дремеше лениво в неделната жега. Не се виждаше жива душа.

Край градинката Роскоу зави надясно и подкара по Бекман Драйв. Заобиколи площадчето с църквата. Беше тихо и нямаше нито една кола. Църковната служба бе свършила. По-нататък улицата се разширяваше в три платна и плавно вървеше нагоре. Улица за богати хора. Прохладна, сенчеста и процъфтяваща. Точно такива улици описват агентите по недвижими имоти, за да подлъжат клиента. Къщите не се виждаха. Бяха далеч навътре, зад зелени морави, високи дървета и живи плетове. Алеите

се отклоняваха и чезнеха от поглед. Тук-там зървах бяла куличка или червен покрив. Колкото по-нататък отивахме, толкова по-големи ставаха парцелите. От една пощенска кутия до друга имаше стотици метри. Огромни вековни дървета. Стабилно място. Но зад разлистените корони се криеха странни истории. В случая на Хъбъл – нещо отчаяно и безнадеждно, което го бе накарало да потърси брат ми. Нещо, което бе погубило моя брат.

Пред една пощенска кутия Роскоу намали скоростта и зави наляво към номер двайсет и пет. Къщата бе на около километър и половина от града, отляво, обърнала гръб на следобедното слънце. Последната къща по пътя. Пред нас малка горичка от праскови разстилаше клони из топлия въздух. Карахме бавно по лъкатушна алея през просторни цветни лехи. Къщата обаче не бе такава, каквато си мислех. Представях си нещо масивно и бяло – като обикновена къща, само че по-голяма. Оказа се далеч по-великолепна. Дворец. Огромен дворец. Всичко бе скъпо, до най-дребната подробност. Широка чакълеста алея, безкрайна морава като зелено кадифе, изящни грамадни дървета, всичко сияеше и трептеше под жаркото слънце. Но нямаше и помен от черното бентли, което видях пред затвора. Сякаш всички си бяха отишли.

Роскоу спря отпред и двамата слязохме. Беше тихо. Не чувах нищо освен тихото бръмчене на следобедната жега. Позвънихме, после почукахме на вратата. Никакъв отговор. Спогледахме се и тръгнахме по тревата да минем отзад. Наоколо се простираха декари трева, а край беседката пламтяха някакви ярки цветя. По-нататък имаше просторно дворче в испански стил и тревата плавно се спускаше към грамаден плувен басейн. Водата искреше в синьо. Усетих мирис на хлор из топлия въздух.

– Ама че място – промърмори Роскоу.

Кимнах. Питах се дали брат ми е идвал тук.

– Чувам кола – каза тя.

Върнахме се пред къщата тъкмо навреме, за да видим как бентлитото спира. Отвътре излезе русата жена, която бях видял пред затвора. Водеше две деца. Момче и момиче. Семейството на Хъбъл. Той ги обичаше до полуда. Но сега не бе с тях.

Русата жена явно познаваше Роскоу. Поздравиха се и Роскоу ме представи. Жената протегна ръка и каза, че името ѝ е Чарлийн, но можело да ѝ викам Чарли. Беше от скъпите жени – висока, стройна, с дребен кокал, добре поддържана и изящно облечена. Но по лицето ѝ се

усещаше твърдост и това проваляше цялото впечатление. Достатъчно твърдост, за да я харесам. Тя задържа ръката ми и се усмихна, но усещашах, че тази усмивка прикрива непосилен товар от тревоги.

– Май почивните дни не бяха от най-приятните – каза тя. – Но, изглежда, че ви дължа хиляди благодарности, мистър Ричър. Съпругът ми казва, че в онзи затвор сте му спасили живота.

Изрече всичко това с леден глас. Не че имаше нещо срещу мен. Ненавиждаше тайнствените обстоятелства, които я принуждаваха да използва в едно изречение думите „съпруг“ и „затвор“.

– Дреболия – отвърнах аз. – Той къде е?

– Имал някаква работа – каза Чарли. – Чакам го да се върне.

Кимнах. Хъбъл действаше според плана. Беше казал, че ще я залъже и ще се помъчи да оправи нещата. Чудех се дали Чарли не иска да поприказваме, но децата мълчаливо стояха до нея, а разбирах, че пред тях не би проговорила. Затова им се усмихнах. Очаквах да се смутят и да изчезнат нанякъде, както често ми се случва с децата, но те само отвърнаха на усмивката.

– Това е Бен – каза Чарли. – А това е Люси.

Чудесни деца. Момичето още беше пухкаво. Нямаше предни зъби. Мека тъмноруса коса, сплетена на две плитчици. Момчето не бе много по-едро от сестричката си. Имаше крехка фигура и сериозно лице. Не като някои малолетни разбойници. Много мили деца. Любезни и кротки. Ръкуваха се с мен, после пак застанаха до майка си. Гледах ги и сякаш виждах ужасния облак, надвиснал над тях. Ако Хъбъл объркаше нещо, щеше да им докара същото, което бе сполетяло брат ми.

– Да ви предложи ли чай с лед? – попита Чарли.

Стоеше, леко привела глава настрани, сякаш очакваше да приемем. Вероятно беше на трийсет, колкото Роскоу. Но се държеше като богата жена. Преди век и половина би била господарка на голяма плантация.

– Чудесно – казах аз. – Благодаря.

Хлапетата хукнаха да играят някъде и Чарли ни въведе през предната врата. Всъщност не ми се пиеше чай с лед, но исках да поостана за в случай, че Хъбъл се върне. Трябваше ми само за пет минути насаме. Държах да задам няколко важни въпроса, преди Финли да го осведоми за правата му.

Къщата беше приказна. Огромна. Изискано обзаведена. Светла и чиста. Прохладни кремави тонове се редуваха със слънчево жълто.

Цвета. Чарли ни отведе към зимната градина, която бяхме видели отзад. Всичко изглеждаше като в журнал. Роскоу отиде да ѝ помага за чая. Останах сам. Обхвана ме безпокойство. Не бях свикнал с къщи. За трийсет и шест години нито веднъж не съм живял в къща. Безброй служебни бараки плюс ужасно голото спално помещение в Уест Пойнт. Така съм живял. Седях като грозен космически пришълец върху пъстра възглавничка на ракистовото канапе и чаках. Смутен, изтръпнал, нейде в мъртвата зона между удара и противодействието.

Двете жени се върнаха с чая. Чарли носеше сребърен поднос. Красива жена беше, но не можеше да се мери с Роскоу. В очите на Роскоу пламтяха тъй буйни искрици, че направо засенчваха Чарли.

После стана нещо. Роскоу седна на канапето до мен. Мимоходом побутна крака ми настрани. Жестът беше небрежен, но изпълнен с интимна близост. Някакъв вцепенен нерв изведнъж прещрака и закрепва: и тя те харесва. И тя те харесва. Точно така ме бе докоснала.

Мислено се върнах назад и огледах всичко от нов ъгъл. Как се държеше, докато ми взимаше отпечатыци. Как ми донесе кафе. Как се усмихна и ми намигна. Как се смееше. Как бе работила в петък и събота, за да ме измъкне от Уорбъртън. Как бе отишла чак там, за да ме вземе. Как държеше ръката ми, след като бях видял смазаното тяло на брат си. Как ме доведе тук. И тя ме харесваше.

Изведнъж се зарадвах, че скочих от онзи проклет автобус. Радвах се на нелепото внезапно решение. Стана ми някак по-леко. По-добре. Тънкото гласче в главата ми стихна. В момента нямах какво да правя. С Хъбъл щях да говоря, когато ми падне. А дотогава можех да си седя на канапето до една красива и дружелюбна брюнетка с мека памучна блуза. Неприятностите нямаше да се забавят. Винаги е така.

Чарли Хъбъл седна отсреща и се зае да налива студен чай от кана-та. Разнесе се мирис на лимон и подправки. Тя забеляза погледа ми и се усмихна насила, както преди малко.

– Обикновено в този момент питам госта как му харесва Маргрейв – каза тя, продължавайки да се усмихва.

Не ми хрумна никакъв отговор. Свих рамене. Ясно беше, че Чарли не знае нищо. Мислеше, че мъжът ѝ е бил арестуван по погрешка. Не защото е загазил в нещо ужасно, заради което вече са загинали двама души. Единият от които се пада брат на чужденеца, комуто тя се усмихва в момента. За щастие Роскоу спаси положението и двете се разбъбриха. Аз седях кротко, пиех чай и чаках Хъбъл. Той не идваше. После разговорът замря и трябваше да си вървим. Чарли не я свърташе на място,

като че имаше важна работа. Роскоу леко докосна ръката ми. Допирът ме опари като електрически удар.

– Да вървим – каза тя. – Ще те откарам до града.

Малко ми беше криво, че не останах да чакам Хъбъл.

Имах чувството, че съм изменил на Джо. Но ми се искаше да остана насаме с Роскоу. Изгарях от желание. Може би го засилваше някаква спотаена скръб. Исках да забравя до утре проблемите с Джо. Казах си, че тъй и тъй нямам избор. Хъбъл не идваше. Нямах какво друго да правя.

Върнахме се в шевролета и поехме по лъкатушната алея. После завихме по Бекман. След около километър къщите почнаха да се съгъстват. Заобиколихме църквата. Отсреща изникна градинката със статуята на Каспар Тийл.

– Ричър – обади се Роскоу. – Ти смяташ да поостанеш, нали? Докато изясним тая работа с брат ти.

– Май така излиза – рекох аз.

– Къде ще отседнеш?

– Не знам.

Тя отби към тротоара до градинката. Изключи радиостанцията. Погледна ме нежно и каза:

– Искам да дойдеш у дома.

Мислех, че съм се побъркал, но изгарях от желание, тъй че я дръпнах към себе си и се целунахме. Вълшебната първа целувка. Всичко бе ново – устните, косата, вкусът, ароматът. Тя целуваше страстно, дълго и ме притискаше с всичка сила. На два пъти трябваше да си поемем въздух, докато накрая се пуснахме.

Роскоу настъпи педала и за миг прелетяхме около четиристотин метра по отсрещната улица. Свърнахме към някаква къща и аз смътно зърнах зеленина наоколо. Гумите застъргаха по чакъла. Спряхме. Изскочихме криво-ляво навън и се втурнахме към вратата. Роскоу отключи и влязохме. Още преди вратата да се затръшне, тя отново бе в прегръдките ми. Целувахме се, пристъпвайки напосоки през хола. Тя беше трийсетина сантиметра по-ниска от мен и краката й висяха във въздуха.

Смъкнахме дрехите, като че ни изгаряха. Тя изглеждаше невероятно. Стройна, стегната, с вълшебна фигура. Кожа като коприна. Дръпна ме на пода през снопчетата горещи слънчеви лъчи, падащи откъм прозореца. Бяхме като луди. Премяхме се и нищо не бе в състояние да ни спре. Сякаш идваше краят на света. И той май наистина дойде. Поне

уещането бе такова. Останахме да лежим задъхани. Обливахме се в пот. Нямахме и капка сила.

Лежахме прегърнати и се галехме. После тя се надигна и ми помогна да стана. Докато залитахме към спалнята, пак почнахме да се целуваме. Тя дръпна завивките и се проснахме на леглото. Прегърнахме се и потънахме в дълбок унес. Бях тотално съсипан. Имах чувството, че всичките ми кости и сухожилия са се превърнали в гума. Лежах в непознатата постеля и бавно потъвах към нещо далеч отвъд покоя. Реех се като снежинка. Топлото тяло на Роскоу ме притискаше от страни. Дишах в косата ѝ. Ръцете ми лениво галеха неизследвани очертания.

Тя попита дали ще търся мотел. Или искам да остана при нея. Разсмях се и отвърнах, че сега няма друг начин да ме изпъди, освен да домъкне пушка от управлението. А и това не е твърде сигурно. Тя се изкиска, пролази още по-близо и прошепна:

– Никаква пушка. Ще донеса белезници. Ще те прикова за леглото и повече няма да мръднеш оттук.

Задряхмахме. Към седем вечерта потърсих Хъбъл по телефона. Още го нямаше. Дадох на Чарли телефона на Роскоу и заръчах, щом Хъбъл се прибере, да позвъни незабавно. После продължихме да дремем. Към полунощ заспахме дълбоко. Хъбъл така и не се обади.

В понеделник сутринта усетих в просъница как Роскоу се готви да тръгва на работа. Чух шум на вода откъм банята, после ме целунаха нежни устни и къщата опустя – тиха, спокойна и топла. Спах до към девет. Телефонът мълчеше. Нищо. Трябваше да поразмисля на спокойствие. Имах да взема важни решения. Протегнах се в топлото легло и потърсих отговор на въпроса, който отново звучеше в главата ми.

Какво да направя за Джо? Отговорът дойде веднага. Знаех го. Знаех, че чака още откакто за пръв път видях в моргата обезобразения труп на Джо. Простичък отговор. Щях да се бия за него. Щях да довърша задачата му. Каквато и да е тя. Каквото и да ми струва.

Не предвиждах сериозни трудности. Хъбъл бе единствената следа, но друга не ми и трябваше. Той щеше да ми помогне. Нали бе разчитал на Джо, за да се измъкне. Сега трябваше да разчита на мен. Щеше да ми разкрие всичко. Тази седмица господарите му бяха уязвими. Как го бе казал? Все едно в момента се е отворил прозорец и всичко попада под удар. До неделя. Щях да използвам това, за да ги смажа. Бях решил твърдо. Другояче не можех. В никакъв случай не бих оставил нещата на

Финли. Той нямаше да разбере какво значат за мен отминалите години. Нито пък щеше да одобри необходимите мерки. Финли не разбираше простата истина, която бях усвоил още като хлапе: не пипай брат ми. Тъй че работата си беше моя. Моя и на Джо. Тъй трябваше да бъде.

Излежавах се в топлата постеля на Роскоу и съставях плана си. Нямаше да е сложен. Дори напротив. Не представляваше трудност да спипам Хъбъл. Знаех къде живее. Знаех и телефона му. Протегнах се с усмивка и усетих прилив на нетърпелива енергия. Станах и открих в кухнята каничка кафе. До нея бе подпряна бележка: Да обядваме ли при Ено по-раничко? Единайсет? Остави Хъбъл на Финли, бива ли? Отдолу се споменаваха много целувки, а под тях бе нарисован чифт белезници. Прочетох докрай, усмихнах се на картинката, но не смятах да оставя Хъбъл на Финли. В никакъв случай. Хъбъл бе моя грижа. Проверих номера още веднъж и позвъних на Бекман Драйв. Никой не отговори.

Налях си чаена чаша кафе и лениво поех към хола. Слънцето във грееше ослепително. Пак се задаваше горещ ден. Обиколих къщата. Не беше голяма. Хол, кухня, две спални, баня и тоалетна. Нова и чистичка къща. Обзаведена трезво и семпло. Точно както бих очаквал от Роскоу. Трезво и семпло. На фона на белите стени тук-там се мяркаха индиански сувенири, имаше и няколко пъстри черги. Сигурно бе пътувала до Ню Мексико и личеше, че екскурзията ѝ е харесала.

Беше тихо, спокойно. Открих музикална уредба, но записите бяха все нежни и мелодични – далеч от ония кръсъци и трясъци, които наричам музика. Върнах се в кухнята за още кафе и излязох от къщата. Отзад имаше малък двор с добре окосена трева и засадени наскоро борчета. Поставях на слънце и си допих кафето.

После се върнах вътре и пак набрах номера на Хъбъл.

Никакъв отговор. Изкъпах се и се облякох. Банята беше малка, с ниско нагласен душ и дамски сапуни на лавицата. В шкафа имаше хавлии, а на тоалетката открих гребен. Самообръсначка нямаше. Облякох се и измих чашата от кафето. Позвъних още веднъж на Хъбъл от телефона в кухнята. Изчаках. Никой не отговаряше! Май си струваше да отскоча дотам след срещата с Роскоу. Не можех да чакам до безкрайност. Заклучих задната врата и излязох отпред.

Наближаваше десет и половина. До закусвалнята имаше около два километра. Половин час спокойна разходка. Вече ставаше доста горещо. Някъде около трийсет градуса. Разкошна южна есен. Тръгнах по лекия наклон към главната улица. Наоколо всичко лъщеше от чистота. Накъдето и да погледнех, виждах клонести магнолии и хрусталаци, обсипани

с късен цвят.

Завих покрай дрогерията и тръгнах по главната улица. Тротоарите бяха изметени. Няколко градинари работеха из малкия парк. Монтираха пръскачки и примъкваха още нещо от новичък зелен камион със златен надпис „Фондация «Клайнър»“. Двама души боядисваха дъсчената ограда. Попътно магнах с ръка на старчетата от бръснарницата, които надничаха през вратата, сякаш чакаха клиенти. Те също ми магнаха. Продължих напред.

В далечината изникна закусвалнята на Ено. Полицейският шевролет беше на паркинга. До него стоеше черният пикап, който бях видял вчера пред дрогерията. Пресякох паркинга и влязох. В петък бях напуснал закусвалнята под дулата на пушките. С белезници. Чудех се дали ще ме познаят. Маргрейв беше тихо градче. Сигурно рядко идваха чужденци.

Роскоу чакаше точно в същото сепаре, откъдето ме грабнах в петък. Пак беше с униформа и изглеждаше поразително секси. Пристъпих към нея. Тя вдигна глава, усмихна се нежно и аз се наведох да я целуна по устните. После Роскоу се отдръпна към витрината. На масата имаше две чаши кафе. Преместих едната пред нея.

Шофьорът на черния пикап седеше до тезгяха. Клайнър младши, заварен син на онази бледа жена. Беше врътнал столчето и се облягаше на тезгяха. Седеше леко разкрачен, подпрян на лакти, и ме гледаше втренчено. Обърнах му гръб и отново целунах Роскоу.

– Няма ли да ти падне реномето? – запитах аз. – Целуваш се на публично място със скитник, арестуван преди три дни.

– Сигурно – рече тя. – Не ми пука.

Целунах я още веднъж. Клайнър младши ни зяпаше. Усещах го с тила си. Обърнах глава и се вторачих в него. Той продължи да ме зяпа още малко, после слезе от столчето и си тръгна. От прага ми хвърли един последен яростен поглед. Сетне потегли с пикапа. Чух шума на двигателя и след малко настана тишина. Както и миналия път, заведението бе почти пусто. Освен нас имаше двама старци и две сервитьорки. Помнех ги от петък. И двете руси, но едната по-висока и закръглена. С бели престилки. По-дребната носеше очила. Не бяха съвсем еднакви, но си приличаха. Като сестри или братовчедки. Сигурно в кръвта им имаше някои еднакви гени. Малко градче сред пушинака.

– Взех решение – казах аз. – Трябва да разбера какво е станало с Джо. Тъй че извинявай още отсега, ако случайно се спречкаме, бива ли?

Роскоу сви рамене и се усмихна нежно. Усетих, че се тревожи за

мен.

– Няма да се спречкаме – каза тя. – Не виждам причина.

Отпих от кафето. Добро кафе правеха тук. Още в петък го забелязах.

– Идентифицирахме втория труп – каза тя. – Отпечатащите съвпадат с данните от арест преди две години във Флорида. Казва се Шърман Столър. Да си чувал това име?

Поклатих глава.

– Никога.

В този момент нещо записука. Беше малкият черен пейджър на колана й. За пръв път го забелязвах. Сигурно трябваше да го носи само в работно време. Писукаше на поразия. Посегнах и го изключих.

– По дяволите – изруга Роскоу. – Трябва да се обадя. Извинявай. Ще позвъня от колата.

Измъкнах се от сепарето, за да й сторя път.

– Поръчай ми нещо за хапване – помоли тя. – Каквото избереш.

– Добре. Коя е нашата сервитьорка?

– Онази с очилата.

Тя излезе от закусвалнята. Зърнах я как се привежда през прозореца на колата да поеме слушалката. Сетне тя размахна ръка към мен. Даваше знак, че има нещо спешно. Че трябва да тръгва. Да я почакам. После скочи в колата и подкара на юг. Разсеяно магнах с ръка, но не гледах след нея. Бях вперил очи в сервитьорката. Не дишах. Отчаяно се нуждаех от Хъбъл. А Роскоу току-що ми бе казала, че Хъбъл е мъртъв.

Тъпо гледах двете сервитьорки. Едната беше със седем-осем сантиметра по-висока от другата. Пет-шест килограма по-тежка. Малко по-възрастна. В сравнение с нея втората изглеждаше миньонче. По-симпатична. С по-дълга и по-руса коса. По-красиви очи зад очилата. Като двойка сервитьорките имаха повърхностна прилика. Но не бяха еднакви. Различаваха се по милион дреболии. Нямаше как да ги сбърка човек.

Бях попитал Роскоу коя е нашата сервитьорка. И какво отговори тя? Не каза по-дребната, по-дългокосата, по-русата, по-слабата, по-хубавата или по-младата. Каза онази с очилата. Очилата бяха главната разлика. Те засенчваха всичко останало. Другото беше въпрос на степенуване. По-висока, по-тежка, по-ниска, по-дребна, по-хубава, потъмна, по-млада. С очилата нямаше степенуване. Едната ги носеше, другата не. Абсолютна разлика. Безпогрешна. Нашата сервитьорка носеше очила.

Точно това бе видял Спайви в петък вечерта. Той дойде в приемното отделение малко след десет. С пушка и формуляр в червендалестите си селски ръце. Попита кой от нас е Хъбъл. Спомнях си пискливия му глас сред тихите бетонни стени. Нямаше смисъл да пита. За какъв дявол му трябваше да знае кой как се казва? Не му влизаше в работа. Но той запита. Хъбъл вдигна ръка. Спайви го огледа със змийските си очички. Видя, че Хъбъл е по-дребен, по-нисък, по-рус, по-плешив и по-млад от мен. Но кое забеляза, кое беше главната разлика? Хъбъл носеше очила. Аз не. Малките златни кръгчета. Абсолютната разлика. През онази нощ Спайви си бе казал: Хъбъл е онзи с очилата.

Но на другата сутрин не Хъбъл, а аз бях онзи с очилата. Защото Червените смачкаха златните рамки на Хъбъл пред килията. Рано-рано. Дотук с малките златни кръгчета. Аз взех за трофей очилата на един от враговете. После забравих за тях. В банята се наведох към стоманеното огледало да видя как ми е челото. Напипах очилата в джоба си. Сложих ги. Не бяха тъмни, защото реагират на слънчева светлина. Изглеждаха като обикновени очила. Носех ги, когато арийците нахълтаха в банята. Спайви им бе казал: открийте новациите и убийте онзи с очилата. Те се постараха. Много се постараха да убият Пол Хъбъл.

Нападнаха мен, защото описанието изведнъж бе станало погрешно. Без съмнение Спайви отдавна бе докладвал за грешката. Онези, които

гонеха Хъбъл, не се отказваха лесно. Вече бяха нанесли нов удар. Успешен. И сега цялото управление бързаше към Бекман Драйв. Номер двайсет и пет. Защото някой бе открил там потресаваша гледка. Касапница. Хъбъл мъртъв. И четиримата мъртви. Изтезавани и заклани. По моя вина. Защото не бях обмислил нещата докрай.

Изтичах към тезгяха. Обърнах се към едната от сервитьорките. Онази с очилата.

– Можете ли да ми повикате такси?

Готвачът ни запаше откъм кухненския бокс. Сигурно беше самият Ено. Нисък, набит, мургав, с оредяла коса. По-стар от мен.

– Не, не можем – подвикна той. – Това тук да не ти е хотел? Не сме „Уолдорф-Астория“, драги. Като ти трябва такси, върви да си намериш. Не те щем тук, само неприятности ни създаваш.

Погледнах го мрачно. Не реагирах – чувствах се като изстискан. Но сервитьорката се разсмя. Хвана ме за ръката.

– Не го слушайте Ено – рече тя. – Той е дърт мърморко. Ще ви повикам такси. Изчакайте на паркинга.

Излязох на пътя. Пет минути. Таксито се зададе. Чисто новичко както всичко в Маргрейв.

– Накъде, сър? – попита шофьорът.

Дадох му адреса на Хъбъл и той направи широк, бавен завой през общинското шосе. Подкара назад към града. Подминахме пожарната и участъка. Паркингът беше пуст. Нямахме го нито шевролета на Роскоу, нито другите полицейски коли. Всички бяха заминали. При Хъбъл. Край градинката завихме надясно и заобиколихме тихата църква. Поехме по Бекман. След километър и нещо сякаш да видя стълпотворение от автомобили пред номер двайсет и пет. Мигащи полицейски лампи. Цивилните коли на Финли и Роскоу. Една-две линейки. Съдебният лекар щеше да е пристигнал от схлупената си канцелария в Йелоу Спрингс.

Но улицата бе пуста. Тръгнах по алеята. Зад мен таксито зави и потегли към града. Настана мълчание. Онова тежко мълчание на тиха улица в горещ, спокоен ден. Заобиколих овощните дръвчета. Наоколо нямаше жива душа. Нито полицейски коли, нито линейки и кръсъци. Нямахме носилки с бели чаршафи и задавени възклицания. Нямахме фотографии и преграда от жълти ленти.

Голямото черно бентли стоеше отпред на алеята. Заобиколих го и тръгнах към къщата. Предната врата се отвори с трясък. Чарли Хъбъл

изтича навън. Крещеше. Беше в истерия. Но жива.

– Хъб е изчезнал – изпищя тя.

Изтича през чакъла. Спря на крачка пред мен и пак изпищя:

– Хъб е изчезнал. Няма го. Не мога да го открия.

Значи все пак само Хъбъл. Бяха го отмъкнали нейде да му видят сметката на спокойствие. Някой бе открил трупа. Обаждане до полицията. Пронизителен, задавен звън. Стълпотворение от коли и линейки. Не тук, на Бекман. Другаде. Но все пак само Хъбъл.

– Нещо не е наред – проплака Чарли. – Тая работа със затвора. Нещо е станало в банката. Трябва да е така. Хъб беше толкова стреснат. А сега го няма. Изчезнал е. Нещо става, знам си.

Тя затвори очи. Разпищя се. Не издържаше. Ставаше все по-истерична. Нямах представа какво да сторя.

– Снощи се прибра късно – изкрещя тя. – Сутринта си беше тук. Откарах Люси и Бен на училище. Сега го няма. Не е на работа. От службата му се обадиха да си остане у дома. Куфарчето му още е тук, самото, портфейлът с кредитните карти и шофьорската книжка, ключовете му са в кухнята. Предната врата беше широко отворена. Не е на работа. Просто го няма.

Стоях неподвижно. Като парализиран. Хъбъл беше измъкнат оттук насила и после убит. Пред мен Чарли сякаш изведнъж се смали. После зашепна. Шепотът бе по-страшен от писъците.

– Колата му още е тук. Не е тръгнал пеш. Никога не върви пеш. Винаги е с бентлитото. – Тя махна неопределено към задния двор и продължи: – Бентлитото на Хъб е зелено. Стои си в гаража. Проверих. Трябва да ни помогнете. Трябва да го откриете. Моля ви, мистър Ричър. Моля ви за помощ. Хъб е в беда, знам го. Изчезнал е. Той каза, че може да ни помогнете. Вие му спасихте живота. Каза, че знаете какво да правите.

Беше в истерия. Умоляваше. Но аз не можех да ѝ помогна. Скоро щеше да разбере. Много скоро щяха да дойдат Бейкър и Финли. За да донесат страшната вест. Вероятно Финли щеше да ѝ разкаже. Сигурно го биваше за тая работа. В Бостън навярно бе вършил същото хиляди пъти. Беше сериозен и достолепен. Щеше да съобщи новината, да добави някоя и друга подробност, а после да я откара до моргата за разпознаване на трупа. Той щеше да е покрит с чаршаф, за да не се виждат страховитите рани.

– Ще ни помогнете ли? – запита Чарли.

Реших да не чакам при нея. По-добре да отскоча до управлението. Да узная точно къде, кога и как. Но щях да се върна с Финли. Всичко бе

по моя вина, тъй че трябваше да се върна.

– Вие стойте тук – рекох аз. – Ще трябва да ми услужите с колата си, може ли?

Тя порови из чантичката и измъкна връзка ключове. Подаде ми ги. Върху ключа за колата имаше голяма буква „Б“. Чарли кимна замаяно и не мръдна от място. Аз отидох до колата и се настаних зад волана. Дадох заден ход и подкарах по лъкатушната алея. Продължих по Бекман сред плътната тишина. Сетне завих наляво и се насочих към управлението.

Полицейският паркинг беше задръстен от служебни и цивилни коли. Оставих бентлиото до тротоара и влязох в участъка. Всички се бяха струпали между бюрата. Видях Бейкър, Стивънсън, Финли. Мярна се Роскоу. Разпознах втората двойка от петък. Морисън не беше сред тях. Сержантът също. На пропуска нямаше никого. Всички бяха като зашеметени. С широко разтворени, мътни очи. Ужасени. Объркани. Никой не ми проговори. Гледаха ме тъпо. Не извърщаха погледи, просто сякаш не ме забелязваха. Цареше гробна тишина. Най-после Роскоу се окопити. Пристъпи към мен. Плачеше. Притисна лице върху гърдите ми. Цялата гореше. Прегърна ме силно.

– Беше ужасно – промълви тя. И пак мълкна.

Отведох Роскоу да седне зад бюрото си. Потупах я по рамото и отидох при Финли. Той седеше зад друго бюро и зяпаше в пустотата. Кимнах му към кабинета в дъното. Трябваше да знам, а сега само Финли можеше да ми каже. Той ме последва. Седна на стола пред палисандровото бюро. Там, където бях седял с белезници в петък. Аз заех мястото зад бюрото. Ролите се обръщаха.

Погледах го известно време. Наистина беше потресен. Изстинах и всичко отвътре ми се сви на топка. Ако се съдеше по реакцията му, Хъбъл трябва да беше адски накълцан. Финли имаше двайсет години служба в голям град. Сигурно бе виждал какво ли не. Но сега беше потресен. Седях и изгарях от срам. Да, Хъбъл, според мен няма страшно. Това му бях казал.

– Е, какво е станало? – запитах аз.

Той с усилие надигна глава и ме погледна.

– Какво те интересува? Той не ти е никакъв.

Добре казано. Нищо не можеш да отговориш. Финли не знаеше за Хъбъл онова, което знаех аз. Досега бях мълчал. Тъй че с право се питаше

какво ме засяга съдбата на Хъбъл.

– Просто кажи какво е станало – рекох аз.

– Беше много зле – отвърна той. И млъкна.

Почваше да ме тревожи. Брат ми беше прострелян в главата. Двата куршума бяха отнесли лицето му. После някой бе направил трупа на пихтия. Но Финли не се вкисна. Другият беше изгризан от плъхове. В тялото му нямаше и капка кръв. Финли пак не се вкисна. Хъбъл беше местен човек и това донякъде влошаваше нещата. Разбирах го. Но в петък Финли изобщо нямаше представа кой е Хъбъл. А сега изглеждаше тъй, сякаш е видял призрак. Значи бе зърнал нещо много ужасяващо.

И това означаваше, че в Маргрейв се върти голяма комбина. Защото от зрелища полза няма, ако не служат на някаква цел. Предварителната заплаха върши добра работа. Както например с Хъбъл. Той си знаеше урока. В това е смисълът на заплахата. Но да извършиш в действителност нещо подобно е съвсем друга работа. Друга цел. Изпълнението не е насочено към виновника. То подчертава заплахата срещу следващия в редицата. Виждаш ли, казва, какво му сторихме? Ако не слушаш, това те чака. Тъй че, превръщайки Хъбъл в зрелище, някой току-що бе разкрил колко голяма игра се върти в градчето. И останалите от редицата бяха все местни хора.

– Кажи ми какво е станало, Финли – повторих аз.

Той се приведе напред. Закри носа и устата си с шепа и тежко въздъхна.

– Добре. Беше ужасно. По-грозна гледка не съм виждал. А между нас казано, доста съм се нагледал. Виждал съм страхотии, но тая е съвсем различна. Той беше гол. Заковали го за стената. През ръцете с шестседем огромни пирона. В месестите части. Ходилата му също заковали за пода. После му отрязали топките. Навсякъде кръв. Грозна картина, казвам ти. Гърлото му прерязано. От ухо до ухо. Гадни хора, Ричър. Тия хора са изверги. От най-жестоките на света.

Вцепених се. Финли чакаше коментар. Не ми хрумваше нищо. Мислех за Чарли. Тя щеше да ме пита какво съм узнал. Финли трябваше да отиде. Още сега да отиде и да й разкаже. Негов дълг беше, не мой. Знаех защо се колебае. Тежка новина. С още по-тежки подробности. Но дългът си бе негов. Аз щях да го придружа. Защото имах вина. Нямаше смисъл да се залъгвам.

– Да – казах аз. – Зле звучи.

Финли отметна глава и се огледа. Отпрати тежка въздишка към тавана. Не му беше леко.

– И това не е най-лошото – каза той. – Да беше видял какво са сторили с жена му.

– Жена му ли? – трепнах аз. – За какво говориш, по дяволите?

– За жена му говоря. Беше като в касапница.

За момент онемях. Светът се въртеше наоколо.

– Та аз току-що я видях. Преди двацет минути. Добре е. Нищо й няма.

– Кого си видял?

– Чарли.

– За какъв Чарли ми дрънкаш, по дяволите?

– Чарли – глухо повторих аз. – Чарли Хъбъл. Жена му. Тя е добре. С пръст не са я пипнали.

– Че какво общо има Хъбъл? – попита Финли.

Оцъкних се.

– За какво говорим изобщо? Кого са убили?

Финли ме изгледа, като че бях откачил.

– Мислех, че знаеш – рече той. – Морисън. Шефът на участъка. И жена му.

12

Гледах го много внимателно и се мъчех да преценя доколко мога да му вярвам. Въпросът бе на живот и смърт. В крайна сметка реших, че всичко зависи от това как ще ми отговори на един съвсем лесен въпрос.

– И сега ти ли ще станеш шеф?

Той поклати глава.

– Не. Няма да ме направят шеф.

– Сигурен ли си?

– Сигурен съм.

– От кого зависи? – попитах аз.

– От кмета – каза Финли. – Кметът на града назначава полицейския началник. Той вече идва насам. Казва се Тийл. Те са стар род в Джорджия. Някакъв техен праядо бил железопътен магнат и каквото видиш наоколо, все е било негово.

– Негови ли са статуите?

Финли кимна.

– Каспар Тийл. Най-първият. Оттогава все те управляват. Днешният кмет трябва да му се пада правнук или нещо такова.

Бях нагазил в минно поле. Трябваше да открия проход.

– Какво ще речеш за тоя Тийл? – запитах аз.

Финли сви рамене. Търсеше думи да обясни.

– Най-обикновен тъп южняк. От стар местен род, с дълго потекло тъпи южняци. Кметуват, откакто се помни градчето. Според мен днешният не е нито по-свестен, нито по-калпав.

– Разтревожен ли беше? Когато му съобщихте за Морисън.

– Мисля, че се изплаши – каза Финли. – Страх го е от неприятности.

– Защо няма да те повиши? Нали сега си най-старшият?

– Няма, и толкоз – отсече Финли. – А защо, това не е моя работа.

Погледах го още малко. Въпрос на живот и смърт.

– Има ли къде да поговорим?

Той ме изгледа през бюрото и рече:

– Ти мислеше, че са убили Хъбъл, нали? Защо?

– Убили са го – казах аз. – Фактът, че са убили и Морисън, не променя нещата.

Отдохме в дрогерията. Седнахме един до друг край тезгяха откъм прозореца. Аз заех мястото, където вчера бях видял бледата мисис Клайнър. Имах чувството, че е минала цяла вечност. Светът се бе променил. Поръчахме си по едно двойно кафе и голям поднос понички. Не се обръщахме един към друг. Гледахме се в огледалото зад тезгяха.

– Защо няма да те повишат? – отново запитах аз.

Отражението му сви рамене. Въпросът явно го озадачи.

Не виждаше връзка. Но скоро щеше да разбере.

– Би трябвало – каза той. – Другите и накуп нямат опит колкото мен. Изкарал съм двацет години в голям град. В истински полицейски участък. А те какво имат? Да вземем например Бейкър. Мисли се за хитрец. Но с какво може да се похвали? С петнайсет години служба? В тоя пущинак? Какво знае, по дяволите?

– Тогава защо няма да стане?

– Личен въпрос.

– Да не мислиш, че ще го разтръбя из вестниците? – рекох аз.

– Дълго е за разправяне.

– Нищо, разказвай. Трябва да знам.

– Миналия март приключих с Бостън – започна Финли. – Изкарах си двацетте години. Безупречно досие. Осем грамоти. Бях страхотен детектив, Ричър. Пенсията ме чакаше. Жена ми обаче се побърка. Беше я прихванало още от есента. И тъжно, и смешно. През всичките тия двацет години бяхме женени. Скапвах се от работа. В Бостън е истинска лудница. Бъхтехме без почивни дни. Денонощно. Момчетата около мен виждаха как браковете им се разпадат. Всички се разведоха. Един по един. – Той помълча и пийна глътка кафе. Отхапа поничка. – Но не и аз. Жена ми устоя. Не се оплака нито веднъж. Беше същинско чудо. Нито веднъж не е промърморила.

Той замълча. Представих си какво означават двацет години в Бостън. Денонощна работа сред гъмжилото на стария град. Мрачни участъци, построени през миналия век. Претъпкани арести. Непрестанен натиск. Безкрайна върволица от психопати, негодници, политици, проблеми. Не всеки би оцелял.

– Почна се през есента – продължи Финли. – Оставах само шест месеца. Всичко щеше да свърши. Мислехме да си намерим някъде горска хижичка. Безкрайна ваканция. Да сме си само двамата. Но изведнъж я прихвана. Не искала да сме си само двамата. Не искала да се пенсионирам. Не ме искала у дома. Изведнъж била осъзнала, че не ѝ харесвам. Не ме обичала. Не искала да се мотая из къщи. Двацетте години

напълно я устройвали. Искала да е все така. Направо ме гръмна. Та нали все това си мечтаех. Двайсет години тормоз и пенсия на четирийсет и пет. После още двадесетина години хубав живот, преди да остареем, нали разбираш? За това бях мечтал и работил цели двайсет години. А тя не го искаше. Накрая рече, че я побивали тръпки, като си представи дваисет години с мен в някаква си хижа на сред гората. Нещата загрубяха. Разделихме се. Не знаех на кой свят съм.

Той пак замълча. Пийнахме от кафето. Тъжна история. Винаги е тъжно да слушаш за разбити мечти.

– Разведохме се, естествено – каза Финли. – Нищо друго не ни оставаше. Тя подаде молбата. Беше ужасно. Направо се побърках. И през последния месец служба взех пак да чета профсъюзните списъци със свободни места. Маргрейв ми хвана окоото. Обадох се на един стар приятел от ФБР в Атланта да поразпитам. Той ме предупреди. Зарежи тая работа, рече. Според него ставало дума за мизерен участък в градче, дето дори го няма на картата. Службата била за старши детектив, ала друг изобщо нямало. Предишният тип бил смахнат и се обесил. Начело стоял тлъст дръвник. Кметът бил дърт южняк, дето изобщо не знае, че робството е отменено. Зарежи го, тъй рече моят човек от Атланта. Но аз бях откачил дотам, че не го послушах. Мислех да се погребя тук за наказание, ако ме разбираш. Да си изкупя греха един вид. Пък и ми трябвах пари. Тук предлагаха тлъста заплата, а на врата ми висеше издръжка плюс съдебните разноски. Подадох молба и пристигнах. Приеха ме кметът Тийл и Морисън. Бях откачил, Ричър. Бях пълна отрепка. Две думи не можех да вържа на кръст. Това трябва да е било най-калпавата молба за работа, откакто свят светува. Сигурно са ме помислили за идиот. Но ме назначиха. Май са търсили черна физиономия за престиж. Аз съм първото чернокожо ченге в Маргрейв.

Завъртях се на табуретката и го погледнах право в очите.

– Значи смяташ, че си тук само за фасон? И затова Тийл няма да те повиши.

– Според мен всичко е ясно – рече той. – Лепнали са ми етикетчето: чучело и идиот. Никакво повишение. Логично донякъде. Още не мога да повярвам, че и за чучело ме взеха.

Магнах с ръка на продавача. Разказът на Финли ме бе убедил. Той нямаше да стане шеф. Затова му вярвах. Вярвах и на Роскоу. Ставахме трима срещу всички останали. Хвърлих око към огледалото и поклатих глава.

– Бъркаш. Не е там работата. Няма да станеш шеф, защото не си

престъпник.

Дадох на продавача десет долара и той ми върна цял куп монети. Още нямаше банкноти от един долар. После казах на Финли, че трябва да поогледам у Морисън. Да видя по-подробно. Той сви рамене и ме изведе навън. Тръгнахме в южна посока. Минахме покрай градинката и градът остана зад нас.

– Аз го открих пръв – каза Финли. – Тази сутрин около десет. Не бях виждал Морисън от петък и трябваше да го осведомя за развоя на събитията, но по телефона не успях да се свържа. Понеделникът вече напредваше, а не бяхме свършили работа за пет пари около двойното убийство в четвъртък през нощта. Трябваше да си размърдаме задниците. Отидох да го потърся у тях.

Той повървя мълчаливо. Сигурно отново виждаше какво е заварил.

– Предната врата беше открената. Съвсем леко, само на сантиметър. Никак не ми хареса. Влязох и ги открих горе, в голямата спалня. Беше същинска касапница. Навсякъде кръв. Той – прикован за стената, провиснал надолу. И двамата жестоко накълцани. Беше ужасно. Разлагаха се от около двацет и четири часа. Топло време. Много неприятна гледка. Викнах целия екип, прегледахме сантиметър по сантиметър и сглобихме каквото можеше. Говоря буквално.

Отново млъкна. Просто не му се говореше.

– Значи е било в неделя сутринта – подхвърлих аз.

Финли кимна.

– Неделният вестник беше върху кухненската маса. Прелистен донякъде. На масата остатъци от закуска. Съдебният лекар казва, че е било в неделя около десет.

– Има ли някакви следи?

Финли кимна. Зловещо.

– Стъпки в кръвта. Спалнята беше като кърваво езеро. Литри кръв. Вече позасъхнала, разбира се. Оставили са следи къде ли не. Но са били с галоши, представяш ли си? Каквито носят на север през зимата. Няма начин да ги открием. Сигурно се продават с милиони чифтове на година.

Бяха дошли подготвени. Знаейки предварително, че ще има много кръв. Бяха донесли галоши. Може би и защитно облекло. Като найлоновите костюми, които носят касапите. В скотобойната. Големи бели найлонови комбинезони с качулки, целите оплескани в яркочервена кръв.

– Носили са и ръкавици – добави Финли. – По стените има размазани кървави петна.

– Колко души? – запитах аз. Мъчех се да сглобя картината.

– Четирима. Отпечатъците и следите се препокриват, но мисля, че различих четири чифта.

Кимнах. Бройката звучеше логично. Според мен около минимума. Морисън и жена му са се сражавали за живота си. Трябвало е да бъдат поне четирима. Четирима от десетте, за които споменавах Хъбъл.

– Транспорт?

– Не се знае с точност – каза Финли. – Алеята е с чакъл, тук-там изровена до пръстта. На места зърнах широки следи от гуми, сториха ми се пресни. Може да е бил голям джип с двойна предавка или малко камионче.

Вече бяхме на двеста метра южно от главната улица. Свърнахме на запад по покрита с чакъл алея, която вървеше горе-долу успоредно на Бекман Драйв. В края беше къщата на семейство Морисън. Голяма, изискана къща с колони отпред и симетрично посадени иглолистни дръвчета. Край вратата бе паркиран нов линкълн, а между колоните се жълтееше полицейска лента.

– Влизаме ли? – запита Финли.

– Щом сме дошли – рекох аз.

Промъкнахме се под лентата и влязохме от предната врата. Къщата беше в ужасно състояние. Навсякъде проблясваше мътно сив металически прах за издирване на отпечатъци. Всичко беше разхвърляно, претърсено и фотографирано.

– Нищо няма да намериш – каза Финли. – Обиколихме цялата къща.

Кимнах и тръгнах към стълбището. Горе открих голямата спалня. Спрях на прага и надникнах. Нямахше нищо за гледане освен неравната линия дупки от пирони по стената и огромните кървави петна. Кръвта вече почерняваше. Сякаш някой бе разплискал кофи катран. Килимът бе хванал кора. По паркета около вратата видях отпечатъци от галоши. Различих дори шарката на подметките. Слязох долу и заварих Финли да се подпира на една от колоните.

– Как се чувстваш сега? – запита той.

– Страхотно. Претърсихте ли колата?

Той поклати глава.

– Тя е на Морисън. Ние търсехме само следи от нападателите.

Отидох до линкълна и опитах вратата. Отключена. Вътре нямаше нищо освен мирис на нова кола. Кола на началник. Ясна работа – нямаше да е пълна с обвивки от сандвичи и бутилки от сода като кола на прост полицай. Но аз все пак проверих. Бръкнах в джобчетата на вратите и под седалките. Нищо. После отворих жабката и намерих нещо. Вътре имаше автоматичен нож. Красива изработка. Абаносова дръжка, върху която беше гравирано със златни букви името на Морисън. Щракнах острието. Беше двуостро, двайсетина сантиметра дълго. Японска хирургическа стомана. Добре изглеждаше. Чисто нов нож, никога не бе влизал в употреба. Затворих го и го пъхнах в джоба си. Нямах оръжие, а ме чакаха големи неприятности. Ножът на Морисън можеше да реши съдбата ми. Излязох от линкълна и се върнах при Финли.

– Намери ли нещо? – запитва той.

– Не – рекох аз. – Да вървим.

Върнахме се по хрускащия чакъл към шосето и поехме на север. Пак към града. Бронзовата статуя ни чакаше в далечината, а зад нея стърчеше църковната купичка.

13

– Трябва да те питам нещо – казах аз.

Финли вече губеше търпение. Погледна часовника си.

– Не ме мотай, Ричър.

Вървахме на север. Слънцето вече преваляше, но жегата още не бе намаляла. Чудех се как ли издържа Финли с тоя вълнен костюм. Поведох го към градинката. Пресякохме тревата и се подпряхме на статуята един до друг.

– Отрязали са му топките, нали така? – запитах аз.

Той кимна. Гледаше ме и чакаше.

– Добре – продължих аз. – Значи остава един въпрос: намерихте ли ги?

Финли поклати глава.

– Не. Всичко претърсихме. И ние, и съдебният лекар. Нямаше ги. Тестисите му липсват.

При последните думи той се усмихна. Възвръщаше си полицейското чувство за хумор.

– Добре. Това исках да знам.

Усмивката му се разшири. Стигна чак до очите.

– Защо? Знаеш ли къде са?

– Кога е аутопсията? – запитах аз.

Финли продължаваше да се усмихва.

– Аутопсията няма да помогне. Отрязани са. Вече не са свързани с него. Нямаше ги. Липсват. Как тогава ще ги намерят при аутопсията му?

– Не неговата – възразих аз. – Нейната аутопсия. На жена му. Като проверят какво е яла.

Финли престана да се усмихва. Стана съвсем тих. Само ме гледаше.

– Говори, Ричър.

– Добре – казах аз. – Нали затова дойдохме, ако си спомняш. Само ми отговори на още един въпрос. Колко убийства е имало в Маргрейв?

Той се замисли. Сви рамене.

– Нито едно. Поне от трийсетина години насам. Сигурно откакто събират архиви.

– А сега имаш четири трупа за четири дни. И скоро ще намерите петия.

– Пети ли? – трепна той. – Кой е петият?

– Хъбъл – казах аз. – Брат ми, онзи Шърман Столър, Морисънови и Хъбъл. Общо петима. Нито едно убийство за трийсет години, а сега пет наведнъж. Как смяташ, може ли да е съвпадение?

– В никакъв случай. Естествено, че не. Свързани са.

– Точно така. А сега ще ти подсказа това-онова. Но най-напред искам да разбереш едно. Аз просто минавах оттук. В петък, събота и неделя, преди да стигнете по отпечатъците до брат ми, аз не давах пукната пара за цялата тази история. Чудех се как да изтрая и да духна при първа възможност.

– И?

– И ми казаха разни неща. Хъбъл се разприказва в Уорбъртън, но тогава не слушах внимателно. Беше ми все едно, разбираш ли? Каза ми разни неща, а аз не го слушах и сигурно съм забравил половината.

– Какви неща? – запита Финли.

Разказах му каквото си спомнях. Откъдето бе почнал Хъбъл. Как се заплел в някаква страшна комбина и треперел от ужас пред заплаха срещу него и семейството му. Заплаха, описваща дума по дума онова, което Финли бе видял с очите си тази сутрин.

– Сигурен ли си? – рече Финли. – Съвсем същото?

– Дума по дума. С пълни подробности. Коват го за стената, режат му топките, принуждават жената да ги изяде, после им прерязват гърлата. Дума по дума, Финли. Тъй че това е още една улика, освен ако имаме по едно и също време двама различни престъпници с едни и същи заплахи.

– Значи Морисън е бил замесен заедно с Хъбъл?

– Купен и управляван от същите хора – потвърдих аз.

После му разказах, че Хъбъл е разговарял с държавен агент. А агентът говорил със загадъчния Шърман Столър.

– Кой е бил този агент? – запита Финли. – И какво общо има Джо?

– Агентът е бил Джо. Хъбъл ми каза, че високият мъж с бръснатата глава водел разследване и искал да го измъкне.

– Що за фигура е бил брат ти? За кого е работил, по дяволите?

– Нямам представа – казах аз. – За последно чух, че работел в Министерството на финансите.

Финли се отлепи от статуята и тръгна на север.

– Трябва да завъртя няколко телефона. Време е да се заемем с тази история.

– Не бързай толкова – рекох аз. – Още не съм приключил.

Финли вървеше по тротоара. Аз по асфалта, за да не се привеждам под всеки навес. Нямаше опасност да ме блъсне кола. Понеделник, два часа след пладне, градчето изглеждаше съвсем опустяло.

– Откъде знаеш, че Хъбъл е мъртъв? – запита Финли.

Разказах му откъде. Той се замисли. Кимна и пак попита:

– Задето е довел брат ти, така ли?

Поклатих глава. Спрях пред бръснарницата.

– Не. Те не знаят това. Ако знаеха, щяха да го очистят много по-рано. Най-късно в четвъртък. Сигурно са решили да го вземат на мушка в петък, около пет следобед. Защото ти го засече с телефонния номер от обувката на Джо. Решили са, че не бива да проговори пред ченгетата или пазачите на затвора. Затова уредиха нещата със Спайви. Но момчетата на Спайви издъниха задачата, тъй че онези са опитали още веднъж. Жена му казва, че днес е трябвало да чака у дома. Готвели са втория опит. И май са успели.

Финли бавно кимна.

– Мамка му. Той беше единственият източник, от който да разберам какво точно става тук. Трябваше да го притиснеш, докато е могло, Ричър.

– Благодаря за съвета, Финли – рекох аз. – Ако знаех, че мъртвецът е Джо, тъй щях да го притисна, та чак тук да чуете как пици.

Той изръмжа. Мръднахме настрани и седнахме на пейката пред бръснарницата.

– Питам го какво означава плурибус – добавих аз. – Не каза. Рече, че в цялата работа са забъркани десет души от местните плюс външни наемници, когато потрябва. И че са уязвими до неделя, когато щяло да стане нещо. Застрашени един вид.

– Какво ще стане в неделя? – запита Финли.

– Не ми каза.

– И ти не го притисна?

– Не ме интересуваше – отвърнах аз. – Вече ти обясних.

– И не ти ли намекна поне каква комбина въртят?

– Нито дума.

– Каза ли, че познава цялата десетка?

– Не.

– Божичко, Ричър, ти си бил страшен помощник – възкликна той.

– Съжалявам, Финли – рекох аз. – Просто си мислех, че Хъбъл е

тъпо копеле. Ако можех да върна нещата, бих постъпил съвсем другояче, повярвай ми.

– Значи десет? – повтори той.

– Без него. И без Шърман Столъър. Но предполагам, че Морисън е бил в бройката.

– Страхотно – промърмори Финли. – Значи имам да търся само още девет.

– Единия ще го намериш днес – казах аз.

До отсрещния тротоар рязко спря черният пикап, който бях видял за последно на паркинга пред закусвалнята. Чакаше с включен двигател. Хлапето на Клайнър бе подпряло брада върху лакътя си и ме зяпаше през прозореца. Финли не го забеляза. Гледаше надолу.

– Трябва да си помислиш за Морисън – казах аз.

– Какво да му мисля? Вече е мъртъв, нали?

– Но как? Какво ти говори тази смърт?

Той сви рамене.

– Някой го е убил за назидание. Предупреждава останалите.

– Правилно, Финли – съгласих се аз. – Но къде е сбъркал?

– Сигурно някъде е оплел конците.

– Правилно, Финли – повторих аз. – Поръчали са му да прикрие какво е станало в четвъртък през нощта. Текуща задача. Да знаеш, в полунощ е бил там.

– Тъй ли? Нали ти сам каза, че дрънка глупости.

– Не. Вярно, не ме е видял. Това са глупости. Но е бил там. Видял е Джо.

– Тъй ли? – трепна Финли. – Откъде знаеш?

– Помниш ли го как ме видя за пръв път в петък? В кабинета. Зяпаше ме, сякаш сме се срещали и преди, но не помни къде. Защото е видял Джо. Усещаше приликата. Хъбъл рече същото. Че му приличам на онзи човек.

– Значи Морисън е бил там. Той ли е стрелял?

– Не си го представям – рекох аз. – Джо беше умно момче. Не би позволил на тъп дебелак като Морисън да го гръмне. Стрелецът е бил друг. Не си представям Морисън и в ролята на лудия. При такова усилие би се гътнал от сърдечен удар. Мисля, че той е бил третият човек. Чистачът. Но не е претърсил обувките на Джо. И затова хлътна Хъбъл. Някой е побеснял. Нали ме разбираш, наложило се е да очистят Хъбъл,

а Морисън са го заклали за наказание.

– Хубаво наказание – промърмори Финли.

– И предупреждение. Тъй че помисли малко.

– За какво да мисля? Не са предупреждавали мен.

– А кого са предупреждавали? – запитах аз.

– Кого освен следващия в редицата, прав ли съм?

Кимнах.

– Разбра ли сега защо се тревожех кой ще е новият шеф?

Финли пак наведе глава и заби поглед в тротоара.

– Божичко! Значи мислиш, че новият шеф ще е замесен?

– Трябва да е замесен. Защо са вкарали Морисън в играта? Не заради сините му очи, нали? Вкарали са го, защото им трябва началникът на полицията. Защото им е полезен по някакъв начин. Тъй че не биха очисти-ли Морисън, ако нямат подготвен заместник. Който и да е той, ще имаме работа с много опасен човек. Влезе ли в участъка, през цялото време ще помни за Морисън. Някой сигурно вече му е прошепнал: „Ви-да ли какво го направихме? Същото чака и теб, ако оплескаш нещата.“

– Добре де, кой е? Кой ще е новият шеф?

– Точно това те питам – рекох аз.

Поседяхме мълчаливо пред бръснарницата. Слънцето приличаше покрай ръба на платнения навес.

– Трима сме – казах. – Ти, аз и Роскоу. В момента единствената разумна идея е да предположим, че всички останали са замесени.

– Защо Роскоу? – запита Финли.

– Имам цял куп доводи. Но най-вече, защото хвърли много усилия да ме измъкне от Уорбъртън. Морисън искаше да ме накара като виновник за станалото в четвъртък, нали? Ако Роскоу беше замесена, щеше да ме остави там. Но тя ме измъкна. Подложи крак на Морисън. Значи ако той е вербуван, тя не е.

Финли ме погледна. Изсумтя.

– Значи ние тримата? Предпазливо момче си, Ричър.

– Адски си прав, Финли – рекох аз. – Тук убиват хора. Между тях беше брат ми.

Станахме от пейката. Отсреща Клайнър изключи двигателя и излезе от пикапа. Бавно тръгна към нас. Финли разтриваше лицето си с длани, сякаш се миеше без вода.

– И какво сега? – запита той.

– Сега имаш работа. Трябва да дръпнеш Роскоу настрани и да я осведомиш най-подробно, разбра ли? Кажи ѝ много да внимава. После трябва да завъртиш телефона до Вашингтон и да узнаеш какво е търсил Джо по тия места.

– Добре. Ами ти?

Кимнах към Клайнър младши.

– Аз ще си поприказвам с онзи юнак. Много взе да ме гледа.

Когато Клайнър се приближи, станаха две неща. Първо, Финли побърза да си тръгне. Просто закри на север, без да каже и дума. Второ, чух как в бръснарницата зад мен дръпнаха щорите. Озърнах се. Сякаш в целия свят нямаше жива душа освен мен и хлапака.

Отблизо момчето представляваше интересна гледка. Не беше от слаботелесните. Метър и осемдесет и пет, осемдесет и няколко килограма, цял изпълнен с някаква трескава енергия. В очите му блестеше интелигентност, но и дълбоко зловещо сияние. По погледа долавях, че не е от най-разумните хора, които съм срещал. Дойде и застана насреща. Гледаше ме мълчаливо.

– Навлизаш в чужди владения – рече най-сетне.

– Твой ли е тротоарът? – запитах аз.

– Определено да. Фондацията на баща ми го е платила до последния сантиметър. Плочка по плочка. Но не става дума за тротоара. Мис Роскоу имам предвид. Тя е моя. Още откакто я видях за пръв път. Пет години чака да ѝ дойде времето.

Изгледах го най-спокойно.

– Разбираш ли английски?

Хлапакът се напрегна. Направо подскочаше от крак на крак.

– Аз съм разумен човек – продължих. – Кажете ли мис Роскоу, че предпочитам теб, незабавно изчезвам. Дотогава стой настрани. Разбра ли?

Хлапакът кипеше. Но изведнъж се промени. Сякаш го управляваха от разстояние и някой бе натиснал бутон за друг канал. Отпусна се, сви рамене и се усмихна широко, като малко момче.

– Добре тогава. Нали не се сърдиш?

Протегна ръка и едва не ме измами. Едва в последната част от секундата се сетих леко да я дръпна назад и да стисна не дланта, а пръстите му. Стар армейски трик. Уж ти стискат ръка, но всъщност искат да я размажат. Евтини номера. Важното е да бъдеш готов. Отдръпваш леко и стискаш на свой ред. Не дланта, а само пръстите. Хватката се проваля. Знаеш ли номера, няма начин да сбъркаш.

Той понечи да стисне, но изобщо нямаше шанс. Предстоеше му неприятен момент, тъй че можеше само да ме гледа в очите, докато стисках. Но не предприе нищо повече. Смачках му пръстите веднъж, после стиснах още по-силно, пуснах го и се обърнах. Бях изминал към шейсет метра, когато най-сетне чух зад гърба си шума на пикапа. Той потегли на юг и скоро бученето заглъхна в жегата.

14

Точно пред входа на управлението бе спрял огромен бял кадилак. Чисто нов, с всички възможни екстри. Отвътре целият беше в черна кожа и имитации на дървена ламперия. След скромните кафяви седалки в бентлито на Чарли Хъбъл тая кола ми заприлича на първокласен бардак. За да се добера до входа покрай предния капак, ми трябваша цели пет крачки.

Вътре всички се бяха струпали около висок старец с посребрена коса. Носеше старомоден костюм. Вместо вратовръзка – шнурче със сребърна закопчалка. Стори ми се класическо диване. Трябва да беше някакъв политик. Собственикът на кадилака. Сигурно имаше поне седемдесет и пет години и се подпираше на дебел бастун с огромна сребърна топка. Предположих, че е кметът Тийл.

Роскоу тъкмо излизаше от кабинета в дъното. Посещението в дома на Морисън я бе потресло здравата. Още не изглеждаше много добре, но все пак ми махна с ръка и се опита да се усмихне. Направи ми знак да отида в кабинета. Хвърлих още един поглед на кмета и тръгнах към нея.

– Добре ли си?

– Имала съм и по-добри дни.

– Знаеш ли вече? – запитах аз. – Разговаря ли с Финли?

Тя кимна.

– Финли ми каза всичко.

Шмугнахме се в кабинета от палисандрово дърво. Финли седеше зад бюрото под старинния часовник. Стрелките показваха четири без петнайсет. Роскоу затвори вратата. Огледах ги и двамата.

– И тъй, кого назначиха? Кой е новият шеф?

Финли ме погледна иззад бюрото. Поклати глава.

– Никой. Кметът Тийл лично ще управлява участъка.

Върнах се до вратата и я откряхнах лекичко. Надникнах и видях Тийл в другия край на канцеларията. Беше притиснал Бейкър до стената. Май му четеше конско. Погледах ги известно време.

– И какво ви говори това? – запитах аз.

– Значи всички други са чисти – каза Роскоу.

– Май така излиза – съгласих се аз. – Но пък доказва, че Тийл е в играта. Тийл замества началника, значи е тяхно момче.

– Откъде знаеш, че е само момче? – възрази тя. – Може да е

големият шеф. Може да върти цялата комбина.

– Не – казах аз. – Големият шеф закова Морисън за назидание. Ако Тийл беше шеф, защо ще се предупреждава самичък? Той е нечие куче. Пращат го тук да мъти водата.

– Сто на сто – обади се Финли. – Вече почна. Нареди ни да пратим Джо и Столър в трета глуха. Хвърляме всички сили за случая Морисън. Сами ще се справим, не ни трябва помощ от разните там феберейци и тям подобни. Това било въпрос на чест за управлението. И вече ни натика в задънена улица. Казва, че очевидно Морисън е убит от наскоро освободен затворник. Някой, когото той е опандизил преди години и сега се връща да му отмъсти.

– Не е задънена улица, ами направо тунел – потвърди Роскоу. – Трябвало да преровим старите досиета от двайсет години насам и да проверим всяко име в списъците за освобождаване из цялата страна. Заради тая работа смъкнаха Стивънсън от патрулната кола. Ще кисне сега зад бюрото, додето свършим. Аз също.

– По-лошо е и от тунел – рече Финли. – Завоалирано предупреждение. Никой от нашите досиета не става за отмъстител. Не сме имали такива престъпления. Знаем го. А Тийл знае, че знаем. Но не можем да се опънем, нали?

– Няма ли начин да се правите на ударени? – запитах аз. – Вършете си работата, и толкоз.

Той се облегна назад. Въздъхна към тавана и поклати глава.

– Не. Работим под носа на врага. В момента Тийл няма повод да смята, че знаем нещо за тази история. И така трябва да бъде. Да се правим на тъпи и наивни, нали така? Това ще ни спъва здравата. Но големите трудности идват с формалната страна на нещата. Ако реша да обискирам или нещо подобно, трябва ми неговият подпис. А няма да го получа, нали?

Вдигнах рамене.

– Лично аз не смятам да търся подписи. Обади ли се във Вашингтон?

– Те ще ми позвънят – каза Финли. – Само дано Тийл не грабне слушалката пръв.

Кимнах.

– Трябва ви спокойно място за работа. Какво ще речеш за онзи твой приятел от ФБР в Атланта? Нали ми спомена за него? Можеш ли да използваш кабинета му неофициално?

Финли се позамисли. Кимна.

– Не е лоша идея. Ще трябва да действам подмолно. Няма как да поискам от Тийл официална заявка, нали? Довечера ще му се обадя от къщи. Казва се Пикар. Свястно момче, ще ти хареса. Той е от Френския квартал в Ню Орлиънс. По едно време беше за малко в Бостън. Грамаден тип, много умен и страшно як.

– Кажу ми да стъпва на пръсти – заръчах аз. – Не ни трябва агенти, преди да сме готови.

– А какво ще правиш с Тийл? – обади се Роскоу. – Той работи за онези, дето убиха брат ти.

Пак свих рамене.

– Зависи доколко е вътре. Не е стрелял той.

– Тъй ли? – рече Роскоу. – Откъде знаеш?

– Не е толкова бърз. Куцука с бастун. Бавничък е да застреля човек. С Джо не би се справил. Не е и лудият. Няма толкова сила. А глупакът е бил Морисън. Но застане ли ми на пътя, здравата ще загази. Иначе да върви по дяволите.

– И какво сега? – запита тя. Погледнах я и свих рамене. Не отговорих.

– Мисля, че всичко опира до неделята – каза Финли. – Тя ще ги отърве от нещо голямо. Нали разбирате, Тийл не може да стои тук за дълго. Човекът е на седемдесет и пет. Няма опит с полицията. Временна мярка, колкото да изкарат до неделя.

Интеркомът върху бюрото избръмча. Гласът на Стивънсън повика Роскоу. Имали папки за проверяване. Отворих й вратата. Но тя спря. Беше се сетила нещо.

– Ами Спайви? Онзи от Уорбъртън? Заповядали са му да уреди нападение срещу Хъбъл, нали така? Значи трябва да знае от кого идва заповедта. Струва си да го попиташ. Може да стигнем донякъде.

– Може би – рекох аз и затворих вратата зад нея.

– Умряла работа – каза Финли. – Да не мислиш, че Спайви ще ти изпее всичко?

Усмяхнах му се.

– Знае ли, ще ми каже. При такива въпроси важното е как ги задаваш.

– Внимавай, Ричър. Само да усетят, че си надушил каквото е знаел Хъбъл, ще те пратят подир него.

В ума ми се мярнаха Чарли и двете деца. Изтръпнах. Онези сигурно мислеха, че Чарли е научила нещо. Нямаше как да не го мислят. Може би дори и хлапетата. Предпазлив играч би предположил, че децата са

чули нещо. Часът бе четири. Децата си тръгнаха от училище. А нейде наоколо имаше хора с галоши, найлонови комбинезони и хирургически ръкавици. С остри ножове. С торбичка гвоздеи. И чук.

– Финли, позвъни незабавно на онзи Пикар – казах аз. – Трябва ни помощ. Трябва да скрием Чарли Хъбъл на сигурно място. И хлапетата. Час по-скоро.

Финли ме погледна сериозно. Разбра. Стана му ясно.

– Дадено – каза той. – Бягай на Бекман Драйв. Веднага. Стой там. Аз ще уредя нещата с Пикар. Не мърдай никъде, преди да е дошъл, разбира ли?

Той взе телефона. Набра номера по памет.

Роскоу се бе върнала зад бюрото. Кметът Тийл ѝ връчваше камара папки. Приближих се и дръпнах един стол. Седнах до нея и попитах:

– Кога свършваш?

– Сигурно около шест.

– Донеси някой и друг чифт белезници, бива ли?

– Ти си глупак, Джек Ричър – рече тя.

Тийл ни гледаше, затова станах и я целунах по косата. Излязох в топлия следобед и тръгнах към бентлитото. Слънцето слизаше към хоризонта и жегата бе отминала. Сенките се издължаваха. Усещаше се, че есента наближава.

Чух зад себе си вик. Кметът Тийл бе излязъл подир мен. Викаше ме да се върна. Останах на място. Нека той да дойде при мен. Тийл докуца с широка усмивка, като се подпираше на бастуна. Протегна ръка и се представи. Каза, че името му е Гроувър Тийл. Владееше до свършенство онзи номер на политиките – да те закове с поглед и да се усмихне като прожектор. Все едно, че умира от удоволствие, задето говориш с него.

– Добре, че ви настигнах – каза той. – Сержант Бейкър ме осведоми за убийствата в склада. Всичко ми се струва съвсем ясно. Допуснали сме груба грешка, като ви арестувахме, всички искрено съжаляваме за вашия брат и непременно ще ви съобщим, когато постигнем някакъв резултат. Тъй че, преди да си тръгнете, бих бил благодарен, ако приемете най-искрените ми извинения от името на целия участък. Не искам да останете с лоши впечатления. Може ли просто да го наречем досадна грешка?

– Разбрано – рекох аз. – Но какво ви кара да мислите, че си

тръгвам?

Той се владееше великолепно. Млъкна само за миг.

– Доколкото разбрах, вие само минавате оттук. В Маргрейв няма хотел и предположих, че не виждате възможност да се задържите.

– Оставам – казах аз. – Чувал съм, че Югът се слави тъкмо с това, нали? Със своето гостоприемство.

Той ме озари с още една усмивка и опипа бродирания си ревер.

– О, без съмнение, сър. Южните щати и Джорджия в частност се славят с топлото си гостоприемство. Но както знаете, в момента обстоятелствата са крайно неподходящи. Струва ми се, че някой мотел в Атланта или Мейкън би ви задоволил далеч по-добре. Естествено, ще поддържахме връзка и ще помогнем с всичко възможно около погребението на брат ви, когато му дойде времето. Боя се, че тук, в Маргрейв, всички ще бъдем твърде заети. Няма да ви е интересно. Полицай Роскоу ще е претрупана с работа. Не бива да я разсейват в момента, нали?

– Няма да я разсейвам – спокойно отвърнах аз. – Знам, че изпълнява изключително важна задача.

Той ме погледна. Безизразно. Искаше да е очи в очи, но не беше чак толкова висок. За такова нещо му трябваше крик в костеливата старческа шия. А ако продължаваше да ме зяпа така, въпросната шия можеше и да пострада. Усмихнах се ледено и отидох до бентлитото. Отключих и влязох вътре. Докато включвах двигателя, смъкнах страничното стъкло.

– Довиждане, Тийл – подвикнах аз и се отдалечих.

Краят на учебния ден се оказа най-оживеното събитие в целия град. На главната улица задминах двама души, а край църквата зърнах цели четирима. Може да бяха някакъв клуб. Кой ги знае за какво се събираха – да четат Библията или да консервират праскови за зимата. Отминах и тях, после продължих сред великолепието на Бекман Драйв. Край бялата пощенска кутия на Хъбъл завъртях стария бакелитов волан и подкарах по завоите на алеята.

Проблемът ми беше, че исках да предупредя Чарли, но не знаех какво да й разкрия. Определено не смятах да навлизам в подробности. Не ми се щеше дори да й казвам, че Хъбъл е мъртъв. Засега бяхме увиснали в безтегловност. Но и не можех вечно да крия. Тя трябваше да знае как стоят нещата. Иначе нямаше да се вслуша в предупрежденията.

Оставих колата отпред и натиснах звънеца. Докато Чарли ми отваряше, хлапетата дотърчаха отнякъде. Тя изглеждаше доста напрегната и

уморена. Децата ми се сториха безгрижни. Не бяха усетили тревогите на майка си. Чарли ги отпрати и ме въведе в кухнята. Беше модерна, просторна кухня. Помолих я да направи кафе. Виждах, че изгаря от нетърпение, но не знае откъде да подхване разговора. Гледах я как слага филтър в кафеварката.

– Нямах ли си прислужница? – запитах аз.

Тя поклати глава.

– Не ми трябва. Предпочитам сама да си върша работата.

– Къщата е голяма.

– И аз не съм от мързеливите – рече тя.

Замълчахме. Чарли включи машината и тя заработи с тихо бълбукане. Седнах до масата край прозореца. Навън се разстилаха пет-шест декара кадифена морава. Чарли дойде и седна отсреща. Скръсти ръце.

– Чух за Морисънови – каза тя най-сетне. – Замесен ли е мъжът ми в тази история?

Питах се какво точно да кажа. Тя чакаше отговор. Машината продължаваше да бълбука в просторната, тиха кухня.

– Да, Чарли – отвърнах аз. – За жалост е бил замесен. Но не по своя воля, разбираш ли? Заплашвали са го.

Тя устоя на удара. Навярно очакваше нещо подобно. Сигурно бе прехвърлила през ума си всички възможни варианти. Само това обяснение съвпаднаше с фактите. Затова тя не прояви изненада или възмущение. Просто кимна. Сетне малко се поотпусна. Сякаш я бе облекчило, че го чува от някой друг. Страшното вече беше излязло наяве. Ставаше свършен факт. Сега можеше да се заеме с него.

– Боя се, че имаш право – каза тя и стана да налее кафе, продължавайки да говори. – Само тъй мога да обясня поведението му. Той в опасност ли е?

– Чарли, за съжаление нямам представа къде се намира.

Тя ми подаде голяма чаша кафе. Седна зад кухненския бар и повтори:

– В опасност ли е?

Не можех да отговоря. Просто не ми се обръщаше езикът. Тя излезе иззад бара и дойде при мен, до прозореца. Сложи чашата пред себе си и я хвана с две ръце. Беше приятна жена. Руса и хубава. Стройна, атлетична, с идеални зъби и дребен кокал. Одухотворена. Вчера си я представях като плантаторска щерка. Южна красавица, както са казвали едно време. Мислех си, че преди век и половина би била съпруга на робовладелец. Но сега мнението ми започваше да се променя. Вече усещах в нея

непреклонната воля. Естествено, допаднаше ѝ да е богата. Да обикаля с приятелки ресторантите и козметичните салони в Атланта. Да има бентли и златна кредитна карта. Кухнята ѝ да струва колкото аз не съм взимал за цяла година. Но наложеше ли се, тази жена можеше да нагази в калта и да се бие. Може би преди век и половина щеше да пътува с каруца на запад. Имаше воля.

Тя ме изгледа през масата.

– Тази сутрин бях изпаднала в паника. Всъщност съвсем не съм такава. Сигурно съм ти направила много лошо впечатление. След като ти си тръгна, малко се успокоих и обмислих нещата. Стигнах до същия извод, който чувам сега от теб. Хъб е нагазил в нещо и вече няма как да се измъкне. А аз какво да правя? Естествено, най-напред да прекратя паниката и да помисля. Срам ме е, като си спомня как се държах от петък насам. Изобщо не съм такава. Предприех нещо и се надявам, че няма да ми се сърдиш.

– Продължавай – рекох аз.

– Обадох се на Дуайт Стивънсън. Той бе споменал, че видял факс от Пентагона за службата ти като военен полицаи. Помолих го да ми прочете какво пише там. Досието ти много ме впечатли. – Тя се усмихна. Дръпна стола си по-наблизо. – Затова искам да те наема. Като частно лице, за да помогнеш на съпруга ми. Ще го сториш ли заради мен?

– Не – казах аз. – Не мога, Чарли.

– Не можеш или не искаш?

– Ще има сблъсък на интересите – обясних аз. – А това значи, че сигурно няма да ти свърша работа.

– Сблъсък? – повтори тя. – В какъв смисъл?

Дълго мълчах. Чудех се как да ѝ обясня.

– Мъжът ти е разбрал, че отива на зло. Свързал се с един държавен служител и двамата се опитали да оправят нещата. Но онзи човек бе убит. И за съжаление повече се интересувам от него, отколкото от мъжа ти.

Тя ме изслуша внимателно и кимна.

– Но защо? Нали не работиш за правителството?

– Онзи държавен служител беше мой брат – казах аз. – Знам, просто шантаво съвпадение, но така стоят нещата.

Тя застина. Усещаше откъде ще дойде сблъсъкът.

– Много съжалявам – каза накрая. – Да не би Хъб да е предал брат ти?

– Не. В никакъв случай не би го сторил. Разчитал е на него, за да се

измъкне. Просто нещо се е объркало.

– Може ли да те питам нещо? Защо говориш за съпруга ми в минало време?

Погледнах я право в очите.

– Защото е мъртъв. Съжалявам.

Чарли се вцепени. Пребледня и стисна ръце, докато кокалчетата станаха восъчно бели. Но не се разкисна.

– Не вярвам, че е мъртъв – прошепна тя. – Щях да знам. Щях да го усетя. Мисля, че просто се крие някъде. Искам да го намериш. Ще ти платя колкото кажеш.

Бавно поклатих глава.

– Моля те – прошепна тя.

– Няма да го направя, Чарли. Няма да взема пари от теб. То ще е пладнешки обир. Не мога да взема пари, защото знам, че вече е мъртъв. Много съжалявам, но това е положението.

В кухнята настана дълбока тишина. Седях до масата и отпихах от кафето, което ми бе поднесла.

– Би ли го сторил без заплащане? – запита тя. – Не можеш ли просто да се озърташ за него, докато изясняваш нещата около брат си?

Замислих се. Нямах какво да възразя.

– Добре. Дадено, Чарли. Но както казах, не се надявай на чудеса. Мисля, че си имаме работа с нещо страшно.

– Вярвам, че е жив – каза тя. – Иначе щях да усетя.

Почвах да се тревожа какво ще стане, когато открият трупа. Срещата ѝ с реалността щеше да е като удар на камион в бетонна стена.

– Ще ти трябват пари за разноски – каза Чарли.

Чудех се дали да приема, но тя ми връчи дебел плик.

– Ще стигнат ли?

Погледнах в плика. Вътре имаше дебело снопче стотачки. Кимнах. Щяха да стигнат.

– И моля те, задръж колата – добави тя. – Ползвай я колкото искаш.

Пак кимнах. Замислих се какво още трябва да кажа и нарочно запита в сегашно време:

– Къде работи той?

– „Сънрайз Интърнешънъл“ – каза тя. – Това е банка в Атланта.

И обясни как да я намеря.

– Добре, Чарли. Сега да те питам още нещо. Много е важно. Споме-
навал ли е някога думата плурибус?

Тя се замисли и вдигна рамене.

– Плурибус? Не беше ли нещо свързано с политиката? Май го пишеше на подиума, когато говори президентът. Не съм чувала Хъб да споменава такава дума. Той е учил банково дело.

– Никога ли не си чувала да я казва? – настоях аз. – По телефона, насън или нещо подобно?

– Никога.

– Ами идната неделя? – запитах аз. – Споменавал ли е за идната неделя? Че нещо трябва да стане?

– Идната неделя? – повтори тя. – Мисля, че не е споменавал. Защо? Какво ще стане идната неделя?

– Не знам. Точно затова питам.

Тя се замисли отново, но накрая вдигна длани и сви рамене в знак, че не се сеща.

– Съжалявам.

– Не се тревожи – казах аз. – Сега имащ по-важна работа.

– Каква работа?

– Трябва да се махнеш отук.

Кокалчетата й още бяха бели, но вече се владееше.

– Значи да бягам и да се крия. Но къде?

– Един агент от ФБР ще дойде да те вземе.

Тя ме погледна стреснато.

– ФБР? – Пребледня още повече. – Значи наистина е сериозно, нали?

– Въпрос на живот и смърт. Пригответи се да тръгнеш веднага.

– Добре – бавно изрече тя. – Просто не мога да повярвам.

От кухнята минах в зимната градина, където вчера бяхме пили чай с лед. Излязох през остъклената врата и бавно обиколих къщата. Минах по алеята сред буйната зеленина и стигнах до Бекман Драйв. Подпрях се на бялата пощенска кутия. Беше тихо. Чувах само сухото шумолене на изстиваща трева.

После откъм града долетя шум на кола. Малко преди нагорницето тя намали и чух как скоростите прещракаха. След това я видях. Беше съвсем обикновен кафяв буйк с двама души в него. Дребни, мургави, с латиноамерикански черти и пъстри ризи. Бавно отбиха наляво и взеха да се оглеждат. Търсеха пощенската кутия. Аз се подпирях на нея и ги гледах. За момент погледите ни се срещнаха. Колата ускори и свърна към овощните градини в покрайнините. Пристъпих напред и се загледах

след нея. Зърнах как напусна безупречния асфалт на Маргрейв и вдигна облак прах по селския път. Втурнах се към къщата. Чарли трябваше да побърза.

Тя се шураше вътре с развълнувани кръсци като хлапе, заминаващо на пътешествие. Изреждаше на глас какво да вземе. Навярно се мъчеше да прогони страха. В петък беше жена на заможен banker. Днес, в понеделник, един непознат ѝ казваше, че bankerът е мъртъв, а тя трябва да се спасява с бягство.

– Взemi и мобифона – подвикнах аз.

Тя не отговори. Чувах само тревожното ѝ мълчание. Подтичане, тропот на врати. Почти цял час седях в кухнята с остатъка от кафето. Най-сетне чух отвън звука на клаксон и по чакъла изхрущяха тежки стъпки. Мощно почукване по вратата. Пъхнах ръка в джоба си и стиснах абаносовата дръжка на ножа. Отидох до антрето и отворих.

До бентлитото бе спряла изящна синя кола, а на прага стоеше грамаден негр. Беше висок колкото мен, може би дори малко отгоре, но с петдесетина килограма по-тежък. Някъде към сто и четирийсет. В сравнение с него изглеждах перушинка. Той пристъпи напред с леката, еластична крачка на атлет.

– Ричър? Много ми е приятно. Аз съм Пикар от ФБР.

Здрависахме се. Беше огромен. От него лъхаше спокойна самоувереност и неволно се зарадвах, че е на моя страна. Определено ми допаднаше. В тежък момент такива хора са много полезни. Изведнъж се ободрих. Сторих му път да влезе.

– Добре – каза Пикар. – Финли ми обясни всичко. Много съжалявам за брат ти, приятел. Наистина. Има ли къде да поговорим?

Отведох го в кухнята. Той стигна дотам с две-три крачки. Озърна се и си наля останалото кафе. После пристъпи до мен и ме потуша по рамото. Все едно ме халоса с торба цимент.

– Първо правило. Вършим всичко неофициално, разбра ли?

Кимнах. Гласът му подхождаше на външността. Тътнеше мощно и глухо. Сигурно тъй би звучал гласът на мечка, ако можеше да говори. Нямах представа на колко години е. Беше от онези едри, силни мъже, които запазват върхова форма за десетилетия. Той кимна и се отдръпна. Подпря на бара огромното си туловище.

– Създадохте ми огромни проблеми. Бюрото не може да действа без молба от местния отговорен служител. В случая това ще е онзи Тийл, нали така? А както разбрах от Финли, Тийл няма да ни потърси. Тъй че заради вас може да ми подпалят дебелия задник. Но Финли е мой човек,

---

затова ще си затворя очите. Знаем се от хиляда години. Само помни: каквото вършим, между нас да си остане.

Пак кимнах. Това ме устройваше. Напълно. Помощ без излишни формалности. Щях да свърша работата без главоболия с правилниците. Имах пет чисти дни преди неделя. Тази сутрин пет дни ми се струваха достатъчни. Но сега, след изчезването на Хъбъл, усещах, че нямам време. Във всеки случай не и за формалности.

– Къде ще ги скриеш? – попитах аз.

– На таен адрес в Атланта – отвърна Пикар. – Наша къща, имаме я от години. Там ще са в безопасност, но няма да ти кажа къде е и моля да не разпитваш мис Хъбъл, като се върне, бива ли? Трябва да внимавам. Издъня ли таен адрес, лошо ми се пише.

– Добре, Пикар – казах аз. – С мен нямаш проблеми. Много съм ти задължен.

Той кимна сериозно. Явно поемаше голям риск. После Чарли доти-ча с хлапетата. Мъкнеха претъпкани чанти и куфари. Пикар се представи. Забелязах, че момиченцето се уплаши от него. Момчето се ококори, когато Пикар показа значката си на федерален агент. После заедно изнесохме куфарите навън и ги натъпкахме в багажника на синята кола. Ръкувах се с Пикар и Чарли. Всички се настаниха в колата. Пикар потегли. Махнах им за довиждане.

15

Карах към Уорбъртън доста по-бързо от затворническият автобус и пристигнах за по-малко от петдесет минути. Гледката беше страхотна. Откъм запад стремително приближаваше буря и лъчите на ниското следобедно слънце падаха над затвора през пролуките в облаците. Лъскавите метални кули и караулки хвърляха оранжеви отблясъци. Намалих скоростта и спрях пред първата телена клетка. Нямах намерение да влизам вътре. Един път ми стигаше. Нека Спайви излезе при мен. Слязох от колата и тръгнах към пазача. Той се усмихна сравнително дружелюбно.

– Спайви на смяна ли е? – попитах аз.

– Той ли ти трябва?

– Предай му, че е дошъл мистър Ричър.

Пазачът се пхна под пластмасовия навес и набра някакъв номер.

След малко подаде глава и подвижна:

– Не познавал никакъв Ричър.

– Каж ми, че Морисън ме праща – рекох аз. – От Маргрейв.

Онзи пак се пхна отдолу и заговори. След минута дойде при мен.

– Добре, карай. Спайви ще те чака в приемното.

– Каж ми да излезе – възразих аз. – Ще го чакам на пътя.

Отдалечих се и спрях на ръба на асфалта. Всичко беше въпрос на нерви. Обзалагах се, че Спайви ще излезе. След пет минути щях да разбера. Зачаках. Усетих как от запад полъхва мирис на дъжд. След час щеше да стигне до нас. Стоях и чаках.

Спайви излезе. Чух как изскърцаха решетките на телената клетка. Обърнах се и видях отвътре да излиза мръсен форд. Наближи и спря до бентлитото. Спайви се измъкна отвътре. Тръгна към мен. Едър, потен, с червендалести ръце и лице. Униформата му беше мръсна.

– Помниш ли ме? – попитах аз.

Змийските му очички се стрелнаха насам-натам. Беше объркан и изплашен.

– Ти си Ричър. И какво от това?

– Правилно. Аз съм Ричър. От петъка. Каква беше уговорката?

Той пристъпи от крак на крак. Щеше да се прави на корав тип. Но вече го виждах като на длан. Нямах къде да се дява. Вече бе загубил играта. Засега обаче мълчеше.

– Каква беше уговорката в петък? – повторих аз.

– Морисън е мъртъв – рече той. После вдигна рамене и стисна гънките си устни. Не желаше да говори.

Небрежно пристъпих наляво. Само крачка, колкото да оставя туловището на Спайви между себе си и пазача. За да не се виждам откъм портата. В дланта ми изникна ножът на Морисън. За секунда го вдигнах пред очите на Спайви. Стигаше му, за да прочете златното име върху абаносовата дръжка. После острието шракна и изскочи навън. Очичките на Спайви се впериха в него.

– Как мислиш, дали съм го пробвал върху Морисън? – запитах аз.

Спайви гледаше острието. Сянката на идващата буря го бе оцветила в синьо.

– Не си бил ти – рече Спайви. – Но може и да ти се е искало.

Усмихнах му се. Знаеше, че не съм убил Морисънови. Следователно знаеше кой го е сторил. Знаеше чий човек е бил Морисън. Просто и ясно. Само три-четири думички, и вече мъглата се разсейваше. Приблизих ножа още малко към червендалестата му физиономия.

– Искаш ли да го пробвам върху теб?

Спайви отчаяно се озърна. Пазачът беше на трийсет метра от нас.

– Няма да ти помогне – рекох аз. – Мрази те и в червата, некадърник такъв. Той е прост пазач. Ти си лизал задници, додето те повишат. Да може, в капка вода ще те удави. Това е.

– Какво искаш? – изпъшка Спайви.

– Петък. Каква беше уговорката?

– Ами ако ти кажа?

Свих рамене.

– Зависи какво ще кажеш. Ако е истината, пускам те да си вървиш. Ще ми кажеш ли истината?

Той не отговори. Стояхме на пътя един срещу друг. Битка на нерви. Неговите бяха обтегнати до скъсване. Нямахме как да спечели. Очичките му шареха наоколо. И неизменно се връщаха към ножа.

– Добре, ще ти кажа – рече той най-сетне. – От време на време помагам на Морисън. Той ми позвъни в петък. Каза, че праща двама души. Имената не ми говореха нищо. Не бях чувал нито за теб, нито за другия. От мен се искаше да очистя Хъбъл. За теб и дума не стана, кълна се.

– И къде оплете конците?

– Момчетата се издъниха – каза той. – Това е, кълна се. Другия бяхме нарочили. Против теб нямахме нищо. Ти отърва кожата, прав ли съм? Нищо ти няма, нали така? Защо се заяждаш сега?

Светкавично въргнах ножа и го рязнах по брадичката. Той застина.

След миг от раната като тлъст червей пльзна струйка кръв.

– Каква беше причината? – запитах аз.

– Никой не ми обяснява. Върша каквото наредят.

– Значи каквото ти наредят?

– Върша каквото ми наредят – повтори той. – И нищо не искам да знам.

– Кой ти нареди?

– Морисън – отвърна той. – Морисън ми каза какво да правя.

– А на него кой му е казал?

Държах острието на сантиметър от бузата му. Беше готов да се разхленчи от страх. Взрях се в змийските му очички. Той знаеше отговора. Виждах го в дъното на очите му. Знаеше кой е казал на Морисън какво да прави.

– Кой му е казал? – настоях аз.

– Не знам. Кълна се в гроба на майка си.

Дълго го гледах. После поклатих глава.

– Грешен отговор, Спайви. Знаеш. И ще ми кажеш.

Той поклати глава на свой ред. Широкото червендалесто лице се люшна насам-натам. Кръвта течеше по двойната му гуша.

– Ако кажа, ще ме убият.

Замахнах към корема му. Ножът срязва мръсната риза.

– Ако не кажеш, аз ще те убия.

Типове като Спайви мислят ден за ден. Ако кажеше, щеше да умре утре. Ако не кажеше, отиваше си още днес. Това му бяха мислите. Ден за ден. И той реши да ми каже. Гърлото му зашава, сякаш беше пресъхнало и не можеше да издаде нито звук. Гледах го право в очите. Силеше се да проговори. Беше като филмов герой, който пълзи по дюните и се мъчи да викне за помощ. Но щеше да ми каже.

Не. Нямаше да ми каже. През рамото му зърнах облак прах далече на изток. После чух глухото бучене на дизел. Различих сивия силует на затворническия автобус. Спайви врътна глава и се втренчи в спасението. Пазачът пристъпи напред да посрещне автобуса. Спайви отново врътна глава към мен. В очите блеснаха злоради искрици. Автобусът приближаваше.

– Кой беше, Спайви? – рекох аз. – Кажи ми сега, иначе пак ще дойда.

Но той само отстъпи назад, завъртя се и хукна към мръсния форд. Автобусът изрева и ме обсипа с прах. Сгънах ножа и го пяхнах в джоба си. Сkochих в бентлитото и потеглих.

Бурята продължи да ме гони по целия път на изток. Имах чувството, че не е само тя. Призляваше ми от яд. Тая сутрин бях само на две думи от истината. А сега нищо не знаех. Положението се скапваше неудържимо.

Нямах нито партньор, нито власт, нито оръжие. На Роскоу и Финли не можех да разчитам. Едва ли някой от тях би одобрил моята програма. Пък и си имах предостатъчно неприятности в управлението. Как го бе казал Финли? Под носа на врага. А и от Пикар не можех да искам много. Той вече и бездруго бе пхнал глава в торбата. Нямаше на кого да разчитам, освен на себе си.

Но пък, от друга страна, можех да не се церемоня със закони, задръжки и разни формалности. Нямаше да се церемоня с предупреждения, процедури и граждански права. Но ми трябваша улики и доказателства. Нито съд щеше да има, нито присъда. Непочтено ли? Друг път! Срещу мен стояха гадни хора. Те отдавна бяха прекрачили извън закона. Гадни хора. Как го каза Финли? От най-гадните на света. И бяха посегнали на Джо Ричър.

Подкарах по лекото надолнище към дома на Роскоу. Спрях отпред на пътя. Не си бе у дома. Шевролетът го нямаше. Големият хромиран часовник върху таблото на бентлитото показваше шест без десет. Още десет минути чакане. Излязох и минах на задната седалка. Излегнах се.

Исках тази вечер да се измъкна от Маргрейв. И изобщо от Джорджия. В джобчето зад шофьорската седалка открих пътна карта. Огледах я и пресметнах, че ако потеглим на запад покрай Уорбъртън, след около час и половина ще прекосим щатската граница с Алабама. Точно това ми се искаше. Да отпраша с Роскоу към Алабама и да хлътна в първия бар с оркестър. Да прогоня всички грижи до сутринта. Да хапна нещо евтино, да пийна студена бира и да послушам простичка музика. Заедно с Роскоу. На това му викам хубава вечер. Пак се изтегнах и зачаках. Мракът прииждаше. Вечерният въздух взе да захладнява. Около шест по покрива на колата затропаха грамадни капки. Ношната буря надвисваше над градчето, но все не можеше да се накани. Не избухваше. Само едрите капки продължаваха да тропоят, сякаш небето се напъваше без никакъв резултат. Стана съвсем тъмно и усетих как тежката кола потръпва от поривите на влажния вятър.

Роскоу закъсня. Бурята се напъваше вече от двацет минути, докато

най-сетне зърнах шевролета ѝ да слиза надолу. Фаровете плъзнаха наляво, после надясно. Обляха ме, когато колата зави към къщата. Плиснаха по вратата на гаража и изгаснаха. Излязох и пристъпих към Роскоу. Прегърнахме се. След това влязохме вътре.

– Добре ли си? – попитах аз.

– Горещо-долу. Ужасен ден.

Кимнах. Така си беше.

– Разстроена ли си?

Роскоу обикаляше и включваше лампите. Дръпна завесите.

– Тази сутрин видях най-страшната гледка през живота си. С нищо друго не мога да Я сравня. Но ще ти кажа нещо, което не бих признала другиму. Не се разстроих. Не и за Морисън. За такъв тип никой няма да се разплаче. Виж, за жената ми стана мъчно. Не стига, че е живяла с гад като Морисън, ами и да умре заради него.

– А иначе как беше? Тийл?

– Нищо ново – рече тя. – От двеста години в рода им са само мръсници. Всичко знам за тях. И аз съм от кореняците. Какво да очаквам от него? Но Бог ми е свидетел, страшно се радвам, че всички други излязоха чисти. Боях се да не е замесен и някой от участъка. Нямах да го понеса.

Тя мина в кухнята и аз я последвах. Мълчеше. Държеше се, но не ѝ беше весело. Дръпна вратата на хладилника. Жестът говореше красноречиво: няма нищо за ядене. Усмихна се уморено.

– Ще ме поканиш ли на вечеря?

– Дадено – казах аз. – Само че не тук. В Алабама.

Обясних ѝ какво ми се иска. Тя хареса идеята. Ободри се и изтича в банята. Май и аз се нуждаех от душ, затова влязох при нея. Но се наложи да променим плановете, защото щом Роскоу взе да разкопчава чистичката си униформена риза, тутакси възникнаха по-важни задачи. Кръчмата в Алабама вече не ме блазнеше толкова. А и душът можеше да почака. Под униформата имаше черно бельо. Доста оскъдно. След секунда се озовахме на пода в спалнята. Навън бурята най-сетне се развихри. Дъждът шибаше малката къщичка. Мълниите пламтяха и трясъкът им разтърсваше всичко наоколо.

По някое време все пак се добрахме до банята. Вече определено ни трябваше душ. След това полежах в спалнята, докато Роскоу се обличаше с избелели джинси и копринена риза. Пак изгасихме лампите, заключихме и потеглихме с бентлито. Беше седем и половина. Бурята се отдалечаваше на изток, към Чарлстън и Атлантическия океан. Утре сигурно

щеше да достигне Бермудите. Карахме на запад, към последните розови отблясъци в небето. Открих пътя за Уорбъртън. Минахме по селските пътища през необятни сенчести ниви и профучахме покрай затвора. Той стърчеше масивен и мрачен сред призрачно жълто сияние.

Половин час след Уорбъртън спряхме да заредим огромния резервоар на бентлито. После прекосихме някакви тютюневи ниви и минахме през река Чатахучи по стария мост във Франклин. Настъпих газта и отпрашихме към границата. Малко преди девет вече бяхме в Алабама. Споразумяхме се да рискуваме с първото срещнато заведение.

Един-два километра по-нататък видяхме стара крайпътна кръчма. Спряхме на паркинга и слязохме. Заведението изглеждаше свястно. Доста голяма дъсчена постройка, просторна и ниска. Неоновы реклами, претъпкан паркинг и музика. Табелата до вратата гласеше: „Езерото“, оркестър всяка вечер след девет и половина. Хванахме се за ръце и влязохме.

Посрещна ни глъчка, дъх на бира и музика от автоматичния грамофон. Промъкнахме се към дъното и открихме широк кръг от сепарета около дансинга, зад който имаше сцена. Всъщност не точно сцена, а ниска бетонна платформа. Приличаше на стара товарна рампа. Таванът бе нисък, осветлението оскъдно. Намерихме свободно сепаре и се вмъкнахме вътре. Докато чакахме да ни обслужат, оркестърът излезе на сцената. Сервитьорките тичаха насам-натам като баскетболистки. Една от тях връхлетя в сепарето и ние си поръчахме бира, хамбургери, картофи и пържен лук. Кажете-речи, след минутка момичето домъкна всичко върху тенекиен поднос. Ядохме, пихме и поръчахме още.

– И какво ще правиш сега? – запита Роскоу.

Щях да довърша работата на Джо. Каквато и да е тя. Каквото и да ми струва. Така бях решил тази сутрин в топлото й легло. Но тя беше полицаи. Бе дала клетва да спазва всички закони. Закони, създадени тъкмо за да ми пречат. Чудех се какво да кажа. Но тя не ме изчака.

– Мисля, че трябва да разбереш кой е убил Джо.

– А после? – запитах аз.

Разговорът обаче свърши дотук. Оркестърът засвири. Край на приказките. Роскоу се усмихна смутено и поклати глава. Момчетата дънеха здравата. Тя сви рамене, сякаш искаше да каже: извинявай, но няма да чуеш. Направи знак, че ще говорим по-късно, и двамата се завъртяхме към сцената. Съжалявах, че не бях чул отговора.

Заведението се наричаше „Езерото“ и съответно оркестърът носеше името „Езерни птици“. Почнаха доста добре. Класическо трио. Соло, бас и барабани. Твърдо в стил Стиви Рей Воън. Откакто Стиви Рей се сгромоляса с хеликоптера край Чикаго, май всички бели под четирийсетте в южните щати се разделиха на тройки и наплодиха оркестри в негова памет. Всички го правеха. Защото не трябваше кой знае какво. Нито външност, нито особени инструменти. Навеждаш глава и свириш както ти падне. Най-свестните доста добре имитираха евтините мелодийки на Стиви Рей – от небрежния кръчмарски рок до старинния тексаски блус.

Езерните птици си ги биваше. Шеговитото име страшно им пасваше. Басистът и барабанистът бяха едри мъжаги, целите обрасли в мазни, сплъстени коси. Солистът беше дребен, черничък и донякъде напомняше Стиви Рей. Имаше същата широка усмивка. А и умееше да свири. Малко старомодно, без модерни превземки.

Чувствахме се чудесно. Пиехме бира след бира, плътно притиснати в сепарето. После станахме да потанцуваме. Нямахме как да устоим. Оркестърът не спираше. Навалицата растеше, взе да става задушно. Музиката дънеше все по-силно и по-бързо. Сервитьорките тичаха като бесни с камари шишета.

Роскоу изглеждаше невероятно. Копринената ѝ блуза беше мокра от пот. Отдолу не носеше нищо. Виждах как влажната коприна лепне по кожата. Чувствах се като в рая. Или по-точно в хубава кръчма с разкошна жена и приличен оркестър. Джо щеше да почака до утре. Маргрейв беше на хиляда светлинни години. Нямах проблеми. Искаше ми се вечерта да не свършва.

Оркестърът остана до късно. Отдавна бе минало полунощ. Чувствахме се омекнали и изцедени. За пътуване и дума не можеше да става. Отново ръмеше. Не ми се караше час и половина в дъжда. Не и след толкова бира. Можеше да свършим в канавката. Или в затвора. Една табела ни осведоми, че на километър оттук има мотел. Роскоу предложи да преспим там. И се разкиска. Все едно, че съм я откраднал от родния дом и сме минали отвъд границата с нечисти помисли. Нямахе такова нещо. Но не възнамерявах да протестирам.

Измъкнахме се криво-ляво от заведението със заглъхнали уши и седнахме в бентлито. Бавно и предпазливо подкарах напред по асфалта, над който димеше бледа мъгла. След километър отсреща изникна мотелът. Нисък, дълъг и стар, като излязъл от филмите. Спрях на паркинга и отскочих до рецепцията. Събудих дежурния. Платих му и го помолих да

ни събуди рано. Взех ключа и се върнах в колата. Продължих напред, спрях пред нашата стая и влязохме. Скромна, безлична стая. Такива се срещат навсякъде из Америка. Но дъждът трополеше по покрива, а вътре беше топло и уютно. И имаше голямо легло.

Не исках Роскоу да хване настилка. Трябваше да свали тая мокра блуза. Казах ѝ го. Тя пак се разкиска. Не знаела, че съм имал и медицински познания. Казах, че в армията ни учат как да се справяме с най-спешните случаи.

– И това ли е спешен случай? – изкикоти се тя.

– Скоро може да стане – разсмях се и аз. – Ако не свалиш тая блуза.

Нямаше как, свали я. Сетне аз връхлетях върху нея. Беше тъй хубава, тъй предизвикателна. И готова за всичко.

По-късно лежахме преплетени, изтощени и си говорехме. Какви сме били, какво сме правили. Кой какъв е искал да стане. Тя ми разказа за семейството си. Лишено от късмет, поколение след поколение. Както ги описваше, не бяха лоши хора – все фермери, дето аха-аха да се оправят, ала така и не успяват докрай. Заложници на природата, водили тежка борба преди времето на химикалите и селскостопанските машини. Някакъв прадядо бил на път да забогатее, но загубил най-хубавите си земи, когато прадядото на кмета построил железницата. После дошли разни истории с ипотеки, враждата се разраснала, тъй че днес тя обичаше Маргрейв, но не понасяше да гледа как Тийл обикаля градчето, сякаш е негова собственост – както в действителност било открай време.

Аз пък ѝ разправих за Джо. Споделих с нея неща, които не съм казвал никому. Пазех ги само за себе си. Какво изпитвам към него и защо се чувствам длъжен да сторя нещо след смъртта му. И че ще го направя с радост. Доста задълбахме на лични теми. Разговаряхме дълго и накрая заспахме прегърнати.

Сякаш едва бяхме затворили очи, когато дежурният се разблъска по вратата и обяви, че е време да ставаме. Вторник. Станахме, залитайки като пияни. Ранното слънце се бореше с влажното утро. След пет минути пак бяхме в бентлито и карахме на изток. Слънчевите лъчи искряха ослепително по мокрото стъкло.

Малко по малко взехме да се разсънваме. Прекосихме щатската граница и навлязохме в Джорджия. Минахме моста във Франклин. Подкарахме още по-бързо през пустеещите селски земи. Нивите не се виждаха, скрити под раздърпано було от утринна мъгла. Тя надвисваше

като облак пара над червеникавата земя. Слънцето се изкатери нагоре и почна да я разпръсква.

Не казвахме нито дума. Искахме да съхраним колкото е възможно по-дълго тихия пашкул на интимната близост. И бездруго завръщането ни в Маргрейв скоро щеше да го разкъса. Карах тежката престижна кола и се надявах. Надявах се да има още много такива нощи. И много спокойни утрини като тази. Роскоу се гушеше до мен върху широката кожена седалка. Мислеше си за нещо свое. Изглеждаше много доволна. Поне така се надявах.

Отново прелетяхме край Уорбъртън. Затворът се рееше като някакъв призрачен град над килима от ниска мъгла. Подминахме малката горичка, която бях зърнал от затворническия автобус. Продължихме покрай редовете от храсти, почти напълно укрити в мъглата. Стигнахме областното шосе и завихме на юг. Минахме закусвалнята, участъка и пожарната. После по главната улица. Свърнахме наляво покрай статуята на човека, който бе отнел плодородни земи за железницата. Спуснахме се надолу към дома на Роскоу. Спрях до бордюра, излязохме и се разкършихме. Спогледахме се усмихнати. Беше ни хубаво. Хванати за ръце, тръгнахме по алеята.

Вратата ѝ беше отворена. Не широко, само откrehната три-четири сантиметра. Нямаше как да се затвори, защото ключалката беше разбита. Някой я бе изкъртил с лост. Счупената ключалка и назъбените трески пречеа да се затвори докрай. Роскоу вдигна длан пред устата си и тихо ахна. Очите ѝ се разшириха. Огледаха първо вратата, после мен.

Сграбчих я за лакътя и отскочих настрана. Залепихме се за вратата на гаража. Приклегнахме. Заобиколихме къщата, като се притискахме към стените. Под всеки прозорец се ослушвахме напрегнато и рискувахме да вдигнем глави за миг, за да надникнем в стаите. Най-сетне се озовахме пак при разбитата предна врата. Бяхме мокри от тревата и ниските борчета. Станахме. Спогледахме се и вдигнахме рамене. Бутнахме вратата и влязохме.

Проверихме навсякъде. В къщата нямаше никого. Никакви повреди. Всичко на място. Нищо откраднато. Уредбата още си беше тук, както и телевизорът. Роскоу погледна в гардероба. Служебният колан с револвера висеше, където го бе оставила. Провери скрина и бюрото. Нищо не бе докоснато. Нищо не липсваше. Не изглеждаше да са претърсвали. Спряхме в коридора и пак се спогледахме. Сетне забелязах нещо.

Ниското утринно слънце хвърляше сноп бледи лъчи през отворената врата. По паркета видях отпечатьци. Много отпечатьци. Няколко

души бяха нахълтали в хола. Отпечатьците изчезваха по пъстрите индиански черги. Пак се появяваха върху дъските на пода пред спалнята. Връщаха се през хола към предната врата. Бяха оставени от хора, дошли през дъждовна нощ. Тънкият слой кална вода бе засъхнал, оставяйки бледи отпечатьци. Бледи, но свършено ясни. Можех да различа поне четири чифта следи. Навън и навътре. Виждах шарките на подметките им. Следи от галоши. Каквито носят на север през зимата.

Бяха дошли през нощта. Бяха дошли, очаквайки реки от кръв. Бяха дошли с цялата си екипировка. С галоши и найлонови комбинезони. С ножове, чук и торбичка гвоздеи. Бяха дошли да ни сторят същото, каквото бяха направили с Морисън и жена му.

Бяха отворили врата, която не биваше да докосват. Втората им фатална грешка. Вече можеха да се смятат за мъртви. Щях да ги открия един по един и да гледам с усмивка как умират. Защото ударът срещу мен бе всъщност втори удар по Джо. Той вече нямаше как да ме защити. Второ предизвикателство. Второ унижение. Вече не ставаше дума за самозащита. Длъжен бях да почета паметта на брат си.

Роскоу пристъпваше покрай следите. Долових в нея класическата реакция. Отхвърляне. Тази нощ четирима души бяха дошли да я заколят. Знаеше това, но не му обръщаше внимание. Прогонваше го от мислите си. Признаваше го, без да признае докрай. Не е лошо като начало, но нямаше да изтрае дълго. А междувременно си търсеше занимание – да следи бледите отпечатъци по пода.

Бяха ни търсили из цялата къща. Бяха надникнали в спалнята. После се бяха събрали в хола, преди да изчезнат. Проверихме навън за следи, но не открихме нищо. Над гладкия мокър асфалт се вдигаше пара. Прибрахме се. Никакви улики освен изкъртената ключалка и бледите отпечатъци из цялата къща.

Не си казахме нищо. Аз изгарях от ярост. Продължавах да наблюдавам Роскоу. Чаках кога бентът ще се отприщи. Тя бе видяла трупове на Морисънови. Аз не. Вчера Финли ми описа подробностите накратко. Звучеше грозно. Той бе ходил там. Стори ми се потресен. Роскоу също бе ходила. Беше видяла какво точно са искали да ни сторят.

– И кого всъщност са търсили? – рече накрая. – Мен, теб или двама ни?

– Търсили са и двама ни – казах аз. – Предполагат, че Хъбъл ми е разказал нещо в затвора. Предполагат, че аз съм разказал на теб. Значи смятат, че и двамата знаем каквото знаеше Хъбъл.

Тя кимна разсеяно. После отиде да се облегне до задната врата. Гледаше борчетата в спретнатата градинка. Видях я как пребледня. Разтрепера се. Бентът рухваше. Тя се притисна в ъгъла до вратата. Мъчеше се да потъне в стената. Гледаше в пустотата, сякаш нейде там виждаше

всички безименни страхотии. Разплака се сърцераздирателно. Пристъпих напред и я прегърнах. Притисках я към себе си, докато изплаче ужаса и напрежението. Тя плака дълго. Тялото ѝ бе омекнало и горещо. Сълзите попиваха в ризата ми.

– Слава богу, че снощи не бяхме тук – прошепна тя.

Знаех, че трябва да заговоря решително. Страхът нямаше да ѝ помогне. Само щеше да я лиши от енергия. Трябваше да го погледне в очите. И довечера да се срещне с тихата мрачна нощ, както и с всички останали нощи от своя живот.

– Жалко, че ни нямаше – казах аз. – Можеше да изясним едно-друго.

Тя ме изгледа, като че бях откачил. Поклати глава.

– И какво щеше да сториш? Да ги убиеш и четиримата?

– Само тримата – уточних аз. – Четвъртият щеше да проговори.

Казах го с пълна увереност. Желязна увереност. Сякаш просто нямаше друга възможност. Тя ме погледна. Исках да види пред себе си грамаден мъжага. Служил в армията тринайсет дълги години. Способен да убива с голи ръце. Ледени сини очи. Давах всичко от себе си. Напрягах се да изразя цялата непобедима жестокост, цялата самоувереност, която изпитвах. Втрещих в нея онзи изцъклен поглед, който караше пияните моряци да се свиват като подплашени ученички. Исках Роскоу да вярва, че е под закрила. След всичко, което ми бе дала, трябваше да ѝ върна поне това. Не исках да се страхува.

– Къде ще се мерят с мен четирима жалки селянци? – рекох аз. – С мен ли ще се задяват? Знаят ли какви типове съм размазвал? Дойдат ли пак, моментално излизат с краката напред. И да ти кажа, Роскоу, ако някой изобщо помисли да те закача, ще умре, преди да си е довършил мисълта.

Номерът мина. Убедих я. Такава я исках – умна, жилава, самоуверена. Исках да се опомни. И успех. В невероятните ѝ очи взе да приижда храброст.

– Без майтап, Роскоу – добавих аз. – Дръж се за мен и всичко ще е наред.

Тя ме погледна отново. Отметна косата си.

– Обещавах ли?

– Дадено, малката – рекох аз. И зачаках със затаен дъх.

Тя въздъхна задавено. Отдръпна се от стената и пристъпи напред. Опита се да се усмихне. Кризата бе отминала. Отново беше във форма.

– Добре – каза тя. – Да поправим ли сега вратата?

Замислих се. От тактическа гледна точка това бе важно решение.

– Не. Поправим ли я, значи сме видели. Щом сме видели, знаем, че сме в опасност. По-добре да си въобразяват, че нищо не подозираме. Така и следващия път ще бъдат непредпазливи. Значи изобщо няма да реагираме. Преструваме се, че не сме идвали насам. Правим се на тъпи и наивни. Ако ни сметнат за тъпи и наивни, онези ще се отпуснат. И следващия път ще ги засечем по-лесно.

– Добре – каза тя.

Не беше много уверена, но се съгласи.

– А сега нахвърляй в една чанта каквото ще ти трябва – наредих аз.

Това не я зарадва особено, но все пак отиде да си събере багажа. Играта започваше. Нямах представа кои са четиримата противници. Нямах представа дори каква е играта. Но умеех да я играя. Като начало искаха да вярват, че имат един ход преднина.

– Да ида ли днес на работа? – запита Роскоу.

– Иди. Трябва да се държим естествено. А и с Финли трябва да поговорим. Той очаква обаждане от Вашингтон. Освен това се налага да проверим онзи Шърман Столър. Но не се безпокой, няма да ни гръмнат в участъка. Ще гледат да ни очистят нейде на спокойствие, най-вероятно нощем. Тийл е единственият противник там, тъй че просто не оставяй насаме с него. Гледай да бъдеш около Финли, Бейкър или Стивънс, разбрахме ли се?

Тя кимна. Взе набързо душ и се облече за работа. След двайсет минути излезе от спалнята с униформа. Приглади гънките. Готова за новия ден. Погледна ме.

– Обещаваш ли?

Изрече го едновременно като въпрос, извинение и обет. Погледнах я право в очите и намигнах.

– Ти само гледай.

Тя кимна и също намигна. Всичко беше наред. Излязохме и оставихме предната врата леко откритата, точно както я бяхме заварили.

За да запазя илюзията, че не сме се връщали, аз скрих бентлито в гаража на Роскоу. После седнахме в нейния шевролет и решихме най-напред да закусим при Ено. Тя даде газ по нагорницето. Колата ми се стори тясна и ниска след просторното старо бентли. Насреща ни слизаше малък камион. Чисто новичък, боядисан в приятен тъмнозелен цвят. Приличаше на общински, но отстрани беше изписано с претруфени

златни букви: „Фондация Клайнър“. Същото бях видял и върху камиончето на градинарите.

– Какъв е тоя камион? – запитах аз.

Роскоу зави надясно, излезе на главната улица и чак тогава отвърна:

– Фондацията има сума ти камиони.

– Какво точно правят?

– Доста работи за града – каза тя. – Фондацията е дело на Клайнър старши. Общината му продаде терен за складовете и в сделката имаше условие да организира общинска програма. Ръководи я Тийл.

– Тийл ли? Значи врагът.

– Ръководи я кметът – каза тя. – Ако не беше Тийл, друг щеше да е. Програмата отделя много пари за общината – пътища, паркове, библиотека, банково подпомагане. На участъка също отпускат доста средства. Получавам помощ за ипотеката само защото съм полицай.

– Това дава на Тийл голяма власт – подхвърлих аз. – А каква е историята с Клайнър младши? Искаше да ме пропъди от теб. Претендираше за първенство.

Роскоу потръпна.

– Той е гадина. Гледам да го избягвам. И на теб препоръчвам същото.

Продължи да кара, но сега ми се стори изнервена. Озърташе се напрегнато. Сякаш се чувстваше заплашена. Сякаш чакаше всеки момент някой да изскочи насреща ни с пушка. С тихия живот сред пущинака на Джорджия бе приключено. Четирима непознати го бяха унищожили тази нощ в нейния дом.

Спряхме на паркинга пред закусвалнята и големият шевролет леко се полюшна на амортизаторите. Измъкнахме се навън и закрачихме по чакъла към входа. Денят беше мрачен. След нощния дъжд още лъхаше хлад и по небето се влачеха дрипави облаци. Лъскавите стени на заведе-нието отразяваха сивотата. Застудяваше. Вече бе истинска есен.

Влязохме. Закусвалнята беше празна. Седнахме и сервитьорката с очилата ни донесе кафе. Поръчахме яйца с бекон и разни гарнитюри. Отвън на паркинга спря черен пикап. Същият, с който се срещях вече за четвърти път. Но вътре имаше друг човек. Не беше хлапакът. По-стар. Някъде към шейсетте, но жилив и стегнат. Стоманеносива коса, подстригана съвсем ниско. Носеше джинсов костюм като обикновен фермер. Приличаше на човек, който работи цял ден под слънцето. Дори и през витрината усетих каква сила излъчва втренченият му поглед. Роскоу ме

смушка с лакът и кимна към паркинга.

– Това е Клайнър. Башата.

Клайнър влезе и спря за момент на прага. Огледа се наляво, надясно и тръгна към тезгяха. Ено излезе от кухничката. Двамата заговориха тихо. Приведени един до друг. После Клайнър изправи глава. Обърна се към вратата. Спря и погледна първо наляво, после надясно. За миг задържа очи върху Роскоу. Лицето му беше плоско, изпито и костеливо. Устата изглеждаше като прорез от нож. Сетне прехвърли поглед към мен. Имах чувството, че съм попаднал под лъча на прожектор. По устните му трепна странна усмивка. Зъбите зад тях бяха удивителни. Едри, равни резци и дълги, леко закривени навътре кучешки зъби. Пожълтели като на стар вълк. Пак събра устни и измести очи настрани. Отвори вратата и стъпките му захрущяха по чакъла. Пикапът потегли с мощен рев сред гейзер от камъчета.

Погледах след него и пак се обърнах към Роскоу.

– Разкажи нещо повече за семейство Клайнър.

Тя още беше напрегната.

– Защо? Могат да ни очистят всеки момент, а ти искаш да си бъбрим за Клайнър.

– Търся информация – казах аз. – Накъдето и да погледна, все за Клайнър говорят. Интересна личност. Синът също не е цвете за мирисане. А видях и жена му. Стори ми се нещастна. Чудя се дали не е замесен.

Тя сви рамене и поклати глава.

– Не виждам как. Те са нови тук, само от пет години. Преди поколението родът им забогатял от обработката на памук някъде в Мисисипи. Изобретили нова химическа формула. Нещо с хлор, натрий и не знам си какво. Натрупали огромно състояние, но преди пет години си навлекли неприятности с тамошните еколози. Нали разбираш, нещо около замърсяването. Изхвърляли в реката отпадъци, та рибата измряла чак до Ню Орлиънс.

– И какво станало после?

– Клайнър преместил целия завод. По онова време той ръководел компанията. Прекратил цялата работа в Мисисипи и се прехвърлил в Южна Америка, май че във Венецуела. После решил да разшири дейността. Преди пет години изникна в Джорджия с тия складове – домашни потреби, електроника или нещо такова.

– Значи не е тукашен бизнес? – запитах аз.

– Нямахте ги допреди пет години. Не знам много за тях. Но и не

съм чувала нищо лошо. Клайнър изглежда суров тип, може би дори безмилостен, не вярвам обаче да е закачил някого освен рибите в Мисисипи.

– Тогава от какво се страхува жена му?

Роскоу направи гримаса.

– Не се страхува. Болна е. Може би се страхува, защото е болна. Ще умре, нали така? Клайнър не е виновен.

Момичето ни донесе поръчката. Закусихме мълчаливо. Порциите бяха огромни. Великолепен бекон. Превъзходни яйца. Този Ено знаеше как да ги пържи. Хранех се с апетит и пиех кафе след всяка хапка. Сервитьорката току дотичваше с пълна кана.

– Нищо ли не ти подсказва думата плурибус? – запита Роскоу. – Не сте ли си говорили нещо такова като хлапета?

Позамислих се и накрая поклатих глава.

– На латински ли е? – отново запита тя.

– Има го в девиза на Съединените щати, не помниш ли? „E Pluribus Unum“. Означава „От многото – едно“. Една нация, изградена от многото бивши колонии.

– Значи се превежда като „много“, така ли? Джо знаеше ли латински?

Свих рамене.

– Нямам представа. Вероятно. Той беше умно момче. Може и да е познавявал латински. Не съм сигурен.

– Добре – каза тя. – Нямах ли поне смътна идея защо Джо е идвал насам?

– Може би нещо, свързано с пари. Само това ми хрумва. Доколкото знам, Джо работеше в Министерството на финансите. Хъбъл работеше в банка. Общото между тях са парите. Може и да узнаем от Вашингтон. Ако не, ще се наложи да тръгнем от нулата.

– Ясно. Трябва ли ти нещо?

– Трябва ми онзи протокол от Флорида – казах аз.

– За ареста на Шърман Столър ли? Та това е било преди две години.

– Все отнякъде трябва да почна.

Тя сви рамене.

– Добре, ще го поискам. Ще позвъня до Флорида. Нещо друго?

– Трябва ми пистолет.

Тя не отговори. Пуснах на масата двайсет долара и станахме. Тръгнахме към шевролета.

– Трябва ми пистолет – повторих аз. – Играта загрубя, разбираш ли? Нуждая се от оръжие. Не мога просто да купя от магазина. Нямам нито документи, нито адрес.

– Добре – каза тя. – Ще ти намеря.

– Нямам разрешително – напомних аз. – Затова гледай да го уредиш тихомълком, бива ли?

Тя кимна.

– Вече е уредено. Имам пистолет, за който никой не знае.

На паркинга пред участъка се целунахме дълго и страстно. После излязохме от колата и минахме през масивната стъклена врата. Финли бързаше да излезе и едва не се сблъскахме.

– Трябва пак да ходя до моргата – рече той. – Хайде с мен. Трябва да поговорим. За много неща.

Върнахме се към унилото сиво утро. Качихме се в шевролета на Роскоу. Седяхме както и предния път. Тя зад волана, аз отзад. Финли се бе извъртял на предната седалка, за да вижда и двама ни. Роскоу потегли на юг.

– Имах дълъг разговор с Министерството на финансите – каза Финли. – Някъде преди двайсетина минути или половин час. Тревожих се да не надуши Тийл.

– Какво казаха? – запитах аз.

– Нищо. Половин час приказки и накрая нищо.

– Нищо ли? Какво значи това, по дяволите?

– Нищо не искаха да ми кажат – обясни той. – Преди да обелят и дума, искат цяла камара официални молби от Тийл.

– Нали потвърдиха, че Джо е работил там?

– Е, поне дотам се прежалиха. Дошъл от военното разузнаване преди десет години. По тяхна молба. Специално го издирили.

– За какво? – запитах аз.

Финли безпомощно сви рамене.

– Не ми казаха. Точно преди година започнал някакъв нов проект, обаче всичко е строго секретно. Голяма клечка е бил там, Ричър, дума да няма. Да беше чул само как го споменавах. Все едно че говорят за Господа.

Помълчах. Нищо не знаех за Джо. Нищичко.

– Значи тъй – рекох накрая. – Само това ли изкопчи?

– Не. Продължих да им досаждам, докато се свързах с някоя си

Моли Бет Гордън. Случайно да си я чувал?

– Не. Защо, трябва ли?

– Май са били доста близки с Джо – каза Финли. – Стори ми се, че не е било само служебна връзка. Много се разстрои, горката. Порой от сълзи.

– И какво ти каза?

– Нищо. Нямала право. Но обеща да ти каже каквото знае. Заради теб щяла да рискува, защото си малкото братче на Джо.

Кимнах.

– Добре. Това вече е нещо. Кога ще я чуя?

– Позвъни й към един и половина. Обедна почивка, службата ще е празна. Поема голям риск, но ще говори с теб. Така каза.

– Добре – повторих аз. – Нещо друго каза ли?

– Изтърва една дреболия. Джо бил насрочил голямо съвещание. За идния понеделник.

– Понеделник ли? Тоест един ден след неделя?

– Точно така. Май все пак Хъбъл ще се окаже прав. Нещо трябва да стане в неделя или малко по-рано. Каквото и да означава това, Джо навярно е знаел, че дотогава или ще спечели, или ще загуби. Друго не успях да изкопча. Жената рече, че не било редно да разговаря с мен, а наоколо май имаше хора. Тъй че поприказвай с нея, но не се надявай особено, Ричър. Може и да не е в течение. Както усетих, при тях лявата ръка не знае какво върши дясната. Голяма секретност, нали?

– Бюрократия – промърморих аз. – На кой ли му е притрябвала? Добре, длъжни сме да предположим, че отсега нататък на никого не разчитаме. Поне донякъде. Ще трябва пак да потърсим Пикар.

Финли кимна.

– Той ще помогне с каквото може. Снощи ми се обади. Чарли е на сигурно място с децата. Пикар засега си кротува, но ако ни потрябва, веднага ще дойде.

– Би трябвало да потърси следите на Джо – казах аз. – Джо може да е използвал кола. Идва със самолет от Вашингтон до Атланта, отсяда в хотел и наема кола, нали така? Трябва да я потърсим. Сигурно е пристигнал с нея в четвъртък. Трябва да е захвърлена нейде из областта. А от нея можем да стигнем до хотела. Може нещо да е останало в стаята. Досиета например.

– Пикар няма как да го стори – възрази Финли. – ФБР не се занимава с крадени коли. А и ние не можем, докато Тийл се навърта наоколо.

Вдигнах рамене.

– Налага се. Няма друг начин. Опитай се да баламосаш Тийл. Пробутай му неговата история. Кажй, че според теб онзи затворник, дето е очистил Морисънови, трябва да е пристигнал с наета кола. Кажй, че трябва да се разровиш. Той не може да възрази, иначе сам си проваля играта, нали?

– Добре – каза Финли. – Ще опитам. Може и да излезе нещо.

– Джо трябва да е имал списък с телефони – продължих аз. – Спомняш ли си, че номерът в обувката му беше откъснат от компютърна разпечатка? Тогава къде е останалото? Бас държа, че си лежи там, в хотела – цял списък с номера и Хъбъл е най-отгоре. Значи намираш колата, после притискаш Пикар да издири хотела чрез компанията. Става ли?

– Добре де – каза Финли. – Ще се постарая.

В Йелоу Спрингс завихме по алеята към болницата и пролазахме бавно през гърбиците. Заобиколихме отзад. Спряхме до вратата на моргата. Не ми се влизаше. Джо още лежеше там. Смътно се замислих за погребението. Никога не бях уреждал такова нещо. Морската пехота се погрижи за баща ни, а когато почина майка ни, Джо свърши всичко.

Но все пак излязох от колата и тримата тръгнахме към входа през хладното утро. Запътихме се към схлупената канцелария в дъното. Зад бюрото седеше все същият доктор. Пак с бяла престилка. Пак уморен. Махна ни с ръка да седнем. Този път заех едната табуретка. Не ми се сядаше до факса. Докторът ни огледа един по един. И ние го гледахме.

– Какво си ни приготвил? – запита Финли.

Умореният човек зад бюрото се подготви за отговор. Като че щеше да ни изнася лекция. Взе три папки от купчината отляво и ги пушна пред себе си. Отвори най-горната. Дръпна втората и също я отвори.

– Морисънови. Мистър и мисис.

Пак ни огледа един по един. Финли кимна.

– Изтезавани и убити – продължи докторът. – Ходът на събитията изглежда съвсем ясен. Жената е приведена в безпомощно състояние. Според мен двама мъже държат и извиват ръцете й. Масивни синини от китката до рамото, натискът е увредил някои сухожилия. Очевидно синините са продължавали да растат от момента на хващане до смъртта. Щом кръвообращението спре, петната вече не се променят, нали разбирате?

Кимнахме. Всичко разбрахме.

– Бих казал, че е траяло около десет минути. Десет минути от

началото до края. И тъй, жената е в безпомощно състояние. Приковават мъжа за стената. Според мен по това време двамата вече са голи. Преди нападението са били по пижами, нали?

– По халати – поправи го Финли. – Закусвали са.

– Добре де, халатите падат в самото начало. Приковават мъжа за стената, а на практика и за пода, през ходилата. Заемат се с половите му органи. Скротумът е срязан. Аутопсията показва, че жената е била принудена да погълне ампутирани тестиси.

В канцеларията настана тишина. Като в гробница. Роскоу за дълго се втрени в мен. После се завъртя към доктора.

– Открих ги в стомаха ѝ – поясни той.

Роскоу беше по-бяла и от престилката му. Имах чувството, че всеки миг ще се свлече от столчето. Тя затвори очи и стисна зъби. Беше чула какво са ни готвили снощи.

– Нататък? – подкани Финли.

– Обезобразяват жената – каза докторът. – Накълцват гърдите, половите органи, прерязват ѝ гърлото. После прерязват гърлото на мъжа. Това е последната нанесена рана. Вижда се как артериалният фонтан от шията е покрил всички други кървави петна.

В канцеларията отново се възцари мъртва тишина. За дълго.

– Оръжия? – запитах аз.

Човекът зад бюрото завъртя към мен уморените си очи.

– Без съмнение нещо остро. – Поусмихна се. – Право, дълго около дванайсет сантиметра.

– Бръснач? – подсказах аз.

– Не. Реже като бръснач, но е било двуостро и не толкова гъвкаво.

– По какво съдите?

– Има признаци, че е използвано в двете посоки – каза докторът и размахна ръка. – Ето така. По гърдите на жената. Срязани са и в двете посоки. На тънки ивици.

Кимнах. Роскоу и Финли мълчаха.

– Какво ще ни кажете за другия? – запитах аз. – Столър.

Патологът бутна настрани двете папки и отвори третата.

Беше доста по-дебела. Той погледна нещо и вдигна глава.

– Столър ли му е името? Тук сме го писали неизвестен.

– Пратихме ти факс – каза Роскоу. – Вчера сутринта. Открихме го по отпечатъците.

Патологът се разрови из бумагите по бюрото. Откри смачкан факс. Прочете го и кимна. Задраска върху папката думата „Неизвестен“ и

написа „Шърман Столър“. Пак се поусмихна.

– Той ми е подръка още от неделя. Успях да свърша повече работа, нали разбирате? Малко са го изгризали плъховете, но не е нито размазан като първия, нито накълцан като Морисънови.

– И какво можете да ни кажете? – запитах аз.

– Споменахме за два куршума, нали? Относно причината за смъртта нямам какво да добавя.

– А какво друго знаете?

Папката беше прекалено дебела, тъй че едва ли разказваше само как е застрелян и умрял от кръвоизлив. Докторът явно имаше какво да сподели. Той положи пръсти върху листовите и леко притисна. Сякаш търсеше слаба вибрация или четеше брайлова азбука.

– Бил е шофьор на камион.

– Тъй ли?

– Така мисля – каза докторът. Изглеждаше твърдо уверен.

Финли вдигна глава. Това го интересува. Много си падаше по декуцията. Тия фокуси просто го очароваха. Както онзи ден, когато го смаях с догадките си за Харвард, развода и цигарите.

– Продължавай – рече той.

– Добре, ще карам по-кратко – каза патологът. – Открих недвусмислени доказателства. Заседнала работа, понеже има отпусната мускулатура, лоша стойка и сплескан задник. Загрубели ръце, стари петна от дизелово гориво по кожата. Освен това има следи от газьол и по подметките. Лошо хранене с излишък от мазнини, плюс прекалено много сероводород в кръвта и тъканите. Този човек е прекарал живота си на път и непрестанно е дишал отработени газове. Заради газьола реших, че е бил шофьор на камион.

Финли кимна. Аз също. Столър бе влязъл в моргата без документи, без каквито и да било лични вещи освен часовника. Доктора си го биваше. Той ни огледа как кимаме одобрително. Хареса му, но явно имаше още какво да каже.

– Смятам, че от доста време е бил без работа.

– Защо? – запита Финли.

– Защото всички тия белези са стари. Предполагам, че дълго е работил като шофьор, след това е останал без работа. От девет месеца, може би и от година почти не е карал кола. Значи шофьор на камион, но безработен.

– Добра работа, докторе – каза Финли. – Имаш ли копие от всичко това?

Докторът побутна през бюрото дебел плик. Финли се пресегна да го вземе. После всички станахме. Искях да си вървя. Не ми се влизаше в моргата. Не ми се гледаха повече трупове. Роскоу и Финли усетиха какво мисля и кимнаха. Изнизрахме се, като че закъсняваме за важна работа. Докторът не ни задържа. Беше виждал много хора да се изнизват оттук точно по същия начин.

Седнахме в колата на Роскоу. Финли отвори дебелия плик и извади данните за Шърман Столър. Натъпка ги в джоба си.

– Засега това е наше – каза той. – Може и да ни отведе донякъде.

– Аз ще поискам протокола от Флорида – обади се Роскоу. – И сигурно ще му намерим адреса. Около един шофьор има цял куп документи, нали? Профсъюз, здравно осигуряване, квалификация. Няма да е много трудно.

По пътя за Маргрейв всички мълчахме. В участъка заварихме само дежурния. Обедна почивка в Маргрейв, обедна почивка и във Вашингтон. Една и съща часова зона. Финли измъкна от джоба си листче, подаде ми го и отиде да пази пред кабинета. Аз влязох да позвъня на жената, която навярно бе обичала брат ми.

Номерът, който ми даде Финли, се оказа пряк телефон на Моли Бет Гордън. Тя вдигна още от първия сигнал. Представих се. Жената отсреща се разплака.

– Гласът ви е като на Джо – каза тя.

Не отговорих. Не исках да губим време за спомени. А едва ли и тя искаше, след като нарушаваше правилата и рискуваше да я чуят. Би трябвало просто да ми каже каквото знае и да затвори.

– Какво е търсил Джо в Маргрейв? – запитах аз.

Чух как подсмръкна, после гласът ѝ се проясни.

– Водеше разследване. Не знам подробности.

– Все пак в каква област? – настоях аз. – Какво работеше?

– Не знаете ли?

– Не – казах аз. – За жалост трудно се свързвахме. Ще трябва да ми разкажете отначало.

Тя мълча дълго.

– Добре. Не бива да ви го казвам. Вие сте външно лице. Но ще ви кажа. Фалшификати. Джо отговаряше за борбата срещу фалшификаторите.

– Фалшификати ли? Искате да кажете фалшиви пари?

– Да – каза тя. – Той беше завеждащ отдел. Управляваше цялата дейност. Беше невероятен, Джак.

– Но защо е дошъл в Джорджия?

– Не знам. Наистина не знам. Но смятам да открия. Имам достъп до файловете му. Знам каква парола използваше.

Ново мълчание. Бях узнал нещо важно за Моли Бет Гордън. Имал съм доста работа с компютърни пароли. Като всеки военен полицаи. Познавам психологическата страна на нещата. Повечето хора допускат сериозни грешки. Най-често записват думата на листче и го лепват върху монитора. По-умните не го правят, но използват името на жена си, на кучето, на любимата си кола или отбор, на острова, където са прекарвали медения месец или са чукали секретарката си. Онези, които се смятат за хитреци, използват цифри, но избират рождения си ден, деня на сватбата или нещо подобно. Узнаеш ли нещо повече за човека, имаш доста добри шансове да откриеш паролата.

Но с Джо такъв номер не би минал. Той беше професионалист. Бе работил дълги години във военното разузнаване. Паролата му трябваше да е хаотична смес от цифри, препинателни знаци, главни и малки букви. Абсолютно непробиваема. Моли Бет Гордън можеше да я знае само от Джо. Друг начин нямаше. Значи наистина ѝ е вярвал. Били са близки. Помъчих се да говоря сърдечно.

– Моли, това ще е чудесно. Нямах представа колко ми трябва тази информация.

– Знам, че ти трябва – каза тя. – Надявам се да я получа утре. Ще ти позвъня при първа възможност. Веднага щом открия нещо.

– Да не би тук да печатат фалшиви пари? – запитах аз. – Може ли около това да се върти цялата работа?

– Не. Не става така. Не и в Щатите. Всички тия филми, където дребосъщи със зелени козирки печатат банкноти в тайни подземия, са чиста глупост. Просто не става. Джо ги отрязва. Брат ти беше гений, Джак. Още преди години той въведе процедури за продажбата на специални хартии и мастила, тъй че ако някой рече да започне, хващаме го след няколко дни. Сто процента гаранция. В Щатите днес просто не се фалшифицират пари. Джо сложи край на това. Всичко се върши в чужбина. Колкото и фалшиви пари да намерим, все се оказват внесени отвън. С това се беше захванал Джо. С международните фалшификатори. Не знам защо е бил в Джорджия. Наистина не знам. Но утре ще разбера, обещавам ти.

Продиктувах ѝ номера на участъка и строго заръчах да разговаря

единствено с мен, Роскоу и Финли. После тя бързо затвори, като че някой бе влязъл при нея. Седях и се мъчех да си представя как ли изглежда.

Тийл пак беше в участъка. Заедно с Клайнър старши. Стояха до бариерата, привели глави един към друг. Клайнър говореше с Тийл досущ като с Ено в закусвалнята. Сигурно се разправяха за фондацията. Роскоу и Финли бяха до килиите. Отидох нататък. Застанах между тях и заговорих тихо:

– Фалшификати. Свързано е с фалшиви пари. Джо е управлявал борбата срещу фалшификаторите. Да сте чували нещо подобно по тия места? Каквото и да било.

Двамата свиха рамене и поклатиха глави. Чух как вратата изсъска. Озърнах се. Клайнър излизаше. Тийл идваше към нас.

– Време е да изчезвам – рекох аз.

Минах край Тийл и се отправих към вратата. Клайнър стоеше на паркинга до черния пикап. Чакаше ме. Усмихна се. Зърнах вълчите му зъби.

– Моите съболезнования – изрече той.

Говореше тихо, културно. Образован човек. Фъфлеше едва долови-мо. Гласът някак не пасваше на грубоватата селска външност.

– Май сте раздразнили сина ми – добави той.

Гледаше ме. Нещо пламтеше в очите му. Свих рамене.

– Хлапакът пръв ме раздразни.

– Какво е направил? – рязко запита Клайнър.

– Живее и диша – казах аз.

Обърнах му гръб и тръгнах през паркинга. Клайнър се качи в пикапа. Включи двигателя и подкара на север. Аз тръгнах на юг. Надолу, към къщата на Роскоу. Малко по-малко от километър в хладния есенен ден. Десетина минути бърз ход. Взех бентлитото от гаража. Подкарах нагоре към града. Щом излязох на главната улица, намалих скоростта. Надничях под пъстрите навеси, докато най-сетне открих магазина за конфекция през три врати северно от бръснарницата. Паркирах отпред и влязох. С част от парите на Чарли Хъбъл купих от мрачния продавач риза, панталони и яке. Якето беше памучно, светлокафяво, почти официално – във всеки случай по-официална дреха не бих облякъл. Вратовръзка не ми трябваше. Преоблякох се в пробната. Прибрах старите дрехи и мимоходом ги метнах в багажника.

Отскочих до бръснарницата. По-младото старче тъкмо излизаше. Спря и леко ме хвана за ръката.

– Как ти е името, синко?

Не виждах защо да крия.

– Джак Ричър.

– Случайно да имаш приятели латиноамериканци?

– Не – казах аз.

– Е, сега вече си имаш. Две момчета те търсят навсякъде.

Погледнах го по-внимателно. Той гледаше улицата.

– Кои бяха?

– За пръв път ги виждам – каза старецът. – Дребни момчета с шарени ризи и кафява кола. Обикалят и разпитват за Джак Ричър. Рекохме им, че не знаем никакъв Джак Ричър.

– Кога беше това?

– Тая сутрин. След закуска.

Кимнах.

– Добре. Благодаря.

Старецът ми отвори вратата.

– Влизай. Моят човек ще те обслужи. Ама днес не го бива много.

Старее.

– Благодаря – повторих аз. – Пак ще се видим.

– Дано, синко, дано.

Той тръгна по главната улица, а аз влязох в бръснарницата. Вътре беше колегата му. Съсхреното старче, чиято сестра бе пяла с Блейк Слепеца. Нямаше други клиенти. Кимнах му и седнах на стола.

– Добро утро, приятелю – каза старчето.

– Помниш ли ме? – изненадах се аз.

– Че как иначе. Ти ни беше последният клиент. Не е идвал друг, та да ме разсее.

Поръчах бръснене и старчето се зае да разбива пяната.

– Значи съм ви последният клиент? – рекох аз. – Това беше в неделя. Днес е вторник. Винаги ли сте толкова зле с бизнеса?

Старчето спря и разсеяно махна с бръснача.

– От години е зле. Кметът Тийл не ще да влиза при нас, а щом старият кмет не ще, и другите бели не искат. Освен стария мистър Грей от участъка, той беше точен като часовник, идваше по три-четири пъти седмично, додето взе, че се обеси, Господ да се смили над душата му. Ти си първото бяло лице тук от февруари насам, да, сър, няма грешка.

– А защо кметът не идва? – запитах аз.

– Има си проблеми човекът – отвърна старчето. – Май не му се ше да седи тук под чаршафа, а отпред някакъв негър да стиска бръснач. Сигурно се бои да не стане някоя поразия.

– Може ли да стане?

Старчето се изкиска.

– Според мен има сериозен риск. Задник такъв.

– Значи имате черни клиенти колкото да свържете двата края – рекох аз.

Старчето ми метна чаршафа и пак се захвана с четката.

– И без клиенти я караме някак, мой човек.

– Тъй ли? – запитах аз. – Как така без клиенти?

– Взимаме пари от общината.

– Гледай ти! Колко пари?

– Хиляда долара.

– Кой ви ги дава?

Старчето почна да ме стърже с бръснача. Ръката му леко трепереше.

– Фондацията „Клайнър“ – прошепна то. – Общинската програма. Целеви заем. Всички търговци го получават. Вече пета година.

Кимнах.

– Не е зле. Но хиляда долара на година не ви оправят. По-добре е, отколкото среден пръст, но ви трябват и клиенти, нали така?

Просто бърбех, както е прието в бръснарниците. Но старчето изпадна в див възторг. Цялото се тресеше от смях. Едва успя да довърши бръсненето. Гледах го в огледалото. Голям късмет щеше да е след снощни някой да ми пререже гърлото по случайност.

– Не бива да ти го казвам, мой човек – прошепна старчето. – Ама щом си приятел на сестра ми, ще ти разкрия голяма тайна.

Съвсем се беше объркал човекът. Нямах нищо общо със сестра му. Дори не я познавах. Той ми каза за нея, и толкоз. Сега стоеше пред мен с бръснача. Гледахме се през огледалото. Също както с Финли в дрогерията.

– Не са на година – прошепна старчето. После се наведе до ухото ми. – Хиляда долара седмично.

Затропа с крак и се разкиска като демон. Напълни мивката и ме изплакна. Сложи ми гореща кърпа. Накрая дръпна чаршафа с жест на фокусник и се изкиска отново:

– Затова хич не ни трябват клиенти.

Платих и си излязох. Старчето беше смахнато.

– Много поздрави на сестра ми – подвикна то подир мен.

До Атланта имаше към седемдесет километра и пътят ми отне почти час. Магистралата ме въведе право в града. Подкарах към най-високите сгради. Щом взеха да се мяркат мраморни фойета, заряха колата, отидох до първия ъгъл и попитах един полицаи къде е административният център.

Той ме упъти и след около километър почнах да срещам банка след банка. „Сънрайз Интърнешънъл“ беше в отделна сграда – висока стъклена кула зад малко площадче с фонтан. Отдалеч изглеждаше като в Милано, но влизайки в подножието на кулата бе облицован с масивен камък – мъчеха се да подражават на Франкфурт и Лондон. Да покажат, че това е солидна, голяма банка. Във фойето имаше кожени мебели и тъмен килим. Дежурната секретарка седеше зад махагоново бюро. Сякаш бях попаднал в тих хотел.

Попитах за кабинета на Пол Хъбъл и дежурната взе да прелиства дебел справочник. Извини се, че била нова и още не ме познавала, затова бих ли се съгласил да почакам, докато провери. Набра някакъв номер и заговори тихичко. После закри микрофона с длан.

– По какъв въпрос, ако обичате?

– Приятели сме – казах аз.

Тя пак каза нещо по телефона и ме упъти към асансьора. Чакали ме в приемната на седемнайсетия етаж. Влязох, натиснах бутона и се отправих нагоре.

Седемнайсетият етаж се оказа още по-лъскав от фойето. Беше си направо клуб за аристократи – сумрачен, с разкошен килим и дървена ламперия. Пълнен с антики и стари картини. Докато си проправях път, вратата в дъното се отвори и насреща излезе някакъв тип със строг костюм. Ръкувахме се и той ме отведе в малко преддверие. Представи се като завеждащ нещо си, после седнахме.

– С какво мога да ви бъда полезен? – запита той.

– Търся Пол Хъбъл.

– Мога ли да знам защо?

– Той ми е стар приятел – казах аз. – Беше споменал, че работи при вас, та сега на минаване през Атланта рекох да се отбия.

Човекът кимна. Наведе очи.

– Разбирате ли, мистър Хъбъл вече не работи тук. За жалост

трябваше да се лишим от услугите му преди осемнайсет месеца.

Кимнах мълчаливо. Седях, гледах човека с костюма и чаках. Малко мълчание щеше да му развърже езика. Почнех ли да разпитвам направо, можеше да се стегне. Да се престори на тайнствен. Но усещах, че е бързлив. Такива са повечето директори. Дай им само възможност, умират да те впечатлят. Затова седях кротко и чаках. Онзи взе да се извинява, защото ме смяташе за приятел на Хъбъл.

– Не беше по негова вина, разбирате ли? Вършеше чудесна работа, само че в област, която напуснахме. Стратегическо делово решение. Крайно неприятно за засегнатите, но какво да се прави.

Кимнах, сякаш всичко ми бе ясно.

– Отдавна не се бяхме чували. Не знаех. Всъщност дори не знам с какво точно се занимаваше тук.

Усмихнах му се. Влизах в ролята на кротък невежа. Когато си в банка, това не е много трудно. Озарих го със скромна, любопитна усмивка. Гарантирано развързва бързивите езици. Неведнъж съм опитвал.

– Той работеше в операциите на дребно – каза човекът. – Наложил се да ги прекратим.

Въпросително вдигнах вежди.

– На дребно?

– Директна банкова дейност – обясни той. – Нали знаете, пари в брой, чекове, заеми, индивидуални клиенти.

– И вие я прекратихте? Защо?

– Твърде скъпо излиза – каза той. – Много разходи, малки печалби. Трябваше да се освободим.

– И Хъбъл е работил в това направление? – запитах аз.

Той кимна.

– Мистър Хъбъл завеждаше кешовия отдел. Важна длъжност. Беше много добър служител.

– Какво точно вършеше?

Човекът не знаеше как да обясни. Явно се чудеше откъде да започне. Един-два пъти отвори уста и пак я затвори.

– Разбирате ли от пари в брой? – запита накрая.

– Имам от тях – казах аз. – Но не знам дали ги разбирам.

Той стана и с елегантен жест ме покани да отида до прозореца. Загледахме се към минувачите, които крачеха седемнайсет етажа по-долу. Той посочи един човек с тъмен костюм.

– Да вземем този джентълмен. Разрешете ми няколко предположения. Вероятно живее в извънградската зона, има някъде вила, две

големи ипотечи, две коли, пет-шест осигурителни фонда, пенсионни вноски, известен брой акции, вноски за колеж на децата, няколко кредитни карти. Обща стойност около половин милион, ако не възразявате.

– Тъй да е.

– Но колко пари има в себе си?

– Нямам представа – казах аз.

– Вероятно около петдесет долара. Петдесет долара в кожен портфейл, който струва три пъти повече.

Погледнах го. Не схващах накъде бие. Той разбра и подхвана съвсем търпеливо.

– Американската икономика е нещо огромно. Капиталовложенията и операциите просто не се поддават на изчисление. Трилиони долари. Но само нищожна част от тях се покрива с пари в брой. Онзи джентълмен струва половин милион долара, но само петдесет от тях са кеш. Всичко останало съществува на хартия или в компютрите. Фактът е, че няма кой знае колко пари в оборот. В цялата страна има всичко на всичко около сто и трийсет милиарда долара.

Пак вдигнах рамене.

– Не ми изглежда толкова малко.

Онзи ме изгледа строго.

– А колко са хората? Почти триста милиона. Това прави около четиристотин и петдесет долара в брой на глава от населението. Там е проблемът в операциите на дребно и банките трябва да го преодоляват ден след ден. Четиристотин и петдесет долара е съвсем скромна сума, но ако всички решат да изтеглят по толкова, националните банки тутакси ще се изпразнят.

Той млъкна и ме погледна. Кимнах.

– Добре. Дотук ми стана ясно.

– А повечето пари изобщо не влизат в банките – продължи човекът. – Отиват на хиподрума или в Лае Вегас.

Концентрират се в боравещите само с пари в брой сектори на икономиката. Затова един добър специалист в тази област – а мистър Хъбъл беше от най-добрите – води непрестанна битка, за да привлече колкото се може повече истински долари. Трябва да обикаля и да ги намира. Да знае къде се крият. Да ги надушва. А това не е лесно. В крайна сметка то бе една от причините операциите на дребно да излязат толкова скъпи. Затова се оттеглихме. Поддържахме дейността, докато бе възможно, но накрая трябваше да я закрием. Наложих се да освободим мистър Хъбъл. За съжаление.

– Имате ли представа къде работи сега? – запитах аз.

Той поклати глава.

– Боя се, че не.

– Все някъде трябва да работи, нали? – настоях аз.

Онзи пак поклати глава.

– Професионално погледнато, просто изчезна. Не е в банка, сигурен съм. Нито веднъж не ни потърсиха за препоръки. Съжалявам, но не мога да ви помогна. Ако работеше в банковата сфера, щях да знам, уверявам ви. Сигурно се е заел с нещо друго.

Свих рамене. Следата на Хъбъл бе отдавна изстинала. А разговорът с банкера приключи. Жестовете му го подсказваха. Привеждаше се напред, готов да стане и да си тръгне. Станах едновременно с него. Благодарих за вниманието. Стиснах му ръка. Тръгнах покрай сумрачните антики към асансьора. Натиснах най-долното копче и след малко излязох навън в сивия ден.

Всичките ми предположения се оказваха грешни. Досега си представях Хъбъл като banker, затънал в работа чак до ушите. Е, може да замижи за някоя мътна комбина, да бръкне тук-там в меда. Евертуално да подпише пет-шест фалшиви цифри. Като го попритиснат. Замесен, използван, изцапан, но не чак толкова важен. Той обаче не беше banker. Вече от година и половина. Беше престъпник. С осемчасов работен ден. Вътре в комбината. Не откъм края, а в най-дълбокото.

Върнах се в Маргрейв. Спрях пред участъка и влязох да търся Роскоу. Тийл обикаляше из откритата канцелария, но дежурният ми намигна и кимна към архивите в дъното. Роскоу беше вътре. Изглеждаше уморена. Мъкнеше куп стари папки. Усмихна ми се.

– Здравсти, Ричър. Да не си дошъл да ме спасиш от страданията?

– Какво ново? – запитах аз.

Тя захвърли камарата върху един шкаф. Изтръска се и отметна коса. Погледна към вратата.

– Две неща. След десет минути Тийл има среща с ръководството на фондацията. Щом излезе, веднага ще получа факс от Флорида. Освен това чакаме щатската полиция да ни се обади за изоставени коли.

– Намери ли ми пистолет?

Тя кимна. Прехапа устни. Спомняше си защо ми трябва пистолет.

– В бюрото ми е. В кутия. Ще трябва да изчакаме, докато Тийл си тръгне. И не го вади тук, ако обичаш. Никой не знае за него.

Излязохме от архивите и тръгнахме към кабинета. В участъка беше тихо. Двете резерви от петък седяха пред компютрите и преглеждаха досиета. Навсякъде стърчаха спретнати купчини папки. Правеха се, че търсят убиеца на началника. Забелязах на стената голямо ново табло. Най-отгоре пишеше: Морисън. Беше празно. Никакъв напредък.

Тримата с Финли изчакахме в кабинета. Пет минути. Десет. На вратата се почука и Бейкър подаде глава. Усмихна се. Пак зърнах златния зъб.

– Тийл си тръгна – съобщи той.

Излязохме в общото помещение. Роскоу включи факса и се зае да върти до Флорида. Финли позвъни в щатската полиция да пита за изоставени коли. Минах край Роскоу, седнах на съседното бюро и се опитах да се свържа с Чарли Хъбъл. Набрах номера, който Джо бе скрил в обувката си. Чарли не отговаряше. Някакъв електронен глас ме осведоми, че търсеният телефон е изключен.

Погледнах Роскоу.

– Изключила е проклетия мобифон.

Тя вдигна рамене и се премести по-близо до факса. Финли още разговаряше с щатската полиция. Забелязах Бейкър да се навърта около нашето трио. Станах и отидох при Роскоу.

– Бейкър иска ли да се включи?

– Мисля, че да – каза тя. – Финли го използва като пазач. Да му разкажем ли?

Замислих се, после поклатих глава.

– Не. В такава история колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре.

Върнах се на съседното бюро и отново опитах номера. Никакъв резултат. Търпеливият електронен глас ми повтори, че мобифонът е изключен.

– По дяволите – промърморих аз. – Направо да не повярваш.

Трябваше да разбере къде е ходил Хъбъл от година и половина насам. Чарли би могла да ми подсказе. Кога е ставал сутрин, кога се е прибирал, забелязвала ли е разписки за пътна такса, сметки от ресторанти или нещо подобно. А можеше и да си е спомнила нещо, свързано с идната неделя или плурибус. Можеше да ми подсказе идея. Нуждаех се от идеи. Отчаяно се нуждаех. А тя бе изключила проклетия телефон.

– Ричър – обади се Роскоу. – Получих факса за Шърман Столър.

Държеше две-три страници плътен текст.

– Чудесно – казах аз. – Дай да видим.

Финли остави телефона и се приближи.

– Щатските момчета ще позвънят пак. Може и да имат нещо за нас.

– Чудесно – повторих аз. – Май ни потръгна.

Пак се върнахме в кабинета. Сложихме листовете върху бюрото и се наведохме над тях. Показаха се протокол за задържане от полицейския участък в Джаксънвил, Флорида.

– Знаете ли, че Блейк Слепеца е родом от Джаксънвил? – попитах аз.

– Кой е Блейк Слепеца? – рече Роскоу.

– Певец – каза Финли.

– Китарист – поправих го аз.

В протокола като че нямаше нищо особено. В дванайсет без четвърт през една септемврийска нощ преди две години полицейски патрул спрял Шърман Столър за превишена скорост на моста над реката между Джаксънвил и Джаксънвил Бийч. Столър карал малък камион с тринайсет километра над допустимото. Избухнал и се държал извънредно грубо към полицаите от патрула. Това ги накарало да го арестуват по подозрение, че е употребил алкохол. В централното управление на Джаксънвил го фотографирали, взели му отпечатъци и претърсили както него, така и камиона. Представил се като професионален шофьор, живеещ в Атланта.

У Шърман не било открито нищо особено. Камионът бил претърсен от полицаи и кучета, също без резултат. Вътре имало само двацет кашона с новички климатици, предназначени за износ с кораб от Джаксънвил Бийч. Всички кашони били запечатани, върху тях имало емблемата на производителя и серийни номера.

След като му прочели правата, Столър поискал да се обади по телефона. Двацет минути по-късно пристигнал адвокат на име Перес от уважаваната местна кантора „Закарайъс Перес“, а след още десет минути Столър излязъл на свобода. От арестуването до освобождаването му минали едва петдесет и пет минути.

– Интересно – промърмори Финли. – Полунощ, човекът е на петстотин километра от дома си, а намира адвокат за двацет минути. И то от уважавана фирма. Ама че шофьор!

– Познат ли ти е адресът в Атланта? – обърнах се аз към Роскоу.

– Мисля, че не – каза тя. – Но мога да разбера къде е.

Вратата се откряна и Бейкър отново подаде глава.

– Обаждат се от щатската полиция. Май имат кола за вас.

Финли погледна часовника си. Реши, че имаме време, преди Тийл

да се върне.

– Добре. Прехвърли ги тук, Бейкър.

После вдигна слушалката и зачака. Надраска нещо на листче и благодари. Накрая затвори телефона и се изправи.

– Да вървим.

Бързо се изнизахме от управлението. Искахме да изчезнем преди връщането на Тийл. Бейкър ни гледеше как излизаме.

– Какво да кажа на Тийл? – подвижна той след нас.

– Кажи му, че сме открили колата – отвърна Финли. – Онази, с която бившият затворник е пристигнал у Морисън. Кажи му, че кълбото почва да се разплита.

Този път зад волана седеше Финли. И той като Роскоу караше шевролет без отличителни знаци. Измъкнахме се от паркинга и завихме на юг. Прелетяхме през градчето. Разпознах първите няколко километра – отивахме към Йелоу Спрингс. По-нататък обаче хванахме някакъв тесен път на изток. Той водеше към магистралата и свършваше на нещо като работна площадка точно под нея. Наоколо имаше варели и купища асфалт. И кола. Преобърнатата встрани от пътя. И опожарена.

– Забелязали я в петък сутринта – каза Финли. – В четвъртък не е била тук, сигурни са. Може да е колата на Джо.

Огледахме я много внимателно, макар че нямаше кой знае какво за гледане. Беше изгоряла напълно. Оставаха само железариите. Не можахме дори да разберем каква марка е. Финли смяташе, че по форма изглежда произведена от „Дженеръл Мотърс“, но догадките му спряха до тук. Обикновена лимузина със средни размери – отиде ли си боята и тапицерията, не можеш да различиш буика от шевролет или понтиак.

Накарах Финли за подпре предната броня и пропълзях под преобърнатия двигател. Търсех серийния номер. Наложих се да изстържа доста сажди, но накрая разчетох повечето цифри. Измъкнах се и ги продиктувах на Роскоу.

– Как ти се струва? – запита Финли.

– Може и да е тя – отвърнах аз. – Да речем, че я е наел в четвъртък вечер от аерогарата в Атланта с пълен резервоар. Идва до складовете при отклонението, става каквото става и някой я докарва тук. От горивото са използвани само десетина литра. Останало е предостатъчно за пожара.

Финли кимна.

– Логично звучи. Но трябва да са били местни момчета. Мястото е разкошно за укриване на кола, нали? Спираш горе на магистралата, буташ колата по насипа, слизаш и я подпалваш. После скачаш при другия, който вече те чака долу, и отпрашвате. Но само ако познаваш пътя. А само местен човек ще знае за такъв път, нали?

Оставихме обгорелите останки на място. Върнахме се в участъка. Дежурният сержант чакаше Финли.

– Тийл иска веднага да идеш в кабинета – рече той.

Финли изръмжа и тръгна нататък, но аз го хванах за лакътя.

– Забаламосай го нещо. На Роскоу й трябва време да се обади за номера.

Той кимна и продължи към кабинета. Ние с Роскоу седнахме зад бюрото. Тя посегна към телефона, но аз я удържах и прошепнах:

– Дай ми пистолета. Докато Тийл се разправя с Финли.

Тя кимна и се озърна. Седна и откачи ключовете от колана си. Отключи бюрото и издърпа най-долното чекмедже. Кимна към една плоска картонена кутия. Взех я. Беше архиварска кутия за документи, дълбока около пет сантиметра. Пресованата хартия върху капака имитираше дърво. Най-горе някой бе изписал едно име. Грей. Пъхнах кутията под мишница и кимнах на Роскоу. Тя бутна чекмеджето навътре и пак заключи.

– Благодаря – казах аз. – А сега се обади за номера, ако обичаш.

Тръгнах към изхода и отворих с гръб масивната стъклена врата. Отидох с кутията до бентлитото. Сложих я върху покрива и отключих. Метнах кутията на дясната седалка и се настаних зад волана. После я взех в скута си. На стотина метра от мен по пътя бавно се зададе кафява кола.

Вътре имаше двама латиноамериканци. Колата бе същата, която видях вчера пред дома на Хъбъл. Същите хора.

Сигурен бях. На седемдесет-осемдесет метра от участъка колата спря. Зърнах я как се отпусна, когато изключиха двигателя. Двамата не излязоха. Просто си седяха на разстояние и гледаха паркинга пред управлението. Струваше ми се, че гледат право в мен. Новите приятели май ме бяха намерили. След цяла сутрин издирване. Вече можеха да не търсят. Сега кротуваха. Седяха си и гледаха. Пет минути аз също ги гледах. Нямаше да излязат. Ясно беше, че са решили да чакат. Тогава насочих вниманието си към кутията.

Вътре нямаше нищо друго освен кутия патрони и пистолет. Стратно оръжие. Автоматичен „Пустинен орел“. Имал съм работа с такова

нещо. Израелско производство. Получаваме ги в замяна на разните помощи, дето им пращаме. Извадих пистолета. Много тежък, с трийсет и пет сантиметрово дуло, а общо на дължина беше почти половин метър. Пълнител за осем патрона, четирийсет и четвърти калибър. Осем патрона „Магнум“. Определено не бих го нарекъл изтънчено оръжие. Куршумът тежи двойно повече от полицейския трийсет и осми калибър. Напуска цевта със свръхзвукова скорост. По сила на удара може да си съперничи с влакова композиция. Никаква изтънченост. Виж, патроните са проблем. Има две възможности. Ако заредиш куршум със стоманена сърцевина, той спокойно пронизва врага и може да очисти още някого на стотина метра. Ако пък вземеш оловен куршум, правиш в човека дупка колкото кофа за смет. Както си решиш.

Куршумите в кутията бяха само оловни. Нямах нищо против. Проверих оръжието. Жестоко, но добре поддържано. Всичко действаше както трябва. На дръжката беше гравирано име. Грей. Същото както върху кутията. Мъртвият детектив, предшественикът на Финли. Който се бе обесил миналия февруари. Реших, че трябва да е бил колекционер. Това не беше служебното му оръжие. Нито една полиция на света не би разрешила някому да използва по служба такава гаубица. Прекалено много тежи.

Сложих осем патрона в пистолета на мъртвия детектив. Останалите прибрах в кутията и я оставих на пода. Заредих пистолета и спуснах предпазителя. Готов и под ключ, както казват полицаите. Пести част от секундата преди първия изстрел. Може да ти спаси живота. Пъхнах го в жабката. Едва се побра.

Известно време наблюдавах двамата в колата отсреща. Продължаваха да ме зяпат. Гледахме се от седемдесет-осемдесет метра разстояние. Бяха се настанили удобно. Но през цялото време ме държаха под око. Излязох от бентлитото и пак заключих. Върнах се до участъка и дръпнах вратата. Озърнах се към латиноамериканците. Още си бяха там. Не ме изпусаха.

На бюрото си Роскоу говореше по телефона. Махна ми с ръка. Изглеждаше развълнувана. Погледнах вратата в дъното. Само дано Тийл не излезе, преди да е свършила.

Роскоу тъкмо остави слушалката, и кметът излезе. Беше червен като домати. Тръгна през общото помещение, тропайки с тежкия си багун. Озърна се яростно към празното табло. Финли подаде глава от кабинета

и ми кимна да вляза. Погледнах Роскоу, свих рамене и отидох да видя за какво му трябвам.

– Да не сте се съдърпали? – запитах аз.

Финли се разсмя.

– Баламосах го. Питаше за какво търсим някаква си кола. Няма такава работа, викам. Заръчачме на Бейкър да предаде, че излизаме за малко с колата. Сигурно нещо не е разбрал.

– Внимавай, Финли – казах аз. – Тук убиват хора. Работата е много дебела.

Той сви рамене.

– Просто взе да ми писва. Малко майтап не пречи, нали?

Беше оцелял двайсет години в Бостън. Кой знае, може би и сега щеше да оцелее.

– Какво става с Пикар? – запитах аз. – Да си го чувал наскоро?

– Не. Чака да го потърсим.

– Има ли вероятност да ни е пратил две момчета?

Финли поклати глава. Беше категоричен.

– В никакъв случай. Първо щеше да се обади. Защо?

– Някакви двама разглеждат участъка – казах аз. – Дойдоха преди десетина минути. С кафява кола. Вчера минаха покрай Хъбъл, а тая сутрин са разпитвали за мен из целия град.

Той пак поклати глава.

– Не са от неговите. Пикар би ми казал.

Роскоу влезе и затвори вратата. Подпря я с длан, сякаш очакваше Тийл да нахълта след нея.

– Свързах се с Детройт – съобщи тя. – Колата е понтиак. Доставен преди четири месеца. Голяма поръчка от някаква компания за коли под наем. Сега проверяват по документите. Казах им да се свържат с Пикар в Атланта. В компанията сигурно знаят къде е наета колата. Може да мръднем още малко напред.

Имах чувството, че се приближавам към Джо. Сякаш долавях далечно ехо.

– Чудесно – казах аз. – Добра работа, Роскоу. Сега изчезвам. Среща пак тук, в шест вечерта. Вие двамата стойте заедно, бива ли? Пазете се взаимно.

– А ти къде отиваш? – запита Финли.

– Ще се поразходя из нивите.

Оставих ги в кабинета и тръгнах към изхода. Бутнах вратата и излязох. Погледнах към пътя на север. Колата още си беше там, на

седемдесет-осемдесет метра от участъка. Двамата бяха вътре. Гледаха ме. Отидох до бентлитото. Отключих и седнах зад волана. Напуснах паркинга и поех към областното шосе. Широк, плавен завой. Бавно минах край двамата и продължих на север. В огледалото зърнах как кафявата лимузина потегли. Излезе на шосето. Ускори и се лепна за мен. Сякаш я влачех с невидимо въже. Намалих скоростта и тя стори същото. Ускорих – не изостана. Като в детска игра.

Минах покрай закусувалнята и се отдалечих от града. Онези с кафявата кола ме следваха. На петдесетина метра. Дори не опитваха да се прикрият. Просто караха подир мен.

Гледаха право напред. Свърнах на запад по пътя за Уорбъртън. Намалих скоростта. Колата ме следваше. Все на същото разстояние. Отпавихме се на запад. Освен нас нищо не помръдваше чак до хоризонта. В огледалото виждах двамата преследвачи. Гледаха ме. Ниското следобедно слънце ги огряваше като прожектор. Медните лъчи правеха цветовете още по-ярки. Млади, спретнати латиноамериканци с пъстри ризи и черни коси. Приличаха си като близнаци. Не изоставаха нито за миг.

Карах така десет-дванайсет километра. Търсех подходящо място. Тук-там се отделяха прашни, неравни пътища. Всички водеха към нивите. Лъкатушеха напосоки и чезнеха. Не знаех накъде водят. Може би към площадки, където фермерите подготвят машините за прибиране на реколтата. Търсех един определен път, който бях забелязал преди. Той водеше към малка горичка, вдясно от пътя. Единственото прикритие на километри наоколо. Бях я зърнал от затворническия автобус в петък. И още веднъж на връщане от Алабама. Малка, гъста горичка. Тази сутрин тя сякаш се рееше над мъглата. Овална група дървета, недалеч вдясно от пътя. Грубият коловоз стигаше до нея, заобикаляше я и пак се връщаше.

Най-сетне я забелязах в далечината. Дърветата мътно се мерзелееха на хоризонта. Подкарах нататък. Отворих жабката и измъкнах грамадния пистолет. Сложих го на съседната седалка. Двамата продължаваха да ме следват. На същото разстояние. Когато до горичката остана по-малко от половин километър, аз превключих на втора и настъпих газта. Старата кола хлъцна и се понесе напред. Рязко завъртях волана и заподскачах по коловоза. С пълна скорост свърнах зад дърветата. Заковах на място. Грабнах пистолета и изхвъркнах навън. Оставих вратата отворена, сякаш съм изскочил, за да избягам към горичката.

Но всъщност сторих обратното. Тръгнах надясно. Тичешком заобиколих предницата, навлязох на пет-шест метра във фъстъчената нива и се залепих за земята. Пропълзях между храстите, докато стигнах точно срещу мястото, където трябваше да спрат онези двама. Притиснах се към влажната червена пръст под хилавите храстчета. После зачаках. Предполагах, че се изостанали с шейсет-седемдесет метра. Не бяха

повторили внезапната ми маневра. Вдигнах предпазителя. Сетне чух кафявия им буик. През бученето на двигателя чух как скърцат ресорите. Колата изскочи на пътя пред мен. Спря зад бентлитото, очертана на тъмния фон на дърветата. Бях на пет-шест метра от нея.

Момчетата се оказаха сравнително умни. Срещал съм и далеч по-некадърни. Единият бе слязъл още преди да отбият. Мислеше, че съм в горичката. Възнамеряваше да ме нападне в гръб. Другият пролази по седалката и се търкулна навън от дясната страна, за да не се вижда откъм дърветата. Беше точно пред мен. Стискаше револвер. Обърна ми гръб и коленичи в калта, мислейки, че колата го прикрива. Надникна през буика към горичката. Трябваше да го размърдам. Не исках да е до колата. Рискувах да я повредя, а трябваше да остане в изправност.

Те се пазеха от горичката. Тъкмо това целях. Откъде накъде ще карам сума ти километри към единствените дървета в околността, само за да се скрия сред нивите ли? Класическа уловка. И те се хванаха. Онзи зад колата продължаваше да се вира в дърветата. Аз го гледах в гръб. Затаих дъх и се прицелих. Партньорът му лазеше нейде из горичката да ме търси. Скоро щеше да излезе на открито.

Появи се след около пет минути. Вървеше с протегнат напред револвер. Заобиколи буика откъм багажника. Гледаше да не се приближава до бентлитото. Приклепна до своя партньор и двамата се спогледаха с недоумение. После взеха да се озъртат към моята кола. Сигурно подозираха, че лежа на пода или се спотайвам отпред, до масивния хромиран радиатор. Онзи, който току-що бе излязъл от горичката, запълзя напред, като се стареше да остави буика между себе си и дърветата. Надничаше под бентлитото с надежда да види краката ми.

Обиколи пълзешком цялата кола. Чувах го как пъхти и се задъхва, докато лази на лакти. Върна се пак пълзешком и клекна до другия. Двамата минаха настрани и се изправиха до буика. После отидоха да проверят колата ми. Заедно пристъпиха към дърветата и се загледаха в полумрака. Не ме видяха там. Върнаха се и спряха един до друг, очертани на фона на оранжевото небе. Гледаха дърветата и стояха с гръб към нивите – с гръб към мен.

Не знаеха какво да правят. Бяха градски момчета. Може би от Майми. По дрехите личеше, че идват от Флорида. Бяха свикнали с неоновии улици и пусти строителни площадки. Знаеха как да действат под мостове или по мръсните паркинги, където никога не минават туристи. Но не знаеха какво да правят с една малка горичка сред хиляди декари фъстъчени ниви.

Прострелях ги в гръб както си стояха. Два бързи изстрела. Високо между лопатките. Гърмежите напомнях взрив на ръчни гранати. Наоколо се разлетяха птици. Над нивите плъзна ехо като от гръмотевичен тътен. Откатът ме блъсна здравата. Двамата се отлепиха от земята и подхвъркнаха напред. Сетне рухнаха по очи оттатък коловоза. Надигнах глава и ги погледнах. Телата им бяха някак безформени и отпуснати, както става, когато животът е отлетял.

Стиснах здраво оръжието и пристъпих към тях. Бяха мъртви. Виждах съм много мъртъвци и тия двамата по нищо не им отстъпваха. Грамадните куршуми ги бяха улучили в горната част на гърба. Където се събират всички артерии и вени, водещи към главата. Дупките от куршуми изглеждаха ужасно. Гледах ги мълчаливо и си мислех за Джо.

Имах още много работа. Върнах се към бентлитото. Спуснах предпазителя и метнах пустинния орел на седалката. Отидох до буика и дръпнах ключовете. Отворих багажника. Сигурно се надявах да открия нещо вътре. Не изпитвах и капка жал към двамата. Но щях да се чувствам по-добре, ако намерех нещо. Например малокалибрен пистолет със заглушител. Или галоши и найлонови костюми. Няколко ножа. Такива неща. Но намерих съвсем друго. Намерих Спайви.

Беше мъртъв от няколко часа. Прострелян в челото с куршум трийсет и осми калибър. От упор. Изглеждаше, че дулото е било само на петнайсетина сантиметра от главата му. Потърках с палец кожата около раната. Нямах сажди, но забелязах пращинки барут, набити в кожата. Не се изтриваха. Подобна татуировка подсказва, че е стреляно отблизо. Петнайсет-двайсет сантиметра. Някой внезапно бе извадил пистолет и дебелият пазач не бе имал време да отскочи.

На брадичката му имаше засъхнал белег от ножа на Морисън. Змийските му очички бяха отворени. Още носеше същата мръсна униформа. Там, където я бях срязал, се виждаше бял космат корем. Спайви беше едър мъжага. За да го натъпчат в багажника, бяха му строшили краката. Вероятно с лопата. А след това ги бяха извили настрани в коленете, за да не стърчат. Гледах го с ярост. Той знаеше и не ми каза. Но онези все пак го бяха убили. Изобщо не ги интересуваше, че е мълчал. Бяха изпаднали в паника. Избиваха всички свидетели, а часовникът бавно отмерваше времето до неделя. Взрях се в мъртвите очи на Спайви, сякаш можех да разчета нещо в тях.

После изтичах при труповете край горичката и ги претърсих. Два портфейла и договор за наемане на кола. Мобифон. Нищо друго. Договорът беше за буика. Нает в понеделник сутринта на аерогарата в

Атланта. Значи идваха с ранен полет отнякъде. Прерових портфейлите. Нямахме билети. Шофьорските книжки бяха от Джаксънвил, Флорида. Непознати имена, поразмазани снимки. Кредитни карти. Голяма сума в брой. Прибрах парите. На тях нямаше да им трябват.

Извадих батерията от мобифона и я пъхнах в джоба на единия мъртвец, а апарата в другия. После откъгнах трупове до буика и ги натъпках при Спайви. Доста се затрудних. Не тежах много, но провисаха като парцали. Изпотих се въпреки хладното време. Трябваше да ги блъскам с всичка сила, за да запълня малкото място, което оставяше Спайви. Огледах наоколо и намерих револверите им. И двата бяха трийсет и осми калибър. Единият беше напълно зареден. С втория бе стреляно веднъж. Неотдавна, ако се съдеше по миризмата. Метнах револверите в багажника. Намерих обувките на единия. Тежкия куршум буквално го бе изхвърлил от тях. Сложих обувките най-отгоре и затръшнах капака. Върнах се в нивата и намерих мястото, откъдето ги бях застрелял. Поразрових се и открих двете гилзи. Прибрах ги в джоба си.

После заключих буика и го оставих така. Отворих багажника на бентлито и извадих торбата със старите си дрехи. Новите бяха омазани с кръв и червена пръст. Преоблякох се. Смачках на топка окървавените дрехи и ги натъпках в торбата. После я метнах в багажника. Накрая открих един клон и грижливо изметох всички следи.

Бавно подкарах бентлито към Маргрейв и се опитах да се успокоя. Беше най-обикновена засада, без технически затруднения и сериозна опасност. Имах зад гърба си тринайсет години опит. И насън бих се справил с подобни нещастници. Но сърцето ми биеше по-силно, отколкото се полага, а студената вълна на адреналина ме разтърсваше цял. Защото бях видял Спайви проснат в багажника със строшени крака. Дишах дълбоко и постепенно се успокоих. Дясната ръка ме болеше като ударена с чук. Беше изтръпнала чак до рамото. Пустинният орел имаше страхотен откат. И вдигаше оглушителен шум. Ушите ми още кънтяха от двете експлозии. Но се чувствах добре. Отлично свършена работа. Двама убийци ме бяха проследили до горичката. Повече нямаше да ме следят.

Спрях в крайния ъгъл на паркинга пред участъка. Върнах пистолета в жабката и излязох от колата. Ставаше късно. Здрачът прииждаше. Необятното небе над Джорджия почваше да потъмнява. Придобиваше маслинен оттенък. Показа се и луната.

Роскоу седеше зад бюрото си. Щом ме видя, стана и тръгна насреща. Излязохме отпред. Минахме няколко крачки по-настрани. Целунахме се.

– Нещо ново около колата? – запитах аз.

Тя поклати глава.

– Утре. Пикар се е заел с нея. Прави всичко възможно.

– Добре – казах аз. – Какви хотели има около аерогарата?

Тя изреди списък от имена. Горедолу същите както около всяка друга аерогара. Избрах първото. После ѝ разказах какво бе станало с момчетата от Флорида. Преди седмица сигурно би ме арестувала за това. Изобщо не би се поколебала да ме тикне на топло. Но сега реагира съвсем различно. Онези четирима, нагазили в нейния дом с гумени галоши, бяха променили представите ѝ за много неща. Тя само кимна и се усмихна с мрачно задоволство.

– Двама по-малко. Браво, Ричър. Те ли бяха?

– За снощи ли питаш? Не. Те са външни хора. Не можем да ги броем в десетката на Хъбъл. Обикновени наемници.

– Биваше ли ги поне? – запита тя.

Свих рамене. Неопределено поклатих ръка.

– Не особено. Поне в случая.

После ѝ разказах какво съм открил в багажника на буика. Тя отново потръпна.

– Значи той е от десетимата? Спайви.

Поклатих глава.

– Не. Не си го представям между тях. И той е бил външен помощник. Никой не би взел такъв плужек за нещо повече.

Тя кимна. Отворих бентлитото и извадих пистолета от жабката. Нямах да се побере в джоба ми. Върнах го пак в архиварската кутия, при патроните. Роскоу я сложи в багажника на шевролета си. Извадих и торбата с изцапани дрехи. Заклучих бентлитото и го оставих на паркинга.

– Пак ще се обадя на Моли – казах аз. – Прекалено дълбоко нагазих. Трябва ми най-обща информация. Много неща не разбирам.

В участъка беше спокойно, тъй че позвъних от кабинета. Моли вдигна още на втория сигнал.

– Можеш ли да говориш? – запитах аз.

Тя помоли да изчакам и я чух да затворя вратата.

– Още е рано, Джек. До утре нищо не мога да измъкна.

– Трябва ми най-обща информация – казах аз. – Трябва да разбере с какви международни афери се е занимавал Джо. Да знам какво става

тук, след като уж всичко се върши в чужбина.

Усетих я как размишлява откъде да започне.

– Добре, най-обща информация. Според мен Джо предполагаше, че цялата дейност се контролира от Щатите.

Много е трудно за обясняване, но ще се опитам. Фалшивите пари се печатат в чужбина и най-важното е, че повечето от тях си остават зад граница. Само една малка част пристига в страната, което не представлява сериозен проблем, но, естествено, бихме искали да сложим край на това. Навън обаче нещата са съвсем различни. Знаеш ли колко пари има в Щатите, Джек?

Спомних си какво бях чул от банкера.

– Сто и трийсет милиарда долара.

– Точно така. Но в чужбина има точно два пъти повече. Факт. Хора по цял свят стискат двеста и шейсет милиарда американски долари в брой. На влогове нейде в Лондон, Рим, Берлин, Москва, натъпкани по дюшеци из цяла Южна Америка и Източна Европа, скрити под паркета или зад мазилката, в банки, туристически агенции, навсякъде. И защо?

– Не знам – казах аз.

– Защото доларът е най-сигурната валута в света. Хората вярват в него. Искат го. И, естествено, правителството е безкрайно доволно.

– Вдига им самочувствието, нали?

Чух я как прехвърля телефона в другата ръка.

– Не е въпрос на самочувствие. Просто бизнес. Помисли малко, Джек. Ако в нечие чекмедже в Букурещ лежи банкнота от сто долара, значи някой някога е дал за нея част от националния си капитал. Значи нашето правителство е продало срещу сто долара късче обикновена хартия, намацана със зелено и черно мастило. Добра сделка. И тъй като валутата ни е стабилна, най-вероятно банкнотата ще лежи в Букурещ още дълги години. Съединените щати няма скоро да върнат получения капитал. Докато хората вярват в долара, няма как да загубим.

– И какъв е проблемът?

– Трудно е за обясняване – каза Моли. – Въпрос на вяра и доверие. Едва ли не метафизика. Ако на външния пазар нахлуе вълна от фалшиви долари, това само по себе си няма значение. Но ако хората на тия пазари разберат, става лошо. Защото се стряскат. Губят вяра. Губят доверие. Вече не искат долари. Решават да си тъпчат дюшеците с японски йени или германски марки. А от долара да се отърват. На практика правителството ще бъде принудено за броени дни да изплати външен заем от двеста и шейсет милиарда долара. За броени дни. А това е невъзможно,

Джак.

– Лоша работа – казах аз.

– Това е положението. А проблемите са далеч. Всички фалшиви пари се печатат в чужбина и пак там се разпространяват. Така е логично. Фабриците са скрити в някоя далечна страна, където не можем да ги достигнем, а фалшификатите се пробутват на чужденци, които са съвсем доволни, стига хартиятката поне малко да прилича на долар. Само най-качествените фалшификати стигат до Щатите.

– Колко са?

Тя замълча и усетих как свива рамене. После въздъхна с подвити устни.

– Не са много. По някой и друг милиард от време на време.

– Някой и друг милиард? На това ли му викаш малко?

– Капка в морето – рече тя. – От макроикономическа гледна точка.

В сравнение с мащабите на икономиката, искам да кажа.

– И какво точно вършим по този въпрос? – запитах аз.

– Две неща. Първо, Джо се бяхтеше като луд, за да сложи край. По очевидни причини. Второ, всички тук се правим на балами и се преструваме, че няма такава работа. За да поддържаме вярата.

Кимнах. Вече виждах известен смисъл в стремежа им да пазят тайна.

– Добре. Ами ако се обадя в министерството да попитам какво става?

– Ще отричаме – каза тя. – Ама, моля ви се, ще речем, какво е туй фалшификатор?

Минах през безмълвния участък и отидох в колата при Роскоу. Казах ѝ да кара към Уорбъртън. Когато стигнахме до горичката, вече беше съвсем притъмняло. Луната грееше само колкото да различим дърветата. Побутнах Роскоу да спре. Целунах я и излязох. Заръчах да ме чака в хотела. Потупах покрива на шевролета, после ѝ направих знак да потегли. Тя направи завой и бавно подкара назад.

Тръгнах направо през горичката. Не исках да оставям следи по пътя. Торбата с дрехи ми пречеше. Непрекъснато се закачаше из храсталака. Най-сетне стигнах до буика. Стоеше си непокътнат. Наоколо беше тихо. Отключих и седнах зад волана. Подкарах към пътя. Задният мост непрекъснато стържеше по издатините. Нищо чудно. В багажника трябва да имаше около двеста и петдесет килограма.

Добрах се до пътя и подкарах на изток към Маргрейв. Но не завих наляво по областното шосе, а се отправих на север. Стигнах до магистралата. Отминах складовете и се влях в потока коли за Атланта. Не карах нито бавно, нито бързо. Не исках да бия на очи. Кафявият буик беше съвсем безличен. Незабележим. И такъв исках да си остане.

След един час пътните знаци ме насочиха към аерогарата. Намерих паркинга. Взех си билетче от автоматичната бариера и влязох навътре. Паркингът беше огромен. Идеално място. Намерих свободна площ към средата, на около сто метра от на близкия вход. Избърсах волана и таблото. Излязох с торбата. Заключих буика и си тръгнах.

След минута се озърнах през рамо. Сам не познах къде съм зарязал колата. Къде е най-лесно да скриеш автомобил? На паркинга. Все едно пясъчинка на плажа. Буикът можеше да остане с месеци. Никой нямаше да му обърне внимание.

Върнах се към барьерата. В първото срещнато кошче изхвърлих торбата с дрехите. На второто се отървах от билета за паркинга. Изчаках да мине транспортният микробус и се отправих към терминалите за отпътуване. Влязох и потърсих тоалетните. Омотах в книжна кърпа ключовете от буика и ги хвърлих при боклука. После прекосих чакалнята и отново излязох във влажната нощ. Качих се в микробуса на хотела и след малко вече пътувах към срещата с Роскоу.

Заварих я да ме чака в ярко осветеното фоайе. Наех стая и платих в брой. С една от трофейните банкноти. Изкачихме се с асансьора. Стаята беше унила и мрачна, но сравнително просторна. С изглед към аерогарата. На прозорците имаше три слоя стъкло заради шума от самолетите. Въздухът беше застоял.

– Първо да хапнем нещо – казах аз.

– Първо да се изкъпем – възрази Роскоу.

Отдохме да се изкъпем. Душът ни ободри. Насапунисахме се и в крайна сметка се любихме под водните струи. После не исках нищо друго, освен да се просна в леглото. Но и двамата бяхме гладни. Освен това имахме още работа. Роскоу навлече дрехите, които си бе приготвила сутринта. Джинси, блуза, яке. Изглеждаше чудесно. Много женствена и същевременно мъжко момиче.

Изкачихме се с асансьора до най-горния етаж. Ресторантът беше приличен. Със свещи и панорамна гледка към аерогарата. Настанихме се до прозореца. Обслужи ни някакъв усмихнат чужденец. Нахвърлих се

на вечерята като невидял. Примирах от глад. Изпих една бира и половин литър кафе. По някое време пак се почувствах човек. Отново платих с пари от убитите. Слязохме долу и купихме от рецепцията карта на Атланта. Отправихме се към колата на Роскоу.

Нощният въздух бе хладен и влажен, с дъх на керосин. Мирис на аерогара. Седнахме в шевролета и разгледахме картата. Потеглихме на северозапад. Роскоу караше, а аз се мъчех да я упътвам. След дълга борба най-сетне стигнахме горе-долу където трябваше. Квартал с ниски къщурки. Място, каквото обикновено виждаш от кацация самолет. Малки къщички, малки дворчета – едни спретнати, други същински бунища. Стари коли на трупчета. Уличните лампи обгръщаха всичко в жълто сияние.

Намерихме търсената улица. После къщата. Прилично място. Добре поддържано. Чисто и спретнато. Едноетажна къщичка. Дворче с малък гараж. Тясна портичка в телената ограда. Влязохме в двора. Позвънихме. Стара жена откряна вратата и надникна, без да сваля веригата.

– Добър вечер – каза Роскоу. – Търсим Шърман Столър.

Каза го и ме погледна. Всъщност търсехме дома му.

Знаехме къде е Шърман Столър. Беше в моргата на Йелоу Спрингс, на сто километра оттук.

– Кои сте вие? – любезно запита старицата.

– Госпожо, ние сме полицейски служители – отвърна Роскоу. Не казваше цялата истина, но и не лъжеше.

Жената свали веригата и отвори широко.

– Заповядайте. Той е в кухнята. Извинявайте, но вечеря.

– Кой? – запита Роскоу.

Старицата спря и я погледна. С недоумение.

– Шърман. Нали него търсите?

Последвахме я към кухнята. На масата вечеряше някакъв старец. Щом ни видя, остави вилицата и избърса устните си със салфетка.

– Полицейски служители, Шърман – обясни жената.

Старецът ни гледаше с безизразна физиономия.

– Има ли и друг Шърман Столър? – запитах аз.

Старецът кимна. Като че се изплаши.

– Да, синът ни.

– Около трийсетгодишен, нали? – казах аз. – Може би трийсет и пет.

Той пак кимна. Старицата мина зад него и положи ръка върху рамото му. Родители.

- Той не живее тук – каза старецът.
- Да не е сторил нещо? – добави жена му.
- Можете ли да ни дадете адреса му? – запита Роскоу.

Както често става със старците, те се смутиха. Уважаваха властите. И се бояха от тях. Искаха да ни отрупат с въпроси, но само казаха адреса.

- Той не живее тук вече от две години – рече старецът.

Страхуваше се. Не искаше да има нищо общо с неприятностите на своя син. Сбогувахме се и излязохме. Докато затваряхме вратата, старецът подвижна след нас:

- Той напусна преди две години.

Върнахме се в колата. Пак огледахме картата. Не открихме новия адрес.

- Как ти се сториха? – запита Роскоу.

– Родителите ли? Знаят, че синът им е непрокопсаник. Знаят, че върши нещо нередно. Сигурно нямат представа какво точно.

- И аз така мислех. Хайде да тръгваме.

Потеглихме. На първата бензиностанция Роскоу спря да зареди и да разпита.

– Около осем километра в обратна посока – съобщи тя, докато напускахме бензиностанцията. – Нов жилищен район до игрището за голф.

Взираше се в мрака, търсейки ориентирите, които ѝ бяха дали. След осем километра отби от магистралата. Подкара по нов път и спря до голямо рекламno табло. Таблото обещаваше разнообразие от висококачествени апартаменти. Хвалеше се, че вече привършвали. По-нататък започваха редици нови сгради. Много приятни, не големи, но добре разположени. Балкони, гаражи, всичко както си му е редът. Осветени пътеки водеха към спортния клуб. От другата страна не се виждаше нищо. Сигурно там беше игрището.

Роскоу изключи двигателя. Поседяхме. Преметнах ръка върху нейната облегалка. Прегърнах я през рамото. Чувствах се уморен. Цял ден бях на крак. Искаше ми се още дълго да седим така. Тиха, спокойна нощ. В колата беше топло. Слушаше ми се музика. Нещо, изпълнено с болка и копнеж. Но сега имахме работа. Трябваше да намерим Джуди. Жената, която бе подарила на Шърман Столър часовник с надпис. „На Шърман с обич от Джуди“. Трябваше да открием Джуди и да ѝ кажем, че човекът, когото обича, е умрял от кръвоизлив под магистралата.

- Как ти се струва мястото? – запита Роскоу. Беше съвсем бодрa и

делова.

– Не знам – казах аз. – Апартаментите са за продан. Изглеждат скъпи. Може ли шофьор да си позволи такова нещо?

– Едва ли. Сигурно струват колкото моята къща, а аз не бих се справила с вноските, ако не получавах помощи от общината. При все че печеля повече от който и да било шофьор.

– Добре. Значи допускаме, че и Шърман е получавал нещо като помощи, нали така? Иначе не би могъл да си позволи такова жилище.

– В никакъв случай – кимна тя. – Но какви помощи?

– Такива, заради които убиват – казах аз.

Къщата на Шърман беше към края. Вероятно от най-първите. Старецът от бедняшкия квартал каза, че синът му се преселил преди две години. Да, така изглеждаше. Тази първа сграда трябва да бе на около две години. Заобиколихме по мостчета и алеи около градинки с цветни лехи. Стигнахме до пътека, водеща към вратата на Шърман Столър. Пътеката беше от плочи, наслагани с разстояние помежду им сред добре поддържаната трева. Караше ни да стъпваме неестествено. Аз трябваше да свия крачка, а Роскоу прескачаше от плоча на плоча. Спряхме пред входа. Синя врата. Без блясък. Старомодна боя.

– Ще ѝ кажем ли? – запитах аз.

– Няма как да не ѝ кажем – отвърна Роскоу. – Трябва да знае.

Почуках на входа. Изчаках. Почуках отново. Чух как отвътре скръцна врата. Някой идваше. Вратата се отвори. Пред нас застана жена. Трябва да бе на около трийсет, но изглеждаше по-стара. Ниска, изнервена, уморена. Приятно закръглена блондинка. Стоеше на прага и ни гледаше.

– Ние сме полицейски служители, госпожо – каза Роскоу. – Търсим дома на Шърман Столър.

За момент настана тишина.

– Е, май сте го намерили – рече жената.

Отново тишина. Не помръдвахме. После жената се завъртя и тръгна назад по коридорчето. Спогледахме се. Роскоу тръгна след нея. Аз последвах Роскоу. Затворих входната врата.

Жената ни въведе в хола. Беше доста широк. Скъпи мебели и килими. Голям телевизор. Нито музикална уредба, нито книги. Всичко изглеждаше някак претупано. Сякаш някой е попрелистил каталога с десет хиляди долара в джоба. Едно от тези, едно от тези, две от онези. И на другата сутрин всичко се е изръсило от камиона.

– Вие ли сте мисис Столър? – любезно запита Роскоу.

– В общи линии – рече жената. – Не точно мисис, но разликата е съвсем незначителна.

– Джуди ли се казвате? – запитах аз.

Тя кимна. Продължи така още малко. Мислеше напрегнато.

– Мъртъв е, нали?

Не отговорих. Не ме бива за тия неща. Тук трябваше да се намеси Роскоу. Но и тя не отговаряше.

– Мъртъв е, нали? – повтори Джуди малко по-високо.

– Да – каза Роскоу. – Много съжалявам.

Джуди кимна замислено и хвърли поглед из грозната стая. Не казахме нищо. Просто стояхме. Джуди седна и ни махна да сторим същото. Настанихме се на креслата. Поотделно, като върхове на триъгълник.

– Трябва да ви зададем няколко въпроса – каза Роскоу. Беше се привела напред и гледеше русата жена. – Може ли?

Джуди кимна. Като че не осъзнаваше какво става.

– Откога се познавахте с Шърман? – запита Роскоу.

– От около четири години – каза Джуди. – Преди това живеех във Флорида, там се срещнахме. Преди четири години дойдох при него. Оттогава живея тук.

– Какво работеше Шърман?

Джуди безпомощно сви рамене.

– Беше шофьор на камион. Работеше по някакъв голям договор. Дългосрочен, нали разбирате. Най-напред купихме къщичка. И родителите му се нанесоха. Доста време живяхме заедно. После ние се преселихме тук. Старците останаха в другата къща. Три години Шърман изкарваше добри пари. Беше зает непрекъснато. Преди около година изведнъж всичко свърши. Оттогава почти не е работил. Най-много да хване някой курс от време на време.

– И двете къщи ли са ваши? – запита Роскоу.

– Нищо не е мое, по дяволите – каза Джуди. – Къщите бяха на Шърман. Да, и двете.

– Значи добре е печелил през първите три години? – рече Роскоу.

Джуди я изглежда втренчено.

– Печелил? Събудете се, за бога. Той беше крадец. Обираше някого.

– Сигурна ли сте? – намесих се аз.

Джуди завъртя поглед към мен. Все едно, че се прицелваше с гранатомет.

– Не трябва кой знае колко ум, за да се сетиш. За три години плати

в брой две къщи, обзавеждане, коли, бог знае още какво. А този квартал не е от евтините. Тук живеят адвокати, лекари и тъй нататък. И пак му останаха пари, за да кара без работа от миналия септември досега. Ако го е постигнал с една гола заплата, значи аз пък съм първата дама, нали?

Изглежда ни предизвикателно. От самото начало бе подозирала какво става. И какво ще се случи накрая. Предизвикваше ни да кажем, че няма правото да го осъжда.

– С кого беше договорът? – запита Роскоу.

– С някаква фирма, наречена „Островни климатици“. Три години превозваше климатици. До Флорида. Не знам, може оттам да са отивали за островите. Той ги крадеше. Два кашона още се ваят в гаража. Искате ли да видите?

Без да чака отговор, Джуди стана и тръгна през хола. Последвахме я. Слязохме по задното стълбище и се озовахме в гараж. Беше съвсем празен, само край отсрещната стена лежаха два стари кашона. Захвърлени тук преди година-две. С емблемата на производителя. Корпорация „Островни климатици“. Чупливо. Откъснатите капаци провисваха настрана. Върху всеки кашон имаше сериен номер, изписан на ръка. Вероятно във всеки бе имало по един климатик. От онези, дето се монтират на прозорците и вдигат ужасен шум. Джуди огледа свирепо кашоните, после се завъртя към нас. Погледът ѝ говореше: аз му подарих златен часовник, пък той да ме забърка в такава каша.

Пристъпих напред и огледах кашоните. Бяха празни. От тях полъхваше едва доловима кисела миризма. Върнахме се горе. Джуди извади от шкафа албум. Седна и се загледа в снимка на Шърман.

– Какво стана с него? – запита тя.

Въпросът бе прям. Заслужаваше ясен отговор.

– Простреляли са го в главата – излъгах аз. – Умрял е на място.

Джуди кимна. Като че това не я изненадваше.

– Кога?

– В четвъртък вечерта – каза Роскоу. – В полунощ. Каза ли ви в четвъртък къде отива?

Джуди поклати глава.

– Никога не ми казваше.

– Споменава ли е за среща с държавен служител? – запита Роскоу.

Джуди пак поклати глава.

– Ами плурибус? – намесих се аз. – Споменава ли е някога тази дума?

Тя се озадачи.

– Да не е някаква болест? На дробовете или нещо такова?

– А идната неделя? – пак запитах аз. – Казвал ли е нещо за идната неделя?

– Не – отвърна Джуди. – Той не беше от приказливите.

Седеше и гледаше снимките в албума. Стана съвсем тихо.

– Познавал ли е адвокати във Флорида? – запита Роскоу.

– Адвокати ли? – рече Джуди. – Във Флорида? Откъде-накъде?

– Бил е арестуван в Джаксънвил – поясни Роскоу. – Преди две години. За нарушение с камиона. Веднага дошъл адвокат да му помогне.

Джуди сви рамене, сякаш ставаше дума за нещо отпреди новата ера.

– Чудо голямо. Тия адвокати се врат навсякъде, нали така?

– Не е бил какъв да е адвокат – каза Роскоу. – Съдружник в голяма фирма. Имате ли представа как се е свързал Шърман с него?

Джуди пак сви рамене.

– Може би чрез компанията. „Островни климатици“. Плащаха ни добра медицинска осигуровка. Шърман ме водеше на доктор за щяло и нещяло.

Замълчахме. Нямахме какво повече да си кажем. Джуди седеше и гледаше снимките в албума.

– Искате ли да го видите? – запита тя.

Пристъпих зад нейното кресло и се приведох да погледна снимката. На нея бе заснет русоляв мъж с лукави черти. Дребен, слаб, широко ухилен. Стоеше пред жълт закрит камион. Усмиваше се към обектива с присвити очи. Стана ми малко тъжно.

– Този камион караше – каза Джуди.

Но аз не гледах нито камиона, нито усмивката на Шърман Столър. Гледах едно лице на втори план. Беше размазано и обърнато настрани, но все пак знаех чие е. Лицето на Пол Хъбъл.

Магнах с ръка на Роскоу и тя също се приведе над снимката. Видях изненадата по лицето ѝ, когато разпозна Хъбъл. После се наведе по-ниско. Напрягна поглед. Зърнах повторна изненада. Бе разпознала още нещо.

– Кога е правена снимката? – запита тя.

Джуди сви рамене.

– Май че по-миналото лято.

Роскоу докосна с пръст размазаното лице на Хъбъл.

– Казвал ли ви е нещо за този човек?

– Новият шеф – рече Джуди. – Дойде и след шест месеца изрита

Шърман.

– Новият шеф на „Островни климатици“? – изненада се Роскоу. – И защо е уволнил Шърман?

– Шърман каза, че не им трябвал повече – отвърна Джуди. – Той не беше от приказливите.

– Там ли е направена снимката? – запита Роскоу. – В „Островни климатици“?

Джуди сви рамене и колебливо кимна.

– Мисля, че да. Шърман не говореше много за работа.

– Трябва да задържим тази снимка – каза Роскоу. – По-късно ще ви я върнем.

Джуди измъкна снимката от албума.

– Дръжте си я. Не ми трябва.

Роскоу взе снимката и я прибра във вътрешния джоб на якето си. Заедно минахме към средата на хола.

– Прострелян в главата – промърмори Джуди. – Това става, като се правиш на хитър. Казвах му аз, че ще го спипат рано или късно.

Роскоу кимна със съчувствие.

– Ще ви държим в течение – каза тя. – Нали разбирате, във връзка с погребението. Може би ще се наложи и да дадете показания.

Джуди пак ни изгледа сърдито.

– Не си правете труда. Няма да ходя на погребението. Не му бях жена, тъй че сега не съм и вдовица. Ще гледам да забравя, че сме се познавали. Нищо добро не видях от него.

Стоеше и ни гледаше. Изнизахме се по коридорчето към външната врата. Тръгнахме по неудобната пътека. Държахме се за ръце.

– Какво има? – запитах аз. – Какво видя на снимката?

Роскоу крачеше бързо.

– Чакай малко. Ще ти покажа в колата.

Седнахме в шевролета и тя щракна лампичката. Измъкна снимката от джоба си. Приведе се и я наклони така, че светлината да пада върху гланцовата повърхност. Вгледа се. После ми я подаде.

– Виж до ръба. Отляво.

На снимката Шърман Столъър стоеше пред жълт камион. Зад него Пол Хъбъл гледаше настрани. Двамата и камионът запълваха цялата снимка, само най-долу се виждаше ивица черен асфалт. И част от терена отляво. Всичко беше съвсем размазано, но все пак различих ръба на сребриста метална сграда. Високо дърво зад нея. Част от врата. Голяма, индустриална врата, вдигната нагоре. Рамката беше тъмnochвена. Някакво синтетично покритие. Отчасти за красота, отчасти за предпазване от корозия. Врата на нещо като склад. Вътре беше тъмно.

– Това е складът на Клайнър – каза Роскоу. – До отклонението.

– Сигурна ли си?

– Познавам дървото.

Пак се вгледах. Дървото беше особено. Овъглено от едната страна. Вероятно от мълния.

– Това е складът на Клайнър – повтори тя. – Сигурна съм.

После включи радиотелефона и взе снимката. Свърза се с пътното управление в Атланта и продиктува номера на камиона от снимката. Закача, потропвайки с пръст по волана. От слушалката долетя отговор. Тя изключи и се обърна към мен.

– Камионът принадлежи на „Клайнър Индъстрис“. Регистриран е от адвокатската фирма на Закарайъс Перес в Джаксънвил, Флорида.

Кимнах. Тя също. Приятелите на Шърман Столъър. Същите, които преди две години го бяха измъкнали от участъка в Джаксънвил за петдесет и две минути.

– Добре – каза Роскоу. – Дай да обобщим. Хъбъл, Столъър, разследването на Джо. В складовете на Клайнър печатат фалшиви пари, нали?

Поклатих глава.

– Бъркаш. Никой не печата пари в Щатите. Всичко става в чужбина. Моли Бет Гордън го каза, а тя няма да дрънка празни приказки. Джо сложил край на тия неща. А каквото и да е вършил Столъър, според Джууди излиза, че е престанал преди година. Финли каза, че преди година Джо се заел с нещо ново. Горе-долу по времето, когато Хъбъл е уволнил

Столър.

Роскоу се замисли. Сви рамене.

– Пак опираме до Моли. Ще ни трябват копия от файловете на Джо.

– Или до Пикар – казах аз. – Ако открием хотелската стая на Джо, може да намерим оригиналната разпечатка. Въпросът е кой ще изпревари – Моли или Пикар.

Роскоу изключи лампата. Подкара обратно към аерогарата. Аз седях до нея и се прозявах. Усещах, че почва да се стяга. Вече нямаше задачи. Нямаше с какво да се разсейва. Сега трябваше да посрещне тихите, страшни часове на нощта. Първата вечер след снощи. Перспективата не я радваше.

– В теб ли е пистолетът, Ричър? – запита тя.

Извъртях се и я погледнах.

– В багажника е. Не помниш ли, ти остави кутията там.

– Вземи го, моля те. Така ще ми е по-спокойно.

Сънливо се усмихнах в сумрака. Прозях се.

– И на мен. Страшен пищов е.

После пак замълчахме. Роскоу спря на паркинга пред хотела. Излязохме от колата и се разкършихме в тъмното. Отворих багажника. Взех кутията и затръшнах капака. Минахме през фойето и се качихме в асансьора.

Още щом влязохме в стаята, Роскоу сложи лъскавия си служебен револвер на мокета до леглото. Аз заредих грамадния пистолет и го оставих от другата страна. Готов и под ключ. Залостихме вратата със стол. За успокоение на Роскоу.

Събудих се рано и полежах, мислейки за Джо. Сряда сутрин. Джо беше мъртъв от пет дни. Роскоу вече бе станала и се протягаше наред стаята. Правеше някакви йогийски упражнения. Беше се изкъпала и стоеше само по блуза. С гръб към мен. При всяко протягане блузата плъзваше нагоре. Изведнъж престанах да мисля за Джо.

– Роскоу – казах аз.

– Какво?

– Имаш най-вълшебното тяло на тая планета.

Тя се изкиска. Сkochих върху нея. Нямаше как да се удържа. Тя ме побъркваше. По-точно кискането. То ме подлудяваше. Помъкнах я към леглото. И хотелът да паднеше в този момент, пак нямаше да усетим. Накрая останахме да лежим преплетени и изтощени. После Роскоу

стана и пак отиде под душа. Облече се. Този път и с панталони. Ухили се, сякаш искаше да каже, че ми спестява бъдещи изкушения.

– Наистина ли го мислеше? – запита тя.

– Кое? – усмигнах се аз.

– Знаеш кое. Че съм имала хубаво тяло.

– Не съм казал, че имаш хубаво тяло – поправих я аз. – Виждал съм сума ти хубави тела. Казах, че имаш най-вълшебното тяло на тая планета.

Поръчах закуска в стаята. Махнах стола от вратата и зачаках да ни докарат количката. Дръпнах тежките завеси. Навън беше чудесно утро. Ярко есенно слънце и чисто синьо небе без нито едно облаче. В стаята бликна светлина. Открехнахме прозореца и насреща нахлу въздух, изпълнен с мириса и звуците на новия ден. Гледката бе впечатляваща – към аерогарата и града отвъд нея. Колите долу на паркинга лъщяха като бижута върху бежово кадифе. Самолетите трмаво се издигаха и отлитаха като тлъсти, високомерни птици. В центъра сградите се извисяваха право нагоре под слънчевите лъчи. Великолепно утро. Но това бе шестото утро, което брат ми никога нямаше да види.

Роскоу взе телефона и се свърза с Финли в Маргрейв. Разпрати му за снимката на Хъбъл и Столър пред склада. После каза номера на стаята и заръча да ни позвъни, ако Моли се обади от Вашингтон. Или ако Пикар е узнал нещо повече за наетия понтиак. Смятах, че трябва да останем в Атланта, защото имаше вероятност Пикар да изпревари Моли и да открием хотела на Джо. Най-вероятно щеше да се окаже в града, може би дори около аерогарата. Нямаше смисъл да ходим до Маргрейв и пак да се връщаме. Решихме да чакаме. Дълго човърках вграденото радио в нощното шкафче. Най-сетне хванах що-годе прилична музика. Приличаше ми на нещо от старите албуми на „Кенд Хийт“. Живо, слънчево, тъкмо като за безделници в ясно утро.

Закуската дойде и незабавно я унищожихме. До троха. Палачинки, сладко, бекон. Кафе в голяма порцеланова кана. После се проснах на леглото. Скоро взе да не ме свърта на едно място. Имах чувството, че греша, като изчаквам. Май само си губехме времето. Усетих, че и Роскоу мисли същото. Тя подпря до огледалото снимката на Хъбъл и Столър пред камiona и се загледа в нея. Аз пък гледах телефона. Не звънеше. Разтъркахме се из стаята. После се наведох и взех от пода пустинния орел. Подържах го. Плъзнах пръст по името върху дръжката.

Погледнах Роскоу. Чудех се що за човек е купил този грамаден пистолет.

– Що за човек беше Грей? – запитах аз.

– Грей ли? Много старателен. Да му беше видял документацията. В участъка има негови досиета за двайсет и пет години. Всичко изпипано най-подробно. Добър детектив беше.

– А защо се обеси?

– Не знам – каза тя. – Така и не разбрах.

– Беше ли потиснат?

– Не особено. Всъщност винаги беше малко унил. Мрачен, нали разбираш. Навъсен човек. И отегчен. Беше добър детектив, а си прахосваше живота в Маргрейв. Но през февруари не изглеждаше по-зле от друг път. За мен беше ужасна изненада. Много се разстроих.

– Бяхте ли близки? – запитах аз.

Тя сви рамене.

– Да, бяхме. Много близки в известен смисъл. Нали разбираш, той беше суров човек, всъщност не се сближаваше с никого. Стар ерген, без роднини, вечно сам. А отгоре на всичко беше пълен въздържател, тъй че и една бира не ходеше да изпие. Тих, възпълен, небрежно облечен. Плешив, но с грамадна рошава брада. Много спокоен, надежден човек. Самотник. Но се сближихме, доколкото е възможно. Май мъничко ме харесваше.

– И не е казал нищо? Просто един ден си метнал въжето, така ли?

– Точно така. Бях потресена. И досега не разбирам.

– А защо държиш пистолета в бюрото си?

– Той ме помоли – каза Роскоу. – В неговото бюро нямаше място. Всичко беше пълно с папки. Просто веднъж попита дали може да скрие при мен кутията с пистолета. Било негово лично оръжие. Нямало да му го признаят за служебно заради калибъра. Говореше много тайнствено.

Пак оставих върху мокета оръжието на мъртвия детектив и в този момент телефонът раздра тишината. Втурнах се към нощното шкафче и грабнах слушалката. Чух гласа на Финли. Затаих дъх.

– Ричър, ти ли си? Пикар откри каквото ни трябваше. Изяснил е всичко около колата.

Поех си дъх и кимнах на Роскоу.

– Страхотен си, Финли. Какво знаем сега?

– Иди при Пикар. Той ще ти каже лично. Не ми се ще да обяснявам по телефона.

Затворих очи за миг и усетих прилив на енергия.

– Благодаря, Финли. Пак ще се чуем.
– Добре – каза той. – И да се пазите.
После затвори, а аз останах да се усмихвам със слушалката в ръка.
– Вече не се надявах да позвъни – разсмях се Роскоу. – Но осемнайсет часа май не е лош резултат дори за ФБР, нали?

Бюрото на ФБР в Атланта заемаше нова държавна сграда в центъра. Роскоу паркира отпред. От приемната позвъниха горе и казаха, че специалният агент Пикар ще слезе веднага. Изчакахме го във фойейето. Беше голямо, обзаведено с много старание, но въпреки всичко излъчваше мрачната атмосфера на учреждение. След три минути Пикар излезе от асансьора. Закрачи към нас. Сякаш изпълваше цялото фойейе. Кимна ми и протегна ръка на Роскоу.

– Финли много ми е разказвал за вас.

Мечешкият му глас тътнеше като гръмотевица. Роскоу кимна и се усмихна.

– Колата ли ви интересува? – запита Пикар. – Понтиак, взет под наем от Джо Ричър. В четвъртък вечер на аерогарата.

– Страхотно, Пикар – казах аз. – Имат ли представа къде може да е отседнал?

– Не само представа, приятелю – отвърна той. – Знаеха точното място. Колата е поръчана предварително. Доставили са я в хотела.

И каза къде. Хотелът беше само на километър от нашия.

– Благодаря, Пикар – рекох аз. – Много съм ти задължен.

– Няма защо, приятелю. Оттук нататък поемаш случая, нали?

Той се върна към асансьора, а ние подкарахме бясно на юг, към аерогарата. Роскоу изскочи на околоръстната магистрала и се вля в потока. На отсрещното платно се мярна черен пикап. Чисто нов. Завъртях се и го зърнах как изчезва зад колона от камиони. Черен. Чисто нов. Нарядно съвпадение. По тия места най-много се търсят пикапи.

Влязохме в хотела, където според Пикар бе отседнал Джо преди шест дни. Роскоу измъкна значката си. Дежурната изтрака нещо на компютъра и каза, че стаята е 621, шести етаж в дъното. Управителят щя да ни посрещне горе. Изкачихме се с асансьора и тръгнахме по сенчест коридор. Спряхме пред стаята на Джо.

Управителят дойде почти веднага и отключи. Влязохме в стаята. Беше празна. Почистена и подредена. Чакаше следващия наемател.

– Ами багажът? – запитах аз. – Къде е?

– Изнесохме го в събота – каза управителят. – Той се нанесе в четвъртък, трябваше да освободи стаята до единайсет в петък сутринта. Обикновено изчакваме още ден и ако не дойдат, изнасяме всичко долу, в служебните помещения.

– Значи сега вещите му са прибрани някъде?

– Долу – повтори управителят. – Да знаете само какви неща има там. Хората забравят какво ли не.

– Може ли да погледнем? – запитах аз.

– Да, в подземие. Слезте по стълбището от фойето. Няма да сбъркате.

Управителят се отдалечи. Ние с Роскоу се върнахме по коридора и слязохме с асансьора. Открихме служебното стълбище и се озовахме в подземие. Долу имаше огромна зала, претъпкана с чаршафи и кърпи. Кошници със сапуни и малки шампоанчета, каквито човек намира в хотелските бани. Камериерките сновяха насам-натам с колички. В остъклена кабинка близо до входа седеше някаква жена. Пристъпихме натам и почукахме на стъклото. Тя вдигна глава. Роскоу показа значката си.

– С какво мога да ви услужа? – попита жената.

– Стая шест-две-едно – каза Роскоу. – В събота сутринта сте изнесли багажа оттам. Тук ли е сега?

Отново затаих дъх.

– Шест-две-едно? – повтори жената. – Няма го вече. Човекът дойде. Въздъгнах. Бяхме закъснели. От разочарование ми се зави свят.

– Кой дойде? – запитах аз. – Кога?

– Наемателят – обясни жената. – Тази сутрин някъде към девет, може би девет и половина.

– Каза ли си името?

Тя свали от лавицата до себе си някаква тетрадка и я прелисти. Облиза пръст и посочи един ред.

– Джо Ричър. Подписа се и взе багажа.

Обърна тетрадката и я побутна към нас. Срещу името беше надраскан нечетлив подпис.

– Как изглеждаше този Ричър? – запитах аз.

Жената сви рамене.

– Чужденец. Приличаше на латиноамериканец. Може би от Куба. Дребен, слаб, мургав, с приятна усмивка. Много любезно момче.

– Имате ли списък на вещите?

Тя плъзна пръст малко по-настрани. Там имаше тясна колонка,

попълнена със ситен почерк. Чанта за дрехи, облекло – осем броя, тоалетна чантичка, обувки – четири броя. Най-отдолу беше записано: куфар – един брой.

Мълчаливо ѝ обърнахме гръб и се изкачихме нагоре по стълбището. Излязохме в слънчевото утро. Денят вече не изглеждаше чак толкова хубав.

Стигнахме до колата. Облегнахме се на предния капак. Чудех се дали Джо е бил толкова хитър и предпазлив, че да стори онова, което бих сторил аз. Навярно да. Дълго беше живял сред хитри и предпазливи хора.

– Роскоу – казах аз. – Ако ти се измъкваше оттук с багажа на Джо, какво щеше да направиш?

Тя застина, както посягаше да отвори колата. Замисли се.

– Щях да задържа куфара. Да го отнеса където трябва. От другите вещи щях да се отърва.

– И аз бих сторил същото. А къде би се отървала от тях?

– Ами... на първото удобно място.

Между хотела и съседната сграда имаше асфалтирана служебна алея. Тя обикаляше отзад и пак се връщаше към улицата. Покрай нея бяха подредени контейнери за смет. Посочих нататък.

– Представи си, че е завил натам. Спрял е за момент и е изхвърлил дрехите в някой от онези контейнери.

– Но куфара е задържал, нали? – каза Роскоу.

– Може би изобщо не търсим куфара – казах аз. – Вчера обикалях с километри из нивите, додето стигнах онази горичка, но се скрих в полето: Уловка, разбираш ли? Навик. Може Джо да е имал същия навик. Носил е куфар, но най-важното може да е било скрито при дрехите.

Роскоу сви рамене. Не беше убедена. Тръгнахме по алеята. Контейнерите пред нас бяха огромни. Трябваше да се изкатервам отгоре, за да надникна. Първият се оказа празен. Вътре нямаше нищо освен спечена мръсотия по дъното. Вторият беше пълен. Намерих една летва и се разрових. Не открих нищо. Скочих долу и продължих към следващия.

В него имаше чанта за дрехи. Хвърлена върху няколко празни кашона. Закачих я с летвата. Дръпнах. Метнах я пред краката на Роскоу. Скочих до нея. Стара, изподраскана и протрита от употреба пътна чанта. С етикети от най-различни авиолинии. За дръжката бе прикрепена пластинка във формата на миниатюрна златна кредитна карта. Върху нея беше изписано името: Ричър.

– Добре, Джо – промърморих аз. – Дай да видим колко си хитър.

Търсех обувките. Бяха във външния джоб. Два чифта. Четири броя, както пишеше в тетрадката. Отлепах стелките една по една. Под третата открих миниатюрно найлоново пликче. Вътре имаше сгънато късче хартия.

– Голям хитрец си, Джо – промърморих аз и се разсмях.

Двамата с Роскоу хукнахме по алеята като играчи след победния гол. Скочихме в шевролета и подкарахме бясно към нашия хотел. Изтичахме през фойето към асансьора. Отключихме стаята и нахълтахме вътре. Телефонът звънеше. Пак се обаждаше Финли от Маргрейв. Изглеждаше развълнуван не по-малко от нас.

– Преди малко ми се обади Моли Бет Гордън – съобщи той. – Успяла е да изкопира файловете. В момента лети насам. Каза, че било нещо поразително. Направо примираше от възторг, горката. Пристига на аерогарата в два следобед. Аз ще ви чакам там. Полет на „Делта Еърлайнс“ от Вашингтон. Пикар помогна ли с нещо?

– И още как – рекох аз. – Той е страхотен. Мисля, че намерих остаъка от разпечатката.

– Как тъй мислиш? Не знаеш ли?

– Току-що влизаме в стаята. Още не сме погледнали.

– Ами погледнете, за бога. Важно е, нали?

– Довиждане, колежанче – казах аз и затворих.

Седнахме на масата до прозореца. Отворихме пликчето и извадихме листа. Разгънахме го внимателно. Наистина се оказа компютърна разпечатка. Горният десен ъгъл беше откъснат. Оставаше половината заглавие: Операция „Е унум“.

– Операция „Е унум плурибус“ – прошепна Роскоу.

По-долу имаше колонка от инициали и телефонни номера. Първите инициали бяха П. Х. Номерът липсваше.

– Пол Хъбъл – каза Роскоу. – Финли е намерил неговия номер и половината от заглавието.

Кимнах. Имаше още четири телефона. Първите инициали бяха У. Б. и К. К. По началните цифри на кода разбрах, че К. К. е от Ню Йорк. За У. Б. май трябваше да проверя в указателя. Третите инициали бяха Дж. С. Кодът започваше с 504 – Ню Орлиънс. Помнех го, защото бях минал оттам преди месец. Четвъртите инициали бяха М. Б. Г. Телефонът започваше с 202. Посочих го на Роскоу.

– Моли Бет Гордън – каза тя. – Във Вашингтон.

Кимнах отново. Не беше номерът, с който се свързах от управлението. Вероятно домашен телефон. Последните два реда не бяха нито инициали, нито телефони. Предпоследният беше само от две думи:

Стольрови, гаражът. А най-долу думите бяха три: Грей, досие Клайнър. Взирах се в равните печатни букви и буквално усещах как от листа похвава педантичната старателност на моя мъртъв брат.

За Пол Хъбъл знаехме. Той беше сред живите. С Моли Бет Гордън нямаше проблеми. Тя пристигаше в два следобед. Вече бяхме видели гаража на Шърман Столър край игрището за голф. Вътре имаше само два празни кашона. Оставаше ни подчертаното заглавие, три телефонни номера с инициали и три думи: Грей, досие Клайнър. Погледнах часовника. Малко след дванайсет. За аерогарата още бе рано. Имахме време да почнем.

– Най-напред да помислим за името на операцията – казах аз. – „Е унум плурибус“.

Роскоу сви рамене.

– Девизът на Съединените щати, нали? На латински.

– Не. Изписано е наопаки. В този вид означава приблизително: от едното стават много.

– Да не би Джо да е сбъркал? – запитва тя.

Поклатих глава.

– Не ми се вярва. Джо едва ли би допуснал подобна грешка. Трябва да означава нещо.

Роскоу пак сви рамене.

– Нищо не ми говори. Друго?

– Грей, досие Клайнър – казах аз. – Имаше ли Грей досие за Клайнър?

– Вероятно. Той имаше досиета за всичко. Плюе ли някой на тротоара, веднага му отваряше досие.

Кимнах. Върнах се до леглото и взех телефона. Потърсих Финли в Маргрейв. Бейкър ми каза, че вече си е тръгнал. Тогава набрах останалите номера от разпечатката. Номерът на У. Б. се оказа в Ню Джърси. Факултет по най-нова история към Принстънския университет. Затворих. Не виждах никаква връзка. Номерът на К. К. беше в Ню Йорк. Факултет по най-нова история към Колумбийския университет. Пак затворих. После потърсих Дж. С. в Ню Орлиънс. Още след първия сигнал деловит глас изрече:

– Петнайсети отдел, детективи.

– Детективи? – трепнах аз. – Това да не е полицейското управление в Ню Орлиънс?

– Петнайсети отдел – повтори гласът. – Какво ще обичате?

– Имате ли служител с инициалите Дж. С.?

– Дж. С. ли? Цели трима. Кой точно ви трябва?
– Не знам. Познато ли ви е името Джо Ричър?
– Ама какво става, по дяволите? – раздразни се гласът. – Това да не ви е телевизионна викторина?

– Попитайте ги, моля ви – казах аз. – Питайте всеки от тримата дали познава Джо Ричър. Много ви моля. Ще се обадя по-късно.

В Ню Орлиънс дежурният от петнайсети отдел изръмжа и затвори. Погледнах Роскоу, свих рамене и върнах телефона на нощното шкафче.

– А сега ще чакаме Моли, нали? – каза тя.

Кимнах. Малко се тревожех за срещата с Моли. Щеше да е като среща с призрак, свързан с друг призрак.

Чакахме, седнали край масата до прозореца. Гледахме как слънцето отминава зенита. За да убием времето, прехвърляхме си разпечатката от ръка на ръка. Взрях се в заглавието. „Е унум плурибус“. От едното прозлиза много. В тия три думи бе сбран целият Джо Ричър. Нещо важно, сведено до мъничка шега.

– Да вървим – каза Роскоу.

Имаше още време, но не ни свърташе на едно място. Събрахме си багажа. Слязохме с асансьора до фойето и платихме телефонните разговори с парите на мъртвите. После се качихме в шевролета на Роскоу. Подкарахме към сектора за посрещачи. Не беше много лесно. Хотелите бяха планирани за хора, които пристигат от аерогарата или се готвят да потеглят нанякъде. Никой не бе помислил за маршрут като нашия.

– Не знаем как изглежда Моли – каза Роскоу.

– Но тя знае как изглеждам – отвърнах аз. – Приличам на Джо.

Аерогарата беше огромна. Обиколихме я почти цялата, додето се доберем до нашето място. Една от най-големите, които съм виждал. Изминахме няколко километра. Най-сетне открихме търсения терминал. Изтърахме отклонението за паркинга. Върнахме се назад и спряхме пред бариерата. Роскоу взе билетче и подкара навътре.

– Наляво – казах аз.

Паркингът беше претъпкан. Подадох глава навън и почнах да се оглеждам. Внезапно с крайчеца на окото си зърнах отдясно нещо черно.

– Надясно, надясно – подвикнах аз.

Стори ми се, че бях видял отдясно да преминава задницата на черен пикап. Чисто нов. Роскоу завъртя волана и навлязохме в съседния проход. Зърнах отсреща да просветват стопове на черен фон. Пикапът

изчезна. Роскоу подкара напред и рязко зави.

Следващият проход бе пуст. Нищо не помръдваше. Само дълги редици автомобили блестяха под слънцето. В последващия бе същото. Никакво движение. Никакъв черен пикап. Обиколихме целия паркинг. Доста се позабавихме – пречеа ни насрещните коли. Но все пак прегледахме навсякъде. От черния пикап нямаше и следа.

Открихме обаче Финли. Той тъкмо бе излязъл от колата и тръгваше по диагонал към терминала. Продължихме заедно.

Терминалът бе пълен с народ. Огромен. Нисък, но безкрайно широк. И навсякъде хора. На таблото се премятаха обявления за пристигащите полети. Самолетът на „Делта“ от Вашингтон тъкмо кацаше. Тръгнахме към обявения сектор. Дотам май имаше цял километър. Вървахме по дълъг коридор с каучуков под. В средата имаше подвижни ленти. Отдясно се редяха безконечни реклами за туристическите атракции на щата. Отляво имаше стъклена стена с бяла ивица на нивото на очите, за да не се блъскат хората в нея.

Оттатък преградата се простираха безброй врати. Пътниците идваха откъм самолетите и минаваха от другата страна на стъклото. Половината изчезваха настрани, към багажните отделения. После се връщаха да търсят в стъклената преграда изходи към централния коридор. Останалите носеха само ръчен багаж. Те отиваха право към изходите. Около всяка врата се тълпяха пристигащи и посрещани. Навлязохме в навалищата.

На всеки трийсет метра от вратите се изсипваха пътници. Насреща прииждаха приятели и познати. Двата потока се сблъскваха. Докато открием търсения изход, трябваше да се преборим с осем тълпи. Крачех направо, без да внимавам особено. Мъчеше ме тревога. Все си спомнях за черния пикап на паркинга.

Най-сетне достигнахме изхода. Минахме покрай вратата и заставахме до стъклото. Отсреща се виждаше част от пистата. Хората вече идваха. Гледах ги как се пръскат из залата и тръгват към багажното или към изхода. Около нас продължаваше да се лее поток от посрещачи. Избутваха ни и трябваше непрекъснато да пристъпваме напред, за да останем на място.

Отвъд стъклото хората приближаваха. Зърнах една жена, която би могла да се окаже Моли. Беше на около трийсет и пет години, облечена в скромен костюм, с куфарче и чанта. Поизпъчих се, за да ме познае, но тя изведнъж видя някого, размаха ръка, нададе беззвучен вик иззад стъклото и прати целувка към един мъж, застанал на десетина крачки от

мен. Той взе да се пробива път към изхода.

След това ми се стори, че всяка жена зад стъклото може да бъде Моли. Имаше поне двайсет кандидатки. Блондинки, brunetki, високи, ниски, хубавички, красавици. Все облечени делово, все с ръчен багаж, все крачещи с морната, целенасочена стъпка на служителки в труден ден. Оглеждах ги една по една. Идваха с прилива зад стъклото и едни гледаха право напред, други се озъртаха, търсейки съпрузи, любовници, шофьори, колеги. Излизаха и потъваха в навалищата.

Една от тях носеше в лявата си ръка малко, тумбесто куфарче от тъмночервена кожа, а с дясната влачеше чанта на колелца в същия цвят. Дребна, руса, развълнувана. Още щом се зададе откъм пистата, тя огледа тълпата зад стъклото. Очите ѝ плъзнаха покрай мен. После рязко се върнаха. Гледаше точно мен. Спря. Отзад се струпаха хора. Избутаха я. Тя си проправи път към стъклото. Минах натам. Тя се взря в мен. Усмихна се. Поздравяваше брата на мъртвия си любим.

– Моли? – размърдах аз устни иззад стъклото.

Тя вдигна тежкото куфарче като трофей. Кимна към него. Усмихна се широко, победоносно. Отзад напирала. Тълпата я понесе към изхода. Тя се озърна да види дали ще я последвам. Тримата се устремихме напред.

Откъм Моли потокът вървеше към изхода. От нашата страна трябваше да се борим с течението. Разстоянието помежду ни бързо растеше. Навлязохме в плътна тълпа от студенти. Прехвърляха се за друг полет. Едри, охранени, нетърпеливи хлапета с много багаж. Отхвърлиха ни пет метра назад. Зад стъклото Моли продължаваше да се отдалечава. Видях как русата ѝ коса изчезна в навалищата. Пробих си път настрани и скочих върху подвижната лента. Тя вървеше в обратна посока. Загубих още пет метра, преди да прескоча преградата.

Сега вече отивах в правилната посока, но лентата бе задръстена от неподвижна маса народ. Хората просто стояха и чакаха да стигнат където трябва. По трима в редица. Нямахме как да мина през тях. Скочих върху тясната преграда и опитах да тръгна по нея като въжеиграч. Загубих равновесие. Сгромолясах се настрани. Докато се изправя, бях изминал пет метра в обратна посока. Трескаво се огледах. През стъклото видях, че тълпата изтласква Моли към багажното. Роскоу и Финли бяха далеч зад мен. А аз бавно се движех в погрешна посока.

Не исках Моли да отива в багажното. Тя бе пристигнала спешно. С важни вестии. Едва ли носеше куфар. Едва ли бе предала каквото и да било багаж. Нямахме работа в багажното отделение. Наведох глава и се

втурнах напред. Разблъсках хората. Тичах срещу хода на лентата. Грапавата гума се закачаше в подметките ми. При всяко докосване губех време. Наоколо кънтяха възмутени викове. Не им обръщах внимание. Тичах през хората, събаряйки всичко живо по пътя си. Скочих от лентата и се врязах в тълпата около изхода.

Багажното беше ниска, просторна зала, осветена от мътни жълти лампи. Пробих си път нататък. Озъртах се непрекъснато. Никъде не видях Моли. Нямаше я. Залата гъмжеше от народ. Сигурно поне стотина пътници се бяха струпали около колелото. Лентата скърцаше, отрупана с багаж.

Отстрани имаше дълги редици колички. Хората чакаха на опашка, за да пуснат четвърт долар и да си вземат количка. После със звън и тракане навлизаха сред гъмжилото. Всеки блъскаше и натискаше.

Гмурнах се в тълпата. Задълбах, блъскайки с рамо. Търсех Моли. Бях я видял да влиза. Не бе излязла. Но я нямаше. Взирах се във всяко лице. Обиколих цялата зала. Сетне оставих потока да ме изнесе навън. Пробих си път към изхода. Роскоу чакаше там, вкопчена в рамката.

– Видя ли я? – запитах аз.

– Не – каза тя. – Финли пази в края на коридора. Аз чакам тук.

Хората отминаваха и ни блъскаха. После тълпата изведнъж взе да оредява. Почти всички пътници се бяха източили. Неколцина закъснели идваха към нас. Най-последна се зададе старица в инвалиден стол. Возеше я служител на авиолиниите. За момент той спря и заобиколи нещо, лежашо пред входа на багажното. Тъмночервена кожена чанта. Просната на една страна, с изпъната дръжка. От пет метра различих изящния златен монограм: М. Б. Г.

Двамата с Роскоу се втурнахме към багажното. За броени минути навалицата се бе разсеяла. Вътре имаше само десетина човека. Повечето от тях вече бяха свалили багажа си и идваха насреща ни. След минута залата опустя. Празната багажна лента продължаваше да скърца. Настава тишина. Стояхме един срещу друг и се гледахме.

Залата имаше четири стени, под и таван. Вход и изход. Багажната лента идваше през дупка метър на метър и изчезваше през друг такъв отвор. Два отвората бяха закрити с гумени лентички. Отстрани имаше врата за големи багажи. Заключена. Без дръжка от нашата страна.

Роскоу хукна назад и грабна чантата на Моли. Отвори я. Вътре имаше малко дрехи и тоалетна чантичка. И снимка. Осемнайсет на двацет и четири, в бронзова рамка. Снимка на Джо. Приличаше на мен, само че малко по-слаб. Загоряла бръсната глава. Весела, дяволита усмивка.

Из салата се раздаде предупредителен сигнал. След малко багажната лента заскърца и пак се раздвижи. Гледахме я.

Гледахме закрития отвор, през който идваше. Гумените лентички се надигнаха. Изпод тях изпъзля куфарче. От тъмночервена кожа. Отворено. Със срязани ремъци. Празно.

Куфарчето бавно пълзеше към нас. Гледахме го. Гледахме ремъците. Бяха срязани с остър нож. От човек, който не е имал време да си играе със закопчалките.

Скочих върху лентата. Изтичах срещу движението и се хвърлих като плувец с главата напред към лентичките в тесния отвор. Проснах се по корем и лентата ме помъкна обратно. Запъзлях на четири крака. Търкулнах се настрани и скочих на крака. Бях попаднал в багажен склад. Пуст. Навън слънцето грееше ослепително. Миришеше на керосин и нефта. По пистата преминаваха колички, натоварени с багаж.

Около мен се извисяваха купища сандъци и забравени куфари. Бяха натъпкани в триетажни рафтове. По гумения под се валяха стари етикетчета. Складът приличаше на мръсен лабиринт. Тичах насам-натам и отчаяно въртях очи, търсейки Моли. Отминавах камара след камара. По един проход, после по друг. На всеки завой се хващах за ръба на рафта, за да не падна. Оглеждах се трескаво. Нямахме жива душа. Пустош. Подхлъзнах се и продължих да тичам.

Открих лявата й обувка. Търкаляше се в началото на един мрачен проход. Изтичах натам. Нищо. Проверих следващия. Пак нищо. Подпях се задъхан на рафта. Трябваше да продължа наред. Изтичах до края на коридора. Почнах да проверявам проходите един по един. Наляво, надясно, наляво, надясно. Тичах с все сила в отчаян, задъхан бяг на зигзаг.

Три прохода преди края открих дясната обувка. После кръвта й. В началото на следващия проход се тъмнееше лепкава локва. Моли лежеше по гръб сред мрака в дъното, пъхната между сандъците. Просто лежеше възник на гумения под. От корема й шуртеше кръв. Беше разпран. Някой бе забил нож в нея и с дива ярост бе дръпнал нагоре, чак до ребрата.

Ала тя бе още жива. Бялата й ръка потрепваше. По устните й изби- ваха ярки кървави мехури. Главата й лежеше неподвижно, но очите шареха насам-натам. Изтичах към нея.

Повдигнах главата й. Тя ме погледна. С неимоверно усилни раздви- жи устни и прошепна:

– Трябва да успеем до неделя.

После умря в ръцете ми.

Учил съм химия поне в седем различни гимназии. Така и не я научих. Имам само най-общи представи. Но едно помня добре – че може да пуснеш в епруветката нещо съвсем дребничко и изведнъж всичко хвърква във въздуха. Само щипка прах, но резултатът се оказва далеч по-мощен, отколкото предполагаш.

Точно това изпитвах сега. Никога не бях срещал Моли. Не бях чувал за нея. Но изпитвах неимоверна ярост. Дори за Джо не се бях разгневил толкова. Онова с Джо беше служебен дълг. Той го знаеше. Бе поел риска. Двамата с него знаехме що е дълг и риск още откакто се помнехме. Но с Моли не беше така.

Другото, което помня от химическата лаборатория, е за натиска. Натискът превръща въглена в диамант. Прави много други неща. И сега правеше нещо с мен. Бях изпаднал в ярост, а нямах време. Отново виждах как Моли се задава към изхода. С широка крачка, твърдо решена да открие брата на Джо и да му помогне. Как размахва куфарче с файлове, които не е трябвало да копира. Как поема огромен риск. Заради мен. Заради Джо. Този образ растеше и растеше в главата ми като чудовищен натиск в стар сеизмичен разлом. Трябваше да реша как да го използвам. От мен зависеше дали ще ме смаже, или ще ме превърне в диамант.

Стояхме на паркинга пред аерогарата и се подпирахме на колата. Още бяхме замаяни и мълчахме. Сряда, почти три следобед. Стисках ръката на Финли. Преди малко той искаше да остане и да започне разследване. Било негов дълг. Аз му се разкрехях, че нямаме време. Насила го измъкнах от аерогарата. Поведох го право към паркинга, защото знаех, че в тези секунди се решава дали ще победим, или ще загубим.

– Трябва да се доберем до досието на Грей – казах аз. – Това е последният ни шанс.

Финли сви рамене. Разбра, че няма смисъл да спори.

– Друго не ни остава – каза той.

Роскоу кимна.

– Да вървим.

Двамата седнахме в нейната кола. Финли потегли пред нас. По целия път не разменихме нито дума. Но Финли си говореше сам. Крещеше и псуваше. Виждах как главата му подскача нагоре-надолу. Крещеше и псуваше срещу пътя.

Тийл ни чакаше в управлението. Беше се облегнал на преградата. Стискаше бастуна в съсухрената си десница, нашарена със старчески петна. Видя ни да влизаме и изкуцука към общото помещение. Седна зад едно бюро. В дъното, до вратата на архивите.

Минахме край него и влязохме в кабинета. Седнахме да изчакаме. Извадих от джоба си разпечатката и я подадох на Финли през бюрото. Той я прегледа и рече:

– Не е кой знае какво, нали? Ами заглавието? „Е унум плурибус“.
Не беше ли обратното?

Кимнах.

– От едното произлизат много. Нямам представа какво означава.

Той сви рамене. Пак се наведе над разпечатката. Гледах го как чете. После на вратата се почука и влезе Бейкър.

– Тийл си тръгва – съобщи той. – Сега разговаря със Стивънсън на паркинга. Трябва ли ви нещо, момчета?

Финли му подаде разпечатката.

– Изкарай ми копие на ксерокса, ако обичаш.

Бейкър излезе и Финли потропа с пръсти по бюрото.

– Чии са инициалите? – запита той.

– Знаем само за мъртвите – казах аз. – Хъбъл и Моли Бет. Два от номерата са университетски. Принстън и Колумбия. Последният е на детектив от Ню Орлиънс.

– Ами гаражът на Столър? Огледахте ли го?

– Нищо няма. Само два празни кашона от климатици. Миналата година ги е превозвал до Флорида и май се е пооблажил.

Финли изръмжа. В това време влезе Бейкър и ми подаде разпечатката заедно с копието. Задръжах оригинала, а копието дадох на Финли.

– Тийл си отиде – каза Бейкър.

Измъкнахме се от кабинета. За момент зърнах как белият кадилак се отдалечава от паркинга. После бутнах вратата на архивите.

Маргрейв беше малко градче на задника на географията, но Грей бе пълнил това помещение с документи цели двайсет и пет години. Отдавна не бях виждал толкова много книжа. Покрай четирите стени се издигаха чак до тавана новички шкафове с емайлирано бяло покритие. И всичките бяха претъпкани с папки. Трябва да имаше поне хиляда кутии за документи. Големи картонени кутии с етикетчета отстрани и малки пластмасови халки, та да се измъкват по-лесно. Вляво от вратата най-

горе пишеше: А. Отдясно долу – последните букви от азбуката. Буквата К се падеше някъде срещу вратата.

Открихме кутията с надпис „Клайнър“. Между три други с етикет „Клан“ и една с надпис „Клипспрингър срещу щата Джорджия“. Пъхнах пръст в халката. Издърпах кутията. Беше тежка. Подадох я на Финли. Изтичахме пак в кабинета. Сложихме кутията върху бюрото. Отворихме я. Беше пълна със стари, пожълтели документи.

Само че документите бяха сбъркани. Нямаха нищо общо с Клайнър. Нищичко. Половин педя стари полицейски циркуляри. Оперативни инструкции. Неща, които е трябвало да бъдат изхвърлени преди десетилетия. Късче от историята. Процедури за в случай, че Съветският съюз изстреля ядрена ракета срещу Атланта. Процедури за в случай, че негър пожелае да заеме предна седалка в автобуса. Куп такива неща. Но нито едно от заглавията не започваше с буквата „К“. Нямаше нито дума за Клайнър. Гледах прашната купчина и усещах как натискът в мен се засилва.

– Някой ни е изпреварил – каза Роскоу. – Взели са материалите за Клайнър и са натъпкали тоя боклук.

Финли кимна. Аз обаче поклатих глава.

– Не. Няма логика. Онези просто биха изхвърлили на боклука цялата кутия. Грей го е направил. Искал е да укрие документите, но сърце не му е давало да наруши порядъка. Затова е заменил важното с тия вехтории. Да запази всичко спретнато и подредено. Нали казвате, че бил много педантичен?

Роскоу сви рамене.

– Грей да е скрил документите? Може. Щом си криеше пистолета в бюрото ми...

Погледнах я. Нещо в нейните думи ме бе смутило.

– Кога ти даде пистолета?

– След Коледа – каза тя. – Малко преди да умре.

– Тук нещо не е наред – промърморих аз. – Човекът е бил детектив с двайсет и пет години стаж, нали така? Добър детектив. Почтен, уважаван гражданин. Откъде накъде подобен човек ще иска да крие оръжието си. Не е била там работата. Дал ти е кутията, защото в нея е имало нещо за криене.

– Да, пистолетът – отвърна Роскоу. – Казах ти вече.

– Не – възразих аз. – Не вярвам. Пистолетът е бил само за фасон. Колкото да те накара да си заключваш чекмеджето. Не е трябвало да го крие. Ако толкоз му се е искало, извън службата човек като него може и

ядрена бойна глава да носи. Тайната не е в пистолета. Има нещо друго в кутията.

– Но вътре нямаше нищо друго – каза Роскоу. – Сам видя – никакви папки.

За момент и тримата застинахме. После се втурнахме към вратата. Изхвъркнахме навън и дотичахме до шевролета на Роскоу. Измъкнахме от багажника кутията на Грей. Отворихме я. Аз подадох пистолета на Финли. Огледах кутийката с патрони. Нищо. Оставаше само празната кутия. Разтръсках я. Огледах капака. Нищо. Разкъсах кутията. Отлепих двойния картон и го разтворих. Нищо. Тогава разкъсах капака. В ъгълчето, под вътрешната хартия, имаше ключ. Залепен за картона. Там, където никой не би го намерил. Скрит грижливо от един мъртвец.

Не знаехме за какво е ключът. Отхвърлихме всичко в участъка. Отхвърлихме и дома на Грей. Един предпазлив човек не би избрал тия места. Гледах ключа и усещах как натискът расте. Затворих очи. Представих си как Грей разлепва хартията в ъгъла на капака и слага ключа отвътре. Дава кутията на приятелката си Роскоу. Гледа как тя я слага в бюрото си. Чекмеджето потъва навътре. Грей въздъхва от облекчение. Превърнах тези картини във филм и трябваше два пъти да го изгледам мислено, преди да ми подсказе закъде е ключът.

– Нещо в бръснарницата – казах аз.

Грабнах пустинния орел и набутах Финли в колата. Роскоу седна зад волана. Включи двигателя и подкара към града. Чак тогава запита:

– Защо?

– Той често е посещавал бръснарницата – казах аз. – По три-четири пъти седмично. Разбрах го от стареца. От белите никой друг не влизал там. Значи мястото му се е сторило сигурно. Недостъпно за Тийл, Клайнър и другите. Иначе защо да ходи в бръснарницата? Ти каза, че бил плешив, с буйна брада. Не му е трябвало нито бръснене, нито подстригване. Влизал е, защото старците са му харесвали. Потърсил е помощ от тях. Дал им е документите.

Роскоу закова шевролета срещу бръснарницата и тримата изтичахме към вратата. Нямаше клиенти. Само двамата старци си седяха по местата. Показах им ключа.

– Идваме за нещата на Грей.

По-младият поклати глава.

– Не можем да ти ги дадем, приятелю.

Той пристъпи към мен и взе ключа. После го пъкна в дланта на Роскоу.

– Сега вече можем. Тъй рече старият мистър Грей: не ги давайте никому, освен на моята приятелка мис Роскоу.

Отново взе ключа. Върна се до мивката и клекна, за да отключи тясното махагоново шкафче отдолу. Извади три папки. Папките бяха дебели, подвързани в стара опаковъчна хартия. Старецът подаде едната на мен, другата на Финли и третата на Роскоу. После махна с ръка на колежата си и двамата излязоха през вратата в дъното. Оставиха ни сами. Роскоу седна на тапицираната скамейка до витрината. Аз и Финли се настанихме на бръснарските столове. Сложихме крака върху хромираните подложки. Започнахме да четем.

Моята папка започваше с дебел сноп полицейски доклади. Всички бяха копирани на ксерокс и пратени по факса. Двойно размазани. Но все пак се четяха. Заедно представляваха досие, събрано от детектив Джеймс Спиренца, петнайсети отдел на полицейското управление в Ню Орлиънс. Отдел „Убийства“. Бавно проследих фактите. Преди осем години Спиренца започнал разследване на убийство. После на още седем. В крайна сметка на ръцете му се струпали осем убийства. Той не разкрил нито едно. Пълнен провал.

Но положил всички усилия. Следствието било проведено най-старателно. Педантично. Първият убит се оказал собственик на текстилно предприятие. Специалист, разработващ някакъв нов метод за химическа обработка на памука. Вторият бил началник-цех в неговата фабрика. Малко преди това напуснал работа и събирал пари, за да започне собствен бизнес.

Следващите шест жертви били държавни служители. От Агенцията за защита на природата в Ню Орлиънс. Разследвали замърсяването на водите в делтата на Мисисипи. Рибата измирала. Причината се оказала четиристотин километра нагоре по течението. Един текстилен завод в щата Мисисипи изливал в реката натриева основа, натриев хипохлорид и хлор. Химикалите се смесвали в речната вода и образували смъртоносен киселинен коктейл.

Всички жертви били убити по един и същ начин. Два куршума в главата от пистолет двайсет и втори калибър със заглушител. Чисто и безпогрешно. Спиренца предположил, че са дело на професионалист. Започнал издирване на убицеца по два начина. Примоложил се на всички

познати и преровил всяко тъмно ъгълче. Професионалните убийци не са много на брой. Спиренца и неговите приятели разговаряли с всеки един от тях. Никой нищо не знаел.

Вторият подход на Спиренца бил да зададе класическия въпрос. Кому е изгодно? Не след дълго разбрал. Текстилният магнат в Мисисипи изглеждал най-подходящ. Той имал изгода от смъртта и на осемте убити. Двама от тях го атакували професионално. Останалите шестима заплашвали да закрият завода му. Спиренца задълбал около него. Преобърнал всичко с главата надолу. Цяла година не го изпускал. Документите пред мен показваха колко се е старал. Викнал на помощ ФБР и данъчните служби. Преровили всички сметки до последния цент, та дано да открият необяснимо плащане в брой – хонорар за убиене.

Търсили цяла година, но не открили нищо. Попътено минали покрай доста смрадливи подробности. Спиренца твърдо смятал, че онзи тип е убил жена си. Пребита до смърт – това било мнението му. След това фабрикантът пак се оженил и Спиренца пратил предупреждение до местния полицейски участък. Единственият му син бил психопат. Според Спиренца – по-лош и от баща си. Луд за връзване. Фабрикантът не давал и с пръст да пипнат сина му. Прикривал го. Подкупвал когото трябвало. Момчето имало диагнози от десетина психиатрични болници.

Но накрая всичко се провалило. Бюрото на ФБР в Ню Орлиънс загубило интерес. Спиренца закрил следствието. И го забравил чак докато един стар детектив от затънтено градче в Джорджия му позвънил да поиска сведения за семейство Клайнър.

Финли затвори своята папка. Завъртя стола към мен.

– Фондацията „Клайнър“ е само фасада – каза той. Пълна измама. Прикрива нещо съвсем различно. Тук го пише черно на бяло. Грей е разровил цялата работа. До дъно. Всяка година фондацията харчи четири милиона, а приходите ѝ са нула. Кръгла нула.

Той измъкна от папката един лист. Приведе се. Подаде ми го. Беше нещо като финансов отчет за разходите на фондацията.

– Виждаш ли? Невероятно е. Всичко това го харчат.

Погледнах. Най-отдолу имаше огромна сума. Кимнах.

– Може и да е много повече. Тук съм вече от пет дни, нали? Преди това шест месеца обикалях из Щатите. Още по-рано съм бил къде ли не по света. Маргрейв е най-чистото, най-спретнатото, най-лъскавото градче, което някога съм виждал. Поддържат го по-добре от Пентагона и

Белия дом. Повярвай ми, бил съм там. В Маргрейв всичко е чисто ново или идеално ремонтирано. Съвършено градче. Толкова съвършено, че чак страх да те хване. Това трябва да струва луди пари.

Финли кимна.

– При това Маргрейв е адски странно място – продължих аз. – По цял ден не се мярка жива душа. Никакъв живот. На практика в целия град няма търговска дейност. Никой не бърза за никъде. Никой не печели пари.

Той ме погледна с недоумение. Не схващаше.

– Помисли си – казах аз. – Да вземем например Ено. Чисто нова закусвалня. Лъскава, модерна. Само че няма клиенти. Бил съм там няколко пъти. Най-много да съм видял двама-трима клиенти. По-малко са и от сервитьорките. Как си плаща тогава сметките? Данъците? Ипотеката? И същото се отнася до всички други в града. Да си видял някога опашка в някой от магазините?

Финли се замисли. Поклати глава.

– Ами бръснарницата? – продължих аз. – Бях тук в неделя сутринта, после дойдох във вторник. Старецът казва, че междуременно не са имали клиенти. Нито един клиент за четирийсет и осем часа.

Изведнъж млъкнах. Спомних си какво още ми бе казал бръснарят. Онова съсухрено старче. Вече виждах нещата от нов ъгъл.

– Стариат бръснар – казах аз. – Той спомена нещо. Беше толкова нелепо, че го помислих за луд. Питях го как се издържат без клиенти. Той рече, че карали и без клиенти, защото получавали пари от фондацията „Клайвър“. Попитах го колко. Хиляда долара, отговори той. Всички търговци получавали по толкова. Предположих, че става дума за нещо като целеви заем от хиляда долара на година, нали разбираш?

Финли кимна. Струваше му се съвсем нормално.

– Просто си бърбехме – продължих аз. – Както става обикновено в бръснарницата. Рекох му нещо в смисъл, че да взимаш хиляда долара на година не е зле, но и не помага кой знае колко, нали така? И знаеш ли какво ми отговори?

Финли поклати глава и зачака. Напрегнах се да си припомня точните думи на стареца. Исках да видя дали ще им обърне толкова малко внимание, колкото и аз вчера.

– Говореше тъй, сякаш ми разкрива голяма тайна. Сякаш поема много голям риск. Говореше шепнешком. Рече, че не бивало да ми казва, но щял да го стори, защото познавам сестра му.

– Откъде познаваш сестра му? – изненада се Финли.

– Не я познавам – казах аз. – Просто се беше объркал. В неделя го разпитвах за онзи китарист, Блейк Слепеца, а той рече, че сестра му го познавала преди шейсет години. А после сигурно е запомнил, че се познавам със сестра му.

– И каква беше голямата тайна? – подкани ме Финли.

– Каза, че не са хиляда долара на година. Получавали по хиляда долара седмично.

– Хиляда долара седмично? – повтори Финли. – Всяка седмица? Възможно ли е?

– Не знам – казах аз. – Тогава помислих, че старецът се е побъркал. Но сега ми се струва, че е говорил чистата истина.

– Хилядарка на седмица – промърмори той. – Ама че заем! Това прави петдесет и два бона годишно. Страшно много пари, Ричър.

Замислих се. После посочих общата сума в сметките на Грей.

– Трябвали са им подобни суми. Ако са харчили толкова много, значи за да излязат на нулата, им е трябвало нещо такова.

Финли се умълча. Размишляваше.

– Купили са целия град – каза той. – Бавно и тихичко. Подхвърляли са тук-там по един бон седмично, докато закупят целия град.

– Точно така – кимнах аз. – Фондацията „Клайнър“ се е превърнала в кокошка със златни яйца. Никой не би рискувал да я заколи. Всички са свикнали да си затварят устата и да извържат глава настрани, когато трябва.

– Именно – съгласи се Финли. – Клайнър и човек да убие, пак ще му се размине.

Погледнах го втренчено.

– Вече му се размина.

– И какво ще правим сега? – запита Финли.

– Най-напред трябва да разберем какво точно вършат.

Той ме изгледа, като че бях откачил.

– Че нали знаем какво вършат? Печатат в онзи склад камари фалшиви пари.

Поклатих глава.

– Не, не печатат. В Съединените щати вече няма сериозни опити за фалшификация на пари. Джо е сложил край на това. Всичко става в чужбина.

– Ами тогава каква е цялата работа? Мислех, че всичко се върти около фалшиви пари. Иначе защо ще се намесва Джо?

Роскоу надигна глава и ни погледна откъм витрината.

– Да, всичко се върти около фалшиви пари. Знам точно какво става. До най-дребни подробности. – Тя повдигна папката на Грей. – Част от отговора е тук. – После взе сутрешния вестник и го разтръска. – А останалото е тук.

Двамата с Финли бързо седнахме на скамейката до нея. Забихме погледи в папката. Тя съдържаше доклад за наблюдение. Скрит под надлеза на магистралата, Грей бе наблюдавал цялото движение към и от складовете. Общо трийсет и два дни. Резултатите бяха записани грижливо в три части. При първите единайсет случая всеки ден на разсъмване пристигал един камион откъм юг. През целия ден различни коли напускали складовете и се отправяли на север и запад. Грей бе записал направленията им според регистрационните номера. Навярно бе използвал бинокъл. Градовете бяха разпръснати по цялата карта – от Калифорния чак до Масачусетс. През тези първи единайсет дни бяха записани единайсет пристигнали камиона и шейсет и седем отпътували. Средно по един пристигнал и шест отпътували – предимно малки камиончета. Вероятно се събираше около един тон товар на седмица.

Първата част от дневника на Грей покриваше една календарна година. Втората обхващаше следващата година. Този път Грей бе успял да проведе наблюдение девет пъти. Беше видял петдесет и три отпътуващи камиона – приблизително същата бройка и същите направления. Но списъкът на пристигащите камиони се променяше. През първата половина на годината идваха по един дневно, както преди. Но през вторите шест месеца скоростта на доставките се увеличаваше. Вече пристигаха по два камиона седмично.

През последните дванайсет дни от наблюдението нещата пак се променяха. Периодът започваше само пет месеца преди смъртта на Грей. От миналата есен до февруари отново бяха записани по шест отпътуващи камиона с приблизително същите направления. Но нямаше пристигащи камиони. Нито един. От миналата есен само изнасяха, без да пристига нищо.

– И какво? – запита Финли.

Роскоу се облегна назад с широка усмивка. Вече знаеше всичко.

– Очевидно, нали? Те внасят фалшиви пари. Печатат ги във Венецуела, сигурно Клайнър е уредил нещо около новия си химически завод. Парите пристигат с кораб и продължават по магистралата от Флорида до склада в Маргрейв. После се разпределят на север и запад към големите градове – Лос Анджелис, Чикаго, Детройт, Ню Йорк, Бостън. Там потъват в паричния поток. Това е международна мрежа за пласиране на

фалшиви пари. Просто като две и две, Финли.

– Смяташ ли?

– Естествено. Спомни си за Шърман Столър. Той пътува към Флорида, за да посрещне кораба в Джаксънвил Бийч. Тъкмо приближава, когато ченгетата го спират за превишена скорост. Затова е бил толкова развълнуван. И затова е викнал тъй бързо адвоката, нали?

Финли кимна.

– Всичко съвпада – продължи Роскоу. – Представи си картата на Щатите. Парите се печатат в Южна Америка и тръгват по море. Пристигат във Флорида. Продължават на югоизток и от Маргрейв посоките се разклоняват. Към Лос Анджелис на запад, Чикаго в средата, Ню Йорк и Бостън на изток. Разклонения, нали? Като на свещник или менора. Знаеш ли какво е менора?

– Знам – каза Финли. – Онези големи еврейски свещници.

– Именно. Така ще изглежда на картата. Пътят от Флорида до Маргрейв е основата. После тръгват разклонения към големите градове – Лос Анджелис, Чикаго и Бостън. Мрежа за внос, Финли.

Тя обясняваше разпалено. Чертаеше с пръст из въздуха. Географски погледнато, всичко изглеждаше съвсем логично. Не виждах противоречия. Поток вносна стока, идваща с камиони от Флорида. Тъкмо по взела от магистрали около Атланта може да се разклони към големите градове на север и запад. Да, сравнението с менора беше добро. Вярно, лявото разклонение се извиваше почти хоризонтално към Лос Анджелис. Все едно, че някой е изтървал свещника, а друг го е настъпил. Но идеята звучеше смислено. Без съмнение Маргрейв се намираше в центъра на потока. Без съмнение всичко се разпределяше от онези складове. Мястото подходеше идеално. Хитра идея – да използват за склад някое запало градче като Маргрейв. А подобна организация би разполагала с огромни суми в брой. Вярно, фалшиви, но никой не би усетил разликата. Колкото до количеството – трябва да бе огромно. Всяка седмица докарваха по един тон товар. Индустриални мащаби. Огромни. Това би обяснило безразсъдните разходи на фондацията. И да закъсаха за пари, винаги можеха да си напечатат още.

Финли обаче все още се съмняваше.

– Ами последните дванайсет месеца? – запита той. – Няма никакъв приток. Погледнете списъка на Грей. Доставкаите спират. Прекратени са преди година. Пак тогава Шърман Столър е изхвъркнал от работа, нали? Цяла година не получават нищо. Но продължават да разпределят. Всеки ден, заминават по шест камиона. Как така нищо не идва, а пращат по

шест камиона? Какво означава това? Къде е вносът?

Роскоу му се ухили и размаха вестника.

– Отговорът е тук. Още от петък пишат все за това. Бреговата охрана. Миналия септември започнаха голяма операция срещу контрабандата, нали? Не беше тайна, вдигнаха шум предварително. Клайнър сигурно е разбрал какво се задава. И се е запасил. Виждаш ли списъка на Грей? За шестте месеца до миналия септември доставките се удвояват. Трупали са запаси в склада. Вече цяла година ги разпределят. Затова треперят от страх. Цяла година седят върху камара фалшиви пари. А сега бреговата охрана ще прекрати операцията, нали? Значи могат да продължат по старата система. Това ще се случи в неделя. Това имаше предвид и горката Моли, когато каза, че трябва да успеем до неделя. Трябва да проникнем в склада, докато още не са изчерпали запасите.

Финли кимна. Вече не се съмняваше. Усмихна се. Стана от скамейката и стисна ръката на Роскоу. Тържествено.

– Добра работа – рече той. – Анализът е съвършен. Винаги съм казвал, че имаш ум в главата. Нали, Ричър? Не съм ли ти казвал, че тя е от най-добрите?

Кимнах с усмивка. Роскоу се изчерви. Финли продължаваше да се усмихва и да стиска ръката й. Но усещах, че продължава да търси слаби места в нейната теория. Откри само две.

– Ами Хъбъл? – запита той. – Къде му е мястото? Едва ли ще наемат банков служител за прост хамалин.

Поклатих глава и се намесих:

– Хъбъл е бил специалист по парите в брой. Натоварили са го да пласира стоката. Той е вмъквал парите в общия поток. Знаел е точно къде – там, където ги търсят. Съвсем като предишната му работа, само че наопаки.

Финли кимна.

– Ами климатиците? Шърман Столър ги е превозвал до Флорида. Така каза оная жена. Знаем, че не лъже – сами сте видели два стари кашона в гаража. А и камионът е бил пълен с климатици, когато са го претърсили в Джаксънвил. Какво ще речеш за това?

– Вероятно съвсем законна търговия – казах аз. – За прикритие на останалото. Един вид камуфлаж. Така оправдават курсовете до Флорида. Иначе камионите трябваше да пътуват празни.

Финли кимна.

– Умен ход. Пестят празните курсове. Всичко се връзва. Продават климатици, та да изкарат още някоя пара, нали? – Той пак кимна и пусна ръката на Роскоу. – Ще ни трябват образци от парите.

Усмихнах му се. Изведнъж бях разбрал нещо.

– Имам образци.

Пъхнах ръка в джоба си и измъкнах дебелото снопче стотачки. Подадох две на Финли.

– Това ли са фалшификатите? – запита той.

– Няма начин да не са – казах аз. – Чарли Хъбъл ми ги даде за разности. Сигурно са от Хъбъл. После взех още една пачка от двамата, дето ме търсеха във вторник.

– И смяташ, че са фалшиви? Защо?

– Размърдай си мозъка. Клайнър има разходи, но откъде накъде ще използва истински пари? Бас държа, че е плащал на Хъбъл с фалшификати. И че е дал на онези юнаци пари от склада.

Финли вдигна двете стотачки пред очите си и пристъпи към витрината. Ние с Роскоу се приведохме отстрана.

– Сигурен ли си? – запита Роскоу. – На мен ми изглеждат съвсем истински.

– Фалшиви са – казах аз. – Не може да не са. Помисли малко. Фалшификаторите печатат стотачки. По-едрите банкноти се пласират трудно, по-дребните не си струват труда. А защо да харчат истински пари, когато им карат фалшивите с камиони?

Огледахме банкнотите най-внимателно. Взирахме се, опипвахме, разтривахме с пръсти, дори ги помирирахме. Финли отвори портфейла си и извади стотачка. Сравнихме трите банкноти. Прехвърлихме си ги от ръка на ръка. Не забелязахме никаква разлика.

– Ако наистина е така, значи здравата са ги изпипали – каза Финли. – Но инак звучи съвсем разумно. Вероятно цялата фондация „Клайнър“ се крепи върху фалшиви пари. Милиони годишно.

Той върна истинската стотачка в портфейла. Прибра фалшивите в джоба си и каза:

– Връщам се в управлението. Вие елате утре около пладне. Тийл ще е излязъл да обядва. Събираме се и почваме.

Двамата с Роскоу потеглихме за Мейкън, на осемдесет километра от Атланта. Исках да бъдем в движение. Това е основното правило при опасност – не стой на място. Избрахме един безличен мотел в югоизточните покрайнини. Колкото се може по-далеч от Маргрейв, тъй че целият град да ни отделя от враговете. Стариият кмет Тийл ме бе посъветвал да си намеря мотел в Мейкън. Ето че излизаше прав.

Пуснахме си по един хладен душ и се проснахме на леглото. Унесохме се в неспокойна дрямка. Стаята беше задушна. Цяла нощ се мятахме насам-натам. На разсъмване станахме сънени и изморени. Четвъртък сутрин. Имах чувството, че изобщо не съм мигнал. Облякохме се пипнешком в полумрака. Роскоу си сложи униформата. Аз навлякох старите дрехи. Май пак трябваше да си купя нови. С парите от Клайнър.

– Какво ще правим сега? – запита Роскоу.

Не отговорих. Мислех за нещо друго.

– Ричър – настоя тя. – Какво ще правим сега?

– А какво направи Грей?

– Обеси се.

Помислих още малко, сетне запитах:

– Наистина ли?

Тишина.

– О, боже – възкликна Роскоу. – Да не би да се съмняваш?

– Може би. Дай да размислим. Ами ако се е сблъскал с някого? Ако са го спипали да се рови където не трябва?

– Значи смяташ, че са го убили? – тревожно запита тя.

– Може би – повторих аз. – Мисля, че те убиха Джо, Столър, Мориснови, Хъбъл и Моли Бет Гордън. Мисля, че се опитаха да убият нас двамата. Убиват всеки, който ги застраши. Така работи Клайнър.

Роскоу дълго мълча. Мислеше за стария си колега Грей – мрачен и търпелив детектив. Двайсет и пет години усърдна работа. Такъв човек може да бъде заплаха. Човек, който отделя цели трийсет и два дни, за да провери съмненията си. Роскоу вдигна глава.

– Сигурно е допуснал грешка.

Бавно кимнах.

– Убили са го. И са представили смъртта му за самоубийство.

– Не мога да повярвам – прошепна тя.

– Имаше ли аутопсия? – запитах аз.

– Мисля, че да.

– Тогава ще проверим. Трябва пак да поговорим с онзи доктор от Йелоу Спрингс.

– Но той би казал още тогава, нали? – запита тя. – Ако е имал съмнения, нямаше ли да ги сподели?

– И да е имал, казал е всичко на Морисън – възразих аз. – А Морисън си е затворил очите. Защото е знаел кои са убийците. Трябва лично да проверим.

Роскоу сви рамене.

– Бях на погребението му. Всички отидохме. Морисън изнесе слово пред църквата. Кметът Тийл също. Казаха, че бил добър полицаи. От най-добрите. А всъщност са го убили.

Говореше развълнувано. Тя обичаше Маргрейв. Родът ѝ се трудеше тук от векове. Корените ѝ бяха враснали в това градче. Обичаше и работата си. Чувството, че е полезна с нещо. А сега излизаше, че цялата община е прогнила. Мръсна и покварена. Не община, а тресавище от мръсни пари и кръв. Седях и гледах как светът рухва около нея.

Потеглихме на север по пътя за Маргрейв. По някое време Роскоу отби към Йелоу Спрингс. Минахме по селските пътища и приближихме болницата. Мъчеше ме глад. Не бяхме закусвали. Не се препоръчва преди посещение в моргата. Завихме към болничния паркинг. Бавно пролазихме през гърбиците и заобиколихме централната сграда. Спряхме недалеч от вдигнатата метална врата.

Излязохме от колата. Разтърпяхме се и тръгнахме към канцеларията. Слънцето вече припичаше. Би било приятно да постоим на открито. Но ние се вмъкнахме вътре и тръгнахме да търсим доктора. Както винаги го откряхме във вехтата канцелария. Седеше зад нащърбеното бюро. Все тъй уморен. Все със същата бяла престилка. Той ни погледна и кимна да влезем.

– Добро утро. С какво мога да ви помогна?

Седнах на същите столчета. Гледах да съм настрани от факса. Предоставих думата на Роскоу. Така беше по-добре. Официално погледнах, нямах право да бъда тук.

– През февруари старшият детектив от нашето управление се самоуби – каза тя. – Помниш ли?

– Не се ли казваше Грей? – запита докторът.

Роскоу кимна. Той стана и отиде до канцеларския шкаф. Издърпа едно чекмедже. То заяждаше и излезе със скърцане. Докторът плъзна пръсти по папките.

– Февруари... Грей...

Извади една папка и се върна назад. Пусна я на бюрото. Тежко седна и отвори папката. Беше тънка. Вътре нямаше почти нищо.

– Грей – повтори докторът. – Да, помня го. Беше се обесил, нали? От трийсет години насам за пръв път си имахме работа с Маргрейв. Викнаха ме в дома му. Беше станало в гаража, нали? На една греда.

– Точно така – потвърди Роскоу и млъкна.

– Та, с какво мога да ви помогна?

– Имаше ли нещо нередно? – запита тя.

Докторът погледна папката. Прелисти я.

– Щом човек си слага въжето, винаги има нещо нередно.

– А нещо по-особено? – намесих се аз.

Докторът завъртя уморените си очи към мен.

– Подозрително, искаш да кажеш?

Почти се усмихваше както във вторник.

– Имаше ли нещо подозрително? – казах аз.

Той поклати глава.

– Не. Самоубийство чрез обесване. Никакви съмнения. Човекът стъпил на столче в гаража. Метнал си примката и скочил. Всичко съвпаднаше. Местните хора разказаха как е стигнал дотам. Не забелязах нищо нередно.

– И как е стигнал дотам? – запита Роскоу.

Той завъртя поглед към нея. После се приведе над папката.

– Бил е потиснат. Доста отдавна. През фаталната вечер излязъл да пие заедно с шефа си – онзи Морисън, дето ни го докарахте. С тях бил и кметът, някой си Тийл. Тримата искали да удавят скръбта около провала на Грей с някакво следствие. Той се напил до припадък, та трябвало да го влачат. Отвели го у дома и си тръгнали. Вероятно е изпаднал в депресия. Отишъл в гаража и се обесил.

– Значи това е историята? – запита Роскоу.

– Морисън даде писмени показания – отвърна докторът. – Беше много разстроен. Нали разбирате, смяташе, че е трябвало да се погрижи, да остане при него или нещо такова.

– Не ти ли се стори странно? – настоя тя.

– Не познавах Грей. Тук работим с цяла дузина полицейски участъци. Дотогава само бях чувал за Маргрейв. Тихо местенце, нали? Поне доскоро. Но историята съвпаднаше с повечето подобни случаи. Алкохолът сваля задръжките.

– Някакви следи по тялото? – запитах аз.

Докторът пак надзърна в папката. Вдигна глава.

– Трупът вонеше на уиски. Имаше пресни синини по ръцете. Вероятно от това, че са го влачили пиян по улиците. Не забелязах нищо странно.

– Направихте ли аутопсия? – запита Роскоу.

Докторът поклати глава.

– Не виждах смисъл. Делото беше закрито, а имаме много работа. Както казах, имаме си и други грижи, та не ни е до разни самоубийци. През февруари бяхме затънали до ушите. А и вашият Морисън не искаше да се вдига шум. Мисля, че ни прати бележка. Случаят бил деликатен. Не искали близките на Грей да узнаят, че го е сторил пиян. Така де, да запазят поне малко достойнство. Съгласих се. Не виждах нищо нередно, а ме чакаше работа, тъй че веднага дадох разрешение за кремиране.

Двамата с Роскоу се спогледахме. Докторът стана да прибере

папката. Чекмеджето изскърца и хлътна на място.

– Нещо друго? – запита докторът. – Извинявайте, но съм зает.

Кимнахме и му благодарихме. После се изнизяхме от тясната канцелария. Отново излязохме под топлото есенно слънце. Постояхме мълчаливо. Роскоу беше потисната. Току-що бе узнала как са убили стария ѝ приятел.

– Съжалявам – казах аз.

– Историята вони от край до край – рече тя. – Не е било заради провал. Той няма нито едно провалено следствие. Не беше особено потиснат. И не пиеше. Капка не е близвал, откакто го помня. Значи не се е напил. Още повече с Морисън. Или с проклетия кмет. Просто не би го сторил. Мразеше ги. За нищо на света не би тръгнал по кръчмите с тях. И нямаше близки. Тъй че всички онези дрънканици за роднини и достойнство са си чиста лъжа. Убили са го, после са баламосали съдебния лекар, за да не рови много.

Седнах в колата и изчаках яростта ѝ да прекипи. След малко тя млъкна. Размишляваше как са го направили.

– Мислиш ли, че са били Морисън и Тийл?

– Имало е и още някой – казах аз. – Трябва да са били трима. Според мен тримата са почукали на вратата му. Грей отваря и Тийл изважда пистолет. Другите двама го сграбчват за ръцете. Това обяснява синините. Вероятно Тийл е налял уиски в гърлото му или поне по дрехите. После отиват в гаража и го обесват.

Роскоу включи двигателя и подкара покрай централната сграда. Бавно мина през гърбиците. После завъртя волана и ускори по селския път към Маргрейв.

– Убили са го – каза тя. Просто констатираше факта. – Както убиха Джо. Мисля, че вече знам какво изпитваш.

Кимнах.

– Ще си платят. И за двамата.

– И още как – рече тя.

Замълчахме. Продължихме на север, после излязохме на областното шосе. Осемнайсет километра до Маргрейв.

– Горкият Грей – промърмори Роскоу. – Направо не ми се вярва. Беше толкова хитър, толкова предпазлив.

– Не чак толкова хитър – поправих я аз. – И не чак толкова предпазлив. Трябва да го запомним. Знаеш правилата, нали? Никога не оставай сама. Видиш ли нещо да се задава, плюй си на петите. Или стреляй. Гледай по възможност да стоиш около Финли, бива ли?

Роскоу се бе втренчила в пътя. Караше като бясна. Мислеше за Финли.

– Финли – повтори тя. – Знаеш ли кое не ми е ясно?

– Кое?

– Онези са двама, нали? Тийл и Морисън. Те управляват града както им нареди Клайнър. Участъкът е в техни ръце. Вършат каквото си искат. Старшият детектив е Грей. Умен, опитен и упорит. Почнал е работа преди двайсет и пет години – още когато за цялата гадост никой не е и помислял. Здравно си седи на стола и няма как да го прогонят. И естествено, един ден хитрият детектив ги надушва. Разбрал е, че нещо става. Те разбират на свой ред, че той знае. Премахват го. Заплахата отпада. И какво правят след това?

– Продължавай – казах аз.

– Назначават му заместник. Финли от Бостън. Още по-хитър и упорит детектив. Защо, по дяволите? Ако Грей ги е стреснал, то Финли е двойно по-опасен. Защо са го взели? Защо им е трябвало да наемат още по-способен детектив?

– Много просто – обясних аз. – Смятали са го за глупак.

– Глупак ли? Откъде им е хрумнало?

Обясних й какво ми разказа Финли в понеделник на чаша кафе. За развода. За душевното му състояние по онова време. Как го бе казал точно? Пълна отрепка. Идиот. Две думи не можел да върже на кръст.

– Разговарял е с Морисън и Тийл – привърших аз. – Според него това било най-калпавата молба за работа откак свят светува. Представил се като идиот. Направо не повярвал, когато го назначили. Сега ги разбирам. Наистина са търсели идиот.

Роскоу се разсмя. Стана ми малко по-леко.

– Божичко – възкликна тя. – Ама че смехория. Сигурно са седнали да обсъдят нещата. Казват си: Грей ни създаде проблеми. Я да го заменим с някой глупак. Хайде да подберем най-калпавия кандидат.

– Точно така – кимнах аз. – Речено-сторено. Избират задръстения глупак от Бостън. Но когато идва на работа, той вече е превъзмогнал всичко и се оказва умен и хладнокръвен.

Тя продължи да се усмихва още три километра. Сетне лекото нагорнище свърши и почнахме да слигаме към Маргрейв. Неволно настърхнахме. Сякаш отново попадахме под обстрел. След краткия отход завръщането не бе особено приятно. До неотдавна очаквах да се почувствам по-добре, когато открия противниците. Мислех, че ще се бием на неутрален терен. Само че бърках. Нямаше неутрален терен.

Бяхме на вражеска територия. Сами срещу целия град. Маргрейв беше платен и закупен много отдавна. Спускахме се със сто километра в час към опасна схватка. Далеч по-опасна, отколкото бях предполагал.

На влизане в града Роскоу намали скоростта. Шевролетът плъзна по безупречния асфалт на Маргрейв. Магнолиите и декоративните храсти край пътя отстъпиха място на кадифени морави и ниски вишни. Гладката им кора блестеше, сякаш някой грижливо я лъскаше всеки ден. А може и да беше точно така. Не бих се учудил, ако излезеше, че фондацията плаща някому тлъста заплата, за да го върши.

Минахме покрай магазините – празни и самодоволни върху основите си от седмични хилядарки. Заобиколихме градинката със статуята на Каспар Тийл. Профучахме покрай завоя към къщата на Роскоу, която още стоеше с разбита врата. Отминахме кафенето. Пейките под платнените навеси. Паркът на мястото на някогашните кръчми и странноприемници от времето, когато Маргрейв е бил честен. После наближихме участъка. Спряхме на паркинга. Бентлито на Чарли Хъбъл още си беше там.

Роскоу изключи двигателя и поседяхме малко. Не ни се излизаше. Стиснахме си ръцете. За късмет. Излязохме от колата. Чакаше ни битка.

Участъкът беше хладен и пуст – само Бейкър седеше зад бюрото и Финли тъкмо излизаше от кабинета. Щом ни видя, той изтича насреща.

– Тийл ще се върне след десет минути. А имаме малък проблем.

Отведе ни в кабинета. Щом влязохме, той затвори вратата и каза:

– Пикар се обади.

– Какво го тревожи? – запитах аз.

– Тайната квартира. Нали се сещаш, където отведе Чарли и децата.

Направи го неофициално.

– Знам – казах аз. – Доста голям риск пое.

– Точно така. Там е цялата работа. Не може да отдели хора. А трябва да остави някого при Чарли. Досега ги пазеше сам. Но вече не може. Няма как да се измъкне от работа. Освен това смята, че е нередно. Жена с момиченце и тъй нататък. Малката се страхувала от него.

Той погледна Роскоу. Тя вече разбираше накъде бие.

– Значи иска да ида аз?

– Само за двайсет и четири часа – каза Финли. – Нищо повече. Ще му направиш ли тази услуга?

Роскоу сви рамене. Усмихна се.

– Разбира се. Няма проблеми. Все ще се измъкна за още един ден. Само обещавайте да ме викнете за веселбата, бива ли?

– Че как иначе? – каза Финли. – Веселбата не може да почне, преди да уточним подробностите, а уточним ли ги, Пикар се включва официално и тутакси праща агенти в тайната квартира. Ти се връщаш при нас.

– Добре – кимна Роскоу. – Кога заминавам?

– Още сега. Чакам го да пристигне всеки момент.

Тя се усмихна отново.

– Значи не си очаквал да възразя?

Той също се усмихна.

– Както казах на Ричър, ти си от най-добрите.

Оставихме го в кабинета, прекосихме участъка и излязохме през стъклената врата. Роскоу измъкна чантата си от шевролета и я остави на бордюра.

– Ами тогава до утре.

– Ще се справиш ли? – запитах аз.

– Естествено. Всичко ще бъде наред. Няма по-сигурно място от тайна квартира на ФБР, нали? Но ще ми липсваш, Ричър. Не бях предвидила да се разделяме точно сега.

Стиснах ръката ѝ. Тя ме целуна по бузата. Само за миг. Финли отвори вратата на управлението. Чух как изсъскаха уплътнителите. Той подаде глава навън и подвикна на Роскоу:

– Нали ще разкажеш на Пикар докъде сме стигнали?

Роскоу кимна. После зачакахме под слънчевите лъчи. Не се наложи да чакаме дълго. След две-три минути синята лимузина на Пикар изскочи иззад завоя. Закова точно пред нас. Гигантът се измъкна отвътре и пристъпи напред. Потънахме в сянката му.

– Много ти благодаря, Роскоу – каза той. – Ще ми спестиш големи неприятности.

– Няма нищо – отвърна тя. – Нали и ти ни помагаш? Къде отиваме?

Пикар се усмихна смутено. Кимна към мен.

– Не мога да кажа в присъствието на цивилен, нали? И бездруго съм нагазил в дълбокото. Колкото до теб, ще те помоля да не му казваш по-късно, разбрахме ли се? А ти, Ричър, не я разпитвай много. Нито пък Чарли.

– Дадено – съгласих се аз. Нямаше да я разпитвам. Сама щеше да ми разкаже.

– Добре – каза Пикар.

Кимна ми и взе чантата на Роскоу. Метна я на задната седалка.

После двамата седнаха в синята кола и потеглиха. Отправиха се на север. Помахих им с ръка. После колата изчезна от поглед.

Подробности. Издирване на доказателства. Наблюдение. Това лежи в основата на всичко. Трябва да седнеш на място, да наблюдаваш дълго и упорито, за да откриеш каквото ти трябва. Докато Роскоу правеше кафе на Чарли Хъбъл, а Финли седеше в разкошния кабинет, аз щях да наблюдавам дейността в склада. Дълго и упорито, докато усетя какво вършат и как точно го вършат. Това можеше да ми отнеме цяло денонощие. Нищо чудно Роскоу да се върне, преди да съм свършил.

Качих се в бентлиго и изминах двайсетте километра до отклонението. На минаване покрай складовете намалих скоростта. Трябваше да открия място за наблюдателен пост. Северното отклонение от магистралата описваше кръг и слизаше под южното. Образуваше се нещо като нисък бетонен навес. Къси, масивни бетонни колони подпиряха горното платно. Реших, че ще е най-добре да се скрия зад някоя от тях. Никой нямаше да ме забележи в тъмното, а отвисоко щях да виждам целите складове. Значи решено.

Ускорих нагоре по рампата и подкарах на север. След около час пристигнах в Атланта. Вече имах смътна представа за града. Търсех район с по-евтини магазини и го открих сравнително лесно. После намерих и уличката, която ми трябваше. Авторемонтни работилници, канцеларско оборудване, мебели втора ръка. Спрях пред два магазина за стари армейски стоки. Избрах левия и влязох.

Над вратата издрънка звънче. Човекът зад тезгяха вдигна глава. Имаше обичайния вид. Бял, с черна брада, маскировъчен костюм и ботуши. На едното му ухо висеше грамадна златна халка. Малко приличаше на пират. Може да беше ветеран от Виетнам. Или се правеше на такъв. Кимна ми.

Разполагаше с всичко необходимо. Избрах масленозелени панталони и риза. Намерих си и маскировъчно яке по мярка. Внимателно проверих джобовете. Трябваше да наместя вътре пустинния орел. После взех манерка и доста добър бинокъл. Струпах всичко върху тезгяха. Измъкнах стотачките. Братият ме погледна въпросително.

– Ще ми трябва нещо по-така – казах аз и леко размахих ръка.

Той завъртя очи към стотачките. Гмурна се под тезгяха и извади сандъче. Стори ми се тежичко. Избрах си дебела палка, дълга около педя. Отвън беше облицована с кожа и омотана със скоч в единия край

вместо дръжка. Вътре имаше гъвкава стоманена тръба, натъпкана със сачми. Ефикасно оръжие. Кимнах. Платих всичко и излязох. Звънчето отново издрънка.

Продължих с колата още малко и спрях пред първата работилница, където видях да рекламират оцветени стъкла. Натиснах клаксона и излязох. Монтьорът веднага дотича.

– Можете ли да затъмните тия стъкла? – запитах аз.

– Тия ли? Може, как да не може. Всичко мога да затъмня.

– За колко време?

Онзи пристъпи към колата и плъзна пръст по лъскавата каросерия.

– За такова нещо ще ви трябва първокласна работа – каза той. – Нека са два дни, може би три.

– Колко ще струва?

Той продължи да опипва боята и въздъхна през зъби, както всеки монтьор, когато стане дума за пари.

– Двеста. Това е за първокласна работа. С кола като тази човек не бива да се излага.

– Ще ви дам двеста и петдесет – казах аз. – Само че работата да е над първокласна. И ще ми дадете кола под наем за тия два-три дни. Разбрахме ли се?

Той пак засмука въздух, после потупа предния капак.

– Дадено, мой човек.

Свалих от връзката ключа на бентлитото и в замяна получих осемгодишен кадилак с цвета на презряло авокадо. Изглеждаше в доста добро състояние, а на външен вид по-безлична кола трудно би се намерила. Бентлитото беше чудесно, но не ставаше за тайно наблюдение. Биеше на очи от сто километра.

Напуснах града откъм юг и спрях на първата бензиностанция. Напълних резервоара догоре, после купих шоколадчета, ядки и няколко бутилки минерална вода. Отскочих до тоалетната да се преоблека. Навлякох войнишките дрехи, а старите натъпках в боклука. Върнах се в колата. Пъгнах пустинния орел в дългия вътрешен джоб на новото яке.

Готов и под ключ. Сложих резервните патрони в горния външен джоб, ножа на Морисън в левия страничен, а палката в десния.

Разпределих ядките и шоколадите по останалите джобове. Напълних манерката с минерална вода и пристъпих към действие. След още час наближих Маргрейв. Заобиколих със стария кадилак надолу по

отклонението. После отново подкарах нагоре в северна посока. Върнах стотина метра назад и спрях в ничията зона между двете отклонения. Там, където не се минава нито на влизане, нито на излизане от магистралата. Щяха да я виждат само онези, които минават транзит покрай Маргрейв. И нямаше да ѝ обърнат внимание.

Отворих предния капак и го подпях. Заклучих колата и я оставих. Сега тя ставаше невидима. Повредена стара кола край магистралата. Толкова обикновена гледка, че човек просто не я забелязва. После прескочих ниския бетонен парапет. Спуснах се по стръмния насип. Изтичах на юг и се хвърлих под слизащото платно. Стигнах до другия му край и се укрех зад една широка колона. Над главата ми идващите камиони се отклоняваха с громолене към старото областно шосе. После сменяха скоростите и навлизаха в района на складовете.

Настаних се удобно зад колоната. Мястото беше чудесно за наблюдение. На около двеста метра от складовете и пет-шест метра над тяхното равнище. Виждах всичко като на длан. Мощният бинокъл даваше чист, ясен образ. Общо имаше четири склада. Еднакви постройки, подредени в една линия, малко под ъгъл спрямо мен. Около целия терен обикаляше внушителна ограда, увенчана със сума ти бодлива тел. Освен това всяка от четирите постройки си имаше отделна ограда с отделна порта. Главната порта на целия комплекс беше откъм пътя. Вътре кипеше трескава дейност.

Първият склад се оказа напълно невинен. Голямата му врата зееше широко разтворена. Местни фермерски камиончета сновяха навън-навътре. Хората товареха и разтоварваха, без да се крият. Най-често мъкнеха издути чували от зебло. Вътре сигурно имаше царевица, семена или торове. С две думи – селска работа. Но във всеки случай нямаше нищо тайно. Всички коли бяха местни, с номера от Джорджия. Не забелязах камиони от други щати. Пък и бяха все дребни камионетки – никой не би поел с такова нещо на дълъг път. Значи първият склад беше чист.

Същото се отнасяше до втория и третия. Външните порти бяха отворени, вратите вдигнати чак догоре. Цялата дейност се вършеше на открито. Не криеха нищо. Камионите бяха от друг тип, но пак местни. Не успях да различа какво точно товарят. Може би смесени стоки за селските магазини. Или местна промишлена продукция. В третия склад зърнах и някакви варели. Но нямаше нищо сериозно.

Онова, което търсех, бе в четвъртия склад. Най-последния. Определено. Хитро го бяха разположили. На удобно място. Закриваше го

хаосът около другите три склада. И тъй като беше последен, никой от местните фермери и търговци не минаваше покрай него. Изобщо не го поглеждаха. Умно измислено. Да, несъмнено това беше мястото. Зад него, на около стотина метра в полето, забелязах обгорялото дърво. Същото, което разпозна Роскоу на снимката с жълтия камион. Ако човек застанеше в двора на склада, щеше да види дървото точно край ъгъла. Вече твърдо знаех, че не греша.

Голямата врата на склада беше затворена. Портата в оградата също. Из дворчето се мотаеха двама пазачи. Макар и от двеста метра, с бинокъла различих тревожните им погледи и напрегнатата походка. Стабилна охрана. Погледах ги още няколко минути. Продължаваха да обикалят, но иначе нямаше никаква дейност. Тогава насочих вниманието си към пътя. Чаках да пристигне камион за четвъртия склад.

Чаках много дълго. Тревожих се, че времето изтича, затова взех да си пея тихичко. Изредих всички варианти на „Залутани мисли“, които съм чувал. А тая песен има безброй варианти. Казват, че била народна. Никой не знае автора. Никой не знае откъде е дошла. Може би от делтата на Мисисипи. Песен за хора, дето не ги свърта на място. Дори ако има защо да останат. Хора като мен. Бях в Маргрейв от една седмица. Никъде не съм се задържал толкова дълго по свое желание. Струваше си да остана завинаги. При Роскоу, защото бяхме създадени един за друг. Почвах да си представям живота с нея. Нямаше да е зле.

Но и нямаше да е лесно. Щом изчезнеха мръсните пари на Клайнър, цялото градче щеше да се разпадне. Нямаше къде да остана. И пак трябваше да се скитам. Като песента, която си пеех. Да се лутам. Народна песен. Песен, написана сякаш за мен. Тайничко вярвах, че я е съчинил Блейк Слепеца. Скитник като мен. Той бе минавал оттук, когато вместо бетонни колони са расли вековни дървета. Преди шейсет години бе крачил по пътя, който гледах. Може би със същата песен.

Двамата с Джо обичахме да я пеем. Като подигравка с армейския живот. Слизяхме нейде от самолета и пристигахме в задушна барака край някоя база. След двайсетина минути почвахме да пеем. Все едно, че ни е омръзнало вече и чакаме пак да тръгнем на път. Сега се подпирах на колоната и пеех както за себе си, тъй и за него.

След трийсет и пет минути изчерпах всички варианти на песента – веднъж за себе си и веднъж за Джо. През това време видях пет-шест камиона да отбиват към складовете. Бяха все местни. Прашни камионетки

от Джорджия. Нито един голям камион, оплескан с кал от дълго пътуване. Около последния склад беше все тъй спокойно. Трийсет и пет минути пеене, без да открия нищо.

Но все пак някой ме оцени. Тъкмо привършвах, когато от мрака зад мен долетя бавно, подигравателно ръкопляскане. Притиснах се към бетона и впих поглед в сенките. Ръкопляскането престана и чух някакво тътрене. Смътно различих човешки силует, който пълзеше към мен. Очертанятия се поизясниха. Беше някакъв скитник. Парцаливи дебели дрехи и сплъстена прошарена коса. Сините очи пламтяха тревожно сред сбръчкано, мръсно лице. Човекът спря на почтително разстояние.

– Кой си ти, по дяволите? – запитах аз.

Той отметна провисналите кичури и се ухили.

– Ами ти кой си? Откъде накъде идваш в дома ми да вдигаш шум?

– Тук ли живееш? – запитах аз.

Той с усилие седна и сви рамене.

– Временно. Тук съм от месец. Нещо да възразиш?

Поклатих глава. Нямах нищо против. Все някъде трябваше да живееш.

– Извинявай за безпокойството – казах аз. – Тук съм до вечерта и изчезвам.

Откъм него лъхна тежък, неприятен мирис. Миришеше тъй, сякаш се скиташе открай време.

– Стой колкото си щеш – рече човекът. – Ние вече решихме да си вървим. Освобождаваме квартирата.

– Вие ли? – трепнах аз. – Не си ли сам?

Онзи ме изгледа странно. Завъртя се и посочи празното място до себе си. Очите ми вече бяха свикнали с полумрака. Виждах чак до бетонните подпори от другата страна на магистралата. Но освен нас наоколо нямаше жива душа.

– Семейството ми – каза човекът. – Приятно ни бе да те срещнем. Но трябва да си вървим. Много се задържахме тук.

Той посегна назад и измъкна от полумрака вещева торба. Армейски модел. Върху брезента все още се различаваше ухабен надпис. Старши редник еди кой си, номер и войсково поделение. Той прихвана торбата по-здраво и взе да се отдръпва.

– Чакай малко – казах аз. – Къде беше миналата седмица? В четвъртък вечерта.

Човекът спря и се обърна.

– Тук съм от месец. Нищо не видях в четвъртък.

Вгледах се във вещевата торба. Войник. Първо правило на войника: никога не се пиши доброволец. Отлепих гръб от бетона и извадих от джоба си шоколад. Омотах шоколада в банкнота от сто долара. Подхвърлих му го. Онзи хвана шоколада. Пъхна го под палтото и мълчаливо кимна.

– Кажи сега какво не си видял миналия четвъртък – рекох аз.

Той сви рамене.

– Нищо не съм видял. Истина ти казвам. Но жена ми видяла. Много неща.

– Добре – бавно изрекох аз. – Ще я питаш ли какво е видяла?

Той кимна. Завъртя се и взе да си шушука с празното място. После пак се обърна.

– Видяла космически пришълци. Вражески звездолет, маскиран като лъскав черен пикап. Вътре двама извънземни, преоблечени като наши хора. После видяла блясък в небето. Дим. Кацнал космически кораб, превърнал се в голяма кола, отвътре излязъл звездният адмирал, облечен като полицай. Нисък и дебел. После откъм магистралата дошла бяла кола, но всъщност кацал звезден изстребител с двама земляни, командир и втори пилот. Всички подхванали танц около портата, защото идвали от друга галактика. Жена ми казва, че било много вълнуващо. Тя обича тия неща. Гледала ги е къде ли не.

Той кимна. Говореше съвсем сериозно.

– Аз изтървах цялата работа – добави човекът и махна с ръка настрана. – Трябваше да къпя бебето. Жена ми обаче видяла всичко. Много си пада по тия неща.

– А да е чула нещо? – запитах аз.

Той я попита. Изслуша отговора и поклати глава, сякаш задавах идиотски въпроси.

– Космическите пришълци не издали нито звук. Но надупчили с лазери втория пилот от изстребителя. Той по-късно допълзъл тук. Умря точно където стоиш сега. Опитвахме се да му помогнем, но срещу лазерите нищо не помага, нали? Санитарите го прибраха в неделя.

Кимнах. Скитникът запълзя в сенките, влачейки вещевата торба. Гледах го, докато изчезна зад колоната. После се обърнах към пътя. Мислех за разказа на жена му. Свидетелски показания. Тоя клетник едва ли би убедил Върховния съд, но аз определено му вярвах. В края на краищата не Върховният съд, а родният ми брат бе дошъл със звезден изстребител, за да танцува пред портата.

Мина още час, преди най-сетне да забележа нещо. Междувременно

изядох един шоколад и изпих почти половин литър вода. Иначе просто седях и чаках. Откъм север се зададе доста голям камион. Намали скоростта и отби към складовете. С бинокъла различих зацапан номер от Ню Йорк. Камионът мина по асфалтовата алея и спря пред четвъртата порта. Пазачите отвориха и дадоха знак да продължи. Камионът влезе и двамата затвориха. Шофьорът даде заден ход към вратата на склада, после спря. Излезе от кабината. Единият пазач зае мястото му, другият влезе от страни в склада и след малко голямата врата се плъзна нагоре. Камионът запълзя заднишком към мрака. Вратата пак се затвори. Шофьорът от Ню Йорк остана да се разгъпква из двора на припек. Това бе всичко. Стана само за трийсет секунди. Нищо за отбелязване.

Гледах и чаках. Камионът остана вътре осемнайсет минути. После вратата отново се вдигна и пазачът го изкара навън. Щом задницата излезе, вратата веднага падна и пазачът напусна кабината. Шофьорът се изкатери зад волана, а охраната изтича да отвори портата. Камионът потегли към областното шосе, после зави на север и мина само на двацет метра от мен. Изпълзя нагоре до магистралата и се вля в потока на север.

Почти веднага по отклонението изтрополи нов камион, идващ от север. Приличаше на първия. Същата марка, същите размери, същата кал по каросерията. Отби на страни и се задруса към складовете. Присвих очи и вдигнах бинокъла. Номерата бяха от Илинойс. След малко камионът разигра същата сцена. Спря пред портата. Даде заден ход към вратата на склада. Шофьорът отстъпи място на пазача. Вратата се вдигна за малко и мракът погълна камиона. Бързо и ефикасно. Не повече от трийсет секунди. Пълна тайна. На шофьорите не се разрешаваше да влизат в склада. Трябваше да чакат отвън.

Камионът от Илинойс излезе по-бързо. След шестнайсет минути. Шофьорът се настани в кабината и подкара обратно към магистралата. Видях го как мина на двацет метра от мен.

Според нашата теория двата камиона бяха взели част от запасите и отиваха на север. Сега караха с пълна газ към големите градове, за да разтоварят. Дотук теорията изглеждаше наред. Не виждах никакво противоречие.

През следващия час не се случи нищо. Четвъртият склад остана плътно затворен. Взе да ми доскучава. Съжалявах, че скитникът си замина. Можехме да си поговорим. После видях да се задава третият камион за деня. Вдигнах бинокъла и различих номера от Калифорния. Камионът се различаваше от другите само по цвят – беше ръждивочервен.

Отби от шосето и се отправи към крайния склад. Но този път процедурата се промени. Шофьорът не слезе след портата. Просто даде заден ход и изчезна навътре. Явно имаше разрешение за влизане. Засякох времето и зачаках. Минаха двайсет и две минути. После вратата се вдигна и камионът излезе навън. Мина през портата и потегли към магистралата.

Изведнъж взех решение. Време беше да тръгвам. Искях да надникна в някой от камионите. Скочих на крака. Грабнах манерката и бинокъла, после изтичах под бетонния свод към отсрещната страна. Изкатерих се по стръмния насип и прескочих парапета. Втурнах се към стария кадилак. Затръшнах капака и седнах зад волана. Включих двигателя и подкарах бавно напред. Изчаках да се освободи пролука в потока от коли и натиснах педала. Отивах на север.

Предполагам, че червеният камион има три-четири минути преднина. Не повече. Отминавах върволици от коли и изтласквах кадилака все по-напред. Минах в лявото платно. Знаех, че постепенно печеля време. След десетина километра зърнах отпред камиона. Минах в съседното платно и продължих да карам на около триста метра от него. През цялото време ни деляха пет-шест коли. Въздъхнах и се облегнах назад. Според теорията на Роскоу пътувахме към Лос Анджелис.

Карахме бавно. С не повече от осемдесет километра в час. Резервоарът на кадилака беше почти пълен. Можеше да изтрае четиристотин и петдесет километра, евентуално дори петстотин. А при тази скорост навярно и повече. Всичко опира до скоростта. Ако натиснех газта, старият осемцилиндров двигател щеше да гълта бензина тъй бързо, както кафето изскача от кафеарката. Но с прилична скорост щях да стигна доста далеч. Можеше да изкарам и шестстотин километра – чак до Мемфис.

Продължавахме по магистралата. На триста метра от мен мръсният червен камион караше най-спокойно. В южните покрайнини на Атланта отби наляво. Готвеше се да поеме в западна посока. Теорията за свещника ставаше все по-правдоподобна. Камионът намали скоростта и изчака да смени магистралата. Не исках да заподозре, че го следя. Но по маневрите му вече бях разбрал, че не е от ония, дето гледат какво се задава изотзад. Скъсих разстоянието.

Червеният камион продължаваше към целта си. Карах на осем коли от него. Времето се изнизваше бавно. Следобедът отмина. Наближи вечерта. Вечерях в движение с шоколад и глътка вода. Така и не успях да включа радиото. Беше някакъв скапан японски модел. Може би крадено. Чудех се дали онзи в гаража вече се е заел със стъклата на бентлитото. И какво ли ще каже Чарли, като ѝ върна колата. Е, сигурно щеше да си

има по-големи грижи. Продължавах да карам.

Така изминахме почти шестстотин километра. Осем часа. Напуснахме Джорджия, прекосихме Алабама и навлязохме в североизточния край на Мисисипи. Стана съвсем тъмно. Есенното слънце отдавна бе залязло пред нас. Колите по магистралата включиха фаровете. Продължавахме в мрака час подир час. Имах чувството, че гоня този тип откакто се помня. Най-сетне около полунощ червеният камион намали скоростта. След около километър го зърнах да отбива към мотел сред пущинака. Наблизо имаше някакво градче на име Миртъл. До границата с Тенеси оставаха стотина километра. Последвах камиона и спрях в другия край на паркинга.

Шофьорът излезе от кабината. Беше едър, набит. Волска шия и широки, мощни рамене. Тъмнокос, около трийсетгодишен. Дълги маймунски ръце. Познах го. Това бе Клайнър младши. Лудият. Той се разкърши в тъмното до камиона. Гледах го и си представях как е танцувал в четвъртък вечерта край портата на складовете.

Клайнър младши заключи камиона и повлече крак към постройките. Изчаках малко и го последвах. Предположих, че веднага е хлътнал в тоалетната, затова се задържах около вестникарския щанд, без да изпускам вратата от поглед. След малко той излезе и тръгна към закусвалнята. Седна на една маса и пак се разкърши. Взе менюто със спокойния жест на човек, който не бърза за никъде. Смяташе да вечеря. Щеше да се задържи поне двацет и пет минути. Може би половин час.

Върнах се на паркинга. Исках да проникна в камиона и да хвърля едно око на товара. Но веднага разбрах, че няма надежда да го направя. Никакъв шанс. Наоколо минаваха хора, а наблизо бяха спрели две полицейски коли. Лампите осветяваха целия паркинг. Налагаше се да изчакам.

Върнах се към постройките. Влязох в една телефонна кабина и набрах номера на участъка в Маргрейв. Финли отговори веднага. Чух плътния му харвардски глас. Сигурно отдавна чакаше да се обадя.

– Къде си? – запита той.

– Близо до Мемфис – казах аз. – Видях как товарят един камион. Лепнах се за него и изчаквам възможност да надникна вътре. Шофьорът е Клайнър младши.

– Добре. Пикар се обади. Роскоу е в квартирата. Ако има капка здрав разум, сигурно вече спи. Пращала ти целувки.

– Прати й същото от мен, ако има възможност. И да се пазиш.

– Ти гледай себе си – рече Финли и затвори.

Бавно се върнах към кадилака. Седнах и зачаках. След половин час Клайнър излезе. Отправи се към камиона. Бършеше устни с опакото на ръката си. Изглеждаше доволен от вечерята. Сигурно, щом се забави толкова. Той заобиколи кабината и изчезна от поглед. След минута камионът избуча и бавно се люшна към изхода. Но не излезе на шосето. Свърна наляво по алеята. Отиваше към бунгалата. Клайнър смяташе да пренощува тук.

Камионът приближи бунгалата и спря край предпоследното. Точно под една мощна лампа. Клайнър излезе и заключи кабината. После извади ключ от джоба си и отвори бунгалото. Влезе и захлопна вратата. Прозорецът светна, след малко щорите се спуснаха. Клайнър бе дошъл с ключ в джоба. Значи сигурно бе платил още в закусвалнята. Затова беше цялото бавене.

Възникваше проблем. Исках да надникна в камиона. Нуждаех се от доказателства. Трябваше да знам, че съм на прав път. И то колкото се може по-скоро. До неделя оставаха четирийсет и осем часа. А имах да свърша още много неща. Няма как, трябваше да се вмъкна в камиона въпреки лампата. Само на три-четири метра от смахнатия хлапак в бунгалото. Определено нямаше да е от най-приятните занимания. Трябваше да изчакам. Докато Клайнър заспи, за да не чуе шума.

Изчаках половин час. Дотолкова ми стигна търпението. Подкарах стария кадилак през тихата нощ. Цилиндриите бяха разхлопани и двигателят вдигаше ужасен шум в тишината. Спрях плътно до червения камион. С предницата към бунгалото на Клайнър. Измъкнах се през дясната врата. Застинах и се ослушах. Никакъв звук.

Измъкнах от джоба на якето автоматичния нож и стъпих върху предната броня на кадилака. После върху капака и след миг бях на покрива. Пак застинах. Напругнах слух. Нищо. Протегнах ръце нагоре и се изкатерих върху камиона.

Закритите камиони от този тип имат прозрачен покрив. Материалът е нещо като фибростъкло. Правят от него целия покрив или поне вграждат квадратен люк в ламарината. За осветление. Така е по-удобно да се товари. А може би освен това се намалява теглото. Или цената. В заводите вършат какво ли не, за да спестят някой и друг долар. В подобни камиони най-лесно се прониква през покрива.

Бях се проснал отгоре, а краката ми още драскаха отстрани. Протегнах ръка колкото се може по-напред и щракнах ножа. Забих острието в

прозрачния люк сред покрива. Направих два разреза под прав ъгъл – около трийсет на четирийсет сантиметра. Сега можех да изкривя материала навътре и да надникна.

Изведнъж прозорецът на бунгалото светна. Жълтеникавото сияние огря кадилака. Заедно с част от червения камион. И краката ми. Изпъсках и се отхвърлих нагоре. Пропълзях по камиона. Притиснах се към покрива и затаих дъх.

Вратата на бунгалото се отвори. Клайнър младши излезе. Огледа кадилака. Приведе се и надникна вътре. Обиколи камиона. Провери двете врати на кабината. Дръпна дръжките. Камионът под мен се разтресе. Клайнър мина отзад и провери товарната врата. Пак дръпна дръжките. Чух как изтракаха.

Той отново обиколи камиона. Лежах и се вслушвах в стъпките му. Пак провери кадилака. После се върна в бунгалото. Вратата тропна. Прозорецът изгасна.

Изчаках пет минути. Просто лежах отгоре и чаках. После пролазих напред. Стигнах до срязания люк. Извих парчето навътре и пъгнах пръсти в отвора. Издърпах се напред и надникнах.

Камионът бе празен. Съвсем празен. Вътре нямаше нищичко.

24

До Маргрейв имаше над шестстотин километра. Карах дотам като луд. Трябваше да се видя с Финли. Трябваше да споделя с него една чисто нова теория. Най-сетне спрях пред участъка и зарязах вехтия кадилак до луксозната лимузина на Тийл. Влязох и кимнах на дежурния. Той също ми кимна.

– Финли тук ли е? – запитах аз.

– В кабинета – рече той. – И кметът е там.

Заобиколих преградата и изтичах към кабинета. Вътре наистина бяха Финли и Тийл. Финли имаше лоши новини – усетих го по провисналите му рамене. Тийл вдигна глава и ме погледна с изненада.

– Да не сте пак в армията, мистър Ричър? – запита той.

В първия момент не схванах. Имаше предвид военните дрехи и маскировъчното яке. Огледах го от глава до пети. Беше облечен в лъскав сив костюм с бродирани ревери. На врата му висеше шнурче със сребърна закопчалка.

– Ти ли ще ми говориш за дрехи бе, задник? – изръмжах.

Той стреснато сведе очи към костюма си. Изтупа някаква невидима прашичка. После ми се озъби.

– За такъв език мога да ви арестувам.

– Аз пък мога да ти откъсна главата. И да ти я натъпча в дъртия задник.

Доста време стояхме и се гледахме яростно. Тийл стисна тежкия си бастун, сякаш искаше да ме замлати с него. Виждах как стяга пръсти и се цели с поглед в главата ми. Но накрая той просто излезе от кабинета и затръшна вратата. Открехнах я и надникнах след него. Беше спрял до едно от бюрата и посягаше към телефона. Щеше да позвъни на Клайнър. И да го пита кога, по дяволите, ще ми видят сметката. Затворих вратата и се обърнах към Финли.

– Какъв е проблемът?

– Кофти работи стават – каза той. – Успя ли да надникнеш в камиона?

– За това ще говорим след малко – рекох аз. – Казвай тукашните проблеми.

– От кое да започна? От малкото или от голямото?

– Първо малкото.

– Пикар ни постави ултиматум. Ще задържи Роскоу още един ден.

– Мамка му – рекох. – Исках да я видя. Тя съгласна ли е?

– Според Пикар нямала нищо против.

– Мамка му – пак изругах аз. – Казвай сега голямото.

– Някой ни е изпреварил – прошепна Финли.

– Какво искаш да кажеш?

– Помниш ли списъка на Джо? – запита той. – Инициалите и бележката за гаража на Шърман Столъър. Рано тая сутрин получих телекс от полицията в Атланта. Снощи пламнала къщата на Столъър. Онази, дето сте я посетили с Роскоу. Изгоряла до основи с гаража и тъй нататък. Подпалена. Някой е разлял бензин навсякъде.

– Божичко – възкликнах аз. – Ами Джуди?

– Съседите казват, че се изнесла във вторник вечерта. Веднага след срещата с вас. Къщата била празна.

Кимнах.

– Джуди е умна жена. Само че никой не ни е изпреварил. Вече видяхме гаража. Закъснели са, ако искат да скрият нещо. Пък и нямаше кой знае какво за криене, нали?

– А помниш ли инициалите? – рече Финли. – Онези, от колежите. Тази сутрин разбрах кой е човекът в Принстън. У. Б. се оказа Уолтър Бартолому. Професор. Снощи е бил убит пред дома си.

– По дяволите. Как са го убили?

– С нож. Полицаяте смятат, че е било опит за обир. Ние обаче си знаем, нали?

– Няма ли поне някоя добра новина? – запитах аз.

Той поклати глава.

– Не се надявай. Бартолому е знаел нещо. Докопали са го, преди да проговори. Те са пред нас, Ричър.

– Знаел ли? Какво?

– Нямам представа – каза Финли. – Когато се свързах, отговори ми някакъв асистент на Бартолому. Доколкото разбрах, старецът бил много развълнуван и снощи останал да работи до късно в кабинета си. Онзи помощник му мъкнел купища стари справочници. Бартолому се ровел из тях. Накрая привършил, пуснал по електронната поща известие до Джо и си тръгнал. На улицата го причакали с нож, и толкоз.

– А какво пишеше в съобщението? – запитах аз.

– Само няколко думи: чакайте връзка утре сутринта. Асистентът смяташе, че Бартолому се е натъкнал на нещо важно.

– Мамка му – пак изругах аз. – Ами кой е К. К. от Ню Йорк?

– Още не знам. Сигурно пак ще се окаже професор. Ако вече не са го очистили.

– Добре – казах аз. – Отивам да го търся в Ню Йорк.

– А теб какво те тревожеше? – запита Финли. – Да не би нещо с камиона?

– Работата е много сериозна. Камионът беше празен.

В кабинета за дълго настана мълчание.

– Значи се връщаше празен? – запита накрая Финли.

– След като разговаряхме, успях да надникна вътре. Празен беше. Нищо нямаше вътре. Само въздух.

– Господи – въздъхна той.

Виждах, че се тревожи. Не можеше да повярва. Беше се вдъхновил от теорията на Роскоу. Поздрави я от все сърце. Дори й стисна ръката. Операция „Свещник“. Добра теория беше. Толкова добра, че не можеше да повярва в провала й.

– Трябва да сме прави – настоя Финли. – Всичко изглежда логично. Спомни си какво каза Роскоу. Погледни картата. И досието на Грей. Просто е като две и две. Направо го усещам. Виждам го. Трябва да е транспортен поток. Нищо друго не може да бъде. Хиляди пъти съм го премислил.

– Роскоу бе права – кимнах аз. – И всичко, което казваш, също е вярно. Свещникът си е на място. Маргрейв се намира в средата му. Имаме работа с транспортен поток. Сбъркахме само в една дреболия.

– Коя?

– Объркали сме посоката. Гледали сме наопаки. Потокът върви в обратна посока. По същия маршрут, само че насам, а не нататък.

Финли кимна. Почваше да проумява.

– Значи не товарят тук. Разтоварват. Не разпределят запасите. Трупат ги. Тук, в Маргрейв. Но какво трупат? Сигурен ли си, че не печатат пари нейде из Щатите?

Поклатих глава.

– Не е там обяснението. Моли каза, че в Щатите не се печатат пари. Джо е сложил край на това.

– Тогава какво карат насам?

– Ще трябва да разберем – казах аз. – Но знаем, че е около един тон седмично. И че го опаковат в кашони от климатици.

– Тъй ли? – изненада се Финли.

– Точно това се е променило миналата година. До септември са изнасяли тайно товара. С това се е занимавал Шърман Столър.

Транспортът на климатици не е бил прикритие, а самата операция. Изнасяли са нещо в кашоните. Шърман Столър ги превозвал редовно до кораб във Флорида. Затова се е стегнал толкова, когато го задържали на моста. Затова е дотърчал адвокат. Защото е бил натоварен. И полицаите в Джаксънвил са душили почти цял час около товара.

– Но какъв е бил този товар?

– Нямам представа. На ченгетата не им е хрумвало да погледнат. Видели са чисто новички запечатани кашони със серийни номера и са решили, че всичко е в ред. Тия кашони са страхотно прикритие. Климатици – най-подходящото за износ на юг. Никой не би се усъмнил, нали?

– Но преди година са прекратили операцията – напомни Финли.

– Точно така. Знаели са какво готви бреговата охрана и са изнесли колкото могат. Помниш ли удвоените курсове от записките на Грей? А преди около година са спрели всичко. Защото при новите мерки контрабандата е ставала твърде опасна, била тя навън или навътре.

Финли кимна. Намръщи се.

– Това го пропуснахме.

– Много неща пропуснахме – казах аз. – Уволнили са Шърман Столър, защото вече не им е трябвал. Решили са просто да трупат и да изчакат оттеглянето на бреговата охрана. Затова в момента са уязвими. Затова се страхуват, Финли. До неделя трябва да пазят не остатъците, а целия проклет запас.

Финли излезе да пази пред вратата на кабинета. Седнах зад палисандровото бюро и се свързах с Колумбийския университет в Ню Йорк. Номерът се оказа на факултета по най-нова история. Отначало ми потръгна. Обади се много любезна жена от администрацията. Попитах я дали имат професор с инициали К. К. Тя веднага се сети за някой си Келвин Келстийн. Отдавна работел във факултета. Говореше за него с уважение. После започнаха трудностите. Попитах дали Келстийн може да се обади. Не, рече жената, не може. Бил много зает и не искал пак да го безпокоят.

– Пак ли? – рекох аз. – Кой друг го е търсил?

– Двама детективи от Атланта.

– Кога?

– Тази сутрин – каза жената. – Дойдоха да го търсят и бяха извънредно настоятелни.

– Бихте ли ми ги описали? – помолих аз.

За момент настана тишина. Жената опитваше да си припомни.

– Приличаха на латиноамериканци. Не си спомням подробности. Онзи, с когото говорих, беше спретнат и много учтив. Иначе не забелязах нещо особено.

– Срецнаха ли се вече с Келстийн?

– Имат среща за един часа – каза жената. – Мисля, че ще го канят на обяд.

Впих пръсти в слушалката.

– Добре. Чуйте, много е важно. По име ли го потърсиха? Или по инициали, като мен.

– Зададох точно същия въпрос. Питаха имаме ли служител с инициалите К. К.

– Слушайте – казах аз. – Слушайте ме внимателно. Искам да отидете при професор Келстийн. Незабавно. Прекъснете го, каквото и да върши. Кажете му, че е въпрос на живот и смърт. Кажете, че онези детективи от Атланта са измамници. Снощи са били в Принстън, за да убият професор Уолтър Бартолому.

Гласът на жената изтъня почти до писък.

– Шегувате ли се?

– Говоря самата истина. Името ми е Джек Ричър. Смятам, че Келстийн е познавал моя брат, Джо Ричър от Министерството на финансите. Кажете му, че са убили и брат ми.

Жената отново млъкна. Чух я как преглъща. После заговори малко по-спокойно.

– Какво да прави професор Келстийн?

– Две неща – казах аз. – Първо: не бива, повтарям, не бива да се среща с двамата латиноамериканци от Атланта. В никакъв случай. Разбрахте ли?

– Да.

– Добре. Второ: веднага да отиде при университетската охрана. Веднага, разбрахте ли? Да ме чака там. Ще пристигна след около три часа. Да седи при охраната и да чака, докато дойда. Ще се погрижите ли да го стори на всяка цена?

– Да – повтори жената.

– Кажете му да се свърже с Принстън. Нека попита за Бартолому. Това ще го убеди.

– Да – рече жената още веднъж. – Ще се погрижа да направи каквото казахте.

– И съобщете на охраната моето име – добавих аз. – Не искам неприятности, като пристигна. Професор Келстийн ще ме познае. Кажете му, че приличам на брат си.

После затворих телефона и подвикнах на Финли:

– Те разполагат със списъка на Джо. Пратили са двама души в Ню Йорк. Единият е онзи, дето взе куфара от хотела. Спретнат и много учтив. Докопали са отнякъде списъка.

– Но как? – запита Финли. – Нали не беше в куфара?

Обзе ме страх. Знаех как. Беше очевидно.

– Бейкър – казах аз. – Бейкър е в комбината. Нали той извади копие от разпечатката? Ти му поръча. Направил е още един екземпляр за Тийл.

– Господи – възкликна Финли. – Сигурен ли си?

Кимнах.

– Има и други признаци. Тийл е блъфирал. Мислехме, че всички в управлението са чисти. А той само ги е прикривал. Тъй че сега не знаем на кого можем да вярваме, по дяволите. Да изчезваме, Финли. Още сега.

Изскочихме от кабинета. Прекосихме общото помещение. Изтичахме през стъклената врата и скочихме в колата на Финли.

– Накъде? – запита той.

– Към Атланта – казах аз. – На аерогарата. Трябва да отлети за Ню Йорк.

Той подкара на север по областното шосе.

– Бейкър е бил в играта от самото начало – добавих аз. – Как не се сетих...

В движение обсъдихме всичко. Стъпка по стъпка. Миналия петък бях останал насаме с Бейкър в стаичката за разпити. Протегнах му ръце. Той свали белезниците. Освободи човека, когото трябваше да смята за убиец. И то не какъв да е, а убиец, който размазва жертвата си с ритници. Най-спокойно остана насаме с подобен тип. По-късно го помолних да ме придружи до тоалетната. Той прояви непростима небрежност. Можех сто пъти да му взема оръжието и да избягам. Тогава си мислех, че е чул разговора ми с Финли и ме смята за невинен.

Но всъщност той знаеше, че съм невинен от самото начало. Знаеше и кой е виновен. Затова беше тъй спокоен. Знаеше, че съм просто удобна жертва. Обикновен минавач. Защо да не свали белезниците на някакъв кротък нещастник? И какво толкова да се пази, като го води до тоалетната?

А когато доведе Хъбъл за разпит, забелязах как се държи. Цял се гърчеше от тревога. Мислех, че е смутен, защото става дума за приятел и роднина на Стивънсън. Но не беше това. Всъщност се гърчеше, защото бе попаднал в капан. Знаеше, че арестуването на Хъбъл е катастрофа. Но нямаше как да не се подчини на Финли, без да издаде цялата работа. Истински капан. Ни напред, ни назад.

Имаше и съзнателен опит да се прикрие самоличността на Джо. Бейкър нарочно бе объркал нещо с компютъра, за да размаче отпечатъците. Знаеше, че Джо е държавен служител. Знаеше, че отпечатъците му трябва да са в архивите. Затова се постара да не бъдат открити. Но провали цялата работа, като избърза да обяви резултата. Поради липса на опит. Не познаваше системата, защото с тия неща обикновено се занимаваше Роскоу. Аз обаче не усетих какво означава това. Бях прекалено разстроен, когато при втория опит изникна името на брат ми.

И оттогава насетне Бейкър все слухтеше, надничаше, въртеше се около нашето тайно разследване. Искаше да се включи и помагаше най-усърдно. Финли го използваше за пазач. А той през цялото време бе докладвал на Тийл.

Сега Финли караше на север като обезумял. Изкара шевролета на магистралата и настъпи педала. Колата се стрелна напред.

– Дали да не опитаме с бреговата охрана? – запита той. – Да са готови в неделя за обиски. С някой и друг извънреден патрул.

– Не се шегувай – рекох аз. – Нали видя с каква канонада ги обсипа президентът. Да не мислиш, че още първия ден ще отстъпи, щом го помолиш?

– Какво да правим тогава?

– Обади се още веднъж в Принстън. Потърси асистента. Може би ще съобрази какво е открил Бартоломео. Скрий го нейде на сигурно място и почвайте да мислите.

Финли се разсмя.

– Че кое място е сигурно днес, по дяволите?

Препоръчах му мотела в Алабама, където бяхме преспали в понеделник. Беше наред пущинака и никой нямаше да се сети за него. Обещах да се върна от Ню Йорк направо там. Помолих го да откара бентли-то на паркинга пред аерогарата и да ми остави ключовете на информацията. За да не сбъркаме нещо, той повтори уговорката дума по дума. Караше почти със сто и петдесет километра в час, но щом заговореше, обръщаше глава към мен.

– Гледай пътя, Финли – рекох аз. – Само това липсва – да се

претрепем с тая проклета кола.

Той се ухили и погледна напред. Настъпи педала още по-силно. Шевролетът вече летеше със сто и шейсет километра. Финли пак завъртя глава и се втренчи в мен, докато минахме около триста метра. Накрая рече:

– Страхливец.

25

Не е лесно да минеш през проверките по летищата с палка, нож и грамаден пистолет, затова оставих якето в колата на Финли и му заръчах да го прехвърли в бентлито. Той ме придружи и плати с кредитната си карта почти седемстотин долара за билет до Ню Йорк и обратно. После замина да търси мотела в Алабама, а аз тръгнах към самолета.

Полетът трая около два часа, а пътят с такси от летището – трийсет и пет минути. Малко след четири и половина пристигнах в Манхатън. Бях минавал оттам през май. През септември си беше все същият. След летните жеги градът отново навлизаше в ритъм. Таксито мина по моста Трайбъро и продължи на запад по 116-а улица. Заобиколи парка Морнингсайд и ме свали пред главния вход на Колумбийския университет. Влязох и намерих службата за охрана. Почуках на стъклената врата.

Дежурният полицаи провери някакъв списък и ме покани да вляза. Поведо ме към една стаичка в дъното, където чакаше професор Келстийн. Професорът се оказа престарял, дребен и съсухрен човечец с буйна бяла коса. Ако беше черен, щеше досущ да прилича на чистача от Уорбъртън.

– Идваха ли латиноамериканците? – обърнах се аз към полицаия.

Той поклати глава.

– Не съм ги виждал. От канцеларията им казали, че срещата се отлага. Може да са си отишли.

– Дано. А междувременно ще трябва да пазите професора. Да речем до неделя.

– Защо? – запита полицаият. – Какво става?

– И аз не знам точно. Надявам се от него да разбере.

Пазачът ни придружи до кабинета на Келстийн и излезе.

Стаичката беше тясна и разхвърляна, натъпкана чак до тавана с книги и дебели списания. Келстийн седна на старо кожено кресло и ми кимна да се настаня отсреща.

– Какво точно е станало с Бартоломео? – запита той.

– Не съм сигурен – казах аз. – Полицаяте от Ню Джърси Твърдят, че бил намушкан пред дома си при опит за грабеж.

– Вие обаче се съмнявате, така ли?

– Брат ми имаше списък с имената на няколко души. Само вие сте още жив.

– За Джо Ричър ли говорите? – запита професорът.

Кимнах.

– Убиха го миналия четвъртък. Мъча се да открия защо.

Келстийн изви глава и се загледа през мръсния прозорец.

– Сигурен съм, че знаете защо. Той беше държавен служител. Очевидно са го убили в хода на важно разследване. Сега трябва да разберете какво е разследвал.

– Можете ли да ми кажете? – запитах аз.

Старият професор поклати глава.

– Само в най-общи линии. За жалост не знам подробности.

– Той не ги ли обсъждаше с вас?

– Използваше ме като партньор за умствени тренировки – каза старецът. – Фантазирахме заедно. Доставяше ми огромно удоволствие. Брат ви Джо беше изключителен събеседник. Имаше остър ум и умееше да се изразява възхитително точно. Истинско удоволствие беше да се работи с него.

– Но не навлизахте в подробности, така ли?

Келстийн събра длани, сякаш държеше невидима чаша.

– Във всичко навлизахме. Не стигнахме обаче до изводи.

– Добре – казах аз. – Нека започнем отначало. Обсъждали сте начините за фалшифициране на пари, нали?

Келстийн леко килна настрани масивната си глава. Явно въпросът го развесели.

– Очевидно. За какво друго бих могъл да разговарям с мистър Джо Ричър?

– Но защо точно вие? – изтърсих аз.

Старият професор се усмихна скромно, сетне навъси вежди и накрая пак се усмихна, този път с лека ирония.

– Защото аз съм най-големият фалшификатор в цялата история на човечеството. Бих казал един от двамата най-големи, но за жалост след снощното нещастие в Принстън оставам само аз.

– Значи вие и Бартоломю? Били сте фалшификатори?

Старецът се усмихна отново.

– Не по наше желание. През Втората световна война младежи като мен и Уолтър често се занимаваха с най-странни дейности. Сметнаха, че в разузнаването ще сме по-полезни, отколкото на фронта. Мобилизирахме ни в Специалните части, от които, както навярно знаете, по-късно израсна ЦРУ. Други хора имаха грижата да нападат врага със снаряди и бомби. От нас се искаше да атакуваме вражеската икономика.

Разработихме план да съсипем нацистите чрез удар срещу валутата им. Произведохме стотици милиарди фалшиви райхсмарки. Бомбардирова-чи ги ръсеха над цяла Германия. Падаха от небето като конфети.

– Успя ли планът? – запитах аз.

– И да, и не. Без съмнение съсипахме икономиката им. Парите се обезцениха светкавично. Но, разбира се, много от техните предприятия използваша робски труд. А на роба му е все едно, че някой си там ще получи вместо заплата цяла торба хартийки. Освен това веднага възникнаха нови разменни средства. Шоколад, цигари и тъй нататък. Общо взето, успехът беше само частичен. Но, така или иначе, ние с Уолтър станахме най-големите фалшификатори в историята на човечеството. Разбира се, ако гледате само обема. Не претендирам да имам особен талант в печатарското дело.

– Значи Джо е търсил от вас идеи?

– Ние с Уолтър бяхме манияци на тая тема – каза Келстийн. – Изследвахме цялата история на фалшифицирането. То е започнало незабавно след появата на първите книжни банкноти. И продължава до днес. Станахме експерти в тази област. Продължихме да се интересуваме и след войната. Донякъде поддържахме връзки с правителството. И ето че преди няколко години една комисия към Сената ни поръча да изготвим доклад. Без излишна скромност мога да заявя, че той се превърна в Библия на борбата срещу фалшификаторите. Естествено, брат ви го бе чел много пъти. Затова идваше да разговаря с мен и Уолтър.

– За какво разговаряхте? – запитах аз.

– Джо беше ново момче. Доведоха го да върши работа. Оказа се много талантлив младеж. Трябваше да изкорени фалшифицирането на долари. А това е невъзможно. И двамата му го казахме. Но той постигна почти пълен успех. Мислеше задълбочено и нанасяше ударите си с гениална простота. На практика премахна нелегалното печатане на пари в Съединените щати.

Седях в тесния кабинет и слушах стареца. Келстийн познаваше Джо по-добре от мен. Бе споделял неговите надежди и планове. Заедно бяха празнували всяка победа. Бяха тъгували след неуспехите. Бяха водили дълги спорове, за да стигнат до истината. А аз разговарях за последен път с Джо на погребението на майка ни, и то съвсем накратко. Тогава не го попитах какво работи. За мен той бе по-големият брат. Просто Джо. Не познавах живота му на държавен служител със стотици подчинени, комуто Белият дом е поверил най-важни проблеми и от когото се възхищава дори стар хитрец като Келстийн. Седях в креслото и сърцето

ми се свиваше. Бях загубил нещо, без изобщо да знам, че съм го имал.

– Системите му бяха блестящи – продължаваше Келстийн. – Анализът възхитителен. Набеляза си две цели – мастилото и хартията. В крайна сметка всичко опира до мастило и хартия, нали? Ако някой се докопаше до подходящо мастило или хартия, хората на Джо го разкриваха за броени часове. След някой и друг ден фалшификаторът хлътваше зад решетките. Нелегалното печатане в Щатите спадна с деветдесет на сто. А Джо гонеше останалите десет процента тъй безпощадно, че почти винаги ги залавяше, преди да пласират стоката. Възхищавах му се.

– И къде беше проблемът? – запитах аз.

Келстийн леко раздвижи крехките си бели ръце, сякаш заменяше един сценарий със следващия.

– Проблемът беше в чужбина. Извън Съединените щати. Там положението е съвсем друго. Знаете ли, че извън САЩ има двойно повече долари, отколкото в страната?

Кимнах. Описах накратко какво съм узнал от Моли за валутата в чужбина. За вярата и доверието. За страха от внезапен спад в търсенето на долари. Келстийн доволно кимаше, сякаш слушаше отличник на изпит.

– Точно така. Това вече не е толкова престъпление, колкото политика. В крайна сметка всяко правителство е задължено да защитава валутата си. Ние имаме двеста и шейсет милиарда долара в чужбина. Доларът е неофициална валута в десетки страни. Например в днешна Русия долларите са повече от рублите. На практика излиза, че Вашингтон е получил огромен външен заем. При всички други обстоятелства подобен заем щеше да ни струва двайсет и шест милиарда годишно само за лихвите. А сега харчим само колкото е потребно, за да печатаме върху хартийки портретите на покойни политици. Това е то, мистър Ричър. Идеалният бизнес за всяко правителство – да печата валута за износ. Тъй че в действителност с работата си Джо носеше на тази страна по двайсет и шест милиарда долара всяка година. И я вършеше с неописуема енергия.

– Къде беше проблемът? – повторих аз. – Географски, искам да кажа.

– Основно на две места – каза Келстийн. – Първо, в Близкия изток. Джо смяташе, че в долината Бекаа има завод, който произвежда съвършени банкноти от сто долара. По не можеше да стори почти нищо. Били ли сте там?

Поклатих глава. Преди време служих известно време в Бейрут. Виждал съм хора да тръгват към Бекаа по една или друга причина. Малцина се връщаха.

– Ливанска територия под сирийски контрол – продължи Келстийн.
– Джо я наричаше Зоната на смъртта. Там има какво ли не. Лагери за обучение на терористи, лаборатории за обработка на наркотици и тъй нататък. Включително и чудесно копие на нашия Монетен двор.

Замислих се. Спомних си за службата в Бейрут.

– Кой ги закриля?

Келстийн пак се усмихна. Кимна.

– Уместен въпрос. Инстинктивно схванахте най-важното: операция с подобен мащаб е тъй явна, тъй сложна, че трябва да бъде закриляна по някакъв начин. Джо смяташе, че това става под контрола, а може би и по пряка заповед на сирийското правителство. Естествено, нямаше как да се намеси. Според него единственото решение беше дипломатическо. При неуспех препоръчваше въздушни удари. Някой ден може и това да стане.

– А второто място?

Той посочи с пръст към мръсния прозорец. Зад стъклото Амстердам Авеню отиваше на юг.

– Южна Америка. Вторият източник е Венецуела. Джо го засече. По този въпрос работеше. От Венецуела пристигат фалшиви долари с изключително качество. Но предприятието е частно. Няма и сянка от съмнение за държавна намеса.

Кимнах.

– Това вече го знаем. Цялата работа се върти около някой си Клайнър с база в Джорджия, където убиха Джо.

– Точно така – потвърди Келстийн. – Хитрият мистър Клайнър. Това е негова работа. Той командва парада. Сигурни бяхме. Как е той?

– Изпаднал е в паника. Убива наред.

Келстийн тъжно поклати глава.

– Очаквахме да се стресне. Той защитава фантастична операция. Най-добрата, която сме виждали.

– Най-добрата ли?

Келстийн кимна възторжено.

– Фантастична. Какво знаете за фалшифицирането?

Свих рамене.

– Повече, отколкото миналата седмица. Но навярно не е достатъчно.

Келстийн кимна и предпазливо размърда в креслото крехкото си тяло. Очите му светнаха. Готвеше се за лекция по любимия си предмет.

– Има два вида фалшификатори. Некадърни и способни. Способните вършат всичко както си му е редът. Знаете ли каква е разликата между офсет и дълбок печат?

Свих рамене и поклатих глава. Келстийн взе едно списание от най-близката купчина и ми го подаде.

– Отгърнете. На която и да е страница. Пипнете хартията. Гладка е, нали? Това се нарича офсет. Така печатат буквално всичко – книги, списания, вестници. Валяк, намазан с мастило, минава по чистата хартия. Но дълбокият печат е нещо друго.

Изведнъж Келстийн плесна с ръце. Трепнах. Звукът отекна гръмко в тихия кабинет.

– Това е дълбокият печат – каза той. – Метална матрица се стоварва със сила върху хартията. По нея остават издатини. Образът изглежда обемн. Усеща се и при докосване. Човек не може да го сбърка.

Той се размърда отново и извади портфейла си. Измъкна банкнота от десет долара. Подаде ми я.

– Усещате ли? Матриците са от никел с хромово покритие. В никела са издълбани изящни линии, които се запълват с мастило. При удара изображението се отпечатва върху хартията. Разбирате ли? Мастилото е в долините на матрицата, а се прехвърля към планините върху хартията. Дълбокият печат е единственият начин за създаване на релефен образ. Само чрез него могат да се печатат качествени фалшификати. Защото по същия начин печатаме истинските пари.

– Какво ще кажете за мастилото? – запитах аз.

– Използват се три цвята. Един черен и два зелени. Първо се печата opakото на банкнотата в тъмнозелен цвят. После хартията съхне един ден и тогава се печата предницата с черно мастило. След неговото изсъхване идва ред на светлозеления цвят. Това са дребните нещица отпред, включително серийният номер. Само че светлозеленият цвят се нася по друг метод, наречен висок печат. Той напомня дълбокия, но при него мастилото отива не по върховете, а в долините на хартията.

Кимнах и огледах банкнотата от двете страни. Старателно я опипах. Досега не бях обръщал сериозно внимание на парите.

– И тъй, проблемите са четири – каза Келстийн. – Печатарска преса, матрици, мастила и хартия. Печатарски преси се продават по цял свят. И нови, и на старо. В повечето страни с тях се печатат банкноти и ценни книжа. Тъй че намирането им не представлява сериозна трудност. А в

краен случай може и да се импровизира. Джо засече в Тайланд фалшификатори, които използваша преса от фабрика за консерви. Банкнотите им бяха безупречни.

– А матриците?

– Това е проблем номер две. Въпрос на талант. Едни хора умеят да фалшифицират картини на старите майстори, други могат да изсвирят концерт на Моцарт, след като са го чули за пръв път. Без съмнение има и гравьори, способни да прекопират банкнота. Напълно логично, нали? Щом един човек във Вашингтон може да сътвори оригинала, несъмнено някой друг ще успее да го повтори. Но тия хора са редки. А истински майстори се срещат още по-рядко. Има неколцина в Армения. Ония тайландци с консервната преса бяха намерили гравьор от Малайзия.

– Добре – казах аз. – Значи Клайнър купува преса и намира гравьор. А мастилата?

– Мастилата са проблем номер три. В Съединените щати няма да намерите свестен заместител. Джо се погрижи за това. Но в чужбина се намират по-лесно. Както казах, почти всички страни в света печатат банкноти. Естествено, Джо не бе в състояние да наложи контрол над целия свят. Тъй че мастила се намират. Зеленото е само въпрос на оттенък. С малко повече проби се постига желаният резултат. Но черното мастило е магнитно. Знаехте ли това?

Пак поклатих глава. Вдигнах банкнотата пред очите си. Келстийн се усмихна.

– Няма как да го видите. Към мастилото се примесва фин железен прах. Така работят електронните броячи. Сканират гравюрата в центъра и разчитат сигнала също както прави главата на касетофона.

– Намира ли се такова мастило? – запитах аз.

– По цял свят. Всички го използват. Ние дори сме изостанали. Защото не искаме да признаем, че фалшификаторите ни плашат.

Спомних си какво бе казала Моли. Вяра и доверие. Кимнах.

– Парите трябва да създават чувство за стабилност – продължи Келстийн. – Затова тъй неохотно ги сменяме. Трябва да изглеждат надеждни, солидни, неизменни. Погледнете гърба на тази банкнота.

Вгледах се в зелената картинка. Министерството на финансите се издигаше отвъд пустееща улица. На платното имаше само една кола. Приличаше на форд.

– Почти никаква промяна от двайсет и девета година насам – каза Келстийн. – От психологическа гледна точка това е извънредно важно. Поели сме риск, за да запазим доверието. Тъкмо там се криеха

трудностите за Джо.

Пак кимнах.

– Дотук добре. Разгледахме пресата, матриците и масилата. А хартията?

Келстийн разцъфна и плесна с ръце, като че бяхме стигнали до най-интересното.

– Хартията е проблем номер четири. Всъщност би трябвало да кажем номер едно. Тя създава най-много трудности. Точно това не можем да разберем в цялата операция на Клайнър.

– Защо?

– Защото хартията им е свършена. Сто на сто свършена. По-добра от печатарската техника. А това е нечувано.

Той смаяно поклати глава. Сякаш се възхищаваше от подвизите на Клайнър. Дълго мълчахме, седнали в креслата един срещу друг.

– Значи свършена? – подканих го аз.

Той кимна и отново подхвана лекцията.

– Това е просто нечувано. В целия процес хартията създава най-много трудности. Имайте предвид, че не говорим за любителски трикове. Става дума за производство в промишлен мащаб. На година печатат стотачки за около четири милиарда.

– Толкова много? – изненадах се аз.

– Четири милиарда – повтори старецът. – Приблизително колкото ливанската операция. Така пресметна Джо. А той имаше откъде да научи. И точно тук идва необяснимото. Четири милиарда в стотачки правят четирийсет милиона банкноти. Огромно количество хартия. Необяснимо количество, мистър Ричър. А хартията им е свършена.

– Каква хартия им трябва?

Келстийн се пресегна и взе банкнотата. Смачка я, после рязко дръпна двата края.

– Смес от влакна. Много хитро измислено и уникално. Около осемдесет процента памук и двайсет процента лен. Никакви дървесни примеси. Всъщност тази хартия прилича по-скоро на ризата върху гърба ви, отколкото на парче от вестник. Хитроумна химическа добавка ѝ придава уникален кремав оттенък. В нея са вплетени безразборно фини синтетични нишки със син и червен цвят. Невероятна хартия. Трайна, издръжлива, не се разпада от вода, горещина или студ. Точно пресметнатата поглъщателна способност, за да задържа и най-финото печатно изображение.

– Значи е трудно да се произведе подобна хартия?

– Буквално невъзможно. Дотолкова, че дори и официалните правителствени доставчици едва се справят. Срещат невероятни трудности, за да я поддържат една и съща. А те са най-добрите в цял свят.

Отново прехвърлих всичко в главата си. Преса, матрици, мастила и хартия.

– Значи всъщност хартията е ключ за всичко останало?

Келстийн печално кимна.

– Такъв беше и нашият извод. Единодушно решихме, че доставката на хартия е ключов елемент. А нямахме ни най-малка представа откъде я намират. Затова не мога да ви помогна. Както не можах да помогна на Джо. Искрено съжалявам.

Погледнах го.

– Те са натъпкали цял склад с нещо. Може ли да е хартия?

Старецът изсумтя презрително. Тръсна глава.

– Какво ви говорих досега? Хартията е недостъпна. Абсолютно недостъпна. Не можете да си набавите и четирийсет листа, камо ли четирийсет милиона. Цялата работа е пълна загадка. Аз, Джо и Уолтър си блъскахме главите цяла година и накрая стигнахме до задънена улица.

– Мисля, че Бартолому е открил нещо – казах аз.

Келстийн кимна тъжно. Бавно се изправи и мина зад бюрото. Натисна бутон на телефонния секретар. Из кабинета се разнесе електронно писукане, сетне прозвуча гласът на мъртвеца:

– Келстийн, обажда се Бартолому. Днес е четвъртък, малко преди полунощ. Утре сутрин ще позвъня да ти кажа отговора. Знаех си, че ще те изпреваря. Лека нощ, старче.

Гласът звучеше развълнувано. Келстийн се загледа в пустотата, сякаш съзираше нейде из въздуха призрака на Бартолому. Стори ми се разстроен. Не знаех дали е заради смъртта на стария му колега, или защото бе загубил надбягването.

– Горкият Уолтър – прошепна той. – Знаехме се от петдесет и шест години.

Поседях мълчаливо. После станах от креслото и казах:

– Ще разбере.

Келстийн изви глава настрани и ме изгледа втренчено.

– Наистина ли вярвате, че ще можете? След като Джо не успя.

Погледнах стареца и свих рамене.

– Може да е успял. Не знаем какво е разкрил, преди да го премахнат. Така или иначе, сега се връщам в Джорджия. Продължавайте да търсите.

Келстийн въздъхна и кимна. Беше много потиснат.

– Успех, мистър Ричър. Дано да довършите делото на брат си. Надявам се. Той често говореше за вас. Знаете ли, много ви обичаше.

– Разказвал ви е за мен? – изненадах се аз.

– Често – повтори старецът. – Много ви обичаше. Съжаляваше, че не можете да се срещате.

За момент онемях. Изпитвах непоносимо чувство за вина. Понякога с години не се сещах за него. А той бе мислил за мен.

– Той беше по-възрастен, но вие сте се грижили за него – добави Келстийн. – Така ми каза. Че сте много свиреп. И суров. Ако трябваше да прати някого срещу Клайнър, сигурно щеше да избере вас.

Кимнах и рекох:

– Тръгвам си.

Стиснах крехката му десница и го отведох при охраната.

Мъчех се да съобразя откъде си доставя Клайнър толкова много хартия. В същото време се чудех дали ще хвана полета в шест до Атланта и се напъгах да забравя последните думи на Келстийн. Улиците бяха задръстени, аз мислех за всичко това и се оглеждах за такси, тъй че не усетих кога са дошли двамата латиноамериканци. Но усетих много добре pistolета, опрян в ребрата ми. Малък автоматичен pistolет в малка ръка, прикрит под шлифер, каквито хората често носят през септември.

Той ме побутна с дулото, а партньорът му кимна към една кола, паркирана до тротоара на двайсет метра от нас. Колата се стрелна напред и партньорът протегна ръка да отвори вратата с жеста на портиер от луксозен хотел. Гледах pistolета, гледах колата и пресмятах.

– Влизай вътре – тихо рече първият. – Иначе ще те застрелям.

Стоях и в главата ми се въртеше само едно – че може да изтърва самолета. Мъчех се да си спомня кога е следващият. Май беше в седем.

– В колата – повтори онзи.

Твърдо знаех, че няма да стреля на улицата. Pistolетът бе малък, но нямаше заглушител. Щеше да вдигне страхотен шум, а наоколо имаше хиляди хора. Другият латиноамериканец беше с празни ръце. Може би криеше pistolет в джоба си. Оставаше шофьорът. Вероятно с pistolет на съседната седалка. Аз няхах нищо. Якето с палката, pistolета и ножа беше в Атланта, на хиляда и двеста километра от мен. Трябваше да реша.

Реших да не влизам в колата. Просто стоях наред улицата и

залагах живота си на предположението, че онзи няма да посмее да стреля. Той също стоеше с праметнат през лакътя шлифер. Колата бе спряла до нас. Партньорът застана от другата ми страна. И двамата бяха дребни. Общо едва ли тежаха колкото мен. Колата чакаше с включен двигател. Не помръдвахме. Бяхме застинали като манекени на витрина. Най-новите модели за есенния сезон – армейски униформи и бежови шлифери.

Пред двамата ми противници възникваше сериозен проблем. В такава ситуация имаш само част от секундата, за да изпълниш заплахата. Кажеш ли, че ще стреляш, трябва да натиснеш спусъка. Не го ли сториш, вече си отписан. Блъфът става прозрачен. Не стреляш ли, значи си нищо. А онзи не стреля. Само стоеше и се гърчеше от колебание. Хорското множество течеше край нас. Зад спрялата кола кънтяха яростни клаксони.

Те не бяха глупави. Поне не толкова глупави, че да ме застрелят наред оживената улица. Знаеха, че съм наясно с блъфа им. Вече никога нямаше да заплашват, щом не могат да изпълнят заплахата. Но не им стигна ум да си тръгнат. Продължаваха да стоят.

Врътнах се настрани, като че исках да отстъпя. Пистолетът под шлифера се люшна към мен. Проследих движението и сграбчих с лява ръка китката на дребосъка. Дръпнах пистолета покрай себе си и с дясната ръка прегърнах врага през рамото. Отстрани навярно приличахме на танцьори или на любовна двойка край някоя стена. После се люшнах напред и го затиснах върху колата. През цялото време стисках китката му с все сила, забивах нокти в плътта. Вярно, с лява ръка, но сигурно го болеше. А под тежестта ми едва си поемаше дъх. Партньорът му още стискаше дръжката на вратата. Озърташе се. После посегна към джоба си. Отскочих назад, дръпнах ръката на първия и го блъснах в колата. След това си плюх на петите. С пет крачки изчезнах в навалищата. Подскачах и се провирах сред потока от хора. Тук-там хлътвах в някой вход, сетне отново изскачах и се втурвах през улицата сред вой на клаксони и скърцане на спирачки. Двамата се опитаха да ме гонят, но скоро изоста-наха. Не смееха да рискуват.

След осем пресечки спрях такси и успях да хвана самолета в шест: Кой знае защо, обратният полет се оказа по-бавен. Седях в самолета два часа и половина. Мислех си за Джо през целия полет над Ню Джърси, Мериленд и Вирджиния. На влизане в Джорджия си спомних за Роскоу.

Исках пак да я видя. Ужасно ми липсваше.

Спуснахме се през гъсти буреносни облаци. Вечерта над Атланта приличаше по-скоро на непрогледна нощ. Изглежда, отнякъде се задаваше грамаден циклон. На слизане от самолета въздухът в преходния ръкав беше тежък и плътен, наситен с мирис на буря и керосин.

Ключът от бентлитото наистина ме чакаше на информацията. Беше в плик заедно с квитанция от паркинга. Отидох да търся колата. Откъм север вееше топъл вятър. Задаваше се голяма буря. Усещах как из въздуха се трупа електричество. Намерих колата. Задните прозорци бяха затъмнени. Монтьорът не бе успял да довърши предните. Така колата изглеждаше като за кралска особа. Якетото беше в багажника. Облякох го и с облекчение усетих тежестта в джобовете. Седнах зад волана, излязох от паркинга и подкарах на юг по мрачната магистрала. Петък, девет часа вечерта. След около трийсет и шест часа щеше да почне извозването от склада.

Към десет пристигнах в Маргрейв. Още трийсет и пет часа. През изминалия час размишлявах над онова, което съм учил в Щабната академия. Там преподаваха военни доктрини, измислени предимно от разни дърти германци – много са си падали по тая част. Навремето не им обръщаш внимание, но съм запомнил едно нещо: рано или късно трябва да влезеш в схватка с основните сили на врага. Без това няма победа. Рано или късно издирваш основните сили, нападаш и ги унищожаваш.

Знаех, че са започнали с ядро от десет души. Хъбъл ми каза. После очистиха Морисън и станаха девет. Знаех за Клайнър старши и младши, Тийл и Бейкър. Оставаше да открия още пет имена. Усмихнах се. Отбих от шосето към паркинга пред закусвалнята. Спрях откъм края и слязох. Прозинах се и се разкърших в душната нощ. Бурята още се бавеше, но щеше да дойде. Въздухът бе все тъй тежък и плътен. Усещах електричеството из облациите. Заобиколих колата. Изпънах се на задната седалка и затворих очи. Исках да поспя около час и половина.

Сънувах Джон Лий Хукър. От едно време, още преди да се прочуе. Свирише на старомодна китара, седнал върху табуретка. Табуретката пък беше върху дъсчен квадрат. Той обичаше да забива в подметките си бирени капачки, за да тропат. Като обувки за степ. Сядаше на табуретката и свирише в типичния си дързък, насечен стил. И през цялото време отмерваше такта с крак. Сънувах го как потропва по старата дъска.

Но шумът не беше от обувките на Джон Лий. Някой тропаше по

предното стъкло. Стреснах се и надигнах глава. Отвън ме зяпаше сержант Бейкър. Големият хромиран часовник на таблото показваше десет и половина. Бях спал само половин час. Повече явно не ми се полагаше.

Най-напред реших да променя плановете си. Случаят ми поднасяше нещо далеч по-добро. Ако знаеха, дъртите германци сигурно щяха да ръкопляскаат. Адски са си падали по гъвкавата тактика. После бръкнах във вътрешния джоб и свалих предпазителя на пистолета. Измъкнах се от другата страна и погледнах Бейкър над покрива на колата. Той се хилеше дружелюбно, разкривайки златния зъб и всичко останало.

– Как си? – рече. – За спане на обществено място, току-виж, те прибрали на топло.

Аз също му се ухилих.

– Ха върви се разправяй с полицаи. Нали все ви тревожи пътната безопасност? Само това повтаряте: умориш ли се, отбий от пътя и вземи да подремнеш.

– Ела да те черпя едно кафе – предложи той. – Ено го прави страхотно.

Заклучих колата. Не измъквах ръка от джоба си. Минахме по чакъла и влязохме в закувалнята. Седнахме в крайното сепаре. Очилатата сервитьорка донесе кафе. Без да поръчаеме. Сякаш знаеше какво ни трябва.

– Как я караш? – запита Бейкър. – Сигурно страдаш заради брат си.

Свих рамене. Поех чашата с лява ръка. С дясната стисках пустинния орел.

– Не бяхме чак толкова близки.

Бейкър кимна.

– Роскоу още ли помага на федералните?

– Май че да – рекох аз.

– А къде се е запилял Финли?

– Отскочи до Джаксънвил. Трябва да провери едно нещо във Флорида.

– Джаксънвил ли? – изненада се Бейкър. – Че какви ще ги търси там?

Пак свих рамене. Отпих от кафето.

– Де да знам. Нищо не ми казва. Нали не съм на служба. Само ме гони по задачи. Сега пък заръча да взема нещо от дома на Хъбъл.

– От дома на Хъбъл? – повтори Бейкър. – Какво точно?

– Някакви стари документи. И каквото друго намеря.

– А после? И ти ли тръгваш за Флорида?

Поклатих глава. Отпих още глътка кафе.

– Финли заръча да ги пратя по пощата. На някакъв адрес във Вашингтон. Мисля да преспя у Хъбъл, а утре сутрин ще ги изпратя.

Бейкър бавно кимна. После пак се усмихна дружелюбно. Но личеше, че е насила. Допихме кафето. Бейкър хвърли два долара на масата и излязохме. Той се качи в служебната кола. Махна ми с ръка и потегли. Изчаках малко, после тръгнах към бентлитото. Пресякох мрачното градче и завих надясно по Бекман Драйв.

Трябваше да паркирам бентлитото много внимателно. Искях да изглежда, като че съм го зарязал където ми е паднало. И в същото време да бие на очи. Дълго местих колата ту насам, ту натам. Накрая я оставих пред къщата с извити наляво колела. Сякаш съм заковал спирачки в последния момент.

Искях да останат с впечатление, че съм вътре. Няма нищо по-очевидно от празна къща. Опустелият дом се усеща веднага. Тих е. Липсва му човешко излъчване. Затова отворих входната врата с ключ от голямата връзка на Чарли. Обиколих и включих тук-там по някоя лампа. Пуснах телевизора в хола и намалих звука. Също и радиото в кухнята. На места дръпнах завесите. Излязох пред къщата. Доста добре изглеждаше. Като че вътре има някой.

После се отправих към гардероба в коридора. Трябваше ми ръкавици. Рядка стока за южните щати. Не се ползват много. Но Хъбъл имаше. Два чифта, подредени грижливо на горната лавица. Едните бяха скиорски. В зелено и лилаво. Нямах да ми свършат работа. Търсех нещо потъмно. Другите обаче бяха тъкмо каквито ми трябваша. Изящна изработка от тънка черна кожа. Банкерски ръкавици. Много меки. Просто за лепваха на ръката.

Скиорските ръкавици ме подсетиха за шапка. Ако Хъбъл бе ходил на ски в Колорадо, трябваше да си има всичко. Намерих кутия с шапки. Между тях имаше нещо като ушанка от синтетична материя. Черна на тъмнозелени шарки. Вършеше работа.

Следващата ми спирка бе в спалнята. Открих тоалетката на Чарли. Беше по-голяма от някои стаи, в които съм живял. Пълна с цял куп козметика. Имаше какво ли не. Взех една черна спирала за мигли и минах в банята. Размазах чернилка по цялото си лице. После облякох якето, сложих шапката и ръкавиците. Върнах се в спалнята и спрях пред огледалните врати на гардероба. Добре изглеждах. Тъкмо като за нощна работа.

Излязох навън. Пак заключих входната врата. Усещах как горе приждат огромни буреносни облаци. Беше съвсем тъмно. Спрях пред вратата и проверих всичко наред. Пъхнах пистолета във вътрешния джоб. Проверих как се вади. Излезе съвсем лесно. Зареден. Спуснат предпазител. Резервни патрони в горния десен джоб. Нож в страничния ляв. Палка в десния. Обувките здраво завързани.

Обърнах гръб на къщата. Минах покрай бентлито и продължих още петнайсетина метра по алеята. Нагазих в зеленината и си подбрах място, откъдето да виждам и в двете посоки. Седнах на студената земя и се приготвих да чакам. При засада печели търпението. Ако врагът е предпазлив, идва или много рано, или много късно. Когато реши, че не го очакваш. Тъй че колкото и да подрани, трябва вече да си готов. Колкото и да закъснее, трябва да чакаш. Чакаш като в транс. Трябва да имаш безкрайно търпение. Излишно е да се тревожиш. Просто чакаш. Без да мърдаш, без да мислиш, без да хабиш енергия. После изведнъж се хвърляш в битката. След час, след ден, след седмица. Чакането е като всяко друго умение.

Чакането започна в дванайсет без четвърт. Усещах как в небето се струпват кипнали облаци. Въздухът беше гъст като крем супа. Непрогледен мрак. Бурята избухна около полунощ. По листата наоколо се посипаха огромни капки. След броени секунди дъждът се превърна в потоп. Имах чувството, че седя под душа. Горе трещяха оглушителни гръмотевици. Те раздираха небосвода, а светкавиците проблясваха една след друга. За секунди в градината ставаше светло като ден. Седях под пороя и чаках. Десет минути. Петнайсет.

Те дойдоха в дванайсет и дваисет. Все още валеше като из ведро и гръмотевиците продължаваха да тътнат. Чух камиона едва когато наближи по алеята. Долових хрущенето на чакъл от около четирийсет метра. Беше тъмнозелен закрит камион. Със златни букви отстрани. Фондация „Клайнър“. Точно такъв бях видял пред къщата на Роскоу във вторник сутринта. Мина само на два метра от мен. Чакълът скърцаше под широките гуми. Точно това бе видял Финли у Морисънови. Следи от широки гуми.

Камионът измина още няколко метра и спря. Нямах как да продължи – бентлито му преграждаше пътя. Точно това исках. Двигателят заглъхна и чух скърцането на ръчна спирачка.

Най-напред излезе шофьорът. Беше с бял найлонов комбинезон. Стегната качулка и хирургическа маска на лицето. Тънки гумени ръкавици. Галоши. Той се смъкна от седалката и тръгна към задната врата. Познавах тази походка. И едрата, масивна фигура. Беше Клайнър младши. Идваше да ме убие лично.

Той блъсна с длан по вратата. Ударът отекна глухо. После завъртя дръжката и отвори. Излязоха четирима. Еднакво облечени. Бели

найлонови комбинезони, стегнати качулки, маски, ръкавици, галоши. Двама носеха чанти. Другите двама – дълги масивни пушки. Общо петима. Бях очаквал четирима. С петима щеше да е по-трудно. Но и по-резултатно.

Пороят се сипеше. Чувах как трополи по найлоновите костюми. Чувах металния му звън по покрива на камиона. За миг ги видях в проблясъка на мълния. Изглеждаха като призраци. Като бегълци от преизподнята. Ужасна гледка. За пръв път се запитах дали в понеделник наистина щях да се справя. Но сега нямах съмнения. Тази нощ изненадата бе на моя страна. Щях да бъда преследвач – невидим, кошмарен и безмилостен.

Клайнър младши почна да ги подрежда. Бръкна в камиона и извади лост. Посочи трима от бойците си, после ги поведе през пороя към къщата. Петият щеше да чака при камиона. Заради дъжда трябваше да влезе в кабината. Видях го как се озърта към мрачното небе, после към шофьорската седалка. Измъкнах палката. Промъкнах се през храстите. Нямах как да ме чуе. Капките трополяха около ушите му.

Той ми обърна гръб и пристъпи към кабината. За секунда затворих очи и видях как Джо лежи в мортата с дупка вместо лице. Видях как Роскоу трепери пред отпечатъците в коридора. После изхвъркнах от храстите. Хвърлих се зад врага. Стоварих палката в основата на черепа му. Палката беше тежка, а аз замагнах с все сила. Усетих как костта се разпада под нея. Онзи рухна като дърво. Просна се с лице върху чакъла, а дъждът трополеше по найлоновия костюм. С един ритник му строших врата. Номер първи отпаднаше.

Издърпах трупа по чакъла и го хвърлих зад камиона. Заобиколих и извадих ключовете от таблото. Промъкнах се към къщата. Прибрах палката в джоба си. Измъкнах ножа и го поех с дясната ръка. Не исках да стрелям в къщата. Прекалено е шумно, дори при такава буря. Спрях пред вратата. Ключалката беше изкъртена, от рамката стърчаха трески. Зърнах лоста да се Търкаля в антрето.

Къщата беше голяма. Доста време им трябваше, за да я претърсят. Предполагах, че четиримата няма да се разделят. Първо щяха да търсят заедно. И чак след това да се разпръснат. Чувах ги как трополят по горния етаж. Излязох навън и зачаках някой да слезе долу. Притисках се към стената до разбитата врата. Отгоре навесът ме закриваше. Дъждът бе все тъй пороен. Същинска тропическа буря.

Чаках близо пет минути, докато най-сетне първият слезе долу. Чух как дъските в коридора изскърцаха. Чух го да отваря вратата на

гардероба. Пристъпих в къщата. Той стоеше с гръб към мен. Беше един от онези с пушките – висок, но по-слаб от мен. Прокрадних се зад него. Посегнах с лява ръка над главата му. Забих пръсти в очите. Пушката глухо тупна на килима. Дръпнах врага назад, извъртях го и тичешком го изтеглих навън. В пороя. Забих пръсти още по-дълбоко в очите му. Опънах главата назад. Прерязах му гърлото. Това не става с един елегантен замах. Не е като във филмите. Просто не съществува толкова остър нож. В човешкото гърло има цял куп жилави хрущяли. Трябва с все сила да кълцаш напред-назад. Доста време отнема. Но в крайна сметка става. И то доста добре. Докато ножът стигне до кокал, врагът вече е мъртъв. Така стана и с този. Кръвта му бликна и се смеси с дъждовните струи. Той омекна и провисна в ръцете ми. Свършено с номер втори.

Хванах трупа за качулката и го повлякох по тревата. Нямахме смисъл да го вдигам на ръце. Главата му сигурно щеше да се откъсне. Оставих го да лежи в градината. Пак изтичах вътре. Взех пушката и се навъсих. Беше сериозно оръжие. „Итака Маг-10“. Виждал съм такива в армията. Стрелят с огромни патрони. Имат такава мощност, че и през ламарините на кола убиват човек на място. А в насрещен бой са просто унищожителни. Имат само по три патрона, но както се казва, додето изстреляш третия, битката определено е свършила.

Предпочитах да продължа с ножа. По-безшумен е. Но като резервно оръжие пушката беше за предпочитане пред пустинния орел. Работата е там, че с такава пушка няма защо да се целиш. От дулото изхвърква широк сноп олово. С „Маг-10“ можеш да не улучиш само ако си с гръб към мишената.

Отново излязох през разбитата врата и притиснах гръб към стената под поройния дъжд. Предполагам, че скоро ще почнат да излизат. Вече бяха наясно, че не съм вътре, а и навярно се питаха къде е изчезнал четвъртият, значи трябваше да излязат. Неминуемо. Не можеха да стоят там до сутринта. Чаках. Вътре подът отново изскърца. Не му обърнах внимание. Рано или късно щяха да излязат.

Излязоха. Двама. Плътно един до друг. За част от секундата се колебах. Те прекрачиха под пороя и чух как капките заплющяха по найлоновите костюми. Пак извадих палката. Поех я с дясна ръка. Първият рухна веднага. Палката безпогрешно го улучи в тила и едва не му откъсна главата. Но вторият успя да реагира. Отскочи и се завъртя, тъй че вторият удар не улучи. Палката само строши ключицата му и го повали на колене. С лявата ръка го намушках в лицето. Вдигнах палката за нов удар. Чак на третия път успях да му строша врата. Жилав тип се оказа.

Но не чак толкова. Край на номера три и четири.

Под яростния порой повлякох труповеите през тревата към алеята. Зарязях ги при предишния. Четирима елиминирани и една пушка трофей. Плюс ключовете от камиона. Губеше ми се само Клайнър младши с втората пушка.

Нямаше как да го намеря. Не знаех къде е. Пристъпих в къщата и се ослушах. Нищо не чух. Трясъкът на пороя по покрива и чакъла отвън заглушаваше всичко останало. Ако хлапакът беше нащрек и се спотайваше, нямаше да го чуя. Този път нещата бяха сериозни.

Промъкнах се в зимната градина. Дъждът блъскаше с всички сила по покрива. Спрях и се ослушах. Чух хлапака в коридора. Вървеше към изхода. Излезе. Ако беше завил надясно, щеше да се спъне в трите мъртви тела, струпани на тревата. Но той зави наляво. Мина покрай стъклата на зимната градина. Вървеше през мократа трева към вътрешния двор. Видях го да крачи през пороя само на два-три метра от мен. Приличаше на пришълец от ада. Пришълец от ада, стиснал здраво дългата черна пушка.

Връзката с ключове беше в джоба ми. Отключих стъклената врата и пристъпих навън. Дъждът ме блъсна като струя от градинарски маркуч. Прокраднах се към вътрешния двор. Клайнър стоеше там и гледаше плувния басейн. Аз гледах него. От пет-шест метра чувах как пороят плющи по найлоновия комбинезон. Мълниите прорязваха мрака една след друга, а гръмотевиците се сливаха в един непрестанен тътен.

Не ми се искаше да го застрелям с пушката. Трябваше да премахна телата. Така щях да оставя Клайнър старши в неведение. Исках да се чути какво ли е станало. Къде се е запиляло момчето му. Това нямаше да му дава покой. А освен това бе изключително важно за мен самия. Не исках да оставям зад себе си и най-дребна улика. Пушката би превърнала тялото на хлапака в кървава пихтия. После щях да се видя в чудо. Нямаше начин да събера всичко.

Хлапакът тръгна надолу към басейна. Аз завих настрани, без да напускам мократа трева. Онзи вървеше бавно. Страхуваше се. Беше сам. Не виждаше добре. Стегнатата качулка ограничаваше зрителното му поле. Непрестанно въртеше глава някак вдървено и механично. Спря до басейна. Бях на метър зад него. Той продължаваше да върти глава, а аз пристъпвах ту наляво, ту надясно, за да остана невидим. Дулото на пушката шареше насам-натам над кипналите води на басейна.

В някоя книга или на кино бих излязъл на честен двубой. Нали идвах да отмъстя за брат си. А пред мен стоеше негодникът, който бе

подритвал трупа му като чувал с парцали. Бихме се срещнали очи в очи. Той би трябвало да узнае с кого има работа. Защо ще умре. И прочие благородни измислици. Но в истинския живот не е така. Джо би се изсмял, ако чуеше нещо подобно.

Стиснах палката и с всичка сила замагнах към главата му. Тъкмо когато се обърна да тръгне назад. Палката отскочи от хлъзгавия найлон и тежестта на оловния пълнеж безнадеждно ме извади от равновесие. Падах като начинаещ кьнкьор. Хлапакът се завъртя и вдигна пушката. Вкара патрон в цевта. Замагнах с ръка и блъснах дулото настрани. Туркулнах се долу, под зоната на обстрел. Той натисна спусъка и страхотният трясък заглуши гръмотевиците. Чух как сачмите раздират листата в дървесните корони зад нас.

Жестокият откат го отхвърли назад, но той успя да зареди втори патрон. Чух зловещото металическо прещракване. Лежах по гръб върху плочките край басейна. Скочих и сграбчих пушката с две ръце. Завъртях цевта нагоре и Клайнър отново стреля във въздуха. Нов страхотен трясък. Този път дръпнах едновременно с отката и изтръгнах пушката от ръцете му. Замагнах напред и го ударих с приклада в лицето. Слаба работа. Върху приклада на „Маг-10“ има дебела гумена подложка. За да пази рамото на стрелеца от жестокия откат. Сега опази главата на хлапак. Той само се люшна назад. Хвърлих се в краката му, дръпнах с всичка сила и го катурнах в басейна. Той плюсна по гръб. Скочих след него.

Бяхме в дълбокото и отчаяно пляскахме с ръце – който пръв хванеше другия, щеше да победи. Пороят се сипеше над нас. Хлорът изгаряше ноздрите и очите ми. Борех се да докопам врага за гърлото. Разкъсах качулката и впих пръсти в шията му. Напрегнах ръце и го натиснах под водата. Борех се да му смачкам гръкляна. Онзи рокер от Уорбъртън преди няколко дни много искаше да ме очисти, но неговото си беше детинска игра в сравнение с онова, което правех на Клайнър. Едва не му откъснах главата. Стисках, извивах и го държах на метър под водата, додето издъхна. Не ми отне много време. В такива случаи всичко свършва набързо. Който пръв хлътне долу, там си остава. Можеше да съм и аз.

Плясках с ръце и се задъхвах от вонята на хлор. Дъждът плющеше наоколо. Не се виждаше къде свършва водата и почва въздухът. Оставих трупа да плува и се отдръпнах настрани. Вкопчих пръсти в ръба, за да си поема дъх. Времето беше кошмарно. Трясъкът на гръмотевици се сливаше в непрестанен грохот, а мълните просветваха една след друга. Дъждът блъскаше немилостиво. Сигурно щях да се намокря по-малко, ако останех в басейна. Но тепърва ме чакаше работа.

Отблъснах се към трупа на хлапака. Той плуваше на около метър от мен. Повлякох го до ръба. Измъкнах се. Сграбчих найлона с две ръце и започнах да дърпам. Стори ми се, че тежи цял тон. Оставих го да лежи до басейна. От костюма бликаха струйки вода покрай китките и глезените му. С омекнали крака се помъкнах към гаража.

Не беше лесно да вървя с тия студени, лепкави дрехи. Все едно бях навлякъл ризница. Но все пак се добрах до гаража и измъкнах връзката ключове. Отключих и щракнах лампата. Гаражът беше широк, за три коли. Но вътре стоеше само второто бентли. Колата на Хъбъл – същата като на Чарли. Великолепен тъмнозелен цвят, полиран често и с обич. Докато заобикалях колата, зърнах неясното си отражение. Търсех ръчна количка или нещо подобно. Гаражът бе пълен с градинарски сечива. Грамадна моторна косачка с кормило, маркучи, гребла. В отсрещния ъгъл зърнах количка с големи велосипедни колела.

Издърпах я в бурната нощ и се отправих към басейна. След кратко търсене открих двете пушки и мократа палка. Хвърлих пушките в количката, а палката пъхнах в джоба си. Проверих дали трупът на хлапака е с обувки и го вдигнах при пушките. Подкарах количката по алеята. Проврях се покрай бентлитото и стигнах до камиона. Отворих задната врата и прехвърлих трупа вътре. Избутах го по-назад. Дъждът трещеше по покрива. После вдигнах първия убит и го метнах до Клайнър младши. Хвърлих пушките върху тях. Дотук двама прибрали.

После отмъкнах количката до другите трима. Те лежаха върху мократа трева и дъждът плющеше оглушително по грозните им костюми. Един по един ги откарах към камиона. Най-сетне и петимата бяха вътре.

След това повлякох количката към гаража. Прибрах я в същия ъгъл. На една лавица открих фенерче. Исках да огледам четиримата спътници на Клайнър младши. Изтичах назад през пороя и влязох в камиона. Включих фенерчето и се приведох над безформената камара трупове.

За хлапака вече знаех. Свалих маските и качулките на другите четирима. Плъзнах ръка по лицата им. Първите двама се оказаха пазачите от склада. В четвъртък ги бях наблюдавал с бинокъла, тъй че не се съмнявах. Е, не бих се заклел пред военен съд, но тази нощ хич не ми беше до формалности.

Другите двама разпознах от пръв поглед. Без капка съмнение. Бяха полицаи. Втората двойка от миналия петък. Онези, дето дойдоха да ме арестуват заедно с Бейкър и Стивънсън. През седмицата ги бях виждал на няколко пъти в участъка. Значи и те бяха в играта. Тайните резерви на ммета Тийл.

Пак излязох от камиона и върнах фенерчето в гаража. Заключих вратата и превит под дъжда, изтичах към къщата. Грабнах двете чанти, които бяха домъкнали. Отнесох ги в антрето и светнах лампата. Прегледах какво има вътре. Резервни маски и ръкавици. Кутия патрони за пушките. Чук. Торбичка с огромни пирони. И четири ножа. Същински скалпели. Нарязват те като едното нищо.

Взех захвърления лост. Вдигнах чантите. Пренесох целия багаж до камиона и го метнах върху труповете. После заключих задната врата и изтичах през дъждовните струи обратно към къщата.

Минах отсреща да заключа градинската врата. Тичешком се върнах в кухнята. Отворих фурната и изпразних джобовете си. Сложих всичко на пода. В шкафа открих две тави за печене. Разглобих пустинния орел и подредих частите върху едната тава. Сложих до тях резервните патрони. Върху втората оставих ножа, палката, ключовете, парите и разни хартийки. Пъхнах тавите във фурната и я включих на най-слабо.

Излязох навън и криво-ляво затворих вратата. Изтичах покрай бенлитото и седнах в кабината на камиона. Не бях свикнал с таблото, но с малко опипване включих двигателя. Бавно дадох заден ход по алеята и излязох на Бекман Драйв. Подкарах надолу към града. Чистачките отчаяно се бореха с проливния дъжд. Заобиколих църковното площадче и продължих на юг. Градът беше пуст. Не се мяркаше жива душа.

След триста метра завих към дома на Морисън. Спрях отпред и зарязах камиона до новия линкълн. Заключих кабината. Изтичах през двора и метнах ключовете в полето отвъд оградата. Загърнах се по-плътно с якето и тръгнах назад под дъжда. Мислех напрегнато.

Вече от един час беше събота. До неделя оставаше по-малко от деветнощие. Работата почваше да се избистря. Три неща знаех със сигурност. Първо, Клайнър се нуждаеше от специална хартия. Второ, тази хартия не можеше да се открие никъде в Щатите. Само че тук идваше третото: Складът бе претърпан с нещо.

Смуцавах ме и надписите върху онези кашони. Не емблемата на „Островни климатици“. Не и печатният текст. Другото ме тормозеше. Серийните номера. Върху двата кашона, които видях, имаше правоъгълници с изписани на ръка номера. Вярвах на очите си. А и ченгетата от Джаксънвил споменаваха същото за товара в камиона на Столър. Дълги серийни номера, изписани на ръка. Но защо? Кашоните бяха добро прикритие. Чудесен камуфлаж. Хитър ход – да изнасят нещо от

Флорида в кашони за климатици. Тъкмо продукт за износ по ония места. Кашоните бяха заблудили ченгетата от Джаксънвил. Един поглед – и толкоз. Но серийните номера продължаваха да ме мъчат. Ако в кашоните не е имало електроуреди, защо са изписвали серийни номера? Това вече докарваше камуфлажа до пълен абсурд. Какво значеха номерата, дявол ги взел? Що за гадост е имало в проклетите кашони?

Точно това се питах. И в крайна сметка получих отговора от Джо. Вървах под дъжда и си спомнях какво бе казал Келстийн за точността. Че Джо умее да се изразява възхитително точно. Знаех това. Спомних си малкото, спретнато списъче, което бе изготвил. Надписът с главни букви. Инициалите. Колонката с телефонни номера. Двата реда най-долу. Столърви, гаражът. Грей, досие Клайнър. Трябваше пак да погледна списъка. Но изведнъж изпитах увереност какво ми подсказва Джо: ако искам да знам какво тъпче Клайнър в онези кашони, вероятно си струва да отскоча до гаража на Столърви и да погледна.

Щом влязох в къщата, най-напред се разрових за кафе из чудесната кухня на Чарли. След малко кафеварката забълбука. После отворих фурната. Извадих тавите. След един час нещата ми бяха изсъхнали. Коженят калъф на палката малко се бе вдървил. Иначе всичко беше наред. Сглобих пистолета и го заредих. Оставих го на масата. Готов дори и под ключ.

После взех разпечатката на Джо, за да проверя догадките си. Само че срещнах проблем. Голям проблем. Хартията беше съвсем суха, но върху нея нямаше нищо. Текстът бе изчезнал. Водата в басейна бе отмила мастилото. Оставаха само бледи размазани петна, но не успях да ги разчета. Свих рамене. Бях чел тия думи стотици пъти. Можех да се доверя на паметта си.

След това се отправих към мазето. Човърках котела на парното, докато най-сетне заработи. После се съблякох и метнах дрехите в електрическата сушилня на Чарли. Нагласих я за един час умерено сушене. Нямах представа какво точно правя. В армията с прането се занимаваше някакъв сержант. Взимаше дрехите, после ги връщаше чистички и изгладени. Откакто напуснах войската, просто купувах евтини дрехи и ги изхвърлях, щом се зацапат.

Изкачих се гол в банята. Дълго стоях под горещия душ и изчегъртах чернилката от лицето си. Накрая се увих в хавлия и слязох да пия кафе.

Все още не можех да тръгна за Атланта. Не биваше да се появявам нощем. Нямах нито документи, нито служебно положение. Една нощна визита можеше дами навлече неприятности. Трябваше да изчакам до утре. Нямах друг избор.

Реших да поспя. Изключих радиото в кухнята и се отправих към хола. Изгасих телевизора. Огледах се. Холът беше просторен и сумрачен. Дървена ламперия по стените. Огромни кожени кресла. До телевизора имаше музикална уредба. Някаква японска марка. Етажерка с компакт-дискове и касети. Предимно на „Бийтълс“. Хъбъл бе споменал, че се интересува от Джон Ленън. Че ходил да търси лобното му място в Ню Йорк и после обикалял из Ливърпул. Май имаше всичко на „Бийтълс“. Всички албуми плюс няколко пиратски издания и цялостна колекция дискове в изящна дървена кутия.

Над бюрото имаше библиотечка. Рафтове с професионални списания и дебели подвързани томове. Банкови справочници и отчети. Професионалната периодика заемаше около три педи от лавиците. Изглеждаха убийствено. Отделни бройки от нещо наречено „Банкинг Джърнъл“. Един брой „Банкърс Мегазин“. Два дебели броя на „Банк Мениджмънт“. И още – „Банкърс Мънтли“, „Бизнес Джърнъл“, „Бизнес Уийк“, „Економист“, „Кеш Мениджмънт Бюлетин“, „Файненшъл Поуст“. Всичко подредено най-строго по азбучен ред и по дати. Но бяха само отделни броеве от последните години. Нямаше цели течения. В края на лавицата бяха сложени бюлетини от Министерството на финансите и два броя на „Уърлд ъф Банкинг“. Странна подборка. Много строго ограничена. Може пък да бяха от най-неразбираемите издания. Та Хъбъл да си ги чете вместо приспивателно.

Лично аз нямаше да имам проблеми със съня. Вече тръгнах да търся легло, когато изведнъж осъзнах нещо. Върнах се и огледах лавиците още веднъж. Плъзнах пръст по списанията. Проверих датите под натруфените заглавия. Някои бяха издадени съвсем наскоро. Имаше към петнайсет от тази година. Поне една трета бяха излезли след уволнението на Хъбъл. След като бе напуснал банката. Тия неща се издаваха за банкери, но Хъбъл вече не беше banker. И все пак още поръчваше тия дебели професионални списания. Още ги получаваше. Още четеше заплетените им текстове. Защо?

Издърпах наслуки две от списанията. Огледах кориците. Лъскави, дебели издания. Хванах ги за ръбчетата. Разтвориха се там, където бе чел Хъбъл. Прегледах страниците. Взех още списания. Разгърнах ги по същия начин. Седнах в креслото на Хъбъл. Омотах се по-плътено с хавлията и започнах да чета. Така изчетох цялата лавица. Отляво надясно, от началото до края. Всички списания. Отне ми около час.

После се захванах с книгите. Плъзнах пръст по прашните обложки. Трепнах и спрях, защото бях зърнал две познати имена. Келстийн и Бартолому. Дебел стар том. С червена кожена подвързия. Техният доклад пред сенатската комисия. Издърпах го и почнах да прелиствам. Оказа се поразително четиво. Келстийн скромно го бе нарекъл Библия на борбата срещу фалшификаторите. И така си беше. Дори нещо повече. Обхващаше абсолютно всичко. Педантична история на всяка съществуваща система за фалшифициране. Множество примери за почти всички разкрити банди. Отпуснах тежкия том в скута си и продължих да чета още час.

Най-напред се насочих към проблема с хартията. Келстийн казваше, че там е ключът. Дватама с Бартолому бяха написали подробно

приложение по въпроса. Там се разказваше за онова, което вече знаех. За памучните и ленените влакна, за оцветителя, за цветните синтетични нишки. Хартията се произвеждаше от „Крейн енд Къмпани“ в Долтън, щата Масачусетс. Кимнах. Помнех отнякъде тази фирма. Май бях купувал техни коледни картички. Точно така – дебел, плътен картон и кремиви пликове. Много ми бяха харесали. Компанията работеше за Министерството на финансите от 1879 година. Повече от век хартията се превозваше до Вашингтон с бронирани коли под въоръжена охрана. Нямаше нито един случай на кражба.

После оставих приложението и се заех с основния текст. Струпах върху бюрото цялата библиотека на Хъбъл. Пак я прелистих от край до край. Някои текстове препрочитах по два-три пъти. Цял се зарових в купища статии и отчети. Проверях, сверяхах, мъчех се да проумея тайнствените им термини. Непрестанно се връщах към дебелия сенатски доклад. Отново и отново препрочитах три пасажа. Първият беше за една стара фалшификаторска организация в Богота, Колумбия. Вторият – за още по-стара комбина в Ливан. През някаква гражданска война християнските фалангисти се свързали с гравьори от Армения. Третият разглеждаше основни химични проблеми. Беше претъпкан със сложни формули, но тук-там имаше по някоя дума на нормален език. Продължавах да препрочитам трите пасажа. Отидох до кухнята. Взех избелялата разпечатка. Дълго я гледах. Върнах се в тихия сумрачен хол, седнах под лампиона и отново потънах в четене и размисли.

Четенето не ме приспа. Точно обратното. Разсъни ме. Вдигна ми кръвното. Цял треперех от вълнение и изненада. Защото, когато приключих, вече знаех точно откъде намират хартия. Знаех точно как я набавят. Знаех, че миналата година са я пренасяли в онези кашони. Вече нямаше нужда да ходя чак до Атланта, за да видя с очите си. Знаех. Знаех какво трупя Клайнър в онзи склад. Знаех какво карат камионите ден след ден. Знаех какво означава заглавието на Джо. „E Unum Pluribus“. Знаех защо е преобърнал девиза. Знаех всичко, а разполагах с още два-сет и четири часа. Знаех цялата операция от начало до край. От игла до конец. Отвън и отвътре. А беше страхотна операция. Старият професор Келстийн твърдеше, че хартията е недостъпна. Но Клайнър опровергаваше тази заблуда. Клайнър бе открил начин да си достави хартия. Много прост начин.

Скочих от креслото и хукнах към мазето. Отворих сушилнята и

измъкнах дрехите. Облякох се, подскачайки от крак на крак по бетонния под. Захвърлих хавлията. Изтичах в кухнята. Натъпках по джобовете всичко необходимо. Изскочих навън и зарязах вратата отворена. Втурнах се по чакъла към бентлито. Включих двигателя и подкарах на заден ход. Стрелнах се надолу по Бекман и рязко завих наляво към главната улица. Профучах с трясък през безмълвния град. Отминах закусвалнята, после завих по пътя към Уорбъртън и натиснах педала до ламарината.

Фаровете на бентлито бяха слабички. Какво да се прави, модел отпреди двайсет и пет години. До разсъмване имаше още няколко часа. Последните буреносни облаци отминаваха и от време на време луната надничаше иззад тях. Пътят непрекъснато лъкатушеше. Беше неравен и хлъзгав от пороя. Тежката стара кола подскачаше и занасяше настрани. Наложих да намаля скоростта. По-добре десетина минути в повече, отколкото няколко часа пеш през нивите. А и още не ми се ходеше при Джо. Не исках още един Ричър да умре, след като е разбрал.

Отминах горичката. Едва я зърнах като тъмно петно на черния небесен фон. В далечината изникнаха лампите на затвора. Пламтяха ослепително сред нощния пейзаж. Отминах. Още километри наред ги виждах зад себе си в огледалото. После прекосих Франклин, минах през моста, напуснах Джорджия и навлязох в Алабама. Прелетях край старата кръчма, където бяхме вечеряли с Роскоу. Сега беше пуста и мрачна. След още километър и половина спрях пред мотела. Оставих двигателя включен и изтичах да събудя дежурния.

– Отседнал ли е при вас човек на име Финли? – запитах аз.

Той разтърка очи и отвори книгата.

– Номер единайсет.

Наоколо цареше нощен покой. Целият мотел бе задрямал и тих. Открих бунгалото на Финли. Номер единайсет. Шевролетът беше паркиран отпред. Заблъсках с юмруци по вратата. Най-сетне чух сърдито ръмжене. Още не бе в състояние да говори. Теглих на вратата два-три ритника.

– Излизай, Финли.

– Кой е? – долетя вик иззад вратата.

– Ричър. Отвори тая проклета врата.

За момент настана тишина. После вратата се отвори. Финли застана на прага. Явно ставаше от леглото. Беше по гащета и сива тениска. Смаях се. Подсъзнателно бях очаквал да спи с костюма от туид.

– Какво искаш, по дяволите? – запита той.

– Да ти покажа нещо.

Той примига и се прозина.

– Кое време е, мътните да те вземат?

– Не знам. Пет или шест сутринта. Обличай се. Заминаваме.

– Къде?

– В Атланта – рекох аз. – Имам да ти покажа нещо.

– Какво? Не можеш ли просто да обясниш по човешки?

– Обличай се, Финли – повторих аз. – Тръгваме.

Той изръмжа, но отиде да се облича. Позабави се доста. Към петнайсет минути. Хлътна в банята. Влезе си като нормален, току-що станал човек. А излезе самият Финли. С костюма и прочие.

– Добре – каза той. – Прави му сметката, Ричър, ако ме разкарваш за глупости.

Излязохме в тихата нощ. Отидох до колата. Той заключи бунгалото и ме последва.

– Ти ли ще караш?

– Защо? – изненадах се аз. – Имаш ли нещо против?

Стори ми се адски изнервен. Хвърли яростен поглед към лъскавото бентли.

– Не обичам да ме возят. Може ли аз да карам?

– Все ми е едно кой кара – рекох аз. – Само бъди така добър да седнеш в колата, по дяволите.

Финли се вмъкна зад волана и аз му подадох ключовете. С най-голямо удоволствие. Бях грохнал от умора. Той даде заден ход и изкара бентлитото от паркинга. Зави на изток. Бързо караше. По-бързо от мен. Беше страхотен шофьор.

– И какво става? – запита Финли.

Погледнах го. Различих очите му в смътното сияние на таблото.

– Открих – казах аз. – Знам каква е цялата работа.

Той пак врътна глава към мен.

– Ще ми кажеш ли?

– Свърза ли се с Принстън? – запитах аз.

Той изръмжа и сърдито тропна с длан по волана.

– Цял час разговаряхме. Онова момче знаеше цял куп неща, накрая обаче излезе, че нищо не знае.

– Какво ти каза?

– Всичко. Умно момче беше. Завършило история и станало асистент на Бартолому. Оказа се, че Бартолому и онзи Келстийн били големи фигури в борбата срещу фалшификаторите. Джо често ги търсел за справки.

Кимнах.

– Вече чух това от Келстийн.

Той пак ме погледна. Още се цупеше.

– Защо питаш тогава?

– Интересуват ме изводите ти – обясних аз. – Искам да знам докъде стигнахте.

– Доникъде. Цяла година са спорили и накрая решили, че просто няма начин Клайнър да си набави такова количество висококачествена хартия.

– Точно същото каза и Келстийн. Само че аз разбрах как става.

Той ме погледна отново. С изненада. В далечината отпред просветнаха прожекторите на Уорбъртън.

– Хайде де, разкажи ми.

– Събуди се и си размърдай мозъка, колежанче – рекох.

Той пак изръмжа. Още се сърдеше. Навлязохме в морето от светлина около затвора. Отминахме. Ослепителното жълто сияние остана зад нас.

– Поне подскази нещо – каза Финли.

– Ще ти подсказа. Дори две неща. Първо заглавието на списъка. Е унум плурибус. А после вземи да си помислиш с какво е уникална американската валута.

Той кимна. Замисли се. Потропа с дългите си пръсти по волана.

– Е унум плурибус – промърмори след малко. – Обратното на националния девиз. Вероятно значи, че от едното се получава множество.

– Точно така – потвърдих аз. – А по какво се различават американските банкноти от всички други в света?

Той се умълча. Мислеше за нещо толкова познато, че не можеше да го налучка. Продължавахме напред. Горичката прелетя отляво. Отпред на хоризонта небето почваше да просветлява.

– По какво? – запита Финли.

– Живял съм по цял свят – казах аз. – Шест континента, ако броим и един кратък престой в метеорологична военна база в Антарктида. Десетки страни. Имал съм в джоба си всякакви книжни пари. Йени, марки, фунтове, лири, песос, франкове, шекели, рупии. Сега имам долари. И какво забелязвам?

Финли сви рамене.

– Какво?

– Всички долари са с еднакъв размер. Долар, пет долара, десет, двайсет, петдесет, сто. Съвсем еднакви. В никоя друга страна не е така.

Навсякъде по-скъпите банкноти са и по-големи. За да има прогресия, нали така? Навсякъде единицата е малка банкнота, петицата по-голяма, десетица още по-голяма и тъй нататък. Някои банкноти са цели чаршафи. Но американските долари имат един размер. Стотарката е колкото банкнота от един долар.

– И какво следва?

– Следва да познаеш откъде взимат хартия.

Чаках. Финли се озърна настрана. Да не ме гледа. Не можеше да проумее и това го дразнеше.

– Купуват я – казах аз. – Купуват хартия по долар на парче.

Той въздъхна и ме погледна.

– Не я купуват, за бога. Асистентът на Бартоломео ми обясни всичко. Хартията се произвежда в Долтън, а там я пазят тъй строго, че и пиле не може да прехвъркне. За сто и двацет години не е изчезнал нито един лист. Никой не я продава на черно.

– Правилно, Финли – казах аз. – Продават я най-свободно.

Той пак изръмжа. Стигнахме до областното шосе. Финли намали скоростта и зави наляво. Отправихме се към магистралата. Сега зората остана отдалеч. Ставаше все по-светло.

– Те изкупуват навсякъде банкноти от един долар – казах аз. – Това са възложили на Хъбъл преди година и половина. С това се е занимавал и в банката. Знаел е как да намира пари в брой. И той уредил канали за изкупуване на еднодоларови банкноти от банки, търговски вериги, ресторанти, супермаркети, игрални домове, с две думи, където му паднат. Не е било лесно. Търсели са големи количества. Срещу чекове, банкови преводи и фалшиви стотачки са получавали автентични банкноти от цялата страна. Около тон седмично.

Финли се вторачи в мен. Кимна. Почваше да разбира.

– Един тон седмично? Колко прави това?

– Около милион в еднодоларови банкноти. Трябвали са им четирийсет тона годишно. Четирийсет милиона долара.

– Продължавай – каза Финли.

– Хъбъл засича източници. Камioni докарват парите. В склада до магистралата.

Финли отново кимна. Вече схващаше накъде отиват нещата.

– А после ги изнасят в кашони от климатици – каза той.

– Правилно. Допреди една година. До голямата акция на бреговата охрана. Спретнати нови кашончета, вероятно поръчани в някоя хартиена фабрика на три хиляди километра от Маргрейв. Тъпчат парите вътре,

запечатват ги и хайде на път. Но най-напред броят сумата.

Финли кимна още веднъж.

– За добро счетоводство. Само че как се брои един тон пари седмично, по дяволите?

– Просто са ги претегляли – казах аз. – Щом напълнят кашон, слагат го на кантара. В един килограм има около хиляда и трийсет банкноти. Снощи четох за това. По теглото пресмятат сумата и я записват върху кашона.

– Откъде знаеш?

– Онези цифри. Не са били серийни номера, а бройката банкноти в кашона.

Финли се усмихна печално.

– Добре. После кашоните заминават за Джаксънвил Бийч, нали?

Кимнах.

– Там ги товарят на кораб. И потеглят за Венецуела.

Замълчахме. Наближавахме складовете в края на старото областно шосе. Четирите постройки се извисиха отляво като пъп на вселената. Бледата зора хвърляше отблясъци по металните им стени. Финли намали скоростта. Огледахме ги. После излязохме на магистралата. Подкарахме към Атланта. Финли настъпи педала и тежката стара кола се стрелна напред.

– А какво има във Венецуела? – запитах аз.

Финли ме погледна и сви рамене.

– Много неща, нали?

– Химическият завод на Клайнър – казах аз. – Прехвърлил го е след неприятностите с екологите.

– И какво от това?

– Какво произвеждат там? С какво се е занимавал Клайнър?

– Май правеха нещо с памука.

– Точно така – потвърдих аз. – С помощта на натриева основа, натриев хипохлорид, хлор и вода. А какво ще получиш, като ги смесиш?

Финли сви рамене. Беше ченге, а не химик.

– Белина – казах аз. – Много силна белина, специално за памучни влакна.

– И какво от това? – повтори той.

– Какво ти каза момчето на Бартоломео за специалната хартия?

Изведнъж Финли ахна.

– Господи. Хартията за банкноти се състои почти изцяло от памук. С примес от лен. Те избелват банкнотите. Божичко, Ричър, те избелват

мастилото. Невероятно. Избелват едн dolаровите банкноти и могат да си играят с четирийсет милиона листа.

Ухилих му се и той ми протегна ръка. Плеснахме длани и изревахме оглушително.

– Най-сетне разбра, колежанче – казах аз. – Точно така го правят. Няма съмнение. Разработили са процеса и отпечатват стотачки върху празните банкноти. Това е искал да каже Джо. Е унум плурибус. От един стават много. От един долар – сто.

– Господи – повтори Финли. – Значи избелват мастилото. Е, сега всичко се променя, Ричър. Знаеш ли какво означава това? В момента складът е натъпкан догоре с четирийсет тона истински едн dolарови банкноти. Вътре има четирийсет милиона долара. Лежат на камари и чакат кога ще се махне бреговата охрана. Спипахме ги със смъкнати гащи, нали?

Аз се разсмях щастливо.

– Именно. С гащи около глезените. Вятър им вее голите задници. Затова подскочат толкова. Затова ги е страх.

Финли поклати глава. Ухили се към пустата магистрала.

– Как успя да се сетиш, по дяволите?

Не отговорих веднага. Наближавахме южните предградия на Атланта. Наоколо се издигаха нови строежи. Крановете чакаха в пълна готовност да разширят града из околните полета.

– Хайде да се движим стъпка по стъпка – казах аз. – Най-напред ще ти дам доказателство. Ще ти покажа кашон от климатик, натъпкан с истински едн dolарови банкноти.

– Тъй ли? Къде?

Озърнах се към него.

– В гаража на Столърови.

– За бога, Ричър – възкликна Финли. – Гаражът изгоря. Пък и в него нямаше нищо. Дори да е имало, сега там сигурно гъмжи от полиция и пожарникари.

– Няма сведения да е изгорял – рекох аз.

– Какви ги дрънкаш, дявол да те вземе? Нали ти казах, лично видях телекса.

– Къде си ходил на училище? – запитах аз.

– Какво общо има това?

– Въпрос на точност. Точността е навик. Може и да се придобие, ако имаш добри учители. Нали видя разпечатката на Джо?

Финли кимна.

– А помниш ли предпоследния ред?

– Столърови, гаражът – каза Финли.

– Правилно. Но помисли как е написано. Ако беше „Столър, гаражът“, щеше да става дума за гаража на Столър. Съществително, единствено число, както казват в училище, нали?

– Обаче?

– Не беше написано така – казах аз. – Ставаше дума за гаража на Столърови. Множествено число. Гаражът на двама души с фамилия Столър. А край игрището за голф не живееха двама души с тази фамилия. Джуди и Шърман не бяха женени. Само на едно място ще намерим двама Столърови – в старата къщичка, където живеят родителите на Шърман. Имат си и гараж.

Финли караше мълчаливо. Беше се върнал в прогимназията.

– Значи мислиш, че е скрил някой кашон при старците? – запита той най-сетне.

– Логично е – казах аз. – Кашоните в неговия гараж бяха празни. Но Шърман не е знаел, че ще умре миналия четвъртък. Значи сигурно е имал някъде скрити запаси. Очаквал е да мързелува още дълги години.

Вече навлизахме в Атланта. Отсреща се зададоха разклоненията на магистралата.

– Карай покрай аерогарата – рекох аз.

Заобиколихме града по бетонен виадукт. Отминахме аерогарата. Почнах да се ориентирам из бедняшкия квартал. Наближаваше седем и половина. В меката утринна светлина мястото изглеждаше съвсем прилично. Изгревът сякаш замазваше всичко грозно. Открих улицата и къщата, свита кротко зад телената ограда.

Слязохме от колата и аз поведох Финли към дворчето. Стигнахме до къщата. Кимнах му. Той извади значката и удари с юмрук. Вътре подът заскърца. Чухме тракане на резета и вериги. Вратата се отвори. Пред нас стоеше майката на Шърман Столър. Нямахме вид да е станала от леглото. Изглеждаше съвсем будна. Мълчеше и ни гледаше.

– Добро утро, мисис Столър – казах аз. – Помните ли ме?

– Вие сте полицейски служител – рече тя.

Финли ѝ показа значката. Жената кимна.

– Заповядайте.

Последвахме я по коридора към тясната кухничка.

– С какво мога да ви помогна? – запита старицата.

– Бихме желали да огледаме гаража ви, госпожо – отвърна Финли.

– Имаме основания да подозираме, че синът ви е скрил там крадено

имущество.

Тя постоя мълчаливо сред кухнята. После се завъртя и откачи от стената ключ. Подаде ни го, без да каже нито дума. Тръгна по коридора и изчезна в някаква стая. Финли ме погледна и сви рамене. Излязохме и заобиколихме къщата.

Гаражът беше малък, паянтов, колкото за една кола. Финли отключи и дръпна вратата. Вътре имаше само два големи кашона. Стояха изправени един до друг в дъното. Същите кашони бях видял в новата къща на Шърман Столър. Корпорация „Островни климатици“. Само че тези тук бяха запечатани. Отстрани имаха серийни номера. Вгледах се. Според цифрите във всеки кашон трябва да имаше по сто хиляди долара.

Известно време стояхме неподвижно. Просто ги гледахме. После аз прекрачих напред и дръпнах единия. Извадих ножа на Морисън и щракнах острието. Срязях лентата. Дръпнах капака и съборих кашона.

Той се стовари с глух удар върху бетонния под. Отвътре бликна истинска книжна лавина. Наоколо се разпиляха хартийки. Купчина книжни пари. Хиляди и хиляди еднодоларови банкноти. Река от долари – нови, смачкани, на пачки, на снопчета, поотделно. Кашонът бълваше съдържанието си и приливът от пари достигна лъснатите обувки на Финли. Той клекна и зарови ръце в доларовото езеро. Сграбчи две шепи и вдигна ръце. В малкия гараж цареше полумрак. Само едно малко зацапано прозорче едва пропускаше бледите утринни лъчи. Финли клечеше, стиснал в едрите си ръце два снопа долари. Спогледахме се.

– Колко имаше вътре? – запита Финли.

Подритнах кашона, за да открия серийния номер. Наоколо се разхвърчаха още пари.

– Почти сто хиляди.

– Ами в другия?

Погледах какво е изписано върху втория кашон.

– Сто бона и нещо. Сигурно са го натъпкали по-добре.

Той поклати глава. Пусна парите и зашари с ръце из купчината. После стана и започна да я подритва насам-натам. Като хлапе в камара есенни листа. Аз пристъпих до него. Смеехме се и пръскахме с ритници парите из целия гараж. Въздухът се изпълни с банкноти. Крещяхме и се тупахме по раменете. Танцувахме върху сто хиляди долара, разхвърляни из гаража.

Финли докара на заден ход бентлитото до гаража. С ритници събрах парите на куп и се заех да ги тъпча обратно. Кашонът не ги побра. Сноповете и пачките се бяха разпаднали. Сега имах работа с безформена

камара от отделни банкноти. Изправих кашона и взех да мачкам с всичка сила, но разбрах, че е невъзможно. На пода лежаха поне още трийсет бона.

– Да вземем запечатания кашон – предложи Финли. – За останалите пари ще дойдем по-късно.

– Капка в морето – казах аз. – По-добре да ги оставим на старците. Вместо пенсия. Наследство от сина им.

Финли се замисли. Небрежно сви рамене. Парите се въргнаха като боклук. Бяха толкова много, че изобщо не правеха впечатление.

– Добре – каза той.

Издърпахме запечатания кашон на светло. Натоварихме го в багажника. Не беше лесно. Оказа се много тежък. Сто хиляди долара правят около сто килограма. Постояхме задъхани. После Финли заключи гаража. Другите сто бона останаха вътре.

– Ще позвъня на Пикар – каза той.

Влезе в къщата на старците да използва телефона. Аз се подпрях на колата и с наслада обърнах лице към слънчевите лъчи. След две минути Финли се върна.

– Вика ни в кабинета си. Да обсъдим положението.

Потеглихме към центъра по лабиринт от тесни, нечисти улички. Финли въртеше усърдно големия бакелитов волан.

– Добре – рече той. – Доказа ми. А сега кажи как се сети.

Завъртях се към него.

– Исках да проверя списъка на Джо. Нали разбираш, какво е написано за гаража на Столърови. Списъкът обаче беше престоял в хлорирана вода. От текста нямаше и следа.

Той ме погледна.

– Значи това те подсети?

Поклатих глава.

– Не, открих го в сенатския доклад. Там накратко се споменаваха два случая. Единият в Богота преди доста години. Другият в Ливан. И в двата случая са избелвали истински доларови банкноти, за да печатат върху тях.

Финли пресече на червено. Погледна ме.

– Значи не го е измислил Клайнър?

– Не е – кимнах аз. – Само че онези са действали съвсем на дребно. Кокошкарска работа. Клайнър е организирал всичко в огромни мащаби. Цяла индустрия. Той е истински Хенри Форд сред фалшификаторите. Форд не е измислил автомобила, нали? Но е създал конвейера и

сериеното производство.

На следващия светофар Финли спря. Отреща минаваха коли.

– Значи го е имало в доклада – каза той. – Тогава как не са се сетили Бартоломю и Келстийн? Нали сами са писали проклетата книга?

– Мисля, че Бартоломю е разбрал – отвърнах аз. – Проумял е най-после. Не е било толкова лесно да си спомни. Докладът е много голям. Хиляди страници, писани преди години. А избелването едва се споменава сред безброй други подробности. Пък и става дума за съвсем дребни операции. Не могат да се мерят с мащабите на Клайнър. Тъй че недей да виниш Бартоломю и Келстийн. Старци, какво да ги правиш. Няма твое въображение.

Финли сви рамене. Спря в забранена зона до един пожарен кран.

Пикар чакаше във файето и веднага ни поведе към една странична стая. Разказахме какво сме научили. Той кимна и очите му заблестяха. Беше попаднал на нещо голямо.

– Отлична работа, приятели – каза той. – Но с кого имаме работа сега? Доколкото разбирам, онези дребни латиноамериканци са външни лица. Наемници. Не се крият. Но на местна почва остават още петима от първоначалната десетка. Не знаем кои са. Работата може да стане много заплетена. Досега знаем Морисън, Тийл, Бейкър, Клайнър и сина му. Ами останалите петима?

Поклатих глава.

– Остава само един. Снощи разкрих още четирима. Липсва ни само десетият.

Пикар и Финли подскочиха.

– Кои са? – запита Пикар.

– Дватама пазачи от склада. И още две ченгета. Втората двойка от миналия петък.

– Мамка им – изруга Финли.

Пикар кимна. Отпусна грамадните си длани върху бюрото.

– Добре. Вие, момчета, тръгвайте веднага за Маргрейв. Гледайте да си нямате неприятности, но ако се наложи, арестувайте всички. Само се пазете от десетия. Не знаете кой може да бъде. Аз пристигам след малко. Дайте ми дващест минути да доведе Роскоу и ще се видим в Маргрейв.

Станяхме. Стиснахме си ръцете. Пикар тръгна нагоре, а ние с Финли се върнахме към колата.

– Как го направи? – запита той.

– Чрез Бейкър. Снощи го срещнах. Пуснах му мухата, че отивам у Хъбъл да търся някакви документи, после се скрих и изчаках да видя какво ще стане. Домъкна се Клайнър младши с четири другарчета. Май искаха да ме заковат за стената.

– Божичко. И какво стана?

– Очистих ги.

Той се вторачи в мен, както караше със сто и трийсет.

– Очистил си ги? Очистил си Клайнър младши?

Кимнах. Той помълча. Намали на сто и дващест.

– Как стана?

– Издебнах ги. Трима претрепах с палка. На един прерязах гърлото. Клайнър младши удавих в басейна. Там се намокри списъкът. Всичко избеля.

– Божичко – повтори той. – Убил си пет души. Това е ужасно, Ричър. Как се чувстваш сега?

Свих рамене. Помислих за брат си Джо. Спомних си го като висок, недоелян младеж, малко преди да замине за Уест Пойнт. Спомних си как Моли Бет Гордън ми се усмихна и размаха тежкото кожено куфарче. Погледнах Финли и отговорих на въпроса с въпрос:

– А ти как се чувстваш, като ръсиш прах против хлебарки?

Той неволно разтръска глава като мокро куче.

– Значи останаха четирима.

Взе да мачка с пръсти волана, като че месеше хляб. Отправи поглед напред и въздъхна дълбоко.

– Имаш ли подозрения кой може да е десетият?

– Вече няма значение кой е – казах аз. – Сега е в склада заедно с другите трима. Не им достига работна ръка, нали разбираш? Тази нощ ще се редуват да пазят. Утре стават хамали. И четиримата.

Включих радиото на бентлитото. Беше голямо и лъскаво. Стар английски модел. Но работеше. Хванах доста прилична станция. Слушах музиката и се мъчех да не заспя.

– Невероятно – каза Финли. – Как, по дяволите, може да почне такова нещо в градче като Маргрейв?

– Как е почнало ли? – рекох аз. – Още от Айзенхауер. Той е виновен.

– Айзенхауер? Че какво общо има той?

– Той построи магистралите. И с това е убил Маргрейв. Едно време старото областно шосе е било единственият път по тия места. Всичко живо е трябвало да минава през Маргрейв. Градчето било пълно с кръчми и странноприемници, пътниците спирали тук, харчели пари. После дошли магистралите, въздушният превоз поевтинял и градчето западнало. Превърнало се в точица върху картата, защото магистралата минава на двацет километра от него.

– Значи магистралите са виновни – рече Финли.

– Кметът Тийл е виновен. За да спечели малко пари, общината продала терен за складовете, нали така? Старият Тийл уредил сделката. Но не му стигнал кураж да се опъне, когато разбрал, че парите са мръсни. Клайнър вече имал готова комбина и Тийл моментално подложил

задник.

– Той е политик – каза Финли. – Те от пари не бягат. Пък и са били страшно много пари. С тях Тийл възроди целия град.

– Наводнил е целия град – поправих го аз. – Превърнал го е в поимйна яма. Всички плуват в ланата. От кмета до онзи тип, дето лъска кората на вишните.

Пак замълчахме. Повъртях настройката на радиото и Албърт Кинг взе да ми обяснява, че си нямал никакъв късмет освен лошия.

– Но защо точно Маргрейв? – пак запита Финли.

Симпатията Албърт се оплака, че го зарязвали всички освен неприятностите и лошият късмет.

– Въпрос на случайност и география – казах аз. – Мястото е удобно. Наблизо минават няколко магистрали, а оттук има прав път към пристанищата във Флорида. Тихо градче, управлявано от алчни отрепки, които вършат каквото им се заповяда.

Финли се умълча. Мислеше за пороя от еднодоларови банкноти, потекъл на югоизток. Пълноводен като река след буря. Вълна подир вълна. Малка, преуморена групичка в Маргрейв се бори да го изтласка по-нататък. При най-слаба засечка руслото ще се задръсти с десетки хиляди долари. Като мръсен канал. Целият град може да се затрупа с пари. Той потропа с пръсти по волана. И продължи да кара мълчаливо.

Спряхме точно пред входа на участъка. Колата се отразяваше в стъклената врата. Старо черно бентли, за което любител би дал не по-малко от сто бона. С още сто бона в багажника. Най-скъпото возило в цяла Джорджия. Отворих багажника. Метнах якето върху кашона. Изчаках Финли и заедно тръгнахме към вратата.

Вътре заварихме само дежурния сержант. Той ни кимна.

Заобиколихме преградата. Минахме през безлюдната канцелария към кабинета. Влязохме и затворихме вратата. Финли изглеждаше разтревожен.

– Искам да знам кой е десетият – каза той. – Може да бъде всеки в града. Например сержантът. И без това вече са замесени четирима от управлението.

– Не е сержантът – възразих аз. – Той нищо не прави. Само кисне на оная табуретка. Може обаче да е Стивънсън. Нали бяха близки с Хъбъл.

Финли поклати глава.

– Не. Когато пое участъка, Тийл го свали от дежурство. Искаше да го държи под око. Не е Стивънсън. Но може да бъде всеки друг. Например Ено. Онзи от закусвалнята. Много е избухлив.

Погледнах го.

– И ти си избухлив, Финли. От това още никоой не е станал престъпник.

Той сви рамене. Не отвърна на закачката, само запита:

– И какво правим сега?

– Чакаме Пикар и Роскоу. После ще му мислим.

Седнах на ръба на огромното палисандрово бюро и залюлях крак. Финли крачеше напред-назад по скъпия килим. Чакахме тъй около двадесет минути, сетне вратата се отвори. На прага стоеше Пикар. Беше толкова едър, че запълваше цялата рамка. Забелязах, че Финли го гледа с разширени очи, сякаш нещо не е наред. Проследих погледа му.

Две неща не бяха наред. Първо – Пикар не водеше Роскоу. Второ – държеше в огромната си ръка служебен револвер трийсет и осми калибър. Държеше го здраво и дулото сочеше право към Финли.

29

– Ти? – ахна Финли.

Пикар се усмихна презрително.

– Самият аз. Уверявам те, беше ми много приятно. Вие и двамата се оказахте твърде услужливи. Крайно старателни. Не пропускахте да се обадите на всяка крачка. Поднесохте ми на тепсия Роскоу и Чарли Хъбъл с хлапетата. Би било срамота да настоявам за повече.

Финли сякаш бе залепнал за килима. Трепереше.

– Ти? – повтори той.

– Трябваше да усетиш още в сряда, тъпако – каза Пикар. – Пратих дребосъка в хотела на Джо цели два часа, преди да се свържа с вас. Разочаровах ме. Очаквах тази сцена много по-рано.

Гледаше ни и се усмихваше. Финли извърна глава. Към мен. Не знаех какво да му кажа. Изобщо не бях в състояние да мисля. Само гледах огромното туловище на Пикар в рамката на вратата и усещах със странна увереност, че това ще е последният ден в моя живот. Днес всичко щеше да свърши.

– Дръпни се – нареди Пикар. – До Финли.

С две огромни крачки той се озова напред сред кабинета и насочи револвера право към мен. Неволно си отбелязах наум, че е от новия полицейски модел с къса цев. Отблизо вършеше добра работа. Но не ставаше за стрелба по мишени. Все тъй автоматично прецених, че сме двама срещу един. И че Финли има револвер в кобура под сакото. За част от секундата се опитах да пресметна шансовете. Сетне заряхах пресмятането, защото през отворената врата зад Пикар се появи кметът Тийл. В лявата ръка държеше тежкия си бастун. А в дясната носеше полицейска пушка „Итака Маг-10“. Нямах значение накъде ще я насочи.

– Дръпни се – повтори Пикар.

– Къде е Роскоу? – запитах аз.

Той се изсмя. Само се изсмя и ми направи знак с револвера да застана до Финли. Смъкнах се от бюрото и пристъпих настрана. Краката ми тежаха като олово. Стисках зъби и се тътрех с мрачната решителност на инвалид.

Застанах до Финли. Тийл насочи към нас огромното дуло на пушката. Пикар сръчно бръкна под сакото на Финли. Измъкна револвера. Пусна го в джоба на грамадното си сако и то провисна от тежестта. Беше

колкото двуместна палатка. Пикар отстъпи настрана и ме претърси. Нямах оръжие. Якето ми беше в багажника на колата. Сетне той се отдръпна до Тийл. Финли го погледна сърцераздирателно.

– Какви ги вършиш, човече? Не помниш ли откога се знаем?

Пикар безразлично сви рамене.

– Казах ти да стоиш настрана. Още през март ти рекох да не идваш насам. Предупредих те. Така беше, нали? Ама нали си корава глава и не щеш да слушаш. Каквото си надrobiш, това ще сърбаш, приятелю.

Слушах ръмженето на Пикар и ми стана още по-криво заради Финли. Но в този момент се появи Клайнър. На костеливото му лице грееше широка усмивка. Вълчите зъби лъщяха. Погледът му се впи в мен. С лявата си ръка стискаше полицейска пушка. А в дясната държеше пистолета, с който бе убит Джо. Дулото сочеше право към мен.

Беше изящен мъничък пистолет двајсет и втори калибър. С голям заглушител. Пистолет за убиец, който обича да гледа жертвите си отблизо. Взирах се в заглушителя. Преди девет дни върхът му бе докоснал слепоочието на моя брат. Сигурен бях. Усещах го.

Пикар и Тийл минаха зад бюрото. Тийл седна. Пикар застана до него. Клайнър ни направи знак също да седнем. Използваше дулото на пушката вместо показалка. Упътваше ни с кратки, отсечени движения. Седнахме. Бяхме един до друг срещу огромното палисандрово бюро. Гледахме Тийл. Клайнър затвори вратата и се облегна на нея. С едната ръка подпираше пушката върху бедрото си. Насочена към слепоочието ми. Другата ръка с пистолета беше отпусната към пода.

Внимателно ги огледах един по един. Стариат Тийл се бе втренчил в мен и от съсухреното му лице бликаше всичката ненавист на света. Явно бе потресен. Приличаше на човек под невероятен натиск. Стори ми се отчаян. Сякаш едва се крепеше. Сякаш бе с двајсет години по-стар от елегантния кмет, когото срещнах тук в понеделник. Пикар изглеждаше по-добре. Той притежаваше хладнокръвието на велик спортист. Беше като футболна звезда или олимпийски шампион на посещение в старата си гимназия. Но край очите му зърнах едва забележими бръчици. Потрепваше с пръст по бедрото си. Очевидно и той беше напрегнат.

Завъртях очи към Клайнър. Вгледах се внимателно. Но не му личеше нищо. Беше сух, мършав и жилав. Не помръдваше. Стоеше съвсем неподвижно. Лицето и тялото му не издаваха никакво чувство. Приличаше на дървена статуя. Само в очите му пламтеше свирепа енергия. Те ме гледаха яростно от безжизненото костеливо лице.

Тийл отвори едно чекмедже. Извади касетофона на Финли. Подаде го на Пикар. Пикар остави револвера на бюрото и се зае да размотава кабелите. Включи касетофона. Без да слага микрофон. Нямаше да записват. Искаха да чуем нещо. Тийл се пресегна и натисна бутона на интеркома. В тишината чух глухо бръмчене откъм канцеларията.

– Бейкър – рече Тийл. – Ела, ако обичаш.

Клайнър се дръпна от вратата и Бейкър влезе. Беше с униформа и револвер на пояса. Погледна ме. Не се усмихна. Носеше две касети. Тийл ги взе. Избра едната.

– Запис – каза той. – Слушайте. Ще ви бъде много интересно.

Зареди касетата и щракна капачето. Натисна бутона. Чу се тихо бръмчене и съскане. Долових и някакво глухо кънтене. После се раздаде гласът на Роскоу. Висок и изплашен. Изпълни тихия кабинет.

– Ричър, наредиха ми да се обърна към теб, разбираш ли? Върши каквото ти кажат, иначе лошо ме чака. Ако се питаш за какво точно става дума, заръчаха да идеш в моргата и да прегледаш протокола от аутопсията на мисис Морисън. Това ме чака. Помогни ми, моля те. Край на съобщението, Ричър.

Гласът ѝ заглъхна сред неясния кънтеж. Долових тих стон, сякаш я бяха дръпнали грубо назад. После Тийл изключи касетофона. Гледах го. Задръжките ми бяха паднали почти до нулата. Вече не се чувствах човек.

Пикар и Бейкър гледаха мен. Самодоволно ухилени. Сякаш си имаха по едно асо в ръкава. Тийл извади касетата. Сложи я на бюрото. Показа ми другата и я зареди. Пак щракна капачето и натисна бутона.

– Още един запис. Слушайте.

Чухме същото съскане. Съшият глух кънтеж. После се раздаде гласът на Чарли Хъбъл. Беше в истерия. Също като онзи ден, когато я видях на аляята.

– Хъб – изрече гласът. – Говори Чарли. Децата са с мен. Не сме у дома, разбираш ли какво искам да кажа? Трябва да ти предам нещо. Ако не се върнеш, децата ще пострадат. Тия хора казват, че знаеш какво ги чака. Същото, което трябвало да стане с мен и теб, само че щели да го направят на децата. Затова ела веднага, моля те.

Гласът изтъня и заглъхна сред неясното шумолене. Тийл изключи касетофона. Извади касетата и внимателно я остави до другата. Точно пред мен. После Клайнър пристъпи напред и заговори:

– Ти ще вземеш тази касета. Ще я отнесеш там, където си скрил Хъбъл, и ще му я пуснеш.

Двамата с Финли се спогледахме като втрещени. После завъртях глава към Клайнър.

– Вие вече убихте Хъбъл – казах аз.

За миг Клайнър се поколеба.

– Не ме баламосвай – рече той. – Искахме да го очистим, но ти ни изпревари. Криеш го. Чарли ни каза.

– Чарли ви е казала?

– Питахме я къде е Хъбъл. Тя ни увери, че ти знаеш. Каза го много убедително. По това време държахме нож между краката на момиченцето. Тя прояви силно желание да ни увери, че мъжът ѝ е нейде наблизо. Каза, че ти си му дал ценни съвети. Че много си му помагал. И че знаеш къде да го намериш. Искрено се надявам да не ни е излъгала.

– Вие го убихте – повторих аз. – Нищо друго не знам.

Клайнър поклати глава и въздъхна. Заговори съвсем тихо:

– Хайде да не протакаме. Ти го криеш, а Хъбъл ни трябва. Незабавно. Въпросът е спешен. Чака ни работа. Тъй че възможностите са няколко. Можем да те пребием до смърт с надеждата, че ще проговориш. Обсъдихме го. От тактическа гледна точка, нали разбираш? Но предположихме, че може да ни отпратиш в погрешна посока, за да печелиш време. Да решиш, че така ще е най-хитро, нали?

Клайнър помълча. Чакаше коментар, но не го получи.

– Ето какво ще направим – продължи той. – Пикар идва с теб, за да го прибере. Когато пристигнете на място, Пикар ще ми се обади. По мобифона. Той знае номера. После и тримата се връщате тук. Ясно?

Не отговорих.

– Къде е той? – внезапно запита Клайнър.

Понечих да заговоря, но той вдигна ръка.

– Както вече казах, да не протакаме. Знаем, че в момента си блъскаш главата. Сигурно мислиш как да се отървеш от Пикар. Но няма да можеш.

Мълчаливо свих рамене.

– Имаш две трудности – продължи Клайнър. – Не вярвам, че си способен да очистиш Пикар. Едва ли някой може. Поне досега никой не е успял. А телефонният ми номер не е записан. Има го само в главата на Пикар.

Пак свих рамене. Клайнър беше хитър противник. От най-неприятните.

– Да добавя още два фактора – рече той. – Не знаем колко път има до Хъбъл. А ти няма да ни кажеш. Затова ето как ще постъпим. Ще ти

дадем срок.

Млъкна и пристъпи до Финли. Опря в ухото му върха на заглушителя. Натисна и го принуди да отметне глава назад.

– Това ченге отива в килията. Ще го приковем с белезници за решетките. Ако утре един час преди разсъмване още нямам вест от Пикар, взимам пушката и размазвам ченгето из цялата килия. После карам милата Роскоу да избърше с гъба червата му от стената. Давам ти още един час. Ако до изгрев слънце Пикар не се обади, идва ред на самата Роскоу. Много ще страда, Ричър. Но преди това я чакат сексуални премеждия. Много премеждия. Гарантирам ти, Ричър. Няма да ѝ бъде приятно. Никак дори. Двамата с кмета Тийл цял час се забавлявахме с обсъждане на подробностите.

Под натиска на пистолета Финли се бе извил толкова назад, че всеки момент можеше да падне от стола. Хапеше устни. Клайнър се хилеше насреща ми. Усмихнах му се. Клайнър беше мъртвец. Като човек, който преди секунда е скочил от небостъргач. Още не бе стигнал до тротоара. Но вече падаше.

– Разбра ли? – рече Клайнър. – Обади се утре в шест, за да спасиш мистър Финли. В седем – за да спасиш мис Роскоу. И не се будалкай с Пикар. Никой друг не знае номера.

Още веднъж свих рамене.

– Разбра ли? – повтори той.

– Мисля, че да – отвърнах аз. – Хъбъл е избягал и ти не знаеш къде да го намериш, нали? Това ли искаш да кажеш?

Мълчание.

– Не можеш да го намериш, нали? Ти си некадърник, Клайнър. Некадърно лайно. Мислиш се за голям хитрец, но не можеш да намериш Хъбъл. И задника си не можеш да намериш без огледало.

Финли спря да диша. Сигурно мислеше, че си играя с живота му. Но Клайнър го остави на мира. Отново мина пред мен. Бе пребледнял. Лъхна ме мирис на ярост. Още не можех да възприема, че Хъбъл е жив. Цяла седмица го смятах за мъртъв, а той се оказваше жив. Беше жив и се криеше някъде. Вече цяла седмица го търсеха. Беше им се изплъзнал. Не го бяха спипали в понеделник сутринта. Сам си бе тръгнал. След заръката да ги чака бе надушил опасността като плъх и бе хукнал да се спасява. А те не можеха да го намерят. Пол Хъбъл ми подхвърляше сламката, за която да се хвана.

– За какво ви е притрябвал толкова? – запитах аз.

Клайнър сви рамене.

– Той е единствената хлабава брънка. Вече изчистих всичко останало. И нямам намерение да зарежа бизнеса само защото тъпак като Хъбъл скита нейде, готов да се раздрънка. Затова го искам тук. Където му е мястото. И ти ще ми го доведеш.

Приведох се напред, погледнах го право в очите и тихо запитах:

– Защо не го доведе синът ти?

Всички мълчаха. Приведох се още малко.

– Кажете на момчето да го потърси.

Клайнър мълчеше.

– Къде е синът ти, Клайнър? – запитах аз.

Той не каза нищо.

– Какво е станало с него? Не знаеш ли?

Знаеше, но не искаше да знае. Усещах това. Просто не го приемаше. Бе пратил момчето си срещу мен и то не се бе завърнало. Знаеше истината, но не я признаваше и пред себе си. Костеливото му лице се изкриви. Искеше да узнае. Но не можеше да ме попита. Искеше да ме мрази, задето съм убил сина му. Но и това не можеше да си позволи. Защото така би признал, че е истина.

Гледах го втренчено. Искеше му се да вдигне пушката и да ме превърне в кървава мъгла. Но не можеше. Защото аз трябваше да доведе Хъбъл. Всичко му кипеше отвътре. Искеше да ме застреля на място. Но четирийсет тона пари бяха по-важни от живота на сина му.

Гледах в мъртвешките му очи. Без да мигам. Тихо изрекох:

– Къде е синът ти, Клайнър?

В кабинета се възцари дълго мълчание.

– Изведете го – каза Клайнър. – Ако до една минута не си излязъл, Ричър, ще застрелям ченгето още сега.

Станах. Огледах петимата. Кимнах на Финли. Излязох. Пикар ме последва и тихо затвори вратата.

Заедно прекосихме общото помещение. Беше пусто. Тихо. От дежурния нямаше и помен. Сигурно Тийл го бе изпъдил. Кафеварката работеше. Усетих по миризмата. Видях бюрото на Роскоу. Видях голямото табло. За разследването по случая Морисън. Все още бе празно. Никакъв резултат. Заобиколих преградата. Бутнах тежката стъклена врата. Излязох в слънчевия следобед.

С тежкото дуло на пушката Пикар ми направи знак да седна зад волана на бентлито. Не възразих. Просто тръгнах през паркинга към колата. Никога през живота си не бях стигал толкова близо до паника. Сърцето ми подскочаше, дишах бързо и задавено. Правех стъпка след стъпка и напрегах отчаяно сили да запазя спокойствие. Казах си, че докато докосна вратата, вече трябва да имам ясна представа какво ще правя сега.

Седнах в бентлито и подкарах към закусвалнята. Спрях отпред. Посегнах и извадих картата. Слязох и тръгнах към входа под топлото слънце. Настаних се в едно сепаре. Поръчах кафе и яйца.

Някакъв глас в главата ми крещеше да върша онова, което съм усвоил за тринайсет сурови години. Колкото по-малко време имаш, толкова по-хладнокръвен трябва да бъдеш. Ако разполагаш с единствен куршум, стреляй право в целта. Не можеш да си позволиш провал заради грешка в планирането. Или защото си останал без захар в кръвта и нейде из малките часове почва да ти се вие свят. Тъй че изядох насила яйцата и изпих кафето. После бутнах каната и чинията настрана и разгънах картата върху масата. Почнах да търся Хъбъл. Той можеше да е навсякъде. Но трябваше да го намеря. Имах само един изстрел. Не можех да тичам от място на място. Трябваше да го открия в главата си. Чрез размисъл. Най-напред трябваше да го открия в главата си и после да тръгна право към него. Приведох се над масата. Забих поглед в картата. И дълго останах така.

Почти цял час разглеждах картата. После я сгънах. Взех вилицата и ножа. Незабелязано ги пъкнах в джоба на панталона си. Озърнах се. Сервитьорката пристъпи към мен. Беше онази с очилата.

– Пътешествие ли планираш, скъпи? – запита тя.

Погледнах я. Видях отражението си в очилата ѝ. Зърнах огромното

туловище на Пикар в съседното сепаре. Усетих как стиска в ръка дръжката на револвера. Кимнах.

– Точно така. Страхотно пътешествие. Каквото се случва веднъж в живота.

Тя се зачуди какво да отговори и накрая рече:

– Ами пази се тогава.

Станах и пуснах на масата една от стотачките. Кой знае дали беше истинска или не. И в двата случая щеше да мине. А исках да оставя голям бакшиш. Ено изкарваше по един бон мръсни пари на седмица, но не знаех дали пуска нещо и на момичетата. Едва ли.

– Пак заповядайте, мистър – каза очилатата сервитьорка.

– Може би – рекох аз.

Пикар ме избута навън. Часът беше четири. Закрачих през чакъла към бентлитото. Пикар ме следваше с ръце в джобовете. Седнах зад волана и включих двигателя. Изкарах от паркинга и поех на север по областното шосе. Изминах двайсетте километра за десетина минути.

Пикар бе наредил да се кача в бентлитото. Не в неговата кола. Трябваше да си има причина. Едва ли искаше само да се настани по-нашироко. Другаде бе причината – бентлитото биеше на очи отдалеч. Значи щяхме да имаме придружители. Хвърлих поглед към огледалото и забелязах невзрачна кола. На около сто метра зад нас. Вътре имаше двама души. Свих рамене. Малко преди края на шосето намалих скоростта и се озърнах към складовете. После завих по рампата и излязох на магистралата. Дадох газ. Сега времето решаваше всичко.

Достигнахме югоизточните покрайнини на Атланта. Смених магистралата. Поех право на изток по I-20. Карах спокойно километър подир километър, а двамата в невзрачната кола все тъй ни следваха на сто метра дистанция.

– Къде е той? – запита Пикар.

За пръв път отваряше уста, откакто напуснахме участъка. Озърнах се към него и свих рамене.

– Нямам представа. Мога само да потърся един негов приятел в Огъста.

– Какъв приятел?

– Някой си Ленън.

– Значи в Огъста?

– В Огъста – повторих аз. – Натам отиваме.

Пикар изръмжа. Продължавахме с пълна скорост. Двамата не изоставаха.

– Какъв е тоя Ленън от Огъста? – запита Пикар.

– Нали ти казах, приятел на Хъбъл.

– Той няма никакъв приятел в Огъста. Да не мислиш, че сме толкова глупави? Проверяваме всичко.

Свих рамене, без да отговоря.

– Само не ме будалкай – рече Пикар. – На Клайнър няма да му хареса. Ще стане по-зле за жената. Тоя човек е жесток за петима. Повярвай ми, виждал съм го в действие.

– Кога например?

– Много пъти. Например в сряда на аерогарата. С оная жена, Моли Бет. Пищеше на поразия, а той тъкмо това харесва. Или да речем в неделя. У Морисънови.

– Значи Клайнър е бил там в неделя? – запитах аз.

– Забавляваше се от все сърце. Той и гадното му копеле. Голямо добро стори на света, Ричър, че очисти хлапето. Да го беше видял в неделя. Разкарахме двете ченгета. Някак не беше редно да колят собствения си шеф. Отидохме ние с Клайнър и хлапето. Дъртият се разкапа от удоволствие. Нали ти казвам, жесток е за петима. Гледай да позвъня навреме, инак на приятелката ти лошо ѝ се пише.

Помълчах. Бях видял Клайнър младши в неделя. Когато дойде да вземе машехата си от дрогерията. Гледаше ме. Малко след като бе заклал Морисънови.

– Старият ли застреля брат ми? – запитах аз.

– В четвъртък вечерта ли? Сигурно. Оръжието е негово – дващест и втори калибър със заглушител.

– А после хлапакът го е ритал?

Пикар сви рамене.

– Хлапакът беше смахнат. Не можеше да се владее.

– И след това Морисън трябваше да почисти, нали?

– Трябваше – изръмжа Пикар. – От онзи дръвник се искаше да изгори труповете в колата. Не успял обаче да открие Столър. И зарязал всичко както си беше.

– Клайнър е убил още осем души в Луизиана, нали?

Пикар се разсмя.

– Само за осем разбраха. Онзи глупак Спиренца не го остави на мира цяла година. Търсеше наемен убиец. А наемникът просто не съществуваше. Клайнър сам си свърши работата. Един вид хоби, нали разбираш?

– Значи се знаете още оттогава?

– Знаем се открай време. Сам предложих да си сътруднича със Спиренца. Всичко мина мирно и тихо.

Няколко километра мълчахме. Двамата отзад спазваха същата дистанция. По някое време Пикар ме погледна.

– Ами тоя Ленън? Да не е пак някой гадняр от финансите като брат ти?

– Просто приятел на Хъбъл – казах аз.

– Друг път. Проверили сме го, няма приятел в Огъста. Изобщо няма приятели, по дяволите. Мислеше, че Клайнър му е приятел. Нали му даде работа и тъй нататък.

Пикар се разкиска тихичко. Цялото му туловище се разтресе.

– Както Финли те мислеше за приятел, нали? – рекох аз.

Той сви рамене.

– Опитих се да го държа настрана. Опитих да го предупредя. Какво искаш? Да ме застрелят заради него ли?

Не отговорих. Карахме мълчаливо. Невзрачната кола оставаше все тъй на сто метра зад нас.

– Трябва да заредим – казах аз.

Пикар въртна глава към таблото. Стрелката вече излизаше на червено.

– Спри на следващата бензиностанция – нареди той.

Край някакво градче на име Медисън забелязах бензиностанция. Отбих към помпите. Избрах най-далечната и спрях до нея. Обърнах се към Пикар.

– Ще свършиш ли тая работа?

Той ме погледна с изненада.

– Не. За какъв ме мислиш? Да не съм ти някакъв скапан бензинджия? Сам си налей.

Точно това исках да чуя. Слязох от колата. Пикар се измъкна от другата страна. Невзрачната кола спря наблизо и двамата излязоха до нея. Огледах ги. Бяха същите, с които се сблъсках в Ню Йорк на оживения тротоар пред университета. По-дребният беше наметнат с бежов шлифер. Кимнах им най-любезно. След не повече от час щяха да бъдат мъртви. Те се приближиха и застанаха до Пикар. Откачих маркуча и го пъгнах в резервоара.

Резервоарът беше голям. Над осемдесет литра. Побутнах с пръст спусъка на крайника, за да помпа по-бавно. Прихванах го небрежно и се приведох към колата. Чудех се дали да не взема да си подсвирквам. Пикар и двамата латиноамериканци бяха загубили всякакъв интерес.

Подухваше хладен вятър и тримата пристъпваха от крак на крак.

Измъкнах приборите от закусвалнята и притиснах ножа в грайфера на гумата до коляното си. Откъм Пикар навярно изглеждаше, че си разривам крака. После прегънах единия зъбец на вилицата. Вмъкнах върха в току-що направения прорез и го отчупих. Около сантиметър остана да стърчи навън. Привърших зареждането и закачих маркуча на място.

– Ти ли ще платиш? – подвикнах на Пикар.

Той се озърна и сви рамене. Измъкна една банкнота и прати онзи с шлифера да плати. Върнахме се в колата.

– Чакай – каза Пикар.

Изчаках, докато задната кола примига два пъти с фаровете. После изкарах на магистралата и постепенно увеличих скоростта. Покрай нас прелитаха табели. Огъста, сто километра. Огъста, осемдесет километра. Огъста, шейсет километра. Старото бенгли бръмчеше напевно. Страхотна кола. Двамата не изоставаха. В огледалото виждах червеното залязващо слънце. Отпред хоризонтът притъмняваше. Над Атлантика вече падаше нощ. Продължавахме все напред.

Задната гума се спуска на трийсет километра от Огъста. Минаваше седем и половина, наоколо беше тъмно. Усетихме как кормилото избуча и колата почна да криволичи.

– Мамка му – рекох аз. – Гумата.

– Спри – заповяда Пикар.

Отбих настрани. Другата кола спря зад нас. Излязохме и четиримата. Вятърът откъм изток се бе засилил. Потръпнах и отворих багажника. Взех якето и го облякох, уж заради студа.

– Резервната гума е отдолу – казах аз на Пикар. – Ще ми помогнеш ли да извадя тоя кашон?

Пикар пристъпи до мен и огледа кашона.

– Май не сме подпалили каквото трябва – рече той и се разсмя.

Заедно издърпахме тежкия кашон и го сложихме до платното. После Пикар извади револвера и го насочи към мен. Огромното му сако плющеше от вятъра. Повика латиноамериканците и им нареди да свършат работата. Те намериха крик и тръбен ключ. Вдигнаха колата и развинтиха гайките. Свалиха колелото. После наместиха резервното. Грижливо го завинтиха. Аз стоях до кашона, зъзнях и се свивах в якето. Бях пъхнал ръце в джобовете, подскачах от крак на крак и се преструвах, че умирам от студ.

Изчаках, докато Пикар отиде да провери дали болтовете са завинтени както трябва. Той напъна с ключа и чух как металът изскърца.

Щракнах автоматичния нож, пристъпих и срязях кашона отстрани. После отгоре. После от другата страна. Преди Пикар да надигне револвера, кашонът се разпадна на две, вятърът подхвана сто хиляди еднодоларови банкноти и ги пръсна като виелица над цялата магистрала.

С един скок прелетях над ниския бетонен парапет и се търкулнах по насипа. Измъкнах пустинния орел. Докато онзи с шлифера прескачаше парапета, стрелях по него, но не бях точен и само му откъснах крака. Зад него зърнах как някакъв камион, облепен в банкноти, изхвърква от пътя и размазва невзрачната кола. Пикар подскачаше към парапета сред вихъра от пари. Чух скърцане на спирачки – колите по магистралата се мъчеха да заобиколят катастрофата. Претърколих се, вдигнах револвера и застрелях втория латиноамериканец. Куршумът го улучи право в гърдите и той рухна. Онзи с шлифера пищеше и се търкаляше по насипа. С едната ръка стискаше остатъците от крака си, с другата се мъчеше да извади пистолета. Стрелях за трети път и го улучих в главата. Видях как Пикар се цели в мен. Вятърът виеше и колите вече задръстваха магистралата. Шофьорите излизаха, тичаха, грабежа летящите пари. Настана хаос.

– Не стреляй, Пикар – извиках аз. – Убиеш ли ме, няма как да намериш Хъбъл.

Той знаеше това. И знаеше, че с него е свършено, ако не доведе Хъбъл. Клайнър не търпеше неудачници. Стоеше и се целеше в главата ми. Но не натисна спусъка. Изтичах нагоре по насипа и заобиколих колата. За да не е под обстрел, Пикар трябваше да отстъпи към платното.

– И ти не стреляй – изкрещя той. – Само аз мога да спася онази жена. Гарантирам ти. Хич не се заблуждавай.

– Знам, Пикар – викнах аз. – Врявам ти. Няма да стрелям. А ти ще стреляш ли?

Той поклати глава над дулото на револвера.

– Няма да стрелям, Ричър.

Положението изглеждаше безизходно. Готови за стрелба, двамата обикаляхме около бентлитото и взаимно се уверявахме, че няма да стреляме.

Той говореше истината. Но аз лъжех. Изчаках да застане с гръб към смачканата кола, а аз да бъда до бентлитото. После натиснах спусъка. Куршумът четирийсет и четвърти калибър отхвърли грамадното му туловище върху смачканите ламарини. Не си направих труда да стрелям повторно. Затръшнах багажника и скочих зад волана. Включих двигателя и натиснах педала. Навлязох в платното и подкарах на зигзаг сред

вихъра от пари и тичащи хора. Понесох се с пълна скорост на изток.

Още трийсет километра. Взех ги за двайсет минути. Едва си поемах дъх и цял се тресях от прилива на адреналин. Наложих си да дишам дълбоко. После изревах от възторг. Закресях с всичка сила. Пикар отпаднаше от играта.

Когато навлязох в предградията на Огъста, вече бе паднала нощ. Щом високите сгради наоколо взеха да се съгъстват, аз отбих от магистралата. Подкарах по градските улици и спрях при първия срещнат мотел. Заключих бентлито и изтичах в канцеларията. Спрях пред бюрото. Дежурният вдигна глава.

– Имате ли стаи? – запитах аз.

– Трийсет и шест долара.

– А телефон в стаята?

– Естествено – рече той. – Климатик и кабелна телевизия.

– И телефонен указател ли има?

Дежурният кимна.

– Да ви се намира карта на Огъста? – запитах аз.

Той посочи с палец към един рафт до автомата за цигари. Там имаше цял куп брошури и карти. Отброих трийсет и шест долара. Пуснах ги на бюрото. Взех регистъра. Записах се с името Роскоу Финли.

– Номер дванайсет – рече дежурният и ми подаде ключа.

Грабнах една карта и изтичах към стая дванайсет. Заключих отвътре. Не огледах стаята. Интересувах се само от телефона и указателя. Хвърлих се върху леглото и разгънах картата. Отворих указателя на буква Х – хотели.

Списъкът беше огромен. В Огъста имаше стотици места, където човек да отседне за една нощ. Буквално стотици. Пак огледах картата. Съсредоточих се върху отрязъка около магистралата на влизане в града откъм запад. Този район ме интересуваше. Отхвърлих хотелите до самата магистрала. Отхвърлих и по-отдалечените. Спрях се на онези, от които до магистралата имаше триста-четиристотин метра. Очертах неправилен квадрат, приблизително километър на километър. Сложих справочника до картата и набързо съставих списък.

Осемнайсет хотела. В един от тях се намирах сега. Вдигнах слушалката и набрах нула. Обади се дежурният.

– Случайно да имате гост на име Пол Ленън? – запитах аз.

Кратко мълчание. Проверяваше в книгата.

– Ленън ли? Не, сър.

– Благодаря – казах аз и затворих.

Въздъгнах дълбоко и прегледах списъка. Набрах първия номер.

– Случайно да имате гост на име Пол Ленън?

Пауза.

– Не, сър.

Продължих по списъка. Набирах номер след номер.

– Случайно да имате гост на име Пол Ленън?

Всеки път следваше пауза, докато проверят в книгата. Понякога чувах как разлистват. Някои имаха компютри. Тогава чувах клавишите.

– Не, сър – отговаряха всички. Един след друг.

Лежах по гръб с телефона върху гърдите. Вече бях стигнал до номер тринайсет от списъка.

– Случайно да имате гост на име Пол Ленън?

Кратко мълчание. Пропотромолях страници.

– Не, сър – гласеше поредният отговор.

– Благодаря – казах аз. Затворих.

Набрах номер четиринайсет. Заето. Затворих и набрах следващия.

– Случайно да имате гост на име Пол Ленън?

Пауза.

– Стая номер двайсет – каза дежурният.

– Благодаря.

Затворих. Отпуснах се. Въздъгнах. Върнах телефона върху нощното шкафче и огледах картата. Петнайсетият хотел беше само на три пресечки от мен. Северно от магистралата. Хвърлих ключа на леглото и се върнах в колата. Двигателят бе още топъл. Бях останал в хотела само двайсет и пет минути.

Наложи се да мина три пресечки на изток, докато открия място за ляв завой. После още три пресечки на север за следващия. Обикалях по ръбеста спирала. Намерих петнайсетия хотел и спрях отпред. Влязох във фойето. Беше доста занемарено. Нечисто, сумрачно. Приличаше на пещера.

– Какво ще обичате? – запита дежурният.

– Нищо – рекох аз.

Тръгнах по лабиринта от коридори. Открих номер двайсет. Почуках на вратата. Отвътре изтрака верига. Чаках. Вратата се откряна.

– Здравсти, Ричър – долетя глас отвътре.

– Здравсти, Хъбъл – казах аз.

Той ме обсипа с въпроси, но аз мълчаливо го помъкнах към колата. Имахме време за приказки – предстояха ни четири часа път. Трябваше

да побързаме. Бях спечелил два часа аванс и не исках да ги загубя. Предпочитах да си ги сложа в касичка. Можеха да ми потрябват.

Хъбъл ми се стори съвсем наред. Вместо да го скапят, шестте дни бягство му се бяха отразили добре. Вече нямаше и следа от онова самодовоотно лустро. Сега изглеждаше малко по-стегнат и съсредоточен. Закален. Поне донякъде приличаше на човек. Беше облечен с евтина конфекция и носеше чорапи. На носа му блестяха стари очила със стоманена рамка. Простичък електронен часовник закриваше бледата кожа на мястото на ролекса. Приличаше на водопроводчик или човек, дето събира пътна такса.

Нямаше багаж. Беше избягал набързо. Само хвърли едно око на стаята и излезе след мен. Сякаш още не можеше да повярва, че бягството е приключило. Прекосихме мрачното фойе и излязохме в нощта. Като видя колата отпред, Хъбъл спря.

– С колата на Чарли ли си дошъл?

– Тя се тревожеше за теб – казах аз. – Помоли ме да те потърся.

Той кимна. После изненадано вдигна вежди.

– Ами тия затъмнени стъкла?

Ухилих се и свих рамене.

– Не питай. Дълга история.

Отдалечихме се от хотела. Хъбъл би трябвало най-напред да ме попита как е Чарли, но го мъчеше нещо друго. Преди малко, когато отвори вратата на стаята, видях как облекчението го залива като вълна. И все пак нещо го дразнеше. Гордостта. Вече шест дни бягаше и се криеше. Мислеше, че се справя добре. А излизаше точно обратното, след като аз го открих. Сега размишляваше над това. Едновременно изпитваше облекчение и обида.

– Как ме намери, по дяволите? – запита той.

Отново свих рамене.

– Лесно. Имам богат опит. Много момчета съм търсил. Все дезертьори от армията.

Криволичех по уличките към магистралата. Виждах потока от фарове, устремени на изток, но рампата беше като съкровище в центъра на лабиринт. Отново описвах същата ъгловата спирала.

– Как успя все пак? – настоя Хъбъл. – Та аз можех да бъда навсякъде.

– Не, не можеше – отвърнах аз. – Там е цялата работа. Затова беше толкова лесно. Нямах нито кредитна карта, нито шофьорска книжка или какъвто и да било документ. Носиш само пари в брой. Значи

отпадат вариантите със самолет или кола под наем. Пътувал си с автобус.

Най-сетне открих рампата. Прицелих се в съседното платно и завъртях волана. Профучахме нагоре и се сляхме с автомобилния поток за Атланта.

– Това беше началото – продължих аз. – После си представих, че съм на твое място. Ти се страхуваш за близките си. Затова предположих, че ще обикаляш около Маргрейв. Съзнателно или подсъзнателно си искал да се усецаш близо до тях. Хванал си такси до автогарата в Атланта, нали?

– Точно така. Първият автобус беше за Мемфис, но аз изчаках следващия. Мемфис е много далеч. Не смеех да се откъсвам толкова.

– Именно това ме облекчи – казах аз. – Обикалял си около Маргрейв. Нито близо, нито много далеч. И срещу часовниковата стрелка. Имат ли избор, хората вършат всичко срещу часовниковата стрелка. Правило без изключения, Хъбъл. Трябваше само да отброя пет дни, да огледам картата и да предскажа къде ще спреш всеки път. Вероятно понеделник те е заварил в Бърмингам, Алабама. Вторник – в Монтгомъри. Сряда – в Кълъмбъс. С четвъртъка се затрудних. Бях готов да заложа на Мейкън, но се чудех дали не е твърде близо до Маргрейв.

Той кимна.

– Четвъртък беше кошмарен ден. Прав си за Мейкън. Отседнах в някаква ужасна барака, цяла нощ не можах да мигна.

– А в петък сутринта си потеглил за Огъста. Вторият ми рискован залог беше, че си останал тук две вечери. Предположих, че след Мейкън си доста потресен и губиш сили. Всъщност не бях сигурен. Едва не потеглих за Грийнвил в Южна Каролина. Но явно добре съм се досетил.

Хъбъл се умълча. Досега се мислеше за невидим, а всъщност бе обикалял около Маргрейв като фар в тъмна нощ.

– Само че ползвах измислени имена – рече той по някое време. Предиизвикателно.

– Ползвал си измислени имена – кимнах аз. – Пет нощи, пет хотела, пет имена. На петия път си повторил първото, нали?

Той се смая. Помисли малко и кимна.

– Как разбра, по дяволите?

– Много момчета съм гонил – рекох аз. – А и знам за теб това-онова.

– Какво знаеш?

– Ти си падаш по „Бийтълс“. Сам разказа, че си посетил сградата

„Дакота“ и си обикалял из Ливърпул. В хола ти видях, кажи-речи, всички дискове на „Бийтълс“. Значи първата нощ си се записал в хотела под името Пол Ленън, нали?

– Вярно – каза той.

– Не Джон Ленън – уточних аз. – Хората обикновено си държат на малкото име. Не знам защо, но е така. Значи, бил си Пол Ленън. Във вторник ставаш Пол Маккартни. В сряда – Пол Харисън. В четвъртък – Пол Стар. В петък отново си станал Пол Ленън, нали?

– Вярно – повтори той. – Но в Огъста има стотици хотели. Евтини, средни, луксозни. Как, по дяволите, разбра къде да ме търсиш?

– С мислене – казах аз. – В петък малко преди обяд си пристигнал откъм запад. Човек като теб предпочита да тръгне назад, по вече познатия път. Така се чувства по-сигурен. След четири часа в автобуса си се схванал, искал си да подишаш чист въздух, затова си повървял около половин километър. После те е хванал страх и си свърнал настрани от магистралата. Тъй че имах да проверя сравнително малък район. Осемнайсет места. Ти беше в номер петнайсет.

– Как е сега в Маргрейв? – запита той.

Това бе големият въпрос. Зададе го колебливо, сякаш не искаше да узнае. Аз пък не смеех да му отговоря. Отпуснах педала и намалих скоростта за в случай, че го прихване нещо и се нахвърли върху мен. Не исках да катастрофираме. Нямах време за губене.

– Загазили сме до шия – рекох. – Имаме само седем часа, за да оправим нещата.

Запазих най-лошото за края. Казах му, че в понеделник Чарли и децата са отишли при един агент от ФБР. За да ги скрие. После добавих, че агентът е бил Пикар.

В колата настана тишина. Няколко километра карахме така. Беше нещо повече от тишина. Убийствена, мълчаливи пустота. Сякаш планетата бе загубила цялата си атмосфера. Тишина, която реवेशе в ушите ми.

Той почна да свива и разпуска юмруци. Да се люшка напред-назад върху широката кожена седалка. После изведнъж застина. Реакцията така и не избухна. Не успя да се задейства. Мозъкът му просто изключи и отказа да реагира. Като изгорял бушон. Вестта бе прекалено ужасна, за да я възприеме. Само ме гледаше.

– Ясно – каза края. – Значи трябва да ги измъкнеш, нали?

Пак натиснах педала. Колата полетя към Атланта.

– Ще ги измъкна – рекох аз. – Но трябва да ми помогнеш. Затова

първо доход при теб.

Той кимна. Беше прескочил преградата. Вече не се боеше и почваше да се отпуска. Намираще се в онова състояние, където човек просто върши каквото трябва. Познавам това състояние. То е целият ми живот.

На трийсетина километра от Огъста видяхме отпред мигащи лампи и полицаи със светещи палки. Край другото платно имаше катастрофа. Някакъв камион беше премачкал спряла кола. По-нататък магистралата беше задръстена от автомобили. Наоколо се валяха купища мръсни хартийки. Хората търчаха насам-натам и ги събираха. Бавно пролазахме през задръстването. Хъбъл гледаше настрана.

– Много съжалявам за брат ти – каза той. – Просто нямах представа. Май аз съм виновен, нали?

Отпусна се на седалката. Но не исках сега да мълчи. Трябваше да остане във форма. Затова му зададох въпроса, който ме мъчеше цяла седмица.

– Как успя да загазиш така, по дяволите?

Хъбъл сви рамене. Въздъхна към предното стъкло. Като че нямаше представа как е станало. Нито пък как е могло да не стане.

– Останах без работа – каза той. Просто констатираше факта. – Чувствах се съсипан. Ядосан и разтревожен. И ужасно изплашен, Ричър. Знаеш ли, ние живеехме като в мечта. Златна мечта. Съвършен, идиличен живот. Ринех парите с лопата и ги пилеех с щедра ръка. Като в приказка. Но по едно време плъзнаха слухове. Операциите на дребно били под въпрос. Началството било взело моя отдел на прицел. Изведнъж осъзнах, че само една заплата ме дели от катастрофата. После закриха отдела. Изхвърлиха ме. И заплата не дойде.

– И след това?

– Бях обезумял. Ядосах се. Толкова години се скапвах от бачкане за ония мръсници. Бях от най-добрите. Натрупах им цяло състояние. А те изведнъж ме изтръскаха като лайно от обувка. Страхувах се. Щях да загубя всичко, нали? А бях уморен. Не можех да се прехвърля другаде и да започна от нулата. Стар съм за това, нямам толкова енергия. Просто не знаех какво да правя.

– И тогава се появи Клайнър – казах аз.

Хъбъл кимна. Пребледня.

– Той вече знаеше. Сигурно Тийл му е казал. Тийл знае всичко за всекиго. Клайнър ми се обади на третия ден. Още не бях казал на Чарли.

Нямах сили да проговоря. Клайнър ми позвъни и предложи да се срещнем на аерогарата. Връщаше се с частен самолет от Венецуела. Отлетяхме да обядваме на Бахамските острови и поприказвахме там. Честно казано, чувствах се поласкан.

– И какво?

– Надрънка ми цял куп глупости. Разправяше, че тъкмо имам възможност да се измъкна на свобода. Трябвало да зарежа банките и да ида при него, та да видя що е работа и що е заплата. Всъщност почти не го познавах. Естествено, знаех за наследственото богатство и за фондацията, но не се бяхме срещали лично. Стори ми се много богат, много предприемчив и безкрайно умен. А ето че ме канеше в частния си самолет и предлагаше да работим заедно. Именно заедно, това най-много ме поласка. Бях отчаян, изплашен и веднага се съгласих.

– А после?

– На другия ден пак се обади. Изпрати ми самолет. Искаше да лети до Венецуела, за да се срещнем в завода му. Така и направих. Останах там само един ден. Не видях нищо особено. После Клайнър ме прехвърли в Джаксънвил. Една седмица гостувах на адвокатите му. След това вече бе твърде късно. Нямах как да се измъкна.

– Защо? – запитах аз.

– Беше ужасна седмица. Не изглежда чак толкова много, нали? Само една седмица. Но през това време той ме обработи до дъно. През първия ден бяха само ласкателства. И изкушения. Обеща ми огромна заплата, премии, каквото си поискам. Водеше ме по клубове, по хотели и навсякъде ръсеше пари с пълни шепи. Във вторник започнах работа. Оказа се ужасно трудна в сравнение с онова, което вършех в банката. Беше нещо съвсем специфично. Естествено, той търсеше пари в брой, но само по един долар. Нищо друго. Нямах представа защо. И освен това искаше пълна отчетност. Най-строغو счетоводство. Но знаех, че ще се справя. Освен това той изглеждаше кротък началник. Никакъв натиск, никакви проблеми. Проблемите почнаха в сряда.

– Как?

– В сряда го попитах какво става. И той ми каза. Най-спокойно обясни какво върши. Каза още, че сега и аз го върша. Вече съм се замесил. Трябвало да си затварям устата. В четвъртък ме хвана страх. Просто не можех да повярвам. Казах му, че искам да си вървя. Тогава ме откара на някакво ужасно място. Там беше синът му. Заедно с двама латиноамериканци. В задната стаячка имаше някакъв окован човек. Клайнър ми каза, че онзи му се изпречил на пътя. Заръча да гледам внимателно.

Синът му направи човека на пихтия. Пред очите ми го подмяташе из цялата стая. После латиноамериканците извадиха ножове и накълцаха клетника на парчета. Всичко беше в кръв. Ужасно. Не вярвах на очите си. Взех да повръщам.

– Продължавай – казах аз.

– Беше кошмар. Цяла нощ не мигнах. Мислех си, че вече никога няма да заспя. В петък сутринта отлетяхме обратно. Седяхме един до друг в частния самолет и той ми разказа какво ще се случи. Каза, че няма да се задоволят само с мен, а ще хванат и Чарли. Обсъждаше го спокойно. Коя гръд да среже по-напред? Лявата или дясната? А като умрем, от кое дете да почне? Люси или Бен? Истински кошмар. Каза, че щели да ме заковат за стената. Едва не напълних гашите. После кацнахме, той позвъни на Чарли и настоя да вечеряме заедно. Каза й, че ще въртя бизнес с него. Чарли се зарадва страхотно, защото Клайнър е голяма клечка по тия места. А за мен беше кошмар, защото трябваше да се преструвам, че всичко е наред. Дори не бях казал на Чарли, че са ме изхвърлили от работа. Трябваше да лъжа, че още съм в банката. А онова копеле през цялата вечер любезно разпитваше Чарли как са децата и ми се усмихваше.

Замълчахме. Вече навлизах в предградията на Атланта и се озъртах за южната магистрала. От дясната ни страна искряха светлините на големия град. Отляво се разстилаше мрачен селски пущинак. Открих магистралата и подкарах с пълна скорост на юг. Към една малка точица сред мрачния пущинак.

– А после? – запитах аз.

– Почнах работа в склада – каза Хъбъл. – Така искаше Клайнър.

– Какво вършеше?

– Отговарях за доставките. Имах там малка канцелария и трябваше да доставям долари, а освен това да наглеждам товаренето и транспорта.

– Шърман Столър ли беше шофьорът?

– Да, той. Само на него възлагаха курсовете до Флорида. Всяка седмица го пращах нататък с един милион еднодоларови банкноти. Понякога се случваше да вземе почивка и тогава го заместваше някой от пазачите. Но това ставаше рядко. Той ми помагаше да пълним кашоните и да ги товарим. Работехме като луди. Милион банкноти са страхотна гледка. Нямах представа. Все едно да изринеш с лопата цял плувен басейн.

– Шърман обаче взе да краде, нали? – рекох аз.

Хъбъл кимна. Стоманените рамки проблеснаха в мътното сияние на таблото.

– Истинското броене ставаше във Венецуела – каза той. – Получавах точните цифри след около месец. Така проверявах дали правилно съм пресметнал според теглото. Няколко пъти излязохме на червено със стотина бона. Нямаше начин да съм допуснал подобна грешка. Всъщност количеството беше нищожно, защото от другия край излизаха превъзходни фалшификати за четири милиарда, тъй че можех да не се тревожа. Но всеки път липсваше колкото се побира в един кашон. Не можеше да е грешка. Предположих, че Шърман краде на едро.

– И какво?

– Предупредих го. Нали разбираш, рекох, че няма да кажа на никого. Само го предупредих да внимава, защото, ако Клайнър разбере, ще го убие. Пък и аз можех да загазя. И без това имах за какво да треперя. Беше същинско безумие. Клайнър внасяше купища фалшиви пари. Просто не можеше да се удържи. Мислех си, че съвсем е ударил през просото. Тийл харчеше наляво и надясно, за да разхубави града.

– Ами последните дванайсет месеца? – запитах аз.

Той сви рамене и поклати глава.

– Наложил се да прекратим износа. Новите мерки на бреговата охрана го направиха невъзможен. Клайнър реши да трупа запаси. Вярваше, че акцията няма да трае дълго. Знаеше колко е изтънял бюджетът на бреговата охрана. Но акцията все не свършваше и не свършваше. Беше ужасна година. Вечно под напрежение. А сега бреговата охрана реши да се оттегли и пак ни изненада. Клайнър мислеше, че щом са стискали досега, ще изтратят поне до изборите през ноември. Не сме готови за износ. Изобщо не сме готови. Парите просто лежат на камара. Още не са опаковани.

– Кога се свърза с Джо? – запитах аз.

– С Джо ли? – повтори той. – Така ли се казваше брат ти? Аз го знаех с името Поло.

– Пало – поправих го аз. – Там е роден. Градче на остров Лейте, Филипините, Болницата се помещава в една стара катедрала. Когато бях на седем, там ми сложиха ваксина против малария.

Той помълча един-два километра, сякаш в памет на мъртвия. После продължи:

– Преди година се обадих в Министерството на финансите. Освен на тях нямаше на кого да се довери. Не мога да позвъня в полицията заради Морисън, на ФБР не вярвам заради Пикар. Затова позвъних във Вашингтон и разказах на някакъв човек, който се представи с името Поло. Беше много умен. Вярвах, че ще се справи. Знаех, че най-добрият

момент за удар е, докато трупаме запаси. Всички доказателства бяха налице.

Зърнах бензиностанция и в последния момент реших да отбия. Хъбъл напълни резервоара. Намерих в боклука пластмасова бутилка и му заръчах да напълни и нея.

– Това пък защо? – запита той.

Погледнах го и свих рамене.

– За всеки случай.

Платихме и се върнахме на магистралата. Продължихме на юг. Още половин час до Маргрейв. Наближаваше полунощ.

– Какво те накара да избягаш в понеделник? – запитах аз.

– Клайнър ми се обади. Каза да си стоя у дома. Щели да наминат двама от нашите. Попитах защо, а той рече, че във Флорида имало някакви проблеми и трябвало да ги оправя.

– Но?

– Не му повярвах. Щом спомена двама души, веднага си спомних какво бях видял в Джаксънвил през първата седмица. Хвана ме страх. Викнах такси и изчезнах.

– Добре си сторил, Хъбъл – казах аз. – Отървал си кожата.

– Знаеш ли какво?

Погледнах го въпросително.

– Ако беше споменал само един човек, нямаше да обърна внимание. Нали разбираш, щях да се хвана на въдицата, ако беше рекъл: стой си у дома, един от нашите ще наmine. Но той каза за двама.

– Сбъркал е.

– Знам – кимна Хъбъл. – Още не ми се вярва. Той никога не допуска грешки.

Поклатих глава. Усмяхнах се в тъмното.

– Допусна. Миналия четвъртък.

Големият хромиран часовник на бентлито показваше полунощ. Исках цялата работа да свърши до пет сутринта. Значи разполагах с пет часа. Ако всичко минеше добре, времето бе предостатъчно. Ако допуснех грешка, нямаше да има значение дали са пет часа, пет дни или пет години. Имах право само на един опит. Натам и обратно. Както казват в армията: направи го веднъж, но да е както трябва. Тази нощ бих добавил: и по-бързичко.

– Хъбъл – казах аз, – трябва да ми помогнеш.

Той се разсъни и ме погледна.

– Как?

Използвах последните десет минути по магистралата, за да му обясня. Няколко пъти повторих всичко, докато го научи наизуст. Отбих към областното шосе. Минах край складовете и прелетях по двайсетте километра до града. Щом наближихме полицейския участък, намалих скоростта. Беше тихо и тъмно. На паркинга нямаше коли. Пожарната също ми се стори наред. Градчето бе пусто и онемяло. Светеше само в бръснарницата.

Завих надясно по Бекман и подкарах нагоре към дома на Хъбъл. Край познатата пощенска кутия завъртях волана и продължих по алеята. Спрях пред вратата.

– Ключовете ми са вътре – каза Хъбъл.

– Отворено е – рекох аз.

Той отиде да провери. Придърпа разбитата врата плахо, с един пръст, сякаш очакваше да е минирана. Видях го да влиза. След минута отново се появи. Държеше ключове, но не тръгна към гаража. Дойде до мен и наведе глава.

– Вътре е страхотна бъркотия. Какво е станало?

– Използвах къщата за засада – обясних аз. – Четирима души обиколиха навсякъде да ме търсят. А навън валеше.

Той се приведе още по-ниско и ме погледна.

– Те ли бяха? Нали разбираш, онези, които щеше да ми прати Клайнър.

Кимнах.

– Всичко си носеха.

Виждах лицето му в бледото сияние на старомодното табло. Очите му бяха широко разтворени, но не ме виждаха. Сега Хъбъл виждаше онова, което го бе навестявало в безброй кошмари. Бавно кимна. После се пресегна и положи ръка върху рамото ми. Стисна. Не каза нищо. Обърна се и изчезна. Останах сам. Чудех се как може да ми е бил противен преди една седмица.

Използвах времето, за да презаредя пустинния орел. Сложих още четири патрона на мястото на онези, които бях изстрелял край магистралата. После видях как Хъбъл изкара от гаража старото си зелено бентли. Двигателят още не бе загрял и отзад се влачеше бял облак пара. На минаване Хъбъл ме поздрави с палец и аз последвах белия облак надолу по Бекман. Минахме в колона покрай църквата и завихме по главната улица. Две елегантни стари коли се носеха една след друга през спящия град, готови за битка.

Хъбъл спря на четирийсет метра от участъка. Отби до тротоара

точно където му бях казал. Изгаси фаровете и зачака с включен двигател. Минах покрай него към паркинга пред управлението. Спрях в най-далечния ъгъл и излязох. Оставих вратите отключени. Извадих огромния пистолет. Нощта беше студена, а тишината – направо смазваща. Чувах тихо бучене откъм колата на Хъбъл. Вдигнах предпазителя на пистолета и щракването ми се стори оглушително сред покоя.

Изтичах до участъка и се проснах на земята. Пропълзях напред до стъклената врата. Надзърнах вътре и се ослушах. Затаих дъх. Изчаках така доста време, за да съм сигурен.

Станах и отново спуснах предпазителя. Прибрах пистолета. Бързо пресметнах наум. От пожарната и полицейското управление до северния край на главната улица имаше около триста метра. От другата страна закусвалнята беше на осемстотин метра. Според мен никой не можеше да пристигне за по-малко от три минути. Две минути, за да се осъзнае, и още минута за бърз спринт откъм главната улица. Значи разполагахме с три минути. Нека ги разделим наполовина за по-сигурно. И тъй, общо деветдесет секунди от началото до края.

Изтичах на шосето и размахах ръка към Хъбъл. Видях как колата му се отлепи от тротоара и веднага изтичах към входа на пожарната. Спрях до голямата червена врата и зачаках.

Хъбъл рязко завъртя старото бентли и описа дъга през шосето. Спря напреко на платното – точно срещу пожарната, с гръб към мен. Видях как колата се люшна, когато превключи на задна. После даде газ и тежката стара лимузина се понесе заднишком към мен.

Колата летеше все по-бързо и изведнъж се връза с трясък във вратата на пожарната. Старото бентли сигурно тежеше към два тона, тъй че изтръгна желязната порта от пантите без затруднение. Раздаде се страховит трясък на разкъсан метал и чух как строшените стопове изхрущяха. Задната броня се откачи и издрънча по бетона. Докато Хъбъл измъкваше колата напред, аз се хвърлих край него и хлътнах в пожарната. Вътре беше тъмно, но отстрани на една от пожарните коли зърнах каквото ми трябваше. Огромни клещи за рязане на метал, трябва да бяха дълги към метър и половина. Смъкнах ги от скобите и хукнах към изхода.

Щом ме видя да излизам, Хъбъл отново описа широка дъга през шосето. Задницата на бентлитото беше смачкана. Багажникът зееше и изкривените ламарини скърцаха. Но Хъбъл си знаеше работата. Направи завоя и се прицели във вратата на участъка. Спря за секунда, после натисна педала. Понесе се с пълна скорост срещу дебелия стъклен врата.

Вече с лице към нея.

Сред дъжд от стъкла старото бентли прелетя през вратата и прегазил бариерата. Нахълта в общата канцелария и спря. Аз се втурнах след него. Финли стоеше в средната килия. Вкаменен от изненада. Лявата му ръка беше хваната с белезници за една от страничните решетки. В дъното на килията. По-добре не можеше и да бъде.

Нахвърлих се върху останките от бариерата и разчистих място зад Хъбъл. Магнах му с ръка. Той завъртя волана и даде заден ход. Минах отпред и изблъсках бюрата настрани, за да му освободя пътя. Завъртях се и дадох сигнал.

Вече и предницата на бентлитото беше цъфнала. Радиаторът бе станал на хармоника, капакът зееше. Отдолу църкаше зеленикава вода, над двигателя съскаше пара. Фаровете бяха смачкани, гумите триеха в ламарината. Но Хъбъл си знаеше работата. Натисна спирачките и даде газ. Точно както му бях заръчал.

Видях как колата се разтресе на място. Сетне полетя към килията на Финли. Удари титановите решетки под ъгъл и ги преряза като секира. Капакът отхвъркна нагоре, предното стъкло се пръсна на парчета. Раздаде се звън и скърцане на разкъсан метал. Хъбъл спря само на метър от Финли. Разбитата кола се отпусна. Настана тишина, нарушавана само от съскането на продънения радиатор. Из въздуха се носеха облаци прах.

Хвърлих се през решетките и захапах с клещите веригата на белезниците. Напънах с все сила дългите дръжки и веригата се разпадна. Подадох клещите на Финли и го дръпнах навън. Хъбъл се измъкваше по капака на бентлитото. Вратите бяха залостени от удара и не се отваряха. Помогнах му да излезе, после се пресегнах вътре и дръпнах ключовете. Изтичахме заедно през опустошената канцелария и прегазихме купищата стъкло на мястото на вратата. Хукнахме към другото бентли и скочихме вътре. Затръшнахме вратите и подкарахме към града.

Финли беше на свобода. Деветдесет секунди от началото до края.

В северния край на главната улица намалих скоростта и подкарах бавно през спящия град. Всички мълчахме. Хъбъл лежеше безсилно на задната седалка. Финли седеше до мен. Просто седеше като мумия и запаше напред. И тримата се задъхвахме. Намирахме се в онази тиха зона, която идва след мигове на смъртна опасност.

Часовникът на таблото показваше един след полунощ. Искаше ми се да изчакам до четири някъде на спокойствие. Имам си нещо като суеверие, свързано с този час. В армията му викахме „часът на КГБ“. Разпираят, че точно по това време чукали на вратите. В четири сутринта. Според слуховете винаги им вървяло. По това време жертвите им били най-отпуснати. Лесно ги хващали. И ние сме пробвали от време на време. Лично на мен винаги ми е носило успех. Тъй че исках и този път да изчакам до четири. За последно.

Обиколих с колата насам-натам по тесните улички зад магазините. Изключих светлините и спрях в тъмното зад бръснарницата. Изключих двигателя. Финли се огледа и сви рамене. Да ходиш на бръснар в един след полунощ е смахната работа. Но не по-смахната от това да потрошиш полицейски участък с бентли за сто хиляди долара. Или безумец да те държи десет часа зад решетките. След двацет години в Бостън и шест месеца в Маргрейв вече нищо не можеше да го учуди.

Хъбъл надигна глава откъм задната седалка. Още не се беше опомнил. Преди малко бе предизвикал цели три катастрофи. Сега беше потресен от дън душа. И изпеден до краен предел. Цялата му енергия бе отишла, за да натиска педала и да блъска преградите една след друга. Но бе успял. Не всеки има толкова сили. А сега си плащаше за куража. Измъкнах се навън и заставах до колата. Махнах с ръка на Хъбъл. Той излезе до мен. Стоеше и се полюшваше.

– Добре ли си? – попитах аз.

Той сви рамене.

– Май че да. Ударих си коляното, а и шията ме боли ужасно.

– Разкърши се – посъветвах го аз. – Инак ще се вдървиш.

Поразведох го напред-назад по тъмната уличка. Десетина крачки насам, десетина натам. После още веднъж. Той кривеше наляво. Сигурно си бе ударил коляното в хлътналата врата. Въртеше глава, за да разхлаби вдървените мускулчета.

– Добре ли си сега? – запитах аз.

Той се усмихна. И веднага изкриви устни, защото някакво сухожилие в шията му изскърца.

– Ще се оправя.

Финли излезе и дойде при нас. Почваше да се окопитва.

Протегна се, сякаш току-що бе станал от сън. Обземаше го вълнение. Усмихна ми се в тъмното.

– Добра работа, Ричър. Чудех се как ли ще ме измъкнеш. Какво станa с Пикар?

Насочих насреща му показалец като в детска игра. Той кимна делово. Прекалено бе съдържан за нещо повече. Стиснах му ръката. Така ми се стори най-уместно. После се завъртях и почуках на задната врата на бръснарницата. Тя се отвори почти веднага. По-старият бръснар стоеше на прага, сякаш бе чакал да го потърсим. Държеше вратата като престарял иконом. Направи ни знак да влезем. Един по един минахме в нещо като склад. Наоколо имаше лавици с бръснарски принадлежности. Старецът долу след нас.

– Трябва ни помощ – казах аз.

Той сви рамене. Вдигна махагоновата си длан – чакайте малко. Загърти се към предното помещение и след малко доведе колегата си. По-младият старец. Обсъдиха молбата ми с дрезгав шепот.

– Горещо – рече по-младият.

Изкатерихме се по тясно стълбище. Попаднахме в апартамент над бръснарницата. Двата старци ни въведоха в хола. Дръпнаха завесите и включиха две мътни лампи. Кимнаха ни да сядаме. Стаичката беше малка и овехтяла, но чиста. Уютна. Ако имах жилище, сигурно бих искал да изглежда така. Седнахме. По-младият се настани до нас, а другият изкуцука навън. Затвори вратата. Седяхме и се гледахме. После бръснарят се приведе напред.

– Вие, момчета, не сте първите, дето ги крием.

Финли се озърна. Реши да говори от наше име.

– Не сме ли?

– Не, сър, не сте – рече старецът. – Много момчета сме крили тук. Че и момичета, да си кажа правичката.

– Кого например? – запита Финли.

– Кого ли не. Момчета от селскостопанския профсъюз на фъстъчните плантации. Момчета от профсъюза на овощарите. Момичета от организациите за граждански права. Момчета, дето не искаха да им дупчат задниците във Виетнам. Когото и да речеш, все сме го крили.

Финли кимна.

– А сега криете нас.

– Сполетяла ни е беда, нали? – запита бръснарят.

Финли кимна отново.

– Голяма беда. Много неща ще се променят.

– Очаквахме я – рече старецът. – От години я чакаме.

– Тъй ли? – изненада се Финли.

Старецът кимна и се изправи. Пристъпи до големия шкаф. Отвори го и ни кимна да погледнем. Шкафът беше дълбок, с няколко лавици. А по лавиците се трупаха пари. Купища пачки, стегнати с ластичета. Запълваха шкафа от горе до долу. Трябва да имаше към двеста хиляди.

– Пари от фондацията „Клайнър“ – каза старецът. – Направо ни засипваха. Има нещо нередно в цялата работа. Аз съм на седемдесет и четири. Седемдесет години от тях все са плюли на мен. А сега ме обсипват с пари. Има нещо, нали?

Той затвори вратата и добави:

– Не ги харчим. Не пипаме нито цент, дето не сме го спечелили. Просто ги слагаме в шкафа. Срещу фондацията ли сте тръгнали, момчета?

– Утре няма да има фондация – казах аз.

Старецът кимна мълчаливо. Озърна се към шкафа и поклати глава. После излезе и ни остави в малката, уютна стаичка.

– Няма да е лесно – каза Финли. – Трима срещу трима. Те имат четирима зложници. Включително две деца. Дори не знаем къде ги държат.

– В склада са – казах аз. – Няма съмнение. Къде другаде могат да бъдат? Няма кой да ги пази. А и нали чу записа? Онова кънтене. В склада са, няма грешка.

– Какъв запис? – трепна Хъбъл.

Финли се озърна към него.

– Накарали са Роскоу да прочете послание до Ричър. Пред микрофона. За доказателство, че е при тях.

– Само Роскоу ли? Ами Чарли?

Финли поклати глава.

– Само Роскоу. От Чарли няма нищо.

Хъбъл кимна. Умен ход, колежанче, помислих си аз. Образът на Чарли пред микрофона с нож върху гърлото би повалил Хъбъл. От

сегашното безучастно спокойствие към бездната на паниката, където щеше да стане съвсем безполезен.

– В склада са – повторих аз. – Няма съмнение.

Хъбъл познаваше склада. Работеше там от година и половина. Накарахме го да повтаря и преповтаря всичко до най-малки подробности. Намерихме молив и хартия и му дадохме да чертае. Преглеждахме и уточнявахме вратите, стълбите, разстоянията и прочие. Накрая имахме чертеж, с който би се гордял и професионален архитект.

Складът стоеше отделно в края на редицата. Беше доста близо до третия, където държаха селскостопански стоки. Между двете постройки имаше само тясна пътечка и телена мрежа. От другите три страни обикаляше оградата на целия комплекс. Отзад и отстрани тя минаваше съвсем близо, но отпред имаше свободно пространство за камионите.

Голямата вдигаща се врата заемаше почти цялата предна стена. Зад ъгъла отстрани имаше служебен вход. Отвътре до него – кабинка, откъдето се включваше лебедката на вратата. Срещу нея отляво метално стълбище се изкачваше към канцеларията. Канцеларията висеше горе в дъното на огромния склад, десетина метра над пода. Имаше широки прозорци и балконче с парапет за наблюдение. От задната страна се отваряше аварийна врата към пожарното стълбище, прикрепено за металната стена.

– Добре – казах аз. – Всичко е ясно, нали?

Финли сви рамене.

– Тревожат ме евентуалните подкрепления. Може да има пазачи отвън.

Отвърнах със същия жест.

– Няма да има подкрепления. Повече ме тревожат пушките. Складът е голям. А вътре има две деца.

Финли кимна. Навъси се. Разбираше какво казвам. Полицейските пушки разпръскват много широк сноп олово. Около тях просто не бива да има деца. Помълчахме. Наближаваше два след полунощ. Още час и половина чакане. Щяхме да потеглим в три и половина. И да пристигнем в четири. Любимото ми време за нападение.

Чакахме. Като войници в окоп. Като пилоти преди бомбардировка. Аз мълчах. Финли дремеше. Не му беше за пръв път. Бе изпружил крака. Лявата му ръка висеше настрани. На китката блестеше халката от безленици. Като сребърна гривна.

Хъбъл седеше изправен. На него му беше за пръв път. Въртеше се насам-натам и хабеше енергия. Не го упреквах. Непрестанно се озърташе към мен. С мълчалив въпрос. Всеки път вдигах рамене.

В два и половина някой почука. Съвсем тихичко. Вратата се откряна. На прага стоеше по-старият бръснар. Той протегна съсухрен, треперещ пръст. Право към мен.

– Искат да те видят, синко.

Финли надигна глава, Хъбъл се озърна изплашено. Дадох им знак да кротуват. Станах и измъкнах пистолета от джоба си. Вдигнах предпазителя. Старецът махна с ръка и се изкиска.

– Туй не ти трябва, синко. Хич дори не ти трябва.

Нетърпеливо направи знак да го последвам. Прибрах пистолета. Погледнах другите двама, свих рамене и тръгнах след стареца. Той ме въведе в малка кухничка. На една табуретка седеше престаряла жена. Мършава като вейка, със същото махагоново лице. Приличаше ми на старо дърво през зимата.

– Това е сестра ми – каза старият бръснар. – Събудихте я с вашите приказки, момчета.

После пристъпи към нея. Приведе се и изрече в ухото ѝ:

– За туй момче ти разправях.

Тя вдигна глава и се усмихна. Беше като слънчев изгрев. За миг долових каква красавица е била преди много, много години. Протегна ръка и аз я поех. Сякаш докосвах телчета в суха стара ръкавица. Бръснарят ни остави сами. На минаване се наведе към мен и рече:

– Питай я за него.

Сетне се затътри навън. Все още държах ръката на старицата. Тя не я дръпна. Остави я да лежи като кафява вейка в огромната ми длан.

– Не чувам много добре – рече жената. – Говори по-високо.

Приведох се край ухото ѝ. Тя миришеше на старо изсъхнало цвете.

– Сега как е? – запитах аз.

– Добре е, синко – рече тя. – Всичко чувам.

– Тия дни разпитвах брат ти за Блейк Слепеца.

– Знам, синко, знам. Той ми разказа.

– Чух, че си го познавала – изрекох аз до ухото ѝ.

– Ами да. Много добре го познавах.

– Ще ми разкажеш ли?

Тя завъртя глава и ме погледна тъжно.

– Какво да ти разкажа? Отиде си много отдавна.

– Какъв беше? – запитах аз.

Тя продължаваше да ме гледа. Очите ѝ се замъглиха. Връщаше се назад във времето – преди шейсет, седемдесет години.

– Беше сляп.

Дълго време не каза нищо повече. Устните ѝ потрепваха беззвучно и усещах как пулсът бие равномерно в костеливата китка. Тя изви глава, сякаш се вслушваше в някакъв далечен звук. После повтори:

– Беше сляп. Мило момче.

Трябва да имаше не по-малко от деветдесет години. Връстница на века. Сега си спомняше младостта. Не детството или юношеството. Зре-лите, женствени години. И наричаше Блейк мило момче.

– Бях певица – каза жената. – А той свиреше на китара. Чувал ли си тоя стар израз – китарата му звънеше като камбанка? Точно тъй казваха за Блейк. Хващаше старата китара и звуците се посипваха тъй бързо, че не успявах да ги догоня. Но всяка нота бе съвършена като песен на сребърно звънче, полетяла из въздуха. Свирехме и пеехме по цяла нощ, а призори го водех в ливадите, сядахме под някое дърво и продължавах-ме. Просто от радост. Просто защото аз можех да пея, а той да свири.

Тя тихичко изтананика няколко реда. Несъмнено бе загубила част от гласа си. Беше тъй слаба и крехка, че не можех да очаквам от нея висок, тръпнещ сопран. Пееше с глух, задавен алт. Мислено тръгнах по нейните стъпки и си представих как седят сред старата южна ливада. Тежък аромат на диви цветя, пчелите лениво бръмчат наоколо, а те се облягат на дънера, пеят и свирят просто от радост. И от сърцата им извират звънките, предизвикателни звуци, сътворени от Блейк, които толкова ми харесваха.

– Какво стана с него? – запитах аз. – Знаеш ли?

Тя кимна.

– Само двама души на тоя свят знаят какво стана. Аз съм едната.

– Ще ми кажеш ли? Затова дойдох в Маргрейв – да разбера.

– Шейсет и две години – рече старицата. – Цели шейсет и две години никому не съм казала.

– Ще ми кажеш ли? – повторих аз.

Тя кимна. Тъжно. Старческите ѝ очи се замъглиха от сълзи.

– Шейсет и две години. Ти си първият, който пита.

Затаих дъх. Устните ѝ потрепнаха, съсухрената ръка се размърда в дланта ми.

– Той беше сляп – каза старицата. – Но имаше живец. Чувал ли си тая дума? Живец. Бодрост. Бодрост и широка усмивка, това е живец. В Блейк имаше живец. Много веселие и енергия. Бързо крачеше и бързо

говореше, вечно на път, вечно усмихнат, милият глупчо. Но веднъж излязохме от една кръчма в града и със смях тръгнахме по тротоара. Наоколо нямаше жива душа, само двама бели вървяха насреща. Мъж и момче. Видях ги и скочих на пътя, както беше прието. Нагазих в калта, та да не им се пречкам. Но горкият Блейк беше сляп. Не ги видя. Налетя право върху бялото момче. Бяло момче на десетина-дванайсет години. То отхвъркна в калта. Цепна си главата на един камък и вдигна връва до небесата. Таткото беше с него. Познавах го. Голям човек беше в този град. Момчето му се дереше на поразия. Викаше на татко си да накаже проклетия негър. Тогавата таткото не издържа и налетя срещу Блейк с бастуна си. На върха имаше тежка сребърна топка. Удряше и удряше горкият Блейк, докато главата му се разцепи като презрял пъпеш. Остави го на място. Вдигна момчето и се обърна към мен. Прати ме до поилото за коне да измия косата, кръвта и мозъка на горкият Блейк от бастуна. Заръча да не казвам никому, инак и мен щял да убие. Скрих се и изчаках, докато някой друг намери горкият Блейк на тротоара. После изтичах да плача и да пиция с всички останали. И никому не казах до ден-днешен.

Тежки сълзи бликаха от очите й и бавно се стичаха по костеливите бузи. Посегнах да ги избърша с пръст. Поех и другата й ръка.

– Как се казваше момчето?

– Често съм го срещала подир това – каза тя. – Често съм го виждала да ми се хили ден подир ден, та да не забравя как лежеше горкият Блейк с разбита глава.

– Как се казваше? – повторих аз.

– Не стана нарочно. Всеки би го разбрал. Горкият Блейк беше сляп. А и момчето не биваше да пиция толкова. Нищо му нямаше. Голямо момче беше, трябваше да разбира. Заради него стана всичко. Защото се разпиция.

– Как се казваше момчето? – настоях аз.

Тя завъртя глава и ме погледна в очите. Разкри тайната отпреди шейсет и две години.

– Гроувър Тийл. Порасна и стана кмет като татко си. Мисли се за цар на света, проклетникът, ама е само ревливо хлапе, дето погуби горкият ми Блейк без друга вина, освен че беше черен и сляп.

Излязохме зад бръснарницата и насядахме в черното бентли на Чарли. Мълчахме. Включих двигателя. Завих и подкарах на север. Бавно, без фарове. Тежката лимузина се прокрадваше в мрака като хищник, излизащ на лов. Като черна подводница, напускаща кея, за да потъне в ледените води. Пресякох града и спрях малко преди участъка. Беше тихо като в гроб.

– Ще ми трябва оръжие – каза Финли.

Слязохме и прекрачихме през останките от разбитата врата. Бентлито на Хъбъл се тъмнееше в полумрака наред участъка. Предните гуми бяха спукани и колата бе заровила нос между съборените решетки. Вонеше на бензин. Сигурно резервоарът беше изтекъл. Капакът на смачкания багажник стърчеше нагоре. Хъбъл дори не погледна натам.

Финли се промъкна покрай колата към кабинета в дъното. Изчезна вътре. Ние с Хъбъл чакахме върху купчината стъкла. След малко Финли се върна с револвер и кутийка кибрит. Широко усмихнат. Махна ни да се връщаме към колата и драсна клечка. Метна я под задницата на смачканото зелено бентли и изтича подир нас.

– Да им отклоним малко вниманието, нали така? – подхвърли той.

Докато напускахме паркинга, зърнах началото на пожара. Бледосини пламъчета се носеха по мокета като морска вълна. Огънят захапа строшената преграда и плъзна навън, черпейки сили от широката локва бензин. Пламъците станаха оранжеви и червени. Въздухът нахлуваше с глухо бучене през зейналата врата. След минута пожарът обгърна целия участък. Усмигнах се и подкарах по областното шосе.

Карах с включени фарове. Бързо. Пътят ми отне към дванайсет минути. Когато наближихме, изгасих фаровете и спрях на около четиристотин метра от целта. Направих обратен завой и върнах назад още малко. Оставих колата обърната на юг. Към града. Отворена, с ключове на таблото.

Хъбъл взе грамадните клещи. Финли провери револвера. Бръкнах под седалката и извадих пластмасовото шише с бензин. Пъхнах го в джоба при палката. Беше тежко. Придърпваше якето на една страна и вдигаше пустинния орел почти под брадата ми. Финли ми подаде кибрита. Пъхнах го в другия джоб.

Постояхме в мрака край пътя. Кимнахме си малко вдървено.

Поехме през полето към обгорялото дърво. То се очертаваше на фона на луната. Трябваша ни две-три минути, за да стигнем до него. Затъвахме в меката пръст. За момент спряхме до изкривения дънер. Взех клещите от Хъбъл, пак си кимнахме и тръгнахме към телената мрежа зад склада. Беше четири без десет. Не бяхме разменили нито дума, откакто напуснахме горящия участък.

От дървото до оградата имаше седемдесет-осемдесет метра. Преодоляхме ги за минута. Продължихме още малко, докато стигнахме до пожарната стълба. Долният ѝ край потъваше в бетонната пътека около склада. Финли и Хъбъл изпънаха телената мрежа, а аз се захванах да кълям с клещите. Все едно режех хартия. Прорязах широк отвор – около два метра на два и половина. Горе стигаше чак до бодливата тел.

Прекрачихме през отвора. Спряхме до пожарната стълба. Ослушахме се. Отвътре долитаха шумове. Стъпки, стържещи звуци – всичко кънтеше глухо в огромното закрито пространство. Дълбоко въздъгнах. Направих на двамата знак да се прилепят към металната стена. Все още не бях сигурен за пазачите. Инстинктът ми подсказваше, че няма да има подкрепления. Но Финли се тревожеше. А отдавна знам, че почне ли човек като Финли да се тревожи, трябва и аз да бъда нащрек.

Кимнах им да изчакат и се промъкнах към ъгъла на огромната сграда. Клекнах и пузнах клещите върху бетона от около педя височина. Те издадоха точно необходимия звук. Сякаш някой се опитва да проникне в склада. Притиснах се към стената и зачаках с палка в дясната ръка.

Финли излезе прав. Имаше външен пазач. Аз също излязох прав. Нямахме подкрепления. Пазачът бе сержант Бейкър. Стоеше на пост пред склада. Най-напред го чух. Чух напрегнатото му дишане и стъпки по бетона. Появи се иззад ъгъла и спря на метър от мен. Стоеше и гледаше клещите. Стискаше служебния си револвер. Откъсна поглед от клещите и завъртя очи покрай оградата към отрязаното парче. После се върна натам.

И умря. Замахнах и го ударих с палката. Но той не падна. Изтърва револвера. Затанцува в кръг с омекнали крака. Финли се появи иззад мен. Хвана го за гърлото. Все едно селско момче извиваше врата на пиле. Добра работа свърши. Бейкър още носеше пластмасова табелка с името си върху джобчето на ризата. Първото, което забелязах преди девет дни. Оставихме го на пътеката. Изчакахме пет минути. През цялото време се ослушвахме. Не дойде никой.

Върнахме се при Хъбъл. Отново въздъгнах. Вдигнах крак върху стълбата. Поех нагоре. Полагах крак върху всяко стъпало внимателно и

безшумно. Стълбата беше желязна или стоманена. Прикрепена с обикновени болтове. При първото погрешно движение можеше да задрънчи като камбана. Финли идваше подир мен. С дясната ръка се държеше за парапета, в лявата стискаше револвера. Най-отзад беше Хъбъл. Не смееше и да диша.

Бавно пълзахме нагоре. Трябваша ни минути, за да преодолеем десетте метра. Най-горе спряхме на тясната платформа. Притиснах ухо към вратата. Тишина. Нито звук. Хъбъл извади служебните ключове. Стисна ги в шепа, за да не звънтят. Бавно, внимателно избра един от тях. Пъхна го и ключалката. Затаихме дъх. Той превъртя ключа. Резето щракна. Вратата се отвори навън. Отдъхнахме си. Нито звук. Никаква реакция. Тишина. Хъбъл отпусна вратата съвсем бавно. Финли я прихвана и дръпна още малко. Прехвърли ми я. Аз притиснах вратата докрай. Подпрях я с шишето бензин.

От канцеларията бликаше светлина, обливаше пожарната стълба и хвърляше сноп лъчи към оградата и полето на десет метра под нас. Мощните лампи в склада блестяха насреща ни през широките прозорци. Виждах цялата канцелария. И за миг сърцето ми спря да бие.

Никога не съм вярвал в късмета. Никога не съм имал повод да му вярвам. Не съм разчитал на него, защото нито веднъж не ми е помогнал. Но сега имах невероятен късмет. Един-единствен поглед засенчваше цели трийсет и шест години беда и неприятности. Боговете ме тупаха по рамото и се хилеха от възторг. С този единствен поглед видях, че съм спечелил.

Защото хлапетата спяха на пода. Децата на Хъбъл. Бен и Люси. Проснати върху куп вехти кълчищни чували. Дълбоко заспали, невинни и беззащитни, както спят само малките деца. Бяха мръсни и парцаливи. Все още с училищните дрехи от понеделник. Приличаха на просячета от стара нийоркска гравюра. Проснати и заспали. В четири сутринта. Моят щастлив час.

Досега се побърквах от страх за хлапетата. Те правеха проклетата задача почти невъзможна. Хиляди пъти го бях обмислял. Прехвърлях в главата си куп военни сценарии, търсейки печелившия вариант. Така и не го открих. Рано или късно работите тръгнаха на зло. Както казват в щабната академия, незадоволителен резултат. В крайна сметка пушките неизменно разпиляваха децата на късчета из целия склад. Около пушките просто не бива да има деца. А аз винаги си представях четиримата заложници и двете пушки на едно и също място. Представях си как децата бягат, Чарли пици, а огромните пушки тътнат. Всичко това

едновременно. Не намерих решение. Ако можех, бих дал всичко на този свят, за да открия двете деца заспали някъде настрани. И това се случи. Струва ми се. Възторгът ревеше в гърдите ми като побесняла тълпа запалянковци.

Обърнах се към другите двама. Хванах ги зад вратовете и дръпнах главите им. Зашепнах едва доловимо:

– Хъбъл, вземи момичето. Финли, момчето. Запушете им устите. Нито звук. Отнесете ги до дървото. Хъбъл, ти ще ги отведеш в колата. Стой при тях и чакай. Финли се връща тук. Действайте. Съвсем тихо.

Измъкнах пустинния орел и вдигнах предпазителя. Подпрях ръка на рамката и се прицелих към отсрещната врата. Финли и Хъбъл се промъкнаха в канцеларията. Направиха го както трябва. Приведени. Съвсем тихо. Притиснаха с длани детските личици. Грабнаха децата. Промъкнаха се назад. Изправиха се и заобиколиха дулото на грамадния пистолет. Децата се събудиха и взеха да ритат. Хъбъл и Финли тихо заслизаха надолу. Аз отстъпих към края на площадката. Подбрах ъгъл, за да ги прикривам през цялото време. Гледах ги как се спускат бавно по стълбата, стъпват долу, стигат до оградата и минават през отвора. Прекосиха яркия лъч в полето на десет метра под мен, сетне изчезнаха в мрака.

Отпуснах се. Свалих пистолета. Напрегнах слух. Не чух нищо освен глухо шумолене из металния склад. Промъкнах се в канцеларията. Пропълзях до прозорците. Бавно надигнах глава и погледнах надолу. Зърнах нещо, което нямаше да забравя до края на живота си.

По тавана на склада висяха десетки ярки прожектори. Вътре бе светло като ден. Помещението бе дълго около двайсет и пет метра и широко около трийсет. До тавана трябва да имаше към осемнайсет метра. И всичко това бе натъпкано с еднодоларови банкноти. Гигантска дюна пари изпълваше цялото пространство. В дъното достигаше петнайсет метра височина. Спускаше се надолу като планински склон. Планина от пари. Титаничен зелен айсберг. Беше нещо огромно.

В дъното на склада видях Тийл. Седеше в подножието, на височина около три метра. С пушка върху коленете. В сравнение с чудовищната зелена камара приличаше на джудже. Доста по-близо до мен забелязах Клайнър старши. Седеше по-нависоко. Върху четирийсет тона пари. Също с пушка на коленете.

Двете пушки се целеха в Роскоу и Чарли Хъбъл. Виждах дребните им фигурки на десетина метра под себе си. Бяха ги принудили да

работят. Роскоу въртеше лопата за сняг. От онези, големите, с които в северните щати разчистват пътеки през зимата. Избутваше доларовите преспи към Чарли. Чарли събираше парите с градинско гребло и ги тъпчеше в кашони. Отстрани имаше цяла редица запечатани кашони. Отпред се извисяваше доларова грамада. Двете се трудеха далеч долу като мънички мравки пред планина от банкноти.

Не смеех да дишам. Бях като омагьосан. Гледката беше невъобразима. Край голямата врата видях черния пикап на Клайнър. До него стоеше белият кадилак на Тийл. Не бяха малки коли. Но изобщо не можеха да се мерят с купчината пари. Бяха като играчки на плажа. Смразяваща гледка. Фантастична, приказна сцена. Като огромна пещера в мина за изумруди от някаква древна легенда. И всичко това осветено от десетки прожектори. Дребни фигурки далеч долу. Не вярвах на очите си. Хъбъл бе казал, че милион едно доларови банкноти са страхотна гледка. А аз гледах четирийсет милиона. Най-много ме поразяваше височината. Грамадата се извисяваше чак до тавана. Беше десет пъти по-висока от двете нищожни фигурки в подножието. По-висока от къща. От две къщи. Невероятно. Складът беше огромен. И претъпкан с пари. Четирийсет милиона еднодоларови банкноти.

Двете жени се движеха мудро, грохнали от умора като изтощени десантчици в края на жестоко учение. Работеха механично, полузаспали, а умовете им плачеха за почивка. Тъпчеха по кашоните шепа след шепа от колосалния доларов куп. Безнадеждна задача. Оттеглянето на бреговата охрана бе изненадало Клайнър. Той нямаше готовност. Складът беше безнадеждно задръстен. Сега принуждаваха Чарли и Роскоу да работят до изнемогване като робини. Тийл и Клайнър бяха поели ролята на надзиратели. Но се чувстваха неспокойни, сякаш знаеха, че вече всичко е свършено. Огромният куп пари щеше да ги погребее. Да ги затрупа, додето се задушат.

Чух как стъпките на Финли звънтят тихичко по стъпалата. Пропълзях назад и го посрещнах на площадката.

– В колата са – прошепна той. – Как е тук?

– Две пушки в бойна готовност – отвърнах аз. – На Роскоу и Чарли засега им няма нищо.

Той се озърна към ярката светлина и тихото шумолене.

– Какво правят вътре?

– Ела да видиш – прошепнах аз. – Само че гледай първо да си прехапеш устните.

Вмъкнахме се вътре. Пропълзяхме до прозорците. Бавно

надигнахме глави. Финли погледна към фантастичната сцена долу. Дълго стоя така. Очите му шареха насам-натам. Накрая се завъртя към мен. Наистина бе прехапал устни.

– Господи – прошепна той.

Кимнах назад. Пропълзяхме на пожарната стълба.

– Господи отново прошепна Финли. – Представяш ли си?

Поклатих глава.

– Не. Не мога да си го представя.

– Какво ще правим сега? – запита той.

Направих му знак да чака на площадката. Промъкнах се вътре и надникнах през прозореца. Огледах целия склад. Запомних къде седи Тийл¹, огледах вътрешната врата на канцеларията, проверих каква видимост има Клайнър, прецених накъде биха тръгнали Роскоу и Чарли. Пресметнах ъглите и разстоянията. Стигнах до конкретно решение. Никак нямаше да е лесно.

Клайнър старши беше най-близо до нас. Роскоу и Чарли работеха между него и Тийл. Тийл беше опасен, защото се намираше в дъното на склада. Когато излезех на вътрешната стълба, и четиримата щяха да ме погледнат. Клайнър щеше да вдигне пушката. Тийл също. И двамата щяха да стрелят.

Клайнър имаше добра позиция – изстрел под ъгъл шейсет градуса, като стрелба по диви патици. Но Роскоу и Чарли бяха долу, между мен и Тийл. А той щеше да стреля под по-малък ъгъл. Седеше на три метра височина. От разстояние трийсет метра трябваше да се прицели десет метра нагоре. Значи сравнително малък ъгъл. Убийственият оловен сноп щеше да закачи и жените. Да ги убие. Щом Тийл вдигнеше поглед към мен и натиснеше спусъка, Роскоу и Чарли щяха да умрат.

Пропълзях назад и излязох на площадката до Финли. Наведох се и взех пластмасовото шише. Подадох му го заедно с кибрита. Обясних шепнешком какво да направи. Пошушукахме още малко, после той бавно слезе надолу по металното стълбище. Аз се промъкнах през канцеларията и предпазливо оставих пустинния орел на пода до вътрешната врата. С вдигнат предпазител. Върнах се към прозореца. Надигнах глава и зачаках.

Минаха три минути. Гледах към отсрещния край на голямата врата. Гледах и чаках. Взирах се през цялото огромно пространство в процепта между вратата и бетонния под, точно по диагонал срещу мен. Гледах и

чаках. Четири минути. Дребните фигурки долу продължаваха да се трудят. Роскоу и Чарли тъпчеха кашоните под зоркия поглед на Тийл. Клайнър се изкатери нагоре и взе да събаря с ритници нови купища долари към жените. Пет минути. Клайнър бе оставил пушката. Сега се намираше на десет метра от нея. Разрови се из парите и събори малка лавина, която спря пред нозете на Роскоу. Шест минути. Седем.

Сетне видях как под вратата плъзна тъмна струя бензин. Взе да се събира на локвичка. Продължаваше да приижда. Стигна в подножието на огромната дюна от долари само три метра по-долу от Тийл. Постепенно растеше. Тъмно петно върху бетона. Клайнър продължаваше да разравя планината на десетина метра от Тийл. И на същото разстояние от оръжието си.

Пропълзях до вътрешната врата. Бавно придърпах дръжката надолу. Усетих как езичето хлътна навътре. Взех пистолета. Открехнах вратата. Върнах се до прозореца. Погледнах растящата локва бензин.

Боях се, че Тийл ще надуши миризмата. Това бе най-слабата точка в целия план. Но той не можеше да надуши нищо. Защото целият склад бе изпълнен с поразителен, задушлив мирис. Още щом открехнах вратата преди малко, този мирис буквално ме блъсна в главата. Тежък, кисел, мазен мирис. Дъх на пари. Милиони и милиони смачкани мазни банкноти излъчваха миризмата на потни длани и мръсни джобове. Миризмата висеше из въздуха. Същата, която бях доловил около празните кашони в гаража на Шърман Столър. Киселият дъх на вехти пари.

Сетне видях как пламъчето плъзна под вратата. Финли бе пуснал клечката. Ниско, синкаво пламъче. То пробяга напред и разцъфна над локвата като огромно цвете. Достигна подножието на чудовищната зелена планина. Видях как Тийл врътна глава и се втренчи, застинал от ужас.

Пристъпих към вратата и се промъкнах напред. Вдигнах пистолета. Подпрях китка върху парапета. Дръпнах спусъка и от трийсет метра пръснах главата на Тийл. Куршумът го улучи в слепоочието и разпиля черепа му по цялата стена отзад.

После всичко се обърка. Видях го как става с онзи ужасяващо бавен ритъм, който идва, когато мисълта е по-бърза от мускулите. Дясната ми ръка извиваше пистолета наляво, за да засече Клайнър, докато тича към пушката. Но Клайнър се хвърли надясно. Хвърли се в отчаян плонж през планината към мястото, където Тийл бе изгървал оръжието. Нямаше да тича до пушката си. Щеше да стреля с тази на Тийл. И да използва същата убийствена геометрия, от която се плашех. Видях как ръката

ми сменя посоката. Описваше из въздуха изящна дъга, изоставайки само с част от секундата след Клайнър, който се премятеше през вихрушка от долари. После чух как долу изтрещя служебната врата. Шумът се смеси с ехото на изстрела, който току-що бе убил Тийл, и аз видях Пикар да залита през склада.

Беше без сако, огромната му бяла риза бе цялата в кръв. Видях го как пристъпва срещу жените с грамадни, несигурни крачки. Въртеше глава, а дясната му ръка вихрено се надигаше към мен. Зърнах револвера – малък като играчка в юмрука му. Зърнах как Клайнър стигна до пушката на Тийл, наполовина потънала в доларите.

Видях как сините пламъчета се стрелват нагоре по огромната дюна от долари. Видях как Роскоу бавно извива глава да ме погледне. Видях как Чарли Хъбъл бавно се върти в обратна посока, за да види какво става с Тийл. Видях как отваря уста за писък. Ръцете й плавно пълзяха нагоре, устата продължаваше да се отваря, очите й се затваряха. Писъкът долетя до мен, сякаш се със заглъхващото ехо от изстрела и трясъка на вратата.

Впих ръка в парапета и с всичка сила се наклоних напред. Завъртях пистолета право надолу, стрелях и улучих Пикар в дясното рамо част от секундата преди неговият револвер да ме уцели. Видях го да рухва на пода сред гейзер от кръв и завъртях пистолета обратно към Клайнър.

Умът ми работеше хладно и безпристрастно. Просто решаваше механична задача. Бях напрегнал рамо, тъй че мощният откат да подметне ръката ми нагоре. Така печелех част от секундата, за да завъртя прицела към отсрещния край на склада. Усетих по удара върху дланта си как горещите газове изхвърлиха гилзата и наместиха нов патрон. Клайнър повдигаше дулото сред бавна доларова виелица и зареждаше патрон в цевта. През грохота на изстрела, с който бях повалил Пикар, чух злоещото двойно прещракване.

Умът ми безстрастно пресметна, че Клайнър ще стреля почти хоризонтално, за да ме улучи с горния край на оловното ветрило, а с долния да обезглави Роскоу и Чарли. Подказа ми, че моят куршум ще прекоси склада за седем стотни от секундата и трябва да се целя някъде около дясното му рамо, за да отклоня пушката от жените.

След това мозъкът ми просто изключи. Подхвърли решението и седна ухилен някъде настрани да гледа как се мъча да извъртя ръка, преди Клайнър да е надигнал пушката. Беше като мъчително бавно надбягване. Бях се повесил през парапета и мудно извъртах ръка, сякаш надигах огромна тежест. На трийсет метра от мен Клайнър също тъй бавно

вдигаше пушката, като че я вадеше от тресавище. Двете дула пълзяха нагоре сантиметър по сантиметър, градус по градус. Нагоре и все по-нагоре. Цяла вечност. Цял един живот. Нови пламъчета избухваха в подножието на планината. Плъзваха напред и нагоре. Клайнър бе оголил жълтите си зъби във вълча усмивка. Чарли пищеше. Роскоу падаше напред към бетонния под бавно като перце. Ръката ми и пушката на Клайнър лазеха нагоре сантиметър по сантиметър.

Моята ръка изпревари. Стрелях, улучих Клайнър високо отдясно в гърдите и тежкия едрокалибрен куршум го завъртя. В мига, когато натискаше спусъка, дулото се стрелна настрани. Сетне пушката изгърмя от упор право в огромната книжна планина. Въздухът мигом се изпълни с микроскопични парченца хартия. Късчета от еднодоларови банкноти се разхвърчаха из целия склад. Носеха се като непрогледна виелица и лумваха от пръв допир с пламъците.

После времето се завърна и аз вече тичах надолу по стълбата. Пламъците лакомо гълтаха мазната планина. Промъкнах се през пушека и сграбчих с едната ръка Роскоу, а с другата Чарли. Вдигнах ги от земята и ги помъкнах обратно към стълбата. Усещах как изпод голямата врата нахлува ураган, за да подхрани с въздух пожара. Целият огромен склад се обгръщаше в пламъци. Колосалната дюна пари просто избухна. Тичах отчаяно към стъпалата, мъкнейки двете жени.

И налетях на Пикар. Той изведнъж изникна от пода пред мен и сблъсъкът ме отхвърли назад. Стоеше грамаден като ранен великан и ревеше от ярост. От разкъсаното му дясно рамо бликаше кръв. Цялата му риза беше мокра и алена. Замаяно се надигнах от пода и той ме удари с лява ръка. Залитнах от жестокия удар. Той замахна още веднъж, улучи ме по ръката и пустинният орел издрънча върху бетона. Наоколо пожарът бушуваше, дробовете ми изгаряха и не чувах нищо друго освен истеричните писъци на Чарли Хъбъл.

Пикар бе загубил револвера си. Стоеше пред мен, залиташе напред-назад и надигаше грамадната си лява ръка за нов удар. Хвърлих се под замаха и го ударих с лакът в гърлото. Ударих както никога през живота си. Но той само разтърси глава и пристъпи напред. Завъртя чудовищния си юмрук и с един удар ме прати в пламъците.

Нагълтах дим и се търкулнах обратно. Пикар пристъпи насреща. Стоеше сред вихрушка от горящи пари. Приведе се и ме ритна в гърдите. Сякаш ме блъсна камион. Якето ми пламна. Смъкнах го и замерих Пикар. Но той само бутна якето настрани и надигна крак за ритника, с който щеше да ме убие. И изведнъж тялото му се разтресе, сякаш отзад

някой го бяхтеше с чук. Видях как Финли стреля по него с револвера, който бе взел от участъка. Изстреля в гърба му шест куршума. Пикар се завъртя и го погледна. Прекрачи насреща му. Револверът на Финли само изщрака. Беше празен.

Зашарих с ръце по горещия бетон. Напипах израелския пистолет, грабнах го и прострелях Пикар в тила. Черепът му избухна. Краката му се подгънаха и той започна да пада. Надупчих го още четири пъти, преди да докосне пода.

Финли стисна ръката на Чарли и побягна от пламъците. Аз грабнах Роскоу, хукнах нагоре по стъпалата и прекосих тичешком канцеларията. Когато от вратата зад нас изригнаха пламъци, вече бягах надолу по пожарната стълба. Хвърлих се през отвора в оградата. После прихванах Роскоу по-удобно и изтичах към дървото.

Зад нас нажеженият въздух изхвърли нагоре покрива на склада и пламъците се извисиха на трийсет метра в нощното небе. Наоколо падаха пламтящи парченца от долари. Складът се превръщаше в пещ. Усещах жегата с гърба си, а Роскоу ме пердашеше с длани, за да гаси горящите хартийки. Стигнахме до дървото. Не спряхме. Продължихме да тичаме към пътя. Още двеста метра. Още сто. Изотзад долиташе скърцане и метален трясък от разпадането на склада. Пред нас Хъбъл стоеше до бентлитото. Той отвори широко задната врата и изтича да седне зад волана.

Четиримата се натъпкахме на задната седалка и Хъбъл настъпи педала. Колата полетя напред и вратите сами се захлопнаха. Децата бяха отпред. И двете пищаха. Чарли пищеше. Роскоу пищеше. С някакво хладно любопитство забелязах, че и аз крещя.

Два километра по-нататък Хъбъл спря. Криво-ляво се измъкнахме от колата. Прегръщахме се, целувахме се, плачехме и залитахме из калта край старото областно шосе. Семейство Хъбъл се бяха събрали заедно. Ние с Роскоу и Финли стояхме малко по-настрани. После Финли се дръпна и взе да танцува като луд със смях и кръсъци. Нямаше и помен от бостънската му съдържаност. Роскоу се сгуши в прегръдките ми. Аз гледах далечния пожар. Ставаше все по-свиреп. И по-висок. Вече бе обхванал съседния склад. Чували селитра и варели газьол избухваха като бомби.

Всички се загледахме в огнения ад. Стояхме в неравна редица край пътя. От два километра гледахме истинска огнена буря. Пламтящите гейзери достигаха триста метра височина. Запалени варели изхвъркваха като от минохвъргачка. Горящи пари изпълваха небето с милиони

оранжеви звезди. Беше същински ад.

– Господи – рече Финли. – Ние ли го направихме?

– Ти го направи, Финли – отвърнах аз. – Ти пусна клечката.

Прегърнахме се със смях. Танцувахме, смеехме се и се тупахме по гърбовете. Подхвърляхме децата нагоре и ги целувахме. Хъбъл ме прегърна и заблъска с юмрук по гърба ми. Чарли ме целуна. Вдигнах Роскоу на ръце и я целунах с всичка сила. Тя се вкопчи в мен с ръце и крака. Целувахме се тъй, сякаш от това зависеше животът ни.

После бавно и тихо подкарах към града. Роскоу и Финли се сместиха до мен. Хъбъл, Чарли и децата бяха отзад. Щом заревото на пожара изчезна зад хоризонта, зърнахме отпред горящия участък. На минаване намалих скоростта. Гореше здравата. Нищо нямаше да остане. Стотици хора се въртяха наоколо и гледаха. Никой не се опитваше да гаси.

Отново увеличих скоростта и продължих през смълчания град. Срещу статуята на Каспар Тийл завих надясно по Бекман. Заобиколих тихата бяла църква. Карах още километър и половина до познатата бяла кутия с номер двайсет и пет. Завих по криволичещата алея. Спрях пред вратата и изчаках семейството да се изниже навън. После завъртях колата и подкарах обратно. Спуснахме се пак до началото на Бекман. Спрях.

– Слизай, Финли.

Той ми се ухили и слезе. Отдалечи се в нощта. Пресякох главната улица и подкарах към къщата на Роскоу. Спрях отпред. Залитайки, влязохме вътре. Домъкнахме от хола скрин и подпряхме разбитата врата. Светът остана навън.

На нас двамата с Роскоу така и не ни потръгна. Нямахме шанс от самото начало. Имаше прекалено много проблеми. Цялата работа трая малко повече от двайсет и четири часа, сетне всичко свърши. Пак останах на пътя.

Беше неделя, пет часа сутринта, когато избутахме онзи скрин да залостим разбитата врата. И двамата едва се държахме на крака. Но адресалинът още кипеше в нас. Не можахме да заспим. Разговаряхме. И колкото повече приказвахме, толкова по-зле ставаше.

Роскоу бе прекарала в плен почти шейсет и четири часа. Не я бяха измъчвали. Каза ми, че и с пръст не я пипнали. Умирала от ужас, но не й сторили нищо, само я карали да работи до изнемогване. В четвъртък Пикар я откара с колата си. Гледах подир тях. Махах им с ръка. После тя му обяснила докъде сме стигнали. След няколко километра той извадил пистолет. Обезоръжил я, сложил й белезници и подкарал към склада. Вкарал колата вътре и веднага я пратил да работи заедно с Чарли Хъбъл. Двете работели през цялото време, докато аз стоях под магистралата и наблюдавах. Роскоу лично разтоварила червения камион на Клайнър младши. А после аз го проследих чак до Мемфис и се чудех защо е празен.

Чарли Хъбъл била в склада от пет дни и половина. Още от понеделник сутринта. По това време Клайнър вече бил в паника. Бреговата охрана сваляла блокадата прекалено рано. Знаел, че трябва спешно да разкара запасите. И Пикар довел Чарли с децата право в склада. Клайнър принудил заложниците да работят. Спели само по няколко часа на нощ върху купчината долари, оковани с белезници за вътрешната стълба.

В събота сутринта, когато синът му и двамата пазачи не се прибрали, Клайнър обезумял. Вече изобщо не разполагал с хора. Накарал заложниците да работят денонощно. В събота през нощта изобщо не спали. Просто продължавали невъзможната задача да приберат цялата огромна камара. Изоставали все повече и повече. Всеки път, когато нов камион изсипвал товара си в склада, Клайнър побеснявал.

И тъй, Роскоу бе живяла в робство почти три денонощия. Три дълги денонощия, изпълнени със заплахи, умора и унижения. По моя вина. Казах й го. Но колкото и да повтарях, тя все отвърщаше, че не съм виновен. „Моя е вината“, казвах аз. „Не е твоя“, отвърщаше тя. „Извинявай“,

казвах аз. „Няма защо“, отвърщаше тя.

Изслушахме се. Приемахме доводите. Но аз продължавах да мисля, че вината е моя. Не съм съвсем сигурен дали и тя не го мислеше. Въпреки думите си. Така и не се разбрахме. Но това бе първият признак, че между нас не върви.

Изкъпахме се заедно в тясната баня. Стояхме под душа почти цял час. Изтривахме със сапуна миризмата на пари, пот и пожар. И продължавахме да говорим. Разказах ѝ за петък вечерта. За засадата в бурната нощ край дома на Хъбъл. Всичко разказах. Казах ѝ за двете чанти с ножове, чук и пирони. Казах ѝ какво сторих с петимата. Мислех, че ще я зарадвам.

И тук възникна втори проблем. Не беше нещо сериозно, докато стояхме под горещите струи. Но долових промяна в гласа ѝ. Едва доловим трепет. Не възмущение или неприязън. Просто леко съмнение. Дали пък не съм прекалил. Усещах го по гласа ѝ.

Смятах, че съм извършил всичко заради нея и Джо. Не защото така ми се е искало. Вършех работата на Джо, а градчето бе нейно. Направих го, защото я бях видял как иска да потъне в стената, как плаче като дете. Направих го заради Джо и Моли. Чувствах, че не се нуждая от оправдания и в същото време се оправдавах пред себе си.

За момента проблемът не ми се стори сериозен. Горещият душ ни отпускаше. Връщаше ни живота донякъде. Легнахме си. Без да дръпнем пердетата. Идваше великолепен ден. Слънцето изгряваше сред ясно синьо небе, въздухът беше свеж и чист. Всичко изглеждаше както трябва. Като нов ден.

Любихме се безкрайно нежно, с неудържима сила и радост. Ако някой ми бе казал тогава, че след ден пак ще съм на пътя, бих го сметнал за луд. Мислех си, че няма проблеми. Че си ги въобразявам. Че и да съществуват, има причини за тях. Че може би всичко се обяснява с преживяното напрежение. Или с умората. Може да беше заради трите дни в плен. Може би Роскоу реагираше както повечето заложници. Изпитват някаква смътна завист към всеки, който не е бил заложник. Някаква неясна обида. Може би тъкмо това подхранваше чувството ми за вина, че съм позволил да я хванат. Може би какво ли не. Заспах твърдо уверен, че ще се събудим щастливи и ще остана тук завинаги.

Събудихме се щастливи. Спахме до късно следобед. После прекарахме цели два великолепни часа на припек до прозореца.

Мързелувахме, дремахме, целувахме се. Любихме се отново. В нас кипеше радостта, че пак сме живи, здрави и съвсем сами. Любихме се по-нежно от когато и да било. За последен път. Но тогава още не знаехме.

Роскоу взе бентлиото и отскочи до Ено да купи нещо за хапване. След час се завърна с новини. Видяла Финли. Поговорили какво ще стане сега. И възникнал голям проблем. В сравнение с него всички други проблеми изглеждали нищожни.

– Да беше видял участъка – рече тя. – Камък върху камък не е останал.

Сложи храната върху поднос и се настанихме на леглото. Ядохме студено пилешко.

– И четирите склада са изгорели – продължи Роскоу. – Всичко е обсипано с тенекии чак до магистралата. Дошла е щатската полиция. Пратили са пожарни чак от Атланта и Мейкън.

– Значи щатската полиция? – запитах аз.

Тя се разсмя.

– И още кой ли не. Всичко се е разраснало като лавина. От пожарната в Атланта викнали службата за борба с тероризма заради експлозиите. Онези пък никъде не мърдат, без да се обадят на ФБР, да не би наистина да открият терористи. А тая сутрин дошла и Националната гвардия.

– Националната гвардия ли? Защо?

– Това е най-веселото. Финли казва, че снощи, като гръмнал покривът на склада, горещият въздух разпилял парите на всички страни. Помниш ли как горяха и падаха върху нас? Милиони долари са разсипани на километри наоколо. Вятърът ги разпилял по ниви и пътища. Естествено, повечето са обгорени, но има и съвсем здрави. От разсъмване хиляди хора са хукнали да ги събират. Затова Националната гвардия дошла да разпръсне гълпите.

Хапнах още малко. Замислих се.

– Само губернаторът може да повика Националната гвардия, нали така?

Тя кимна. Устата ѝ беше пълна с пилешко.

– И губернаторът е в играта. Носят се всякакви слухове. Май всички знаят, че с фондацията е свършено. Според Финли половината твърдят, че изобщо нямали представа каква игра се върти, а другите са се побъркали, че ще им спрат седмичните хилядарки. Да беше видял Ено. Побеснял е.

– Финли тревожи ли се? – запитах аз.

– Нищо му няма. Потънал е в работа, естествено. Сега сме само четирима полицаи. Финли, аз, Стивънсън и дежурният. Финли казва, че ще ни трябват поне два пъти повече хора, но и толкова сме много, защото вече няма субсидии от фондацията. Както и да е, никой не може да уволнява и назначава без подпис на кмета, а сега си нямаме кмет, нали?

Седях на леглото и дъвчех. Проблемите се сипеха като градушка. Досега не ги бях виждал ясно. Но вече виждах. В ума ми възникна огромен въпрос. Въпрос към Роскоу. Исках да го задам веднага и да получа искрен, спонтанен отговор. Не исках да го обмисли предварително.

– Роскоу – рекох аз.

Тя ме погледна. Изчака.

– Какво ще правиш сега?

Тя учудено вдигна вежди.

– Сигурно ще се скапя от работа. Има много за вършене. Трябва да възродим целия град. Може пък и да създадем нещо по-добро, нещо достойно. И аз мога да дам голям принос. Ще мръдна едно-две стъпала нагоре. Наистина се вълнувам. Чакам с нетърпение какво ще стане. Този град е мой и най-после ще сторя нещо за него. Може да вляза в градската управа. Може дори да се кандидатирам за кмет. Страхотно, нали? След толкова много години кмет Роскоу вместо кмет Тийл.

Гледях я. Отговорът беше прекрасен, но неподходящ за мен. Не ме устройваше. Не исках да я разубеждавам. Не исках да я притискам. Точно затова зададох въпроса още сега, преди да й кажа какво се налага. Исках откровен, истински отговор. И го получих. Така бе най-добре за нея. Тук беше нейният град. Ако някой можеше да оправи нещата, това бе тя. Ако някой трябваше да стои тук и да се скапва от работа, това бе тя.

Ала този отговор не ме устройваше. Защото вече знаех, че трябва да си вървя. Знаех, че трябва да се измъкна час по-скоро. Лошото предстоеше тепърва. Цялата работа вече не беше в наши ръце. Дотук върших всичко заради Джо. Личен въпрос. Сега бе станал обществен. Беше се пръснал из цялата проклета околност също като онези обгорели долари.

Роскоу вече бе споменала губернатора, Министерството на финансите, Националната гвардия, щатската полиция, ФБР, пожарникарите от Атланта. Седем-осем солидни държавни организации щяха да търсят под лупа какво е станало в Маргрейв. И нямаше да си затварят очите. Щяха да обявят Клайнър за фалшификатор на века. Щяха да открият, че кметът е изчезнал. Щяха да разберат, че са били замесени четирима полицейски служители. ФБР щеше да търси Пикар. Интерпол щеше да се

намеси заради венецуелската връзка. Натискът щеше да бъде страхотен. Цял куп държавни организации в луда надпревара за резултати. Щяха буквално да разровят градчето.

И все някой щеше да ме надуши. Аз бях чужденец, попаднал където не трябва и когато не трябва. За броени минути щяха да разберат, че съм брат на убития държавен служител, от когото е тръгнала цялата работа. Щяха да ме огледат внимателно. Някой щеше да си рече: отмъщение. После да ме бутнат зад решетките и да се хванат на работа.

Нямаше да ме осъдят. В никакъв случай. Липсваха улики. Бях внимавал на всяка стъпка. И знаех как да ги баламосам. Можеха да ме разпитват, додето пусна дълга бяла брада, и пак нямаше да изкопчат нищо. Но щяха да се опитат. До премаляване. Щяха да ме държат поне две години в Уорбъртън. Две години в предварителния арест. Две години от моя живот. Там бе проблемът. За нищо на света не бих го допуснал. Току-що бях открил свободата. Трийсет и шест години живот и шест месеца свобода. Най-щастливите месеци от живота ми.

За това трябваше да изчезна. Преди изобщо да усетят, че съм бил тук. Бях решил твърдо. Трябваше отново да стана невидим. Да избягам от хилядите очи около Маргрейв. Да изчезна някъде, където онези мили организации няма и да надникнат. А това значеше, че мечтите ми за живот с Роскоу изсъхват още преди да са покълнали. Значеше да кажа на Роскоу, че не бих дал заради нея две години от живота си. Трябваше да ѝ го кажа.

Разговаряхме цяла нощ. Не се карахме. Просто беседвахме. Тя знаеше, че върша най-доброто за себе си. Аз знаех, че и тя върши най-доброто за себе си. Тя ме помоли да остана. Замислих се, но отказах. Помолих я да дойде с мен. Тя се замисли, но отказа. Нямаше какво повече да си кажем.

После говорихме за други неща. Какво ще правя аз и какво ще прави тя. И бавно осъзнах, че да остана тук ще е също тъй болезнено, както и да си отида. Защото не исках нищо от онова, за което ми говореше. Не исках избори, кметове, гласове, управи и комитети. Не исках данъци, оборотни средства, търговски съвети и планове. Не исках да стоя тук и да умирам от скука. Докато дребните прегрешения и разногласия растат и растат, за да ни затрупат. Исках волния път и по един нов град всеки ден. Исках да вървя с километри, без да знам къде отивам. Исках да се лутам. Със залутани мисли.

Разговаряхме до сутринта и се чувствахме все по-нещастни. Помолих я за една последна услуга. Да уреди погребението на Джо. Казах ѝ,

че искам да присъстват Финли, тя, Хъбъл със семейството и двамата стари бръснари. Казах ѝ да помоли старицата да изпее нещо тъжно за Джо. Да я попита в коя ливада е пяла с Блейк Слепеца преди шейсет и две години. И там да разпръснат в тревата праха на Джо.

Роскоу ме откара с бентлитото до Мейкън. В седем сутринта. Изабщо не бяхме спали. Пътувахме около час. Седях отзад, между новите затъмнени стъкла. Не исках да ме виждат. Изкачихме се по нагорнището и навлязохме в главната улица. Целият град беше задръстен. Видях гъмжилото още преди да се доберем до центъра. Навсякъде имаше десетки коли. Подвижни телевизионни станции от Ей Би Си, Си Би Ес и Си Ен Ен. Свих се на седалката. Въпреки ранния час навсякъде имаше хора. Зърнах колони от тъмносини държавни коли. Завихме край дрогерията. Отпред клиентите чакаха на дълга опашка за кафе.

Продължихме през слънчевото градче. По двата тротоара на главната улица бяха паркирани кола до кола. Видях пожарни и полицейски автомобили. На минаване надзърнах в бръснарницата, но старците не бяха вътре. Щяха да ми липсват. Финли също. Вечно щях да се питам как ли му е потръгнало. Успех, колежанче, помислих аз. Успех и на вас, семейство Хъбъл. Тази сутрин тръгвате на дълъг път. Дано стигнете до успеха. Успех на теб, Роскоу. Седях мълчаливо и ѝ желяех всичко най-хубаво. Заслужаваше го. Наистина.

Тя ме откара до автогарата. Спря. Подаде ми малък плик. Каза да не го отварям веднага. Прибрах го в джоба си. Целунах я за сбогом. Слязох от колата. Не погледнах назад. Чух как гумите изскърцаха по асфалта и разбрах, че си е отишла. Влязох в автогарата. Купих билет. После пресякох улицата и си купих нови евтини дрехи. Преоблякох се в пробната и захвърлих старите в кофата за боклук. После пресякох отново и се качих в автобуса за Калифорния.

Сто и петдесет километра пътувах с просълзени очи. После старият автобус прекоси щатската граница. Надникнах навън към югоизточния край на Алабама. Отворих плика на Роскоу. Вътре имаше снимка на Джо. Беше я взела от куфара на Моли Бет. Без рамката. Крайчетата бяха подрязани, за да се носи по-лесно в джоб. На гърба бе записала телефонния си номер. Излишен труд. И без това го помнех наизуст.

КРАЙ

© 1997 Лий Чайлд
© 1998 Любомир Николов, превод от английски

Lee Child
Killing Floor, 1997

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Лий Чайлд. Място за убиване
Обсидиан, София, 1998
Редактор: Димитрина Кондева
Художник: Кръстьо Кръстев
Техн. редактор: Людмил Томов
Коректор: Петя Калевска
ISBN 954-8240-52-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11804>]